

UDLÆNDINGENÆVNET

FORMANDSKABET

5. BERETNING – 2017

Forord

Ved formanden

§ 17 i Udlændingenævnets Forretningsorden bestemmer, at Udlændingenævnets formandskab skal afgive en årlig beretning om nævnets virksomhed, og hermed foreligger Udlændingenævnets femte årsberetning for 2017.

Beretningen indeholder som sidste år dels et kapitel om Udlændingenævnets almindelige forhold, dels kapitler om grundlaget for nævnets behandling af sagerne. Endvidere indeholder beretningen udvalgte udlændingeretlige problemstillinger og et kapitel om prøvelse af nævnets afgørelser samt et om statistik. Beretningen indeholder en gennemgang af praksis, og det er tilstræbt, at der er eksempler fra praksis på alle de dele af udlændingelovgivningen, som Udlændingenævnet har beskæftiget sig med i 2017. Gennemgangen er ikke udtømmende, og der er i beretningen hyppigt henvisninger til praksis gengivet i tidligere årsberetninger, der kan læses på Udlændingenævnets hjemmeside. Det kan derfor forekomme, at et område kun beskrives med henvisning til tidligere års praksis, hvis den fortsat må anses for retvisende.

Udlændingenævnet har i 2017 fået nye ansvarsområder, hvoraf visumreglerne er undergivet en grundig behandling i beretningen. Nogle internationale afgørelser har også fået en særlig omtale. Det drejer sig f.eks. om Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 24. maj 2016 i sagen Biao mod Danmark og EU-domstolens dom i sagen C-34/90, Zambrano. Endvidere har Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet fået særlig omtale. Endelig er der et selvstændigt afsnit om familiesammenføring til herboende personer, der har midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og Højesterets dom herom af 6. november 2017.

Beretningen er omfangsrig, men det skyldes en grundig gennemgang af praksis.

God læselyst.

Michael Kistrup

Indhold

Forord.....	2
Indhold.....	3
Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold.....	9
1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed	9
1.1.1. Kompetence	9
1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse	10
1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden	11
1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	13
1.4. Formandskabet.....	14
1.5. Koordinationsudvalget.....	17
1.6. Udlændingenævnets sekretariat	18
1.7. Udlændingenævnets hjemmeside.....	20
Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser.....	21
2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen.....	23
2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration	25
2.3. Klager over afgørelser truffet af politiet	26
2.4. Sagens behandling.....	26
2.4.1. Klagefrist.....	27
2.4.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet	28
2.4.2. Klagegebyr	30
2.4.2.1. Retsgrundlag	30
2.4.2.2. Gebyrundtagne sager.....	31
2.4.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling	32
2.4.3. Samtidighedskravet.....	35
2.4.4. Opsættende virkning	36
2.4.5. Sagens oplysning	37
2.4.6. Urigtige oplysninger og oplysningspligt.....	38
2.4.7. Sagsbehandlingstid	41
2.5. Afgørelsesformer	41
2.5.1. Skriftligt nævn	41
2.5.2. Mundtligt nævn.....	42
2.5.3. Formandskompetence	44
2.5.4. Sekretariatskompetence	46

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger	47
3.1. Visum	47
3.1.1. Klage over de danske repræsentationers afgørelser	47
3.1.2. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser i første instans	48
3.1.3. Hovedgrupper	49
3.1.3.1. Hovedgruppe 1	50
3.1.3.2. Hovedgruppe 2	50
3.1.3.3. Hovedgruppe 3	51
3.1.3.4. Hovedgruppe 4	51
3.1.3.5. Hovedgruppe 5	52
3.1.4. Afslagsgrunde	52
3.1.4.1. Manglende godtgørelse af formålet med og vilkårene for opholdet	53
3.1.4.2. Trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser	54
3.1.4.2.1. Tvangsægteskab og proformaægteskab	55
3.1.4.3. Tvivl om pålideligheden af de forelagte oplysninger	58
3.1.4.4. Tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene	60
3.1.4.4.1. Karens som følge af tidligere overtrædelse af reglerne om indrejse og ophold	63
3.1.5. Visumansøgninger omfattet af EU-reglerne	68
3.1.6. Forlængelse af visum	72
3.1.7. Visum i medfør af repræsentationsaftaler	74
3.1.8. Danmarks internationale forpligtelser	76
3.2. Formelle krav til meddelelse af opholdstilladelse	79
3.3. Familiesammenføring	82
3.3.1. Ægtefællesammenføring	82
3.3.1.1. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring	85
3.3.1.1.1. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed	85
3.3.1.1.2. Samliv på fælles bopæl	94
3.3.1.1.3. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3	94
3.3.1.2. Selvforsørgelseskravet	99
3.3.1.3. Boligkravet	105
3.3.1.4. Tilknytningskravet	109

3.3.1.4.1. Særligt tema: Praksis som følge af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 24. maj 2016 i sagen Biao mod Danmark.....	113
3.3.1.5. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede.....	118
3.3.1.6. Proformaægteskab.....	120
3.3.1.7. Overførte krav fra tidsubegrænset opholdstilladelse	126
3.3.2. Børn.....	128
3.3.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år.....	129
3.3.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år ..	129
3.3.2.1.2. Selvforsørgelseskravet	133
3.3.2.1.3. Grundlaget for vellykket integration.....	135
3.3.2.2. Børn mellem 15 og 18 år.....	140
3.3.2.3. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil..	143
3.3.2.4. Barnets tarv m.v.	146
3.3.2.5. Zambrano-dommen.....	149
3.3.2.6. Voksne børn (børn over 18 år).....	153
3.3.3. Anden familie.....	155
3.3.3.1. Forældre	158
3.3.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn.....	158
3.3.3.1.2. Forældre til herboende mindreårige børn, som har midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelse)	168
3.3.3.1.3. Forældre til herboende voksne børn.....	171
3.3.3.2. Søskende og andre nærtstående familiemedlemmer.....	178
3.3.4. Immigrationsafslag	185
3.4. Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet.....	194
3.5. Erhverv og beskæftigelse	200
3.5.1. Beløbsordning	200
3.5.2. Særlige individuelle kvalifikationer.....	203
3.5.3. Opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser.....	207
3.6. Studie	209
3.6.1. Formodningsafslag.....	212
3.6.2. Autorisation til at opnå opholdstilladelse som sundhedspersonale.....	215
3.7. Medfølgende familie.....	217
3.7.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse.....	217

3.7.2. Medfølgende familie til en studerende.....	221
3.8. Au pair.....	223
3.8.1. Registrering i karensregisteret	230
3.9. Volontør	233
3.10. Working Holiday.....	235
3.11. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse	238
3.11.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse for børn/ægtefæller	238
3.11.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.....	243
3.11.2.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som au pair.....	244
3.11.2.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie	245
3.11.3. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på grund af manglende afgivelse af biometri	248
3.12. Tidsubegrænset opholdstilladelse	249
3.12.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1.....	252
3.12.1.1. Ansøgninger indgivet inden den 10. december 2015.....	253
3.12.1.2. Ansøgninger indgivet i perioden fra den 10. december 2015 til den 14. marts 2017.....	253
3.12.2. Kriminalitet, karensperiode – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3.....	255
3.12.3. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5	257
3.12.4. Danskundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.....	261
3.12.5. Beskæftigelseskrav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8	266
3.12.5.1. Ansøgninger indgivet inden den 10. december 2015.....	266
3.12.5.2. Ansøgninger indgivet i perioden fra den 10. december 2015 til den 14. marts 2017.....	270
3.12.6. Aktuel beskæftigelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9.....	271
3.12.7. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 16.....	275
3.13. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	275
3.13.1. Familiesammenføring	275
3.13.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse.....	276
3.13.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold	277
3.13.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve.....	280
3.13.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet urigtigt eller bortfaldet opholdsgrundlag.....	291

3.13.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse vedrørende beskæftigelse og studier m.v.	293
3.13.2.1. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse vedrørende greencardordningen	295
3.13.2.2. Beskæftigelse m.v.	304
3.13.2.3. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af studieopholdstilladelse	308
3.13.2.4. Au pair.....	312
3.14. Bortfald	314
3.14.1. Familiesammenføring	314
3.14.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser	320
3.14.2. Erhverv, studier m.v.....	321
3.14.3. Bortfald af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden	323
3.15. Hjemsendelse af nordiske statsborgere	332
3.16. Administrativ udvisning med indrejseforbud	336
3.16.1. Kriminalitet	337
3.16.2. Ulovligt arbejde	339
3.16.3. Ulovligt ophold	341
3.16.4. Udvisning af EU-borgere	346
3.16.5. Ophævelse af indrejseforbud	351
3.16.6. Afvisning ved indreisen i Danmark	354
3.17. Fremmedpas, tilbagerejsetilladelse og laissez-passers	358
3.17.1. Fremmedpas	358
3.17.2. Tilbagerejsetilladelse	362
3.17.3. Laissez-passers	363
3.18. Alders- og identitetsfastlæggelse	363
3.19. Fritagelse for gebyr under Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling	365
3.20. Om Danmarks internationale forpligtelser	368
3.20.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention	368
3.20.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8	369
3.20.1.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14	370
3.20.2. FN's Børnekonvention	371
3.20.3. FN's Handicapkonvention	373
Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser	375
4.1. Domme fra 2017 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet	376

4.1.1. Særligt tema: Højesterets dom af 6. november 2017 vedrørende familiesammenføring til personer med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3.....	379
4.2. Udtalelser fra Folketingets Ombudsmand.....	381
Kapitel 5 – Statistik.....	385
5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2017	385
5.2. Sagernes behandlingsform	386
5.3. Indkomne sager i 2017	389
5.4. Sagernes udfald	390
5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager.....	393
5.6. Sagsbehandlingstider	399

Kapitel 1 – Udlændingenævnets almindelige forhold

1.1. Udlændingenævnets kompetence og uafhængighed

1.1.1. Kompetence

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev Udlændingenævnet oprettet med virkning fra den 1. januar 2013. I den forbindelse blev en række klagesager på opholdsområdet overført fra henholdsvis Justitsministeriet og Beskæftigelsesministeriet til Udlændingenævnet.

I udlændingelovens § 52 b¹ er udtømmende opregnet de typer af klagesager, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle. Se sagen ÅB/2017/1, som findes i kapitel 2 (side 21f).

Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev ressortansvaret for udlændingeområdet, herunder Udlændingenævnet, overført fra Justitsministeriet til det nyoprettede Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium. Udlændingenævnets kompetence blev ikke ændret i forbindelse med ressortomlægningen. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet blev ved kongelig resolution af 28. november 2016 ændret til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Ved lov nr. af 188 af 27. februar 2017, der trådte i kraft den 1. marts 2017, blev udlændingelovens § 52 b ændret, og Udlændingenævnet fik herved overført en række opgaver fra Udlændinge- og Integrationsministeriet. Fra den 1. marts 2017 er Udlændingenævnet således også klageinstans for afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum efter udlændingelovens §§ 4-4 c, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse som første instans. Udlændingenævnet er endvidere blevet klageinstans for Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 truffet i medfør af Associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet eller Zambrano-dommen, for Udlændingestyrelsens afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 1-3, 10, 11, 14 og 15, for Udlændingestyrelsens afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse, samt for Udlændingestyrelsens afgørelser om fratagelse af kontante ydelser fra asylansøgere efter udlændingelovens § 42 a, stk. 11-13. Udlændingenævnet er endelig blevet klageinstans for Styrelsen for International Rekruttering og

¹ Udlændingeloven er Lovbekendtgørelse nr. 1117 af 2. oktober 2017

<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=194003>

Integrations afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 4-9, 12 og 13 samt Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

1.1.2. Uafhængighed og beskikkelse

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 10, at Udlændingenævnet selv fastsætter sin forretningsorden. Udlændingenævnets forretningsorden, fremgår af bekendtgørelse nr. 950 af 5. juli 2017 om forretningsorden for Udlændingenævnet².

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Udlændingenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 1.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, og Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6.

Møderne ledes af Udlændingenævnets formand eller en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Udlændingenævnet på grundlag af sagens faktiske omstændigheder og det relevante retsgrundlag ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation forud for sagens behandling i nævnet.

² Bekendtgørelse nr. 950 af 5. juli 2017 om forretningsorden for Udlændingenævnet
<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=192283>

Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 2.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Udlændingenævnets formandskab (formand og næstformænd), jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 3. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de medlemmer, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet, beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets formand vælges af formandskabet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 5.

Ved førstegangsbekikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet og udlændinge- og integrationsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 52 a, stk. 4, bliver nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på fire år med ret til genbeskikkelse for yderligere fire år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Udlændingenævnets formand har – udover retten til genbeskikkelse for fire år – ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere fire år. Udlændingenævnets første beskikkelsesperiode udløb den 31. december 2016. De medlemmer, der har udtrykt ønske herom, er blevet genbeskikket for en ny periode på fire år frem til den 31. december 2020.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Et medlem udtræder af Udlændingenævnet, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Hvervet kan endvidere ophøre ved, at medlemmet fratræder efter eget ønske, jf. § 6, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden.

Såfremt et medlem af Udlændingenævnet for en periode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en forudsætning for beskikkelsen, meddeler Udlændingenævnets formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet som medlem af Udlændingenævnet i den pågældende periode, jf. § 6, stk. 2, i Udlændingenævnets forretningsorden.

1.2. Udlændingenævnets medlemmer i beretningsperioden

Udlændingenævnets sammensætning fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Som anført ovenfor i afsnit 1.1.2. beskikkes Udlændingenævnets medlemmer for en periode på fire år.

Da Udlændingenævnet er oprettet pr. 1. januar 2013, har alle de pr. 1. januar 2013 og herefter beskikkede medlemmer været beskikket til den 31. december 2016, og er blevet genbeskikket for en ny periode på fire år frem til den 31. december 2020, såfremt de har ønsket dette.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2017 af en formand, otte næstformænd og 17 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Michael Kistrup

Næstformænd:

Dommer Lene Sigvardt

Dommer Charlotte Bliss Elmquist

Dommer Michael Toftager

Dommer Tove Horsager

Dommer Henrik Munkholm

Dommer Jens Bech Stausbøll

Dommer Mads Bjerre Østergaard

Dommer Jette F. Skole

Fratrådte:

Retspræsident Torben Goldin

Dommer Karsten Tougaard Kristensen

Dommer Helle Korsgaard Lund-Andersen

Dommer Jan Strange

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Peter Trudsø

Advokat Hans Mogensen

Advokat Michael Egholm

Advokat Gitte Espensen

Advokat Mogens Bjerggaard

Advokat Mikael Bernhoft

Advokat Margrete Steen

Advokat Jess Lykke Gregersen

Advokat Henriette K. B. Andersen
Advokat Charlotte Cantor

Beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren (tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet):

Kontorchef Jesper Gori
Fuldmægtig Maria Caroline Lyck Larsen
Fuldmægtig Gitte Kristensen
Fuldmægtig Peter Christian Binau-Hansen
Fuldmægtig Sadaf Awais Sheikh
Chefkonsulent Line Lekach
Fuldmægtig Lina Larsen

Fratrådte:

Fuldmægtig Anne Mette Riis Steinø
Fuldmægtig Ceylan Erman
Fuldmægtig Amanda Husted Simonsen

1.3. Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Udlændingenævnets sekretariat har i 2017 haft ca. 31 medarbejdere ansat. Pr. 1. januar 2018 var medarbejderstaben følgende:

Ledelse:

Sekretariatschef Michael Lohmann Kjærgaard
Chefkonsulent Lisbeth A. Kunnerup
Chefkonsulent Susanne Topgaard
Specialkonsulent Jasmina Jankovic
Specialkonsulent Julia Jensen

Fuldmægtige:

Irina Dorn
Katarina Birch Hartmann (orlov)
Helle Riber
Naida Karamehmedovic
Daniel Petring
June von Moos Petersen
Sara Elisabeth Ferrigno Eriksen (orlov)

Lene Vestergaard Thomsen
Nana Marie Storm Johannsen
Tina Maria Laursen
Cem Savas Özcan
Ditte Scheff Hansen
Michelle Palmann
Camilla Fahrenkrug
Rasha Eleish
Susanne Schmidt
Maria Elisabeth Willert
Katrine Banke Kyndesgaard
Nanna Hoppe Jørgensen
Ida Groth Bastiansen

Fratrådte:

Caroline Krogh
Katrine Westerdahl Skagen
Louise Kruckow
Signe Adler-Nissen
Marie Louise Buch-Lassen

Kontorfunktionærer:

Ekspeditionssekretær Anne Kramer
Kontorfuldmægtig Christina Gjermandsen Jensen

Studenter:

Stud.jur. Sarah Grønkjær-Funch
Stud.jur. Henrik Møll Bramming

Fratrådte:

Stud.jur. Laura Mouritsen Jensen
Stud.jur. Marika Egsgaard Fogh Marthedal
Stud.jur. Duha Saleh
Stud.jur. Dávid Reginsson Nolsøe

1.4. Formandskabet

Udlændingenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af § 10 i Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. § 11 i Udlændingenævnets forretningsorden. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen – det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller om sagen kan afgøres af sekretariatet, jf. § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Ad hoc-besiddelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 12 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.5. nedenfor.

Udlændingenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.1.2. af formandskabet. Formandskabet beskikker endvidere nævnets medlemmer, jf. § 15 i Udlændingenævnets forretningsorden. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Udlændingenævnet, jf. § 16 i Udlændingenævnets forretningsorden. I 2017 afholdt formandskabet fire formandskabsmøder.

Formandskabet afgiver en årlig beretning om Udlændingenævnets virksomhed, og beretningen offentliggøres, jf. § 17 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Udlændingenævnets formandskab har besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Sager, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse ikke vedrører udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.

- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen eller ansøgeren ikke er fyldt 24 år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring, jf. f.eks. udlændingelovens § 9, stk. 4-7, hvor det er åbenbart, at kravet ikke er opfyldt, og at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler derimod.
- Sager vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 3, mellem søskende til herboende myndige søskende eller forældre til herboende myndige børn, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige omstændigheder.
- Sager vedrørende nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, fordi ansøgeren ikke har bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk på A1-niveau inden den i opholdstilladelsen meddelte frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, eller § 11, stk. 2, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige § 26-hensyn.
- Afvisningssager efter udlændingelovens § 9, stk. 21, hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, eller hvor det er åbenbart, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.
- Au pair-sager, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, hvor ansøgeren på åbenbar vis ikke lever op til kravene i au pair-bekendtgørelsen.
- Sager vedrørende visum og karens, når der er tale om et åbenlyst overstay.
- Sager vedrørende åbenbare konsultationsafslag på visumområdet.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se herom nedenfor i afsnit 1.6.

1.5. Koordinationsudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 7.

Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn. Udover Udlændingenævnets formand, landsdommer Michael Kistrup, bestod udvalget i 2017 af advokat Peter Trudsø (Advokatrådet) og kon-torchef Jesper Gori (Udlændinge- og Integrationsministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i §§ 18-20 i Udlændingenævnets forret-ningsorden. Udvalgets opgaver omfatter blandt andet drøftelse af spørgsmål om almindelige ret-ningslinjer for Udlændingenævnets fremtidige behandling af sager, herunder retningslinjerne for, om en sagstype indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, samt forhold af generel betydning for Udlændingenævnets arbejde. Dette drejer sig navnlig om spørgsmål om

- Mulige kriterier og faktiske forhold, som kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf.
- Betydningen af nye domme og lovgivning på området.
- Besvarelse af høringer om ny lovgivning.
- Behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i Udlændingenævnet.

Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter anmodning fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne og udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Udlændingenævnets medlemmer. Koordi-nationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Koordinationsudvalget har ikke beføjelser til at gribe ind i det enkelte nævns afgørelser, og et kon-kret nævn kan ikke udsætte en sag på koordinationsudvalgets drøftelser.

Der blev i 2017 afholdt fire møder i Udlændingenævnets koordinationsudvalg.

1.6. Udlændingenævnets sekretariat

Udlændinge- og Integrationsministeriet stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 1.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk servicering af Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 2, til opgave at forberede nævnssagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 23, 24 og 26. Forberedelsen af sagerne indebærer – ud over en kontrol af sagens bilag – blandt andet indhentelse af akter i førsteinstanssagen fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre sager, eksempelvis vedrørende familiemedlemmer til ansøgeren.

Sekretariatet anerkender modtagelsen af en klage og meddeler efter anmodning klageren, om klagen er tillagt opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Sekretariatet gennemgår sagen og vurderer, om der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller andre, og om udtalelsen giver anledning til partshøring.

Sekretariatet er af Udlændingenævnets formand tillagt bemyndigelse til at beslutte, om en sag skal behandles på et nævnsmøde eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles af sekretariatet.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle. I 2017 har der som udgangspunkt været berammet 15 sager pr. skriftligt nævnsmøde.

I sager, der undergives mundtlig behandling, indkalder sekretariatet ansøgeren og øvrige personer, som Udlændingenævnet måtte bestemme at indkalde, til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel. Sekretariatet kan i de tilfælde, hvor der er behov for det, tilsige en tolk til det mundtlige nævnsmøde, der kan tolke til og fra partens modersmål, eller – hvis dette ikke er muligt – til et andet sprog, som parten taler.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et udkast til en afgørelse af sagen.

Sekretariatet har endvidere til opgave at bistå Udlændingenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer og høringsbreve, udkast til bidrag til besvarelse af Folketings-spørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der i henhold til udlændingelovens § 52 c, stk. 5, behandles på formandskompetence.

Sekretariatet bistår endvidere formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af sager, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 6.

Udlændingenævnets formand har efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesansøgning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, herunder omgøre eller hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
- Afslå en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk og udarbejdelse af resuméer til offentliggørelse på hjemmesiden.

1.7. Udlændingenævnets hjemmeside

Et hovedformål med Udlændingenævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere – f.eks. advokater og andre udlændingemyndigheder. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden har således været at sikre let adgang til nævnets praksis.

Udlændingenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest trufne afgørelser. Udover de sagsresuméer, der fremgår af denne årsberetning, kan der findes en række andre sagsresuméer fra 2017 på Udlændingenævnets hjemmeside. Hjemmesiden bliver løbende udbygget med flere afgørelser, herunder afgørelser der helt generelt belyser almindelig praksis indenfor et bestemt praksisområde.

Resuméerne er inddelt efter faglige emner, og der kan således søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling i relation til de enkelte emner.

På Udlændingenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere løbende statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Udlændingenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Udlændingenævnets beretninger.

Kapitel 2 – Grundlaget for og behandlingen af Udlændingenævnets afgørelser

Når der i denne årsberetning henvises til retsregler, er det de retsregler, der var gældende i beretningsperioden 2017.

Hvis der i denne årsberetning ikke findes et afsnit om et bestemt fagligt emne, kan der i stedet være en beskrivelse heraf med eksempler i Udlændingenævnets tidligere årsberetninger for 2013, 2014, 2015 eller 2016, hvortil der i givet fald henvises.

Det fremgår af udlændingelovens § 52 b hvilke konkrete typer af klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle på baggrund af en afgørelse, som henholdsvis Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet har truffet.

Udlændingelovens § 52 b angiver en positiv liste over klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle. Klager over typer af afgørelser, som ikke fremgår af udlændingelovens § 52 b, kan således ikke behandles af Udlændingenævnet.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 1, hvilke af Udlændingestyrelsens afgørelser, der kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet, hvis en afgørelse ikke kan påklages til henholdsvis Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, eller Flygtningenævnet. Ikke alle af Udlændingestyrelsens afgørelser kan påklages til en anden myndighed. Det drejer sig f.eks. om afvisning af en ansøgning, hvor der ikke har været vedlagt tilstrækkelig dokumentation.

Det fremgår af udlændingelovens § 46 a, stk. 2, at Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser ikke kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet. Det følger endvidere af bestemmelsen, at afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan påklages til Udlændingenævnet, medmindre der er truffet afgørelse om afvisning af en ansøgning på grund af manglende betaling af gebyr, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 8, 1. pkt., eller afgørelser vedrørende en fastsat udrejsefrist eller meddelelse af afslag på opsættende virkning – procesuelt ophold – under sagens behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

Som eksempel på praksis for, at udlændingelovens § 52 b udtømmende opregner de klagesager, som Udlændingenævnet kan behandle, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i august 2017 at behandle en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen i maj 2017, hvorved en syrisk statsborger blev meddelt Schengenvisa til Danmark for en enkelt indrejse på maksimalt 20 dage. I juni 2017 påklagede ansøgerens arbejdsgiver Udlæn-

dingestyrelsens afgørelse med henvisning til Udlændingestyrelsens klagevejledning til Udlændingenævnet. Arbejdsgiveren anførte i den forbindelse, at ansøgeren burde meddeles visum med mulighed for flere indrejser og med et års gyldighed.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingenævnet ikke havde kompetence til at behandle klagen, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 11, da Udlændingenævnet alene kan behandle klager over afslag. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke fremgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 11, eller de øvrige numre i § 52 b, stk. 1, at Udlændingenævnet er kompetent til at behandle sager, hvor et Schengenvisum er meddelt, men hvor visummet ønskes udstedt for en længere periode eller med mulighed for flere indrejser end besluttet af Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet bemærkede**, at udlændingelovens § 52 b, stk. 1, udtømmende opregner, hvilke afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle. Udlændingenævnet videresendte herefter klagen til videre foranstaltning i Udlændinge- og Integrationsministeriet. ÅB/2017/1.

Udlændingenævnet vil ud over de konkrete sagstyper, som fremgår af udlændingelovens § 46 a, kunne tage stilling til, om Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration i en konkret sag, der kan påklages til nævnet, har handlet i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler og principper (sagsbehandlingsklager).

Udlændingenævnet vil således kunne behandle sagsbehandlingsklager, hvis klagen knytter sig til en konkret sag, som er færdigbehandlet i 1. instansen, og hvis sagsbehandlingsklagen fremsættes i forbindelse med en klage over 1. instansens afgørelse. Hvis der klages over sagsbehandlingen i en verserende sag hos 1. instansen, vil Udlændingenævnet vejlede om, at dette vil kunne indgå i en konkret klage til nævnet, hvis sagen afgøres af 1. instansen med et afslag.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en sagsbehandlingsklage, der knyttede sig til en sag, som Udlændingenævnet havde under behandling, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 en afgørelse truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse til en pakistansk statsborger efter greencardordningen. I forbindelse med klagen til Udlændingenævnet blev det anført, at ansøgerens uddannelsesniveau var vurderet forkert, da Styrelsen for International Rekruttering og Integration i et partshøringsbrev til ansøgeren vedrørende vurderingen af hans uddannelsesniveau havde oplyst, at niveauet var vurderet af Styrelsen for Videregående Uddannelser svarende til en fuld dansk kandidatuddannelse, men at han alene var blevet tildelt point af styrelsen for et år af en dansk kandidatuddannelse. Styrelsen for International Rekruttering og Integration oplyste under klagesagens behandling, at styrelsen beklagede, at der var en fejl i partshøringsbrevet.

Udlændingenævnet noterede sig Styrelsen for International Rekruttering og Integrations beklagelse og fandt herudover ikke anledning til at udtale kritik af Styrelsen for International Rekruttering og Integrations fejlagtige oplysning vedrørende vurderingen af ansøgerens uddannelsesniveau. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for Videregående Uddannelser havde foretaget en konkret og individuel vurdering af det samlede uddannelsesniveau, at ansøgeren ikke var fremkommet med nye oplysninger, og at det ikke var muligt at give point for uddannelse ud fra Styrelsen for International Rekruttering og Integrations fejlagtige tilkendegivelse i brevet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at uanset om ansøgeren var blevet tildelt 60 point for sit uddannelsesniveau, så ville han fortsat ikke have opnået i alt 100 point, som det krævedes for at opnå greencard, og **Udlændingenævnet fandt således**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke havde foretaget en sagsbehandlingsfejl, der ville kunne ændre sagens forløb, men alene en mindre fejl, der ikke havde betydning for sagens endelige udfald. ÅB/2017/2.

Udlændingenævnet har endvidere pligt til af egen drift at tage stilling til sagsbehandlingsfejl i forbindelse med Udlændingenævnets behandling af en klage over afslag på opholdstilladelse m.v.

Konstaterer Udlændingenævnet sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet skulle hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen (med angivelse af retningslinjer for dens behandling) eller rette fejlen og derefter træffe afgørelse i sagen.

Som eksempler herpå henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 2, afgørelse ÅB/2015/1, og Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 2, afgørelse ÅB/2016/2.

Udlændingenævnet kan ikke tage stilling til hensigtsmæssigheden af sagsbehandlingen hos Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Udlændingenævnets kompetence omfatter således ikke spørgsmål om f.eks. sagsbehandlings tilrettelæggelse eller sagsbehandlingstiden. Klager over personalets optræden i Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration falder også uden for Udlændingenævnets kompetence. Sådanne klager over mere generelle forhold kan i stedet rettes til den pågældende styrelses ledelse eller til Udlændinge- og Integrationsministeriet.

2.1. Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen

Udlændingenævnet kan som nævnt træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, og som vedrører de afgørelser, der fremgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 1. For en udtømmende gennemgang henvises til selve bestemmelsen.

Udlændingenævnet kan herefter f.eks. behandle klager over afslag på familiesammenføring til ægtefæller, børn eller anden familie med tilknytning til et herboende familiemedlem. Udlændingenævnet kan også behandle visse sager om familiesammenføring, hvis afslaget på familiesammenføring er meddelt på baggrund af en EU-retlig vurdering, herunder i relation til Zambrano-dommen.

Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over afvisning af en indgivelse af ansøgning om familiesammenføring, hvis ansøgningen ikke er afvist på grund af, at sagen er utilstrækkeligt oplyst. Udlændingenævnet kan ligeledes behandle sager om fastsættelse af alder, hvis personen har eller har ansøgt om at få opholdstilladelse som familiesammenført.

Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klager over afslag på opholdstilladelse til religiøse forkyndere, eller til udlændinge som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom.

Udlændingenævnet kan ligeledes behandle klagesager vedrørende familiesammenførte udlændinge, religiøse forkyndere, eller udlændinge med tidligere dansk indfødsret, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afslag på forlængelse eller inddragelse af udlændingens opholdstilladelse. Tilsvarende kan Udlændingenævnet behandle klagesager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse til samme gruppe af udlændinge på baggrund af, at udlændingen anses for at have opgivet sin bopæl i Danmark eller efter at have haft et langvarigt udlandsophold.

Udlændingestyrelsens afgørelser vedrørende afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse (permanent opholdstilladelse) kan ligeledes behandles af Udlændingenævnet.

Herudover kan Udlændingenævnet behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om administrativ afvisning af en udlænding eller administrativ udvisning af en udlænding med et fastsat indrejseforbud. En afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud kan f.eks. være på baggrund af ulovligt ophold eller ulovligt arbejde. Udlændingenævnet kan tillige behandle klager, der vedrører administrativ udvisning af EU-borgere.

Udlændingenævnet kan yderligere behandle klager over Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på visum og afgørelser om annullering eller inddragelse af et allerede meddelt visum, afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse, samt afgørelser om visse motivationsfremmende foranstaltninger for asylansøgere, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 11-14.

Udlændingenævnet behandler endvidere klagesager vedrørende Udlændingestyrelsens afgørelser om fremmedpas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 5, 1. pkt., jf. udlændingebekendtgørelsens³ § 7, stk. 2-5, afgørelser om afvisning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 6, og § 9 f, stk. 8, jf. nr. 1 og 2, samt afgørelser om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 47 b. Udlændingenævnet er også tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende afgørelser om lovligt forfald, jf. udlændingelovens § 9, stk. 32, og afgørelser om ophævelse af indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8 og 11.

Desuden kan Udlændingenævnet behandle klagesager om Udlændingestyrelsens afgørelser om bortfald af opholdstilladelse for udlændinge, der ikke er anerkendt som flygtninge (det vil sige har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8), hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, jf. udlændingelovens § 21 b.

Endelig kan Udlændingenævnet behandle klager over afslag på sletning af optagelse på den offentlige sanktionsliste over udenlandske religiøse forkyndere m.fl., som kan udelukkes fra at indrejse i Danmark, jf. udlændingelovens § 29 c. Udlændingenævnet har ikke truffet afgørelser i medfør af bestemmelsen i 2017.

2.2. Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration

Udlændingenævnet kan træffe afgørelser i klagesager, der er truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i 1. instans, og som vedrører de afgørelser, der fremgår af udlændingelovens § 52 b, stk. 2. For en udtømmende gennemgang henvises til selve bestemmelsen.

Udlændingenævnet behandler f.eks. klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse og studier m.v., jf. udlændingelovens § 9 a, §§ 9 i til 9 l samt § 9 p, samt afgørelser vedrørende medfølgende familiemedlemmer til tredjelandstatsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, studier og praktik, jf. udlændingelovens § 9 m og § 9 n.

³ Bekendtgørelse nr. 1197 af 26. september 2016 om udlændinges adgang her til landet (udlændingebekendtgørelsen) <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=184081>

Udlændingenævnet behandler også klager over afgørelser fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration vedrørende afslag på ansøgninger om certificering, afslag på forlængelse af en certificering og inddragelse af en certificering, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 2, nr. 5 og 6, og afgørelser om, at der i en periode på to år ikke kan meddeles opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson (au pair-karensregisteret), jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. § 21 a.

Udlændingenævnet behandler endvidere klager over afgørelser, hvor udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse afvises, og klager over afgørelser om inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser på beskæftigelses- og studieområdet m.v.

Udlændingenævnet behandler desuden afgørelser om betaling af gebyrer efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, og afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer, medmindre udlændingen tidligere har været asylansøger, har en verserende asylansøgning under behandling eller ansøger om asyl, inden Udlændingenævnet træffer afgørelse.

Endvidere behandler Udlændingenævnet klager over bortfald og dispensation fra bortfald på de områder, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse i 1. instans.

2.3. Klager over afgørelser truffet af politiet

Udlændingenævnet behandler klager over politiets afgørelser om afvisning, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt., jf. § 52 b, stk. 5.

Øvrige afgørelser, som politiet træffer i medfør af udlændingelovens bestemmelser, kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

Afgørelser truffet efter udlændingelovens § 28 er endvidere de eneste afgørelser, som hverken er truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over.

2.4. Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og persondataloven.

Ansøgeren kan selv klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet. Der gælder ingen formelle krav til klagen. Den kan således fremsættes mundtligt, enten ved personligt fremmøde i Udlændingenævnets sekretariat eller ved telefonisk henvendelse, eller skriftligt ved brev eller pr. e-mail. Der gælder dog en klagefrist, jf. afsnit 2.4.1., og for visse sagstyper skal der betales et gebyr, jf. afsnit 2.4.2., før sagen kan tages under behandling.

Ansøgeren kan endvidere vælge at lade en advokat repræsentere sig. Såfremt ansøgeren ønsker en partsrepræsentant, der ikke er advokat, eller en retshjælp, der ikke har tegnet en ansvarsforsikring, skal klageren sammen med klagen indsende en skriftlig fuldmagt. Dette gælder dog ikke for blandt andet ægtefæller eller forældre til mindreårige børn, der ikke behøver at indsende en fuldmagt. Arbejdsgivere til udlændinge, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, og au pair-værtsfamilier skal altid indsende fuldmagt. Firmaer, kommuner og andre juridiske personer kan ikke være partsrepræsentanter, men udlændingen kan være repræsenteret ved fuldmagt af en medarbejder ved sådanne virksomheder, myndigheder eller øvrige juridiske personer. Udlændingen skal selv afholde eventuelle udgifter til en partsrepræsentant.

Fuldmagten skal indsendes sammen med klagen, og den skal udtrykkelig gælde for Udlændingenævnets behandling af sagen. Fuldmagten skal endvidere være underskrevet af den person, som klagen vedrører. Fuldmagtsblanketterne findes både på dansk og engelsk på Udlændingenævnets hjemmeside, jf. <http://udln.dk/da/Fuldmagt.aspx>. Der kan kun være én partsrepræsentant, og al korrespondance under sagsbehandlingen samt fremsendelsen af afgørelsen vil således kun ske til partsrepræsentanten.

2.4.1. Klagefrist

Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012 om ændring af blandt andet udlændingeloven blev der indført en klagefrist for de klager, der skal behandles af Udlændingenævnet. Ifølge udlændingelovens § 52 b, stk. 6, skal klage over de afgørelser, som Udlændingenævnet behandler, således være indgivet, inden otte uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af otte ugers fristen.

I vurderingen af, om der kan ske dispensation fra klagefristens overholdelse, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå, jf. § 27, stk. 3, i Udlændingenævnets forretningsorden.

I praksis betyder dette, at Udlændingenævnet som udgangspunkt afviser at behandle en klage, der er modtaget senere end otte uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen i 1. instans. I afsnit 5.2., tabel 5 og tabel 6, er der en opgørelse over, hvor mange sager der er blevet afvist på grund af for sen indgivelse af klagen. Der henvises i øvrigt til afsnit 2.4.1.1. nedenfor om afvisning af klager, der er indgivet for sent, for en nærmere redegørelse for praksis.

2.4.1.1. Afvisning af klager, der er for sent indgivet

Klager over afgørelser, der kan indbringes for Udlændingenævnet, skal være indgivet inden otte uger efter, at parten har fået meddelelse om afgørelsen, jf. § 27, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 950 af 5. juli 2017 om forretningsorden for Udlændingenævnet. Klagefristen løber fra den dag, hvor afgørelsen er kommet frem til udlændingen.

Ifølge § 27, stk. 3, kan formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, efter § 13, nr. 1, i bekendtgørelsen beslutte at dispensere fra klagefristen. I vurderingen af, om der kan ske dispensation, kan fristoverskridelsens længde, årsagen til fristoverskridelsen, afgørelsens betydning for sagens parter samt sandsynligheden for, at Udlændingenævnet giver klageren medhold, indgå. Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, der kan indgå i vurderingen.

Pr. 1. november 2013 blev det obligatorisk for offentlige myndigheder at anvende digital post ved fremsendelse af breve til virksomheder, herunder advokatfirmaer, og pr. 1. november 2014 blev det obligatorisk at anvende digital post ved fremsendelse af breve til private borgere. I det omfang Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration har sendt afgørelser med digital post, lægges det til grund, at afgørelsen er kommet frem til modtageren den dag, afgørelsen er registreret modtaget i brevmodtagerens e-boks, og klagefristen regnes herefter fra denne dag.

For så vidt angår afgørelser sendt med almindelig brevpost inden den 1. juli 2016, henvises til afsnit 2.3.1.1. i Udlændingenævnets årsberetning 2014.

Pr. 1. juli 2016 blev Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9189 af 10. maj 2011 om beregning af klagefrister ved afgørelser sendt som A-brev og B-brev ophævet. I stedet trådte Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 10014 af 30. juni 2016 om ny postaftale og beregning af klagefrister i kraft. Det fremgår heraf:

”Det er herefter Justitsministeriets foreløbige opfattelse, at det i forbindelse med beregning af en klagefrists begyndelsestidspunkt i almindelighed bør lægges til grund, at afgørelser sendt som B-brev (efter 1. juli 2016 bruges betegnelsen ”brevet”) efter den 1. juli 2016 først er kommet frem til modtageren 5 dage efter, at afgørelsen er dateret og overgivet til postbesørgelse.

Overgives afgørelsen til postbesørgelse på en onsdag eller en torsdag bør det imidlertid lægges til grund, at afgørelsen først er kommet frem til modtageren den efterfølgende onsdag, dvs. henholdsvis 7 eller 6 dage efter, at afgørelsen er dateret og overgivet til postbesørgelse.

Det er endvidere Justitsministeriets foreløbige opfattelse, at det i forbindelse med beregning af en klagefrists begyndelsestidspunkt i almindelighed bør lægges til grund, at afgørelser sendt som Quickbrev er kommet frem til modtageren 2 dage efter, at afgørelsen er dateret og overgivet til postbesørgelse. Det vil fortsat være sådan, at hvis det i det konkrete tilfælde må lægges til grund, at en afgørelse først er modtaget på et senere tidspunkt, begynder fristen først at løbe fra den dag, afgørelsen må anses for at være kommet frem. Endvidere kan det i lovgivningen være forudsat, hvornår klagefrister på et område begynder at løbe. Sådanne forudsætninger går i givet fald forud for det anførte ovenfor.”

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en klage, der var indgivet til nævnet efter klagefristens udløb, kan nævnes:

Udlændingenævnet afviste i april 2017 at behandle en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen vedrørende en marokkansk statsborger, da klagefristen var udløbet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 6. Udlændingestyrelsen sendte afgørelsen ultimo januar 2017 til ansøgerens advokats e-boks samme dag, som afgørelsen blev truffet. Det fremgik af afgørelsen, at der var vejledt på engelsk og dansk om klagefristen. Primo februar 2017 oplyste advokaten til Udlændingestyrelsen, at han havde videresendt afgørelsen til ansøgerens nye partsrepræsentants private e-mail, at han også burde have sendt afgørelsen til partsrepræsentantens øvrige e-mailadresser for en sikkerheds skyld, at dette havde medført, at ansøgeren først primo februar var blevet orienteret om afgørelsen, og at han nu udtrådte af sagen. Ansøgerens nye partsrepræsentant påklagede afgørelsen ultimo marts 2017.

Udlændingenævnet fandt, at klagen skulle afvises, idet klagen blev indgivet efter klagefristens udløb. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen havde fremsendt sin afgørelse fra ultimo januar 2017 til ansøgerens advokats e-boks samme dag, som afgørelsen blev truffet, og at Udlændingenævnet først havde modtaget ansøgerens nye partsrepræsentants klage ultimo marts 2017, hvilket var to dage efter fristens udløb. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgår af forvaltningslovens § 8, at den, der er part i en sag, på ethvert tidspunkt af sagens behandling kan lade sig repræsentere eller bistå af andre, at det fremgår af ”Forvaltningsloven med kommentarer”, 2013, at eventuelle klagefrister begynder at løbe, når partsrepræsentanten har fået meddelelse om afgørelsen, og at Udlændingestyrelsen således med frigørende virkning kunne sende sin afgørelse fra ultimo januar 2017 til ansøgerens advokat. **Udlændingenævnet bemærkede**, at advokaten som professionel har et ansvar for at orientere sine klienter om afgørelser og domme, og at ansøgerens advokat først primo februar 2017 oplyste til Udlændingestyrelsen, at han nu ikke længere repræsenterede ansøgeren. Det af den nye partsrepræsentant anførte om, at

årsagen til klagens sene afsendelse skyldtes, at den nye partsrepræsentant først på klagens afsendelsesdag modtog et brev med vigtige informationer om sagen, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til, at Udlændingenævnet dispenserede fra klagefristen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den nye partsrepræsentant ikke havde været forhindret i at overholde klagefristen, der var angivet i Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det er muligt – efter en klages rettidige indgivelse – at indsende yderligere materiale til en sag, der er under behandling i Udlændingenævnet. Den nye partsrepræsentant havde således mulighed for at klage indenfor de 8 uger og efterfølgende have indsendt brevet med informationer. ÅB/2017/3.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2016 om afslag efter ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra Afghanistan. Udlændingestyrelsen havde under sagsbehandlingen løbende fremsendt breve til ansøgerens partsrepræsentants e-boks. Samme dag, som afgørelsen blev truffet i september 2016, sendte Udlændingestyrelsen afgørelsen til partsrepræsentanten med almindeligt brev og til den herboende references e-boks. Udlændingestyrelsen modtog i oktober 2016 brevet retur fra postvæsenet med en påtegning om, at modtageren af brevet var ubekendt på adressen, hvorefter Udlændingestyrelsen genfremsendte brevet til samme adresse. Udlændingestyrelsen modtog i november 2016 på ny brevet retur fra postvæsenet. Partsrepræsentanten havde ikke under sagsbehandlingen oplyst til Udlændingestyrelsen, at virksomheden var flyttet til en ny adresse. Partsrepræsentanten påklagede afgørelsen til Udlændingenævnet i januar 2017.

Udlændingenævnet fandt, at der var grundlag for at realitetsbehandle klagen, selvom klagefristen på otte uger var overskredet, henset til de nærmere omstændigheder omkring Udlændingestyrelsens afsendelse af afgørelsen i sagen. **Udlændingenævnet fandt dog ikke** grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2016, hvorefter Udlændingenævnet i november 2017 stadfæstede afgørelsen. ÅB/2017/4.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2 i Udlændingenævnets tidligere årsberetninger for yderligere eksempler.

2.4.2. Klagegebyr

2.4.2.1. Retsgrundlag

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 1, og stk. 3, skal en udlænding senest samtidig med indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på familiesammenførings-, studie- og erhvervsområdet samt tidsubegrænset opholdstilladelse betale et gebyr, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. pkt., skal klageren ved indgivelse af en klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 eller 3, senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 830 kr. (i 2017-niveau), medmindre andet følger af EU-reglerne.

Gebyrsatserne reguleres årligt, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 13.

Hvis der klages over eller anmodes om genoptagelse af flere forskellige afgørelser, skal der indbetales gebyr for hver enkelt klage/anmodning.

Efter udlændingelovens § 9 h, stk. 9, 2. pkt., afvises klagen, hvis betingelsen i stk. 5, 2. pkt., ikke er opfyldt.

2.4.2.2. Gebyrundtagne sager

Efter en konkret vurdering i den enkelte sag kan gebyrkravet fraviges, hvis Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger det. Med Danmarks internationale forpligtelser sigtes navnlig til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 102 af 3. februar 2016, at:

”EMRK artikel 8 vil være til hinder for at opkræve gebyr, hvis gebyret er af en sådan størrelse, at det reelt afskærer personer fra at kunne udøve et familie- og privatliv, som er beskyttet af EMRK artikel 8. EMRK artikel 8 sammenholdt med hensynet til administrationen af gebyrordningen indebærer, at en ansøgning skal tillades indgivet uden betaling af gebyr, hvis EMRK artikel 8 kan tilsige dette.

Der skal ikke foretages en vurdering af den enkelte ansøgers og dennes families indkomst- og formueforhold set i forhold til gebyret. Udlændingestyrelsen vil foretage en screening af sagen, som indebærer en vurdering af, om sagens oplysninger umiddelbart tyder på, at hensynet til familiens enhed skal bevirke, at ansøgningen skal tillades indgivet uden betaling af gebyr.

Det kan f.eks. være oplysninger om, at den herboende ægtefælle eller forælder har opholdstilladelse som flygtning. Ved ansøgning om familiesammenføring til en herboende flygtning, herunder ansøgning om forlængelse, vil gebyrkravet af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser og den praktiske administration af ordningen generelt blive fraveget.

Yderligere eksempler på, hvornår Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at gebyrkravet skal fraviges, kan være, hvis den herboende ægtefælle har et særbarn i Danmark, som han eller hun har forældremyndighed over eller samværsret med i et vist og regelmæssigt omfang, eller hvis den herboende ægtefælle lider af alvorlig sygdom eller har et alvorligt handicap. Herudover kan det f.eks. være tilfældet, hvis den herboende ægtefælle og den ansøgende ægtefælle har et fællesbarn i Danmark, og barnet har opnået selvstændig tilknytning til Danmark.

Der vil ikke være tale om en realitetsbehandling af ansøgningen, men derimod om en screening af sagen. Screeningen foretages på baggrund af de foreliggende oplysninger og vil således være baseret på de oplysninger, der fremgår af udlændingemyndighedernes registre, og de oplysninger, der er afgivet i forbindelse med ansøgningen.

Ansøgeren og den herboende vil i ansøgningsskemaet blive vejledt om at afgive de oplysninger og den dokumentation, der er nødvendig for screeningen.

Screeningen svarer til den vurdering, som Udlændingestyrelsen skal foretage efter udlændingelovens § 9, stk. 21, 2. pkt., i tilfælde, hvor en ansøgning om familiesammenføring efter § 9, stk. 1, ønskes indgivet her i landet af en udlænding, der ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling. I sådanne tilfælde tillades ansøgningen indgivet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.”

En klage over en gebyrfritaget sag er således også gebyrfritaget.

Tyrkiske statsborgere, der er omfattet af Associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet af 12. september 1963, er endvidere ikke omfattet af reglerne om gebyrbetaling. Dette gælder således tyrkiske statsborgere, der søger om opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i Danmark og tyrkiske statsborgere, der søger om forlængelse af opholdstilladelse og om tidsubegrænset opholdstilladelse, når den tyrkiske statsborger er økonomisk aktiv. Det gælder endvidere udlændinge, der ansøger om familiesammenføring med herboende tyrkiske statsborgere, der er økonomisk aktive som arbejdstagere, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteydere. En klage vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier er derimod gebyrpålagt, uanset at ansøgeren er tyrkisk statsborger, da det primære formål med en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studier ikke er beskæftigelse, og den tyrkiske statsborger således ikke er omfattet af Associeringsaftalen.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en tyrkisk statsborger var undtaget fra gebyr, henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/4.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at klagen var gebyrpålagt, uagtet at ansøgeren påberåbte sig at være omfattet af EU-reglerne, henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 2.3.2.2., afgørelse ÅB/2015/5.

2.4.2.3. Tidspunktet for gebyrets indbetaling og eventuel tilbagebetaling

Gebyret skal betales senest samtidig med indgivelsen af en klage eller anmodning om genoptagelse, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt. Sagsbehandlingen vil først blive påbegyndt, når det rettidigt indbetalte gebyr er registreret indbetalt på sagen. Se nærmere i afsnit 2.4.3. vedrørende

samtidighedskravet i forhold til betaling af gebyr i forbindelse med sagens behandling i Udlændingenævnet.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse skal være ledsaget af dokumentation for indbetalingen af gebyret, eksempelvis i form af kvittering fra overførsel via netbank eller kvittering fra bank eller posthus.

Klagen eller anmodningen om genoptagelse anses for indgivet den dato, hvor den modtages af udlændingemyndighederne.

Betalingen anses for rettidig, hvis indbetaling er sket senest samtidig med indgivelsen af klagen eller anmodningen om genoptagelse.

Hvis gebyret ikke er betalt eller betalt rettidigt, vil ansøgningen, klagen eller anmodningen om genoptagelse blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 9 og 12.

Ved den indledende sagsbehandling i Udlændingenævnet vurderes det konkret, om der er indbetalt korrekt gebyr, og i tilfælde, hvor ansøgeren har indbetalt for meget, vil det overskydende beløb blive tilbagebetalt til ansøgeren. Hvis klagen er gebyrundtaget, og ansøgeren har indbetalt gebyr, tilbagebetales gebyret ligeledes til ansøgeren.

Klagegebyret tilbagebetales endvidere, hvis klageren får helt eller delvist medhold i klagen, og genoptagelsesansøgningsgebyret tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Der sker ikke tilbagebetaling af gebyret, hvis klagen frafaldes, eller klagen af anden grund ikke længere har betydning for klageren.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende gebyrbetaling kan nævnes:

Udlændingenævnet afslog i november 2017 at genoptage Udlændingenævnets afgørelse fra august 2017, hvorved Udlændingenævnet havde afvist at behandle en klage over en afgørelse om familiesammenføring truffet af Udlændingestyrelsen i juni 2017 vedrørende en iransk statsborger, da der ikke var betalt det for klagen påkrævede gebyr.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens advokat ikke havde anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering af sagen. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgerens advokat havde anført, at Udlændingenævnet ex officio burde have påset, at gebyrkravet skulle fraviges med henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. **Udlændinge-**

nævnet fandt endvidere, at det ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da ansøgerens advokat i klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2017 ikke havde påberåbt, at der ikke skulle betales gebyr. **Udlændingenævnet henviste desuden til**, at Udlændingestyrelsen havde vejledt om, at der skulle betales klagegebyr. **Udlændingenævnet henviste herefter til**, at Udlændingestyrelsen i november 2017 havde oplyst, at ansøgningsgebyret burde have været tilbagebetalt under henvisning til ansøgerens ægtefælles samvær med hans – på ansøgningstidspunktet – mindreårige sørbarn, men at sørbarnet på afgørelsestidspunktet var fyldt 18 år, og at dette var begrundelsen for, at der var givet vejledning om, at der skulle betales gebyr, hvilket Udlændingenævnet kunne tilslutte sig. **Udlændingenævnet fandt herefter ikke**, at Udlændingenævnet ex officio burde have taget stilling til, om klagen var gebyrfritaget. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at såfremt Udlændingenævnet efter en realitetsbehandling måtte være nået frem til, at Udlændingestyrelsens afgørelse skulle omgøres under henvisning til familiens enhed, ville klagegebyret være blevet tilbagebetalt af Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 6, ligesom Udlændingestyrelsen ville skulle tilbagebetale ansøgningsgebyret, som det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015, pkt. 5.5.2., side 30. Det forhold, at ansøgerens advokat havde anført, at advokaten ikke havde fået en vejledning om det manglende klagegebyr, kunne heller ikke føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af Udlændingestyrelsens vejledning, at hvis ansøgeren ønskede at klage, skulle ansøgeren betale 830 kr. i klagegebyr. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det fremgår af udlændingemyndighedernes hjemmeside, www.nyidanmark.dk, at der skal betales gebyr for behandling af ansøgninger og klager, at det vil bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, om kravet om gebyrbetaling kan fraviges, og at der i sager, hvori der skal betales gebyr, altid skal oprettes et sagsbestillings-id. Såfremt myndighederne finder, at der skulle være grundlag for at fravige kravet om gebyrbetaling, vil det indbetalte gebyr blive tilbagebetalt. Det forhold, at ansøgerens advokat havde anført, at Udlændingenævnet skulle have givet en frist til at indbetale gebyret, **fandt Udlændingenævnet ikke** kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der gælder et samtidighedsprincip, således at klagen til Udlændingenævnet og gebyret skal foreligge samtidigt, for at klagen kan realitetsbehandles, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt. ÅB/2017/5.

Udlændingenævnet kan endvidere henvise til yderligere eksempler i Udlændingenævnets årsberetning for 2013, afsnit 2.3.2.2.3., Udlændingenævnets årsberetning for 2014, afsnit 2.3.2.2.3, Udlændingenævnets årsberetning for 2015 afsnit 2.3.2.3 og Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 2.3.2.3.

2.4.3. Samtidighedskravet

Som ovenfor nævnt gælder der et samtidighedskrav, således at klagen til Udlændingenævnet og gebyret skal foreligge samtidig, for at klagen realitetsbehandles, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt.

Som et eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet afslog i januar 2017 at genoptage Udlændingenævnets afgørelse fra februar 2016, hvorved Udlændingenævnet havde afvist at behandle en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse fra september 2015 om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse vedrørende en statsløs, født i Syrien, da klagen var modtaget efter klagefristens udløb.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke var anført nye, væsentlige oplysninger, som kunne føre til en ændret vurdering i sagen. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgerens advokat havde anført, at advokaten i november 2015 havde fremsendt en lægeerklæring til Udlændingenævnet med ordinær post, at advokaten i januar 2016 var blevet opmærksom på, at lægeerklæringen ikke var modtaget i Udlændingenævnet, at advokaten herefter havde genfremsendt lægeerklæringen til Udlændingenævnet, og at advokaten derfor mente, at der var tale om en postal fejl. **Udlændingenævnet fandt**, at det ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da Udlændingestyrelsen ved brev fra september 2015 havde meddelt ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, da Udlændingestyrelsen den samme dag havde sendt afgørelsen til ansøgerens e-boks, og da Udlændingenævnet først i januar 2016 havde modtaget klagen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det var advokatens ansvar som partsrepræsentant, at en klage modtages rettidigt i Udlændingenævnet, og at Udlændingenævnet ikke kunne tillægge det vægt, at der efter advokatens oplysninger var tale om en postal fejl i forbindelse med fremsendelsen af klagen til Udlændingenævnet. Det forhold, at advokaten til støtte for anmodningen om genoptagelse endvidere havde henvist til ansøgerens betaling af klagegebyret og rettidige indhentelse af lægeerklæringen, **fandt Udlændingenævnet endvidere ikke** kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af Udlændingenævnets faste praksis, at en klage og et gebyr i en gebyrpålagt klagesag skal modtages samtidig i Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at uanset, at ansøgerens klage ikke var gebyrpålagt, kunne betalingen af gebyret til Udlændingenævnet ikke tages til indtægt for en rettidig indgivelse af advokatens klage i Udlændingenævnet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det i henhold til almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger er et krav, at en klage er kommet frem til den pågældende myndighed inden fristens udløb, ligesom eventuelle fejl og forsinkelse i postbesørgelsen principielt påhviler klageren. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren var præget af traumer, somatiske, psykiske, sociale og hårdt belastende forhold. ÅB/2017/6.

Som et yderligere eksempel på en afgørelse om samtidighedskravet henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 2.3.3., afgørelse ÅB/2015/7.

2.4.4. Opsættende virkning

Hvis ansøgeren opholder sig i Danmark og har fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, vil Udlændingenævnet hurtigst muligt efter klagens modtagelse efter anmodning tage stilling til, om der foreligger sådanne ganske særlige omstændigheder, der gør, at ansøgeren vil kunne blive i Danmark, mens klagen bliver behandlet i Udlændingenævnet.

Efter udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., har en udlænding, der er omfattet af EU-reglerne, som er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, eller som hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, og som klager inden syv dage efter, at der er truffet afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelsen m.v., ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort. Opholdstilladelser med henblik på beskæftigelse og studier meddeles som udgangspunkt med henblik på midlertidigt ophold, og klager over inddragelse af en sådan opholdstilladelse vil ikke kunne få opsættende virkning efter loven.

I tilfælde, der ikke er omfattet af syv-dages-reglen i udlændingelovens § 33, stk. 3, 1. pkt., tillægges klagen kun opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, 4. pkt.

Der foreligger f.eks. særlige grunde, hvis den påklagede afgørelse forekommer åbenbart urigtig på baggrund af de oplysninger, der fremgår af klagen. En klage tillægges også opsættende virkning, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Der henvises endvidere til Udlændingenævnets notat af 20. maj 2016,⁴ der kan findes på Udlændingenævnets hjemmeside. Notatet finder ikke anvendelse, når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om afvisning efter udlændingelovens § 9 c, stk. 6, og § 9, stk. 21.

Finder Udlændingenævnet ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, påhviler det fortsat ansøgeren at udrejse af Danmark i overensstemmelse med den af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration fastsatte udrejsefrist. Det er ikke muligt at klage over selve afgørelsen om, hvorvidt ansøgeren kan blive i Danmark under sagsbehandlingen.

⁴ Udlændingenævnets notat af 20. maj 2016 kan findes i sin helhed her: [Udlændingenævnets notat af 20. maj 2016](#)

Afgørelser om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 7. For at sikre en hurtig og effektiv afgørelse af spørgsmålet om opsættende virkning har formanden bemyndiget sekretariatet til at træffe sådanne afgørelser.

2.4.5. Sagens oplysning

Udlændingenævnet er som en offentlig forvaltningsmyndighed underlagt det almindelige officialprincip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40. Udlændingenævnet har som uafhængig myndighed ikke automatisk adgang til eller indhenter oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder f.eks. SKAT, eller private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet indhenter dog altid de sagsakter fra Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller politiet, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i første instans, jf. § 23 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnet kan beslutte, at der skal indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 3. Det vil være sekretariatet, der indhenter udtalelsen som led i sagens oplysning, jf. § 24, stk. 1, i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet vil også kunne beslutte, om der skal indhentes en udtalelse fra andre end Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og sekretariatet vil, hvis det er påkrævet, iværksætte partshøring over den indhentede udtalelse, før der træffes en afgørelse.

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i styrelsen. Dette vil kunne ske på sekretariatskompetence. Det kan f.eks. være, hvis Udlændingestyrelsen har givet afslag på familiesammenføring under henvisning til, at der ikke forelå et længerevarende samliv på fælles bopæl, og at parret i forbindelse med klagen indsender dokumentation for, at de nu har indgået ægteskab. Det kan endvidere være tilfældet, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration har meddelt afslag på opholdstilladelse som au pair grundet kravet til værtsfamiliens bolig, og hvor der efterfølgende fremsendes dokumentation for, at værtsfamilien har skiftet adresse.

2.4.6. Urigtige oplysninger og oplysningspligt

I henhold til både almindelige forvaltningsretlige principper for sagsoplysning og den særlige bestemmelse i udlændingelovens § 40, påhviler det som udgangspunkt ansøgeren at fremkomme med oplysninger, som er nødvendige for sagens bedømmelse.

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet.

Det er dog i forarbejderne forudsat, at ikke enhver undladelse af at opfylde oplysningspligten skal medføre afslag på opholdstilladelse, idet ansøgeren undertiden ikke har mulighed for eller kun meget vanskeligt kan meddele alle nødvendige oplysninger.

Det fremgår af betænkning nr. 968 fra 1982 om udlændingeloven, s. 202, blandt andet, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan dette – foruden afslag på ansøgningen – medføre strafansvar efter udlændingeloven (den nugældende § 59, stk. 1, nr. 2), eller eventuelt efter straffeloven.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten indebærer, at sagen afgøres på det på afgørelsestidspunktet foreliggende grundlag. Dette vil normalt medføre, at ansøgningen om opholdstilladelse ikke vil kunne imødekommes. Der indtræffer således processuel skadevirkning, såfremt ansøgeren tilsidesætter sin oplysningspligt.

Ansøgerens oplysningspligt kan eksempelvis indebære, at dokumenter, som er relevante for sagens bedømmelse, skal verificeres af en dansk myndighed eller et outsourcingbureau for at kunne lægges til grund.

Såfremt ansøgeren har afgivet urigtige oplysninger eller fremlagt dokumentation, som må antages for at være konstrueret med henblik på at opnå en opholdstilladelse, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Har ansøgeren i løbet af sagens gang afgivet uoverensstemmende oplysninger i forhold til for sagen relevante forhold, kan dette skabe en formodning for, at oplysningerne skal anses for urigtige. Såfremt ansøgeren ikke er i stand til at afkræfte denne formodning, meddeles ansøgeren afslag på sin ansøgning.

Som eksempel herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 2.3.6., afgørelse ÅB/2016/5.

Ved indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inddrages de oplysninger, som tidligere er oplyst til de danske udlændingemyndigheder i forbindelse med andre ansøgninger om opholdstilladelse.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra februar 2016 om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, til en statsborger fra Pakistan. Ansøgeren havde i forbindelse med sin ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen oplyst, at han i august 2009 havde gennemført en praktisk uddannelse som kok med speciale i pakistanske retter, at han havde arbejdet i en restaurant i Pakistan fra februar 2004 til august 2009 som kok og køkkenchef, og at han havde arbejdet som kok i en anden restaurant i Pakistan fra marts 2013 til august 2015.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen som køkkenchef i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse kan meddeles, og at det følger af forarbejderne til bestemmelsen, at såfremt en udlænding afgiver urigtige oplysninger eller erklæringer eller svigagtigt fortier oplysninger, kan udlændingen meddeles afslag på ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren til brug for behandlingen af sin ansøgning om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af beløbsordningen havde afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der kunne anses for at være konstrueret med henblik på det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i sin tidligere ansøgning fra november 2010 om opholdstilladelse efter den dagældende greencardordning havde oplyst, at han i perioden fra januar 2004 til december 2005 havde gennemført en masteruddannelse ved et universitet, som lå i en anden by i Pakistan, end den restaurant, som ansøgeren i sin ansøgning efter beløbsordningen havde oplyst i perioden fra februar 2004 til august 2009 at have arbejdet i. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i sin greencardansøgning havde oplyst, at han i perioden fra oktober 2005 til december 2009 havde arbejdet som Junior Computer Operator i et firma beliggende i en by i Pakistan, mens han i ansøgningen efter beløbsordningen havde oplyst, at han i samme periode havde arbejdet som kok og køkkenchef i en anden by. Det af ansøgeren anførte om, at han havde arbejdet på restauranten om aftenen, og at ansættelserne som Junior Computer Operator og som kok og køkkenchef derfor ikke var modsigende, **fandt Udlændingenævnet ikke** kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde**

herved vægt på, at der mellem de to byer er en distance på 273 kilometer. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i greencardansøgningen intet havde nævnt om arbejdet som kok og køkkenchef i en restaurant. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at et arbejde som kok ikke var relevant for ansøgningen om greencard, ligesom der i ansøgningen kun var krævet oplysninger om højere uddannelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen alene havde oplyst om 10 års ungdomsuddannelse, at greencardansøgningen var underskrevet af ansøgeren på tro og love, og at ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen var underskrevet af ansøgerens partsrepræsentant på tro og love. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der var en stærk formodning for, at ansøgeren havde anvendt tilpasset dokumentation til brug for sin ansøgning, og at ansøgeren i den anledning måtte formodes at have afgivet urigtige oplysninger med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der var grund til at antage, at ansøgerens tilbudte ansættelse som køkkenchef i en restaurant i Danmark måtte anses for proforma, og at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beskæftigelse måtte anses for at være med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var blevet tilbudt ansættelse som køkkenchef med en månedsløn på 31.250 kr., mens det ikke kunne lægges til grund, at han besad en relevant uddannelse eller havde dokumenteret tidligere relevant beskæftigelse, der kunne forklare den høje månedsløn. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til** de nævnte divergerende oplysninger om ansøgerens uddannelse og erhvervserfaring, og at ansøgerens tilbudte månedsløn på 31.250 kr. netop ville betyde, at ansøgeren lønmæssigt ville kunne blive omfattet af beløbsordningen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren havde anført, at man i Pakistan gennemfører en erhvervsuddannelse på en arbejdsplads, at udtalelserne fra restauranten på den baggrund skulle ligestilles med dokumentation for en uddannelse som køkkenchef, og at ansøgeren havde arbejdet næsten hver eneste aften gennem flere år. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at uanset om erhvervserfaringen kunne lægges til grund, så kunne ansøgeren ikke antages at have arbejdet fuld tid i restauranten som kok og køkkenchef i perioden fra 2004 til 2009, idet han i samme periode havde taget en masteruddannelse og herefter arbejdet som Junior Computer Operator, og at den efterfølgende ansættelse var en forholdsvis kort periode, hvor han arbejdede som kok og ikke som køkkenchef. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det var tvivlsomt, at restauranten i Danmark – på baggrund af det prismæssige spænd i menuerne fra 85 kr. til 115 kr. – kunne have et tilstrækkeligt indtægtsgrundlag til at udbetale ansøgeren den tilbudte månedsløn, hvilket styrkede formodningen for proforma. ÅB/2017/7.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde afgivet urigtige oplysninger samt fremlagt dokumentation, der kunne anses for konstrueret med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark og på denne baggrund havde svækket sin troværdighed i en sådan grad, at der ikke kunne meddeles

opholdstilladelse, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 2.3.6., afgørelse ÅB/2016/7.

2.4.7. Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som Udlændingenævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Udlændingenævnet, ligesom Udlændingenævnets sekretariat ikke kan oplyse, på hvilket tidspunkt Udlændingenævnet konkret træffer afgørelse i en sag.

Udlændingenævnet har på baggrund af den målte gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2017 udmeldt en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på syv måneder.

I det omfang den udmeldte gennemsnitlige sagsbehandlingstid overskrides, vil sekretariatet oplyse ansøgeren om, hvornår Udlændingenævnet i stedet forventer at træffe afgørelse.

I 2017 har den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid været på 219 dage. Der henvises til afsnit 5.6., tabel 17, der viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2017 fordelt på hovedsagsområderne.

2.5. Afgørelsesformer

Udlændingenævnet kan træffe afgørelse på fire måder, nemlig på skriftligt nævn, mundtligt nævn, formandskompetence eller sekretariatskompetence.

Ved Udlændingenævnets behandling af en klage på nævnsmødet medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Nedenfor i afsnittene 2.5.1.-2.5.4. er der en gennemgang af de forskellige behandlingsformer.

Der henvises til afsnit 5.2., hvor tabel 5-8 viser Udlændingenævnets afgørelser i 2017 fordelt på behandlingsform.

2.5.1. Skriftligt nævn

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 4, behandles en klage i Udlændingenævnet på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Udgangspunktet er således, at Udlændingenævnets afgørelser træffes ved møder i nævnet på skriftligt grundlag. Forhandlingerne foregår mundtligt, og formanden eller en af næstformændene leder møderne, jf. § 29 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 6, 2. pkt.

Sekretariatet sørger for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der for hver enkelt nævnssag en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt udkast til en afgørelse af sagen.

Dette materiale, der tilsammen danner grundlaget for den endelige afgørelse i sagen, sendes forud for hvert nævnsmøde i kopi til nævnsmedlemmerne, som gennemgår materialet inden nævnsmødet.

Ved hvert nævn er der en sekretær fra sekretariatet til stede, som vil kunne svare på eventuelle spørgsmål fra nævnets side og i fornødent omfang tilrette de foreliggende afgørelsesudkast.

2.5.2. Mundtligt nævn

Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, hvorfor sagens parter ikke har adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 52 c, stk. 4.

Afgørelse af, om en sag skal undergives mundtlig behandling, træffes i forbindelse med behandlingen af sagerne. Det følger bl.a. af § 24 i Udlændingenævnets forretningsorden, at sekretariatet indstiller til Udlændingenævnets formand, om sagerne skal behandles mundtligt eller skriftligt.

Af lovbemærkningerne til den ændring af udlændingeloven, hvorved Udlændingenævnet blev oprettet, jf. lovforslag nr. L 178 af 25. april 2012, afsnit 2.2.12.2., fremgår det bl.a.:

”En mundtlig behandling kan eksempelvis være relevant i sager, hvor der er behov for at vurdere ansøgerens troværdighed. Sager, hvor ansøgeren er meddelt afslag på ægtefællesammenføring med henvisning til reglerne om proforma- eller tvangsægteskab, er eksempler herpå. Tilsvarende kan være tilfældet i sager, hvor et angivet slægts- eller plejeforhold skal vurderes som grundlag for en opholdstilladelse, og hvor

der samtidig ikke foreligger eller kan indhentes dokumentation, der kan ægthedsvurderes, eller hvor oplysningerne ikke kan verificeres.

Det følger ikke af den foreslåede bestemmelse, at en part har krav på at fremsætte en mundtlig udtalelse direkte over for nævnet. En part kan derfor ikke kræve at få foretræde for nævnet.”

De nærmere regler for indkaldelse til mundtligt nævn er fastlagt i Udlændingenævnets forretningsorden, jf. §§ 31-33.

Det følger af § 31 i Udlændingenævnets forretningsorden, at det ikke er muligt at indkalde en part, herunder en ansøger, der ikke opholder sig lovligt her i landet. Udlændingenævnet har således ikke adgang til at træffe beslutning om at give en part adgang til indrejse i Danmark med henblik på sagens behandling.

En part, der indkaldes til mundtlig behandling, har ikke adgang til advokatbeskikkelse, men har adgang til for egen regning at medbringe en partsrepræsentant, herunder en advokat. Udlændingenævnet kan endvidere træffe afgørelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder en støtteperson for eller et familiemedlem til ansøgeren, når helt særlige grunde taler for det, kan være til stede under den mundtlige behandling

Udlændingenævnet kan endvidere bestemme at indkalde andre til mundtlig behandling, såfremt det i særlige tilfælde skønnes, at der herved kan fremkomme oplysninger m.v., som ikke kan skaffes på skriftligt grundlag.

Udebliver den indkaldte part fra et mundtligt nævnsmøde uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. § 32 i Udlændingenævnets forretningsorden. Det følger endvidere af bestemmelsen, at hvis det viser sig efterfølgende, at parten havde lovligt forfald, genoptages sagen til mundtlig behandling.

Efter at den indkaldte part har haft foretræde for Udlændingenævnet, voterer nævnets medlemmer bagefter i fortrolighed som ved skriftlig nævnsbehandling. Udlændingenævnets skriftlige afgørelse udfærdiges herefter og sendes til parten eller dennes partsrepræsentant.

I 2017 har Udlændingenævnet behandlet 103 sager på mundtligt nævn, jf. tabel 5-8. Heri kan være indeholdt flere afgørelser til samme person. Det har drejet sig om sager om afslag på familiesammenføring på grund af formodning for tvangsægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, eller formodning for proforma ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. Udlændingenævnet har i 2017 også behandlet tre sager om formodning for proformaægteskab efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1. Der har endvidere været mundtlig nævnsbehandling i øvrige tilfælde, hvor det konkret har været

vurderet, at en mundtlig behandling var bedst egnet til at belyse sagens omstændigheder, idet disse ikke alene kunne bedømmes på baggrund af den tilgængelige skriftlige dokumentation.

2.5.3. Formandskompetence

Efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5, kan klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Det er i lovforslaget om Udlændingenævnets oprettelse forudsat, at Udlændingenævnet over tid vil kunne afgøre flere sager på grundlag af formandskompetence, idet der f.eks. vil blive fastlagt en praksis, som formanden vil kunne henholde sig til.

Som det fremgår af afsnit 1.4., har Udlændingenævnets formandskab besluttet, at blandt andet følgende sagstyper kan afgøres på formandskompetence, således at afgørelsen træffes af formanden eller en næstformand alene:

- Sager, hvor det er åbenbart, at den tilbudte ansættelse ikke vedrører udlændingens særlige individuelle kvalifikationer.
- Åbenbare inddragelser/afslag på forlængelser af opholdstilladelse på baggrund af studier, f.eks. på grund af manglende studieaktivitet.
- Åbenbare formodningsafslag vedrørende studier, f.eks. når en ansøger gentagne gange søger om opholdstilladelse på baggrund af et nyt studium.
- Åbenbare afslag til medfølgende familie til udlændinge med erhvervs- eller studieopholdstilladelse, når f.eks. grundlaget for hovedpersonens opholdstilladelse ikke er til stede, eller hvor der i forhold til den angivne ægtefælle ikke foreligger et retsgyldigt ægteskab efter dansk ret.
- Åbenbare afslag på fremmedpas.
- Åbenbare afgørelser vedrørende ud- og afvisning.
- Ukomplicerede sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Sager vedrørende udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor der ikke har været grundlag for at antage, at det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at meddele afslag på opholdstilladelse.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen eller ansøgeren ikke er fyldt 24 år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvor referencen ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år, og hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler herimod.
- Sager vedrørende ægtefællesammenføring, jf. f.eks. udlændingelovens § 9, stk. 4-7, hvor det er åbenbart, at kravet ikke er opfyldt, og at der ikke er ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, som afgørende taler derimod.
- Sager vedrørende familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, eller § 9, stk. 1, nr. 3, mellem søskende til herboende myndige søskende eller forældre til herboende myndige børn, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige omstændigheder.

- Sager vedrørende nægtelse af forlængelse eller inddragelse af en opholdstilladelse, fordi ansøgeren ikke har bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk på A1-niveau inden den i opholdstilladelsen meddelte frist, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, eller § 11, stk. 2, hvor det er åbenbart, at der ikke er særlige § 26-hensyn.
- Afvisningssager efter udlændingelovens § 9, stk. 21, hvor det er åbenbart, at der ikke er ganske særlige grunde, eller hvor det er åbenbart, at Danmarks internationale forpligtelser tilsiger andet.
- Au pair-sager, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, hvor ansøgeren på åbenbar vis ikke lever op til kravene i au pair-bekendtgørelsen.
- Sager vedrørende visum og karens, når der er tale om et åbenlyst overstay.
- Sager vedrørende åbenbare konsultationsafslag på visumområdet.

Derudover kan sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan desuden afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Formandskabet foretager løbende en evaluering af, om der er fundet den rette snitflade mellem hvilke sager, der skal afgøres på formandskompetence eller nævn.

Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger hertil, kan herudover efter § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden på vegne af nævnet træffe afgørelse i en række sagstyper. Udlændingenævnets formand har i vidt omfang bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse i de i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden opregnede sagstyper – se nærmere afsnit 1.6. og 2.5.4.

Når sager afgøres på formandskompetence, sørger sekretariatet for, at formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne – ligesom ved sager som skal behandles på skriftligt nævn – i forbindelse med sagsbehandlingen for hver enkelt sag er i besiddelse af en kopi af sagens akter, relevante regler og eventuelle baggrundsoplysninger. Samtidig er der udarbejdet en redegørelse for eventuelle særlige forhold samt et udkast til en afgørelse af sagen. Dette materiale sendes til formanden eller den pågældende næstformand, som skal træffe afgørelse i sagerne.

Der sendes som udgangspunkt 15 sager ad gangen. Formanden eller den relevante næstformand oplyses samtidig om, at den ansvarlige nævnsekretær kan kontaktes, såfremt sagerne giver anledning til spørgsmål eller rettelser. Når udkastene er underskrevet af formanden/næstformanden, returneres de til sekretariatet, hvor sekretariatet sørger for afsendelsen af afgørelserne.

2.5.4. Sekretariatskompetence

Som det fremgår af afsnit 1.6., har Udlændingenævnets formand efter udlændingelovens § 52 c, stk. 5-7, bemyndiget sekretariatet til at træffe afgørelse på Udlændingenævnets vegne i en række sagstyper. Det drejer sig især om de sagstyper, der er nævnt i § 13 i Udlændingenævnets forretningsorden. Sekretariatet kan således på vegne af nævnet:

- Afvise en klage, som er indgivet efter udløb af klagefristen, eller beslutte at dispensere fra klagefristen.
- Afvise en klage eller en genoptagelsesansøgning, hvor der ikke er betalt (tilstrækkeligt) gebyr
- Afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.
- Træffe afgørelse om opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.
- Behandle en klage, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, herunder omgøre eller hjemvise en sag til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.
- Afslå en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Sekretariatet har derfor på vegne af Udlændingenævnet som udgangspunkt truffet afgørelse i disse sagstyper, medmindre der var tale om sager, hvor udfaldet ikke var åbenbart, eller hvor sagen havde principielle aspekter.

Kapitel 3 – Udvalgte udlændingeretlige problemstillinger

3.1. Visum

Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet indebærer, at en række fælles europæiske regler på visumområdet finder anvendelse i Danmark. Disse regler fastlægger de overordnede rammer for dansk visumpraksis.

Reglerne om visum findes i udlændingeloven, bekendtgørelse nr. 376 af 20. marts 2015 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum (visumbekendtgørelsen)⁵, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 202 af 27. februar 2017⁶, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks)⁷. Endelig er der fastsat regler i vejledning om behandling af ansøgninger om visum til Danmark, jf. vejledning nr. 9201 af 27. februar 2017⁸. Vejledningen er tilgængelig på www.retsinformation.dk.

Hvis en ansøger ikke opfylder betingelserne for udstedelse af et Schengenvisum, kan de danske myndigheder undtagelsesvis udstede et visum, som alene er gyldigt for ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 a og visumkodeksens artikel 25. Udlændingenævnet har i 2017 ikke haft anledning til at tage stilling til en ansøgning om et nationalt begrænset visum.

3.1.1. Klage over de danske repræsentationers afgørelser

De danske repræsentationers afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan i nogle tilfælde påklages til Udlændingestyrelsen af ansøgeren, mens afgørelserne i andre tilfælde anses for påklaget ex officio, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 1 og 2, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 7.

I de tilfælde, hvor repræsentationerne meddeler ansøgeren en afgørelse alene ved brug af en standardformular, jf. udlændingelovens § 4 e, stk. 1, anses afgørelsen for påklaget til Udlændingestyrelsen ex officio, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 1, jf. § 29, stk. 1.

⁵ Bekendtgørelse nr. 376 af 20. marts 2015 om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=169277>

⁶ Bekendtgørelse om ændring af bekendtgørelse om udlændinges adgang til Danmark på grundlag af visum <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=186930>

⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) <https://www.nyidanmark.dk/NR/ronlyres/E2554A3B-F5BD-4353-8FCD-900B5429DE9D/0/visumkodeks.pdf>

⁸ Vejledning nr. 9201 af 27. februar 2017 <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=186981>

Når repræsentationerne udarbejder en individuel afgørelse i overensstemmelse med sædvanlige forvaltningsretlige principper, kan afgørelsen påklages til Udlændingestyrelsen af ansøgeren, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 2, jf. § 29, stk. 2-4.

Udlændingestyrelsens afgørelse er da endelig og kan ikke påklages til Udlændingenævnet.

3.1.2. Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser i første instans

Udlændingestyrelsen træffer afgørelse i første instans i visse visumsager, der kræver nærmere undersøgelse, jf. visumbekendtgørelsens § 28, stk. 2-5.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum kan i disse tilfælde påklages til Udlændingenævnet, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 4, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 11.

En afgørelse om ophævelse af et visum efter anmodning fra udlændingen selv kan dog ikke påklages, jf. visumbekendtgørelsens § 30, stk. 5.

Færøerne og Grønland deltager ikke i Schengensamarbejdet, og reglerne om visum til Danmark finder ikke umiddelbart anvendelse på ansøgninger om visum til Færøerne eller Grønland. Det gælder bl.a. reglerne i visumkodeksen, udlændingeloven og visumbekendtgørelsen. Nogle af udlændingelovens bestemmelser om visum er dog sat i kraft for Færøerne og Grønland ved kongelige anordninger. Det gælder bl.a. reglerne om visumpligt og visumfritagelse, således at en ansøger, der er visumpligtig ved indrejse i Danmark, også er visumpligtig ved indrejse på Færøerne eller i Grønland.

Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag, annullering eller inddragelse af et visum til Færøerne eller Grønland kan påklages til Udlændinge- og Integrationsministeriet i medfør af kongelig anordning nr. 182 af 22. marts 2001 om ikrafttræden for Færøerne af udlændingeloven med senere ændringer, henholdsvis kongelig anordning nr. 150 af 23. februar 2001 om ikrafttræden for Grønland af udlændingeloven. Udlændingenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle disse sager, men vil skulle behandle klagen, for så vidt angår Schengen-reglerne.

Klagemyndigheden vil tydeligt fremgå af afgørelsen.

3.1.3. Hovedgrupper

Det følger af visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2, at en ansøger kan meddeles visum, hvis myndighederne efter en samlet vurdering af alle de relevante omstændigheder, jf. § 16, stk. 1, vurderer, at ansøgeren utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb (bona fide).

I alle sager, hvor afgørelsen beror på en vurdering af, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, har myndighederne således mulighed for at meddele visum, hvis det efter en konkret vurdering anses for ubetænkeligt.

Dette gælder for repræsentationerne såvel som Udlændingestyrelsen, men er i praksis af størst betydning for repræsentationerne, idet de sager, der forelægges for Udlændingestyrelsen til afgørelse i første instans, generelt er relativt komplicerede, hvorfor der typisk vil være en vis tvivl om ansøgerens hensigter.

Ved vurderingen af en visumsag skal myndighederne bl.a. lægge vægt på oplysninger om ansøgerens situation i hjemlandet, formålet med opholdet, omstændighederne omkring eventuelle tidligere ophold, eventuel tilknytning til herboende personer, de generelle forhold i ansøgerens hjemland samt kendte immigrationsmønstre, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 1.

Hvis gennemgangen af oplysningerne viser, at udlændingen utvivlsomt har til hensigt at forlade Schengenlandene inden visummets udløb, bør der som udgangspunkt meddeles visum, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 2.

Hvis gennemgangen ikke giver et klart svar på, om ansøgeren har til hensigt at udrejse inden visummets udløb, bør sagen overvejes nærmere, bl.a. i lyset af de generelle forhold i ansøgerens hjemland og kendte immigrationsmønstre. Myndighederne skal i den forbindelse lægge vægt på, hvilken hovedgruppe af visumpligtige lande ansøgeren tilhører, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4.

Visumbekendtgørelsens bilag 2 indeholder således en oversigt over de visumpligtige lande, hvori disse er oplistet i 5 hovedgrupper, der er fastlagt på baggrund af en generel vurdering af risikoen for, at ansøgere fra de oplistede lande eller regioner vil forblive i Schengenområdet efter udløbet af et meddelt visum. Hovedgrupperne kan ændres ved ændringsbekendtgørelser, og den aktuelle oversigt over hovedgrupperne findes i bilag 2 til bekendtgørelse nr. 202 af 27. februar 2017.

3.1.3.1. Hovedgruppe 1

Hovedgruppe 1 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en meget begrænset risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe er det klare udgangspunkt, at der kan meddeles visum med henblik på både turistbesøg, privatbesøg, forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Som eksempel på lande, der siden den 1. marts 2017 har været omfattet af hovedgruppe 1, er Den Demokratiske Folkerepublik Korea, Indonesien, Kina, Qatar, Saudi Arabien og Sydafrika.

3.1.3.2. Hovedgruppe 2

Hovedgruppe 2 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en vis risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos herboende personer, herunder også venner og bekendte, samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempel på lande der siden den 1. marts 2017 har været omfattet af hovedgruppe 2 er Congo (Brazzaville), Haiti, Mongoliet, Nepal, Thailand og Usbekistan.

3.1.3.3. Hovedgruppe 3

Hovedgruppe 3 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en væsentlig risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos relativt nære familiemedlemmer samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør dog generelt meddele afslag på en visumansøgning, hvis det vurderes, at der er en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen efter visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempel på lande, der siden den 1. marts 2017 har været omfattet af hovedgruppe 3, er Egypten, Filippinerne, Ghana, Indien, Tyrkiet og Vietnam.

3.1.3.4. Hovedgruppe 4

Hovedgruppe 4 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere som udgangspunkt vurderes at udgøre en høj grad af risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande.

I denne hovedgruppe kan der som udgangspunkt meddeles visum med henblik på privatbesøg hos de nærmeste familiemedlemmer, det vil sige ægtefælle, mindreårige børn og værtens forældre, samt forretningsbesøg og kulturelle besøg.

Myndighederne bør under hensyn til formålet med opholdet foretage en vurdering af, om ansøgeren uden lovligt grundlag vil tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark eller i de øvrige Schengenlande.

Der bør f.eks. meddeles afslag, hvis ansøgeren giver udtryk for ikke at have til hensigt at udrejse igen senest ved visummets udløb, eller hvis ansøgeren tidligere har udvist en adfærd, der indikerer, at der ikke kun ønskes et kortvarigt ophold i Danmark.

Endvidere bør myndighederne i visse tilfælde meddele afslag, hvis ansøgeren har en begrænset tilknytning til sit hjemland.

Som eksempel på lande, der siden den 1. marts 2017 har været omfattet af hovedgruppe 4, er Algeriet, Bangladesh, Iran, Kosovo, Libanon, Nigeria og Sudan.

3.1.3.5. Hovedgruppe 5

Hovedgruppe 5 omfatter lande og regioner, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særligt høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder.

I denne hovedgruppe bør der som udgangspunkt kun meddeles Schengenvisum i ekstraordinære situationer, som f.eks. i tilfælde af et herboende nærtstående familiemedlems livstruende sygdom eller dødsfald. Herudover meddeles der i visse tilfælde visum til en ansøger, der ønsker at besøge en ægtefælle, hvor ansøgeren tidligere har fået afslag på ansøgning om familiesammenføring alene på baggrund af ansøgerens manglende tilknytning til Danmark. Der henvises til visumvejledningens afsnit 5.9.7.5.1.

Lande, der siden den 1. marts 2017 har været omfattet af hovedgruppe 5, er Afghanistan, Eritrea, Irak, Pakistan, Somalia og Syrien.

3.1.4. Afslagsgrunde

Visumkodeksens artikel 32 fastlægger rammerne for, hvornår der kan meddeles afslag på en ansøgning om Schengenvisum.

Der kan således kun meddeles afslag på en visumansøgning, hvis der foreligger en afslagsgrund som nævnt i visumkodeksens artikel 32, stk. 1, jf. tillige visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 1-10.

Udlændingenævnet har i beretningsperioden hovedsageligt truffet afgørelser vedrørende visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii og vi og litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, 6, 8 og 9.

3.1.4.1. Manglende godtgørelse af formålet med og vilkårene for opholdet

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren ikke godtgør formålet med og vilkårene for det forventede ophold.

Ved vurderingen af, om ansøgeren har godtgjort formålet med det forventede ophold, lægger myndighederne bl.a. vægt på, om ansøgeren har indleveret relevant dokumentation, jf. visumbekendtgørelsens § 10, stk. 1.

Kravene til dokumentation varierer, afhængig af formålet med opholdet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af, at formålet ikke var tilstrækkeligt godtgjort, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til en statsløs palæstinenser i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. 2, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, idet ansøgerens besøg ikke var tilstrækkeligt bekræftet af den herboende vært.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke var tilstrækkelig dokumenteret, at den herboende vært forventede ansøgerens besøg. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at værten i marts 2017 over for Udlændingestyrelsen havde oplyst, at værten ikke var vært i nogen ansøgning om Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at værten siden ikke besvarede sin telefon, når Udlændingestyrelsen forsøgte at kontakte værten. Det forhold, at det til klagen blev oplyst, at der var et problem med værtens telefon, og at værten ønskede ansøgerens besøg, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet ved brev til værtens e-boks i juni 2017 havde anmodet værten om at bekræfte besøget, men at værten ikke havde besvaret denne anmodning. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at klagen til Udlændingenævnet over Udlændingestyrelsens afslag var afsendt fra en e-mailadresse, som ikke svarede til værtens e-mail i invitationen. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ikke var tilstrækkelig dokumenteret, at værten forventede ansøgerens besøg. **Udlændingenævnet tog ved afgørelsen ikke stilling til**, hvorvidt ansøgeren opfyldte de øvrige betingelser for at blive meddelt Schengenvisum til Danmark, samt hvorvidt værten og ansøgeren var ægtefæller. ÅB/2017/8.

3.1.4.2. Trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra a, nr. vi, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, skal der meddeles afslag på Schengenvisum, hvis ansøgeren anses for at udgøre en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed, folkesundhed eller internationale forbindelser, navnlig når den pågældende på dette grundlag er indberettet som uønsket i Schengenlandenes nationale databaser.

I sager, hvor myndighederne meddeler afslag på visum som følge af, at der er fremsat indsigelser mod visumudstedelse i forbindelse med en høring af andre Schengenlande og/eller efterretningstjenesterne, skal begrundelsen for afgørelsen generelt begrænses, idet der ikke må udleveres oplysninger om, hvilke landes myndigheder der er blevet hørt eller om de pågældende landes myndigheders svar på høringen. Disse oplysninger kan undtages fra begrundelsen ud fra afgørende hensyn til offentlige interesser, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 3, 2. pkt., jf. §§ 15-15 a.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum efter konsultation af de andre Schengenlande, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til en pakistansk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. 6, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6. Udlændingestyrelsen havde i forbindelse med en høring af efterretningstjenesterne eller de centrale myndigheder i andre Schengenlande fået oplyst, at der var grund til at antage, at ansøgeren ville udgøre en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed eller folkesundhed eller mod Schengenlandenes internationale forbindelser.

Udlændingenævnet fandt, at der var grunde til at antage, at ansøgeren ville udgøre en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed eller folkesundhed eller mod Schengenlandenes internationale forbindelser, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles et Schengenvisum til Danmark.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med en høring af efterretningstjenesterne eller de centrale myndigheder i et eller flere Schengenlande havde fået oplyst, at der var grund til at antage, at ansøgeren ville udgøre en trussel mod Schengenlandenes offentlige orden, indre sikkerhed eller folkesundhed eller mod Schengenlandenes internationale forbindelser. **Udlændingenævnet bemærkede**, at oplysninger om, hvilke myndigheder eller hvilke Schengenlande der var blevet hørt i sagen, samt hvilke myndigheder eller hvilke Schengenlande der havde gjort indsigelser, var fortrolige oplysninger, som ikke kunne udleveres til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var grundlag for at meddele ansøgeren et nationalt begrænset visum til Danmark, idet der ikke forelå særlige omstændigheder, herunder humanitære hen-

syn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at han var en lovlydig borger, at han havde været beskæftiget hos den samme virksomhed i Saudi Arabien i 14 år, at han aldrig havde været involveret i kriminelle handlinger, at han tidligere havde rejst i Europa og USA, at han var en dedikeret ægtefælle og fader til to børn, at han gik ind for personlig frihed og tog afstand fra vold og terrorisme, og at han med sin klage ønskede at rense sit navn, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. VIS/2017/89.

3.1.4.2.1. Tvangsægteskab og proformaægteskab

Hvis en ansøger tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om ægtefællefamiliesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever i Danmark under henvisning til, at det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet etableret efter begge parter eget ønske (tvangsægteskab), jf. udlændingelovens § 9, stk. 8, eller med henvisning til, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse (proforma), jf. udlændingelovens § 9, stk. 9, kan der efter praksis ikke gives Schengenvisum med henblik på besøg hos den herboende ægtefælle eller samlever, uanset hvilket land ansøgeren kommer fra. Dette gælder også, selv om ansøgeren tidligere er meddelt visum under henvisning til den samme eller en anden vært.

Myndighederne kan endvidere i helt særlige tilfælde meddele afslag på visum, hvis der i forbindelse med behandlingen af en visumsag fremkommer oplysninger, der tydeligt indikerer, at der er tale om et tvangs- eller proformaægteskab, uanset at ansøgeren ikke tidligere har fået behandlet en ansøgning om familiesammenføring med ægtefællen. I sådanne tilfælde bør ansøgeren i forbindelse med afslaget vejledes om, at der alene er taget stilling til, om ægteskabet ud fra de foreliggende oplysninger kan danne grundlag for et visumbesøg, og at spørgsmålet vil blive undersøgt nærmere i forbindelse med en eventuel sag om familiesammenføring.

Uanset at der er tale om et tvangs- eller proformaægteskab, kan der i helt særlige tilfælde, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle eller samlever har fællesbørn, der er bosat her i landet, og hvor hensynet til fællesbarnet taler afgørende derfor, meddeles visum med henblik på besøg hos fællesbarnet. Sådanne forhold, der kan tale afgørende for meddelelse af visum med henblik på besøg hos det herboende fællesbarn, kan eksempelvis være, at fællesbarnet lider af en alvorlig sygdom, der umuliggør barnets rejse til udlandet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af en formodning for proformaægteskab, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en pakistansk statsborger. Udlændingestyrelsen havde fundet, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgerens og den herboende ægtefælles ægteskab var, at ansøgeren kunne opnå et Schengenvisum med henblik på indrejse i Schengenområdet, jf. EU-opholdsdirektivet 2004/38/EC artikel 27 og 35, visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a nr. vi, og artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, og § 8, stk. 2, nr. 9, jf. § 16. Den herboende ægtefælle var norsk statsborger.

Udlændingenævnet fandt ved afgørelsen, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med parrets ægteskab var, at ansøgeren kunne opnå et Schengenvisum med henblik på indrejse i Schengenområdet, og at meddelelse af visum til ansøgeren derfor ville stride mod hensynet til den offentlige orden. I vurderingen af parrets ægteskab **lagde Udlændingenævnet vægt på**, at både Den Danske Ambassade i Pakistan og Udlændingestyrelsen havde vejledt den herboende ægtefælle om, at der var brug for yderligere oplysninger til behandlingen af ansøgerens visumansøgning, og at den herboende ægtefælle ikke havde kontaktet Udlændingestyrelsen med henblik på at meddele de nødvendige oplysninger. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parrets ægteskab var et arrangeret ægteskab, at der var en aldersforskel på 42 år mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle, og at det var den herboende ægtefælles tredje ægteskab. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at hun på trods af aldersforskellen havde besluttet at indgå ægteskab med den herboende ægtefælle, fordi hun havde levet i fattigdom hele sin opvækst. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at parrets bryllup ikke var et traditionelt pakistansk bryllup, for så vidt angik bryllupsgæsterne og fotodokumentationen af brylluppet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren som pakistansk statsborger ikke var omfattet af persongruppen af pakistanske statsborgere, der kunne meddeles visum til Danmark, når parrets ægteskab ikke kunne tillægges vægt i vurderingen, da det måtte anses for at være indgået med det formål at opnå en opholdstilladelse eller et længerevarende ophold i Danmark eller Schengenområdet. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at der var rimelig tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenområdet ved udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var pakistansk statsborger, og at pakistanske statsborgere på ansøgningstidspunktet var placeret i hovedgruppe fire i bilag to til visumbekendtgørelsen, som omfatter statsborgere, der er vurderet at udgøre en høj risiko for illegal indvandring i Danmark og de øvrige Schengenlande. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde en begrænset tilknytning til sit hjemland, idet hun ikke i hjemlandet havde arbejde eller børn og var 32 år. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå ganske særlige omstændigheder i ansøgerens sag, der kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at humanitære hensyn, hensynet til nationale interesser eller Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at den herboende ægtefælle var syg og forvirret, men **Udlændingenævnet fandt endelig**, at disse forhold ikke kunne

føre til en ændret vurdering af sagen, henset til at den herboende ægtefælle havde været i stand til at rejse til Pakistan for at indgå ægteskab med ansøgeren og efterfølgende bo sammen med hende i Pakistan. VIS/2017/15.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afslag på Schengenvisum til en vietnamesisk statsborger, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. iv, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6. Ansøgeren ønskede at besøge sin herboende ægtefælle (værtten).

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at ansøgerens og ansøgerens ægtefælles ægteskab måtte anses for at være et proformaægteskab, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse eller længerevarende ophold i Schengenområdet eller Danmark til ansøgeren, og at hensynet til den offentlige orden derfor talte imod at meddele ansøgeren visum. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet samme dag havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse fra primo april 2017 vedrørende afslag på opholdstilladelse til ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 9. Det forhold, at et af kravene til at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark er, at man har haft samliv, at Udlændingestyrelsen udhulede dette krav, såfremt ansøgeren blev nægtet visum, og at ansøgerens ægtefælle havde den største indtjening i forhold til ansøgeren, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at Udlændingenævnet samme dag havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse fra primo april 2017, og at nævnet i den afgørelse havde lagt vægt på, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var opnåelse af opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke kan meddeles visum til ansøger, som er meddelt afslag på en ansøgning om ægtefællesammenføring i Danmark under henvisning til, at der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etablering af samlivsforholdet var at opnå opholdstilladelse (proforma), medmindre parret havde fællesbørn og hensynet til fællesbørnene helt afgørende talte for at meddele visum. Det forhold, at ansøgeren tidligere havde haft visum, at hun var udrejst i overensstemmelse hermed, og at hun var udrejst i overensstemmelse med den meddelte udrejsefrist, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der skulle meddeles et nationalt begrænset visum. ÅB/2017/9.

Der henvises yderligere til Udlændingenævnets afgørelse vedrørende proforma, ÅB/2017/24, i afsnittet om ægtefællesammenføring 3.3.1.6.

3.1.4.3. Tvivl om pålideligheden af de forelagte oplysninger

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 8, skal der bl.a. meddeles afslag på Schengenviisum, hvis der er begrundet tvivl om ægtheden af den dokumentation, som ansøgeren har fremlagt, eller hvis der er begrundet tvivl om rigtigheden af indholdet eller om troværdigheden af de udsagn, som ansøgeren har fremsat.

Bestemmelsen giver – ligesom artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii – mulighed for at meddele afslag på visum, hvis det ikke kan lægges til grund, at formålet med opholdet er det, som ansøgeren har angivet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet et afslag på visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens dokumentation og oplysninger, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenviisum til Danmark til en syrisk statsborger, som oplyste at være tidligere dansk statsborger og nu svensk statsborger. Udlændingestyrelsen havde fundet, at der var begrundet tvivl om ansøgerens dokumentation og oplysninger vedrørende ansøgerens identitet, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 8.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens identitet ikke kunne lægges til grund. Ansøgeren kunne derfor ikke meddeles Schengenviisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 40, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 8. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse afgørende vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren var indrejst i Danmark i 1985 på et falsk libanesisk pas med et falsk navn, at ansøgeren på baggrund af denne identitet var blevet meddelt asyl i Danmark, og senere hen dansk statsborgerskab. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på baggrund af ansøgerens danske identitet efterfølgende var indrejst i Sverige, og sidenhen angiveligt havde opnået svensk statsborgerskab, ligesom ansøgeren havde ændret sit navn. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med nærværende visumansøgning havde fremlagt et syrisk pas udstedt i det navn, som ansøgeren havde oplyst som sit rigtige navn, og med en anden fødselsdato end hidtil oplyst. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren havde opgivet forskellige oplysninger vedrørende sit navn, sin fødselsdato og sit statsborgerskab, hvorfor Udlændingestyrelsen efter Udlændingenævnets opfattelse ikke havde haft mulighed for at fastslå ansøgerens identitet og vurdere, hvorvidt betingelserne for at meddele ansøgeren Schengenviisum til Danmark var til stede. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren havde fået udstedt et nyt dansk pas. Såfremt dette var korrekt, og ansøgeren således var dansk statsborger, kunne ansøgeren ikke få visum for at indrejse i Danmark, da ansøgeren kunne indrejse uden videre. **Udlændingenævnet bemær-**

kede endvidere, at ansøgeren ligeledes havde oplyst, at ansøgeren var svensk statsborger. Såfremt dette var korrekt, skulle Udlændingenævnet henvise ansøgeren til at rette henvendelse til de svenske myndigheder med henblik på at søge deres hjælp til at indrejse i Sverige. Såfremt det blev lagt til grund, at ansøgeren var syrisk statsborger, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at ansøgeren faldt uden for den persongruppe af syriske statsborgere, der som udgangspunkt kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, og at der på den baggrund var begrundet tvivl om ansøgeren hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, § 16, samt bilag 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var statsborger i Syrien, der på ansøgningstidspunktet var placeret i hovedgruppe 5, der omfatter personer, som vurderes at udgøre en særlig høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren ikke havde til hensigt at udrejse igen, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at ansøgeren kunne forsørge sig selv, og at den herboende vært ikke indestod for udgifterne til ansøgerens ophold. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbreds-mæssige forhold, som kunne begrunde visum til Danmark. Det forhold, at ansøgeren havde en herboende voksen søn, at ansøgeren havde det svært i Libanon, og at ansøgeren frygtede at blive sendt til Syrien, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at der alene burde meddeles visum, hvis der forelå ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde, hvor ansøgningen var indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som led af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skulle deltage i et nært familiemedlems begravelse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der i sagen meddeltes et nationalt begrænset visum. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgeren ikke på tilstrækkelig vis havde godtgjort formålet med og vilkårene for ansøgerens visumophold. Ansøgeren kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra a, nr. ii, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 2, § 16, samt bilag 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde søgt om Schengenvisum til Danmark, men at ansøgeren i forbindelse med visumansøgningen ved flere lejligheder havde oplyst, at ansøgerens reelle intention var at indrejse i Sverige for at tage ophold på ansøgerens bopæl dér. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens hoveddestination var Sverige, hvor ansøgeren efter det oplyste havde to mindreårige børn, og ikke Danmark. ÅB/2017/10.

3.1.4.4. Tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene

Efter visumkodeksens artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, skal der bl.a. meddeles afslag på Schengenvisum, hvis der er begrundet tvivl om, hvorvidt ansøgeren har til hensigt at forlade Schengenlandene inden udløbet af det visum, der ansøges om.

Denne bestemmelse omfatter bl.a. sager, hvor ansøgeren tidligere har overtrådt reglerne om indrejse og ophold, og sager hvor der i øvrigt vurderes at være en immigrationsrisiko som følge af ansøgerens forhold og de generelle forhold i hjemlandet, jf. inddelingen i forskellige hovedgrupper.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet afslag på visum på baggrund af begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en thailandsk statsborger, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, stk. 1 og 3. Ansøgeren ønskede at besøge sin herboende kæreste (værtten).

Udlændingenævnet fandt, at der var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sit tidligere visumbesøg i Danmark, i hvilken forbindelse hun var indrejst i Danmark i maj 2016, havde søgt om forlængelse af sit visum, men efterfølgende havde frafaldet ansøgningen, at hun i den forbindelse i juni 2016 af Udlændingestyrelsen var blevet pålagt at udrejse af Danmark hurtigst muligt, og at ansøgeren først udrejste af Danmark i august 2016 – cirka seks uger senere. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke udrejste af Danmark hurtigst muligt efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens pålæg herom i juni 2016. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgerens tidligere kæreste efter det oplyste havde annulleret ansøgerens returbillet, at hun ikke selv havde mulighed for at betale for en returbillet med sit thailandske kreditkort, og at hun derfor var nødsaget til at vente på, at hendes to bekendte havde sparet penge sammen til at kunne købe en billet til hende til Thailand. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens pålæg om udrejse i juni 2016 havde cirka 25.000 kr. på sin bankkonto, at hendes flybillet til Thailand kostede 3.955 kr., og at der i øvrigt ikke i sagen var oplyst om hindringer for, at hun kunne have overført pengene til flybillet fra sin egen konto til sine bekendtes konto, såfremt hun ikke kunne betale med sit eget kreditkort. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse tillige vægt på**, at der var oplyst divergerende om ansøgerens forhold til sine to bekendte, idet hun tidligere havde oplyst, at de var hendes søster

og svoger. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke rettede henvendelse til Udlændingestyrelsen efter at have modtaget besked om, at hun skulle udrejse straks, uagtet at hun var bekendt med, at det ikke var muligt for hende at udrejse rettidigt af Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** ikke at kunne lægge til grund, at de nævnte forhold skulle være af en sådan karakter, at ansøgeren ikke kunne udrejse i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens anvisninger. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at betingelserne for at blive meddelt visum gælder både ved udstedelsen af visummet samt ved indreisen og under hele opholdet i Schengenlandene, og at det således til enhver tid under et visumophold påhviler visumindehaveren at kunne dokumentere, at den pågældende råder over tilstrækkelige midler til at betale for opholdet og hjemreisen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter indgivelsen af visumansøgningen havde oplyst, at hun alene ønskede et Schengenvisum til Danmark i en måned, og ikke – som tidligere ansøgt – i 82 dage. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at varigheden af opholdet som udgangspunkt ikke har betydning for vurderingen af sagen. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles Schengenvisum til Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at værten og ansøgeren var kærestepar og efter det oplyste holdt meget af hinanden, at værten havde besøgt ansøgeren i Thailand, hvor værten havde mødt ansøgerens familie, at ansøgeren ønskede at besøge værten i Danmark, og i den forbindelse besøge værtens moder, og at ansøgeren havde et godt liv i Thailand og således ikke ønskede at komme til Danmark for at få et bedre liv. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren blev meddelt visum til Danmark i maj 2016 med henblik på at besøge sin daværende kæreste, og at hun kort tid efter, at hendes og hendes kærestes forhold var ophørt, blev kærestepar med værten. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ved sine handlinger havde tilkendegivet, at hun ønskede at komme til Danmark uanset grundlaget for hendes besøg. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der i sagen kunne meddeles et nationalt begrænset visum. VIS/2017/14.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ansøgning om Schengenvisum til Danmark til en pakistansk statsborger, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, jf. § 16. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren ønskede at besøge sin kæreste i Danmark, at der var tale om et fast forhold, at parret havde åbnet en fælles bankkonto i Pakistan, at parret efter egne oplysninger havde været samlevende i Pakistan, og at værten arbejdede i Danmark, hvorfor han ikke kunne besøge ansøgeren i Pakistan. Det fremgik endvidere, at parret ønskede at indgå ægteskab i Danmark under ansøgerens besøg, og at det kun var muligt for parret at indgå ægteskab i Danmark. Det fremgik af referatet fra et interview afholdt på Den Danske Ambassade i Islamabad, Pakistan, at ansøgeren havde oplyst, at han

var homoseksuel, at ansøgeren og værten havde kendt hinanden siden 2012, at ansøgerens familie troede, at parret var venner, at familien ikke kendte til ansøgerens seksuelle orientering, og at ansøgeren havde planlagt at søge om opholdstilladelse i Danmark under sit visumophold i Danmark. Det blev til støtte for klagen anført, at værten var syg med influenza og feber, at ansøgeren skulle tage sig af værten, at han ønskede at indgå ægteskab med værten under sit visumophold i Danmark, og at han svor, at han ville forlade Danmark og ikke ønskede at søge om opholdstilladelse i Danmark under sit visumophold.

Udlændingenævnet fandt, at der var en begrundet formodning for, at ansøgeren ville benytte et meddelt Schengenvisum til at tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren under interviewet på Den Danske Ambassade i Islamabad, Pakistan, havde oplyst, at han ville søge om opholdstilladelse i Danmark under sit visumophold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde svoret, at han ville forlade Danmark, at han ikke ville søge om opholdstilladelse under sit ophold i Danmark, at han havde taget orlov fra sit arbejde i Pakistan, at han ikke havde opsagt sin stilling i virksomheden, at hans moder havde kræft, at der ikke var andre, der kunne tage sig af hende i Pakistan, og at han aldrig havde oplyst til ambassaden, at han havde til hensigt at søge om opholdstilladelse i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde underskrevet alle sider af referatet fra interviewet på ambassaden, og at han dermed havde skrevet under på, at han var blevet interviewet på sit eget sprog, at han forstod referatet, og at alle udsagnene var korrekte. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren havde søgt om Schengenvisum til ophold i 30 dage, men at han samtidig havde søgt om orlov fra sit arbejde i perioden fra februar 2017 til maj 2017. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke var oplyst om sådanne ekstraordinære omstændigheder, som alligevel kunne føre til, at ansøgeren burde meddeles Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der i sagen kunne meddeles et nationalt begrænset visum. Udlændingenævnet tog ved afgørelsen ikke stilling til, hvorvidt ansøgeren og værten kunne anses for at være samlevende. VIS/2017/58.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en tyrkisk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, stk. 1. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var født i december 1998 i Tyrkiet, at han tidligere var blevet meddelt Schengenvisum til Danmark med henblik på at besøge sin onkel, og at han havde overholdt viseringerne på de tidligere meddelte visa. Det fremgik endvidere af sagen, at ansøgeren var single, og at han var registreret som studerende på en ”open education high school” i hjemlandet. Det fremgik af invitationen, at ansøgeren skulle deltage i en familiebegivenhed i september 2016. Ansøgeren havde oplyst til Den Danske Ambassade i Ankara, Tyrkiet, at han ikke længere deltog i undervisningen på sit studie, at

han ikke havde et arbejde, at der ikke var en specifik grund til, at han søgte visum i 90 dage, men at der altid var et bryllup eller en anden ceremoni, han kunne deltage i.

Udlændingenævnet fandt, at der var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var tyrkisk statsborger og dermed var fra et land, hvis statsborgere i nogen udstrækning søger videregående ophold i Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2 til visumbekendtgørelsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde en begrænset tilknytning til hjemlandet, idet han efter det oplyste hverken var under uddannelse eller i arbejde i hjemlandet, at han var 18 år og ugift, og at han boede sammen med sin farmoder i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med ansøgningen havde anført, at der altid var et bryllup eller en anden ceremoni at deltage i, mens værten havde anført, at ansøgeren skulle deltage i værtens søns omskæringsfest. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at dette understøttede formodningen for, at ansøgeren ikke havde til hensigt at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum, idet der ikke i tilstrækkeligt omfang var redegjort for formålet med opholdet. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at ansøgeren ikke var omfattet af gruppen af personer, der som udgangspunkt efter praksis meddeles visum til Danmark, idet værten var onkel til ansøgeren. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren tidligere var blevet meddelt Schengenvisum for at besøge værten, og at han havde overholdt viseringerne på de tidligere meddelte visa. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren under sine tidligere visumophold i Danmark havde været under 18 år, og at han i december 2016 var fyldt 18 år. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at der var tale om ændrede forhold i den nyeste visumansøgning. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke var omfattet af den persongruppe, der som udgangspunkt kunne meddeles visum til en her i landet fastboende person, når ansøgeren var tyrkisk statsborger, jf. pkt. 5.9.7.3.1 i vejledning nr. 9201 af 27. februar 2017 om behandling af ansøgninger om visum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles visum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde et visum til Danmark. VIS/2017/11.

3.1.4.4.1. Karens som følge af tidligere overtrædelse af reglerne om indrejse og ophold

Udlændingelovens § 4 c indeholder regler om fastsættelse af karensperioder for udlændinge, der på nærmere angivne måder benytter visumophold til andet end det tiltænkte formål. Karensperioden er enten 3 eller 5 år, jf. nedenfor.

Udlændingelovens § 4 c finder anvendelse i situationer, hvor en karensbærende adfærd er sket efter indrejse på et dansk Schengenvisum. Ved dansk Schengenvisum forstås i denne sammenhæng visum udstedt af danske repræsentationer, visum bemyndiget af Udlændingestyrelsen efter forelæggelse fra den modtagende repræsentation – uanset om det er en dansk eller udenlandsk repræsentation – samt bona fide visum med Danmark som hoveddestination udstedt af et andet lands repræsentation på vegne af Danmark i medfør af en repræsentationsaftale.

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 1, kan en udlænding som udgangspunkt ikke få visum i 3 år, hvis den pågældende efter indrejsen opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland uden fornøden tilladelse i op til en måned (30 dage) ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 5 år, hvis opholdet varer mere end en måned (30 dage) ud over det angivne tidsrum. Perioderne på henholdsvis 3 og 5 år regnes fra tidspunktet for udlændingens udrejse af Schengenområdet.

Udlændingen kan dog meddeles visum, hvis den pågældende godtgør, at overskridelsen af det angivne tidsrum skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges den pågældende til last, eller at der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis en afskæring af udlændingens muligheder for at få visum vil udgøre en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til overskridelsen af visummets gyldighed, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. Det kan f.eks. være tilfælde, hvor udlændingen har haft til hensigt at udrejse inden for visummets gyldighed, men ikke har haft mulighed for det som følge af f.eks. strejker, vejrliget eller sygdom, eller hvor baggrunden for den nye visumansøgning er livstruende sygdom, dødsfald eller lignende hos et herboende nærtstående familiemedlem.

I visse tilfælde tildeles der endvidere ikke karens i forbindelse med kortvarige førstegangsoverskridelser af det antal dage, som et visum er udstedt for. Det gælder således i tilfælde, hvor en udlænding opholder sig i Danmark eller et andet Schengenland uden fornøden tilladelse i op til 15 dage ud over det antal dage, som visummet er udstedt for, såfremt den pågældende udrejser af Schengenområdet inden udløbet af visummets gyldighedsperiode, og såfremt den pågældende i fornødent omfang kan godtgøre at have misforstået tidspunktet for visummets udløb samt kan anføre andre forhold, der understøtter, at den pågældende har været i god tro. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis det må lægges til grund, at der har været vejledt forkert eller ufyldestgørende om visummets udløb.

Ifølge udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1, kan en udlænding ikke få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen i Danmark udvises ved dom eller administrativ beslutning efter udlændingelovens kapitel 4. Perioden på 5 år regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 2, at en udlænding ikke kan få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen indgiver ansøgning om asyl i Danmark eller et andet Schengenland. Perioden på 5 år regnes fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Udlændingen pålægges dog ikke karens, hvis den pågældende medvirker til asylsagens oplysning og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 6.

Endelig følger det af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 3, at en udlænding ikke kan få visum i 5 år, hvis den pågældende efter indrejsen indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag end asyl. Perioden på 5 år regnes fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse. Hvis udlændingen indgiver flere ansøgninger om opholdstilladelse, regnes perioden fra den senest indgivne ansøgning.

Udlændingen pålægges dog ikke karens, hvis der er tale om en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring med en fast samlever, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, familiesammenføring, hvor ansøgeren er et mindreårigt barn under 15 år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, opholdstilladelse på grundlag af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-10 eller 12, eller stk. 3, opholdstilladelse på grundlag af fribyordningen, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 4, opholdstilladelse med henblik på at studere eller deltage i en ph.d.-uddannelse, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1 og 2, eller opholdstilladelse meddelt på baggrund af internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt. Udlændingen pålægges endvidere ikke karens, hvis udlændingen efter indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse udrejser af Schengenlandene i overensstemmelse med det udstedte visums gyldighed, eller hvis hensyn af humanitær karakter afgørende taler derimod, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 4.

Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med at søge opholdstilladelse er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 5.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til karens, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2016 om afslag på Schengenvisum til Danmark til en russisk statsborger, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, stk. 1 og 3. Ansøgeren ønskede at besøge sin herboende voksne datter (værten).

Udlændingenævnet fandt, at der var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren tidligere havde været meddelt et Schengenvisum til Danmark for 90 dage i perioden fra november 2014 til oktober 2015, at hun var indrejst i Danmark i starten af november 2014 og udrejst i slutningen af februar 2015, og at ansøgeren i forbindelse med dette visumophold havde opholdt sig i Schengenområdet i en samlet periode på i alt 119 dage – 29 dage ud over visummets gyldighed. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse ikke**, at overskridelsen af visummets gyldighed skyldtes omstændigheder, som ikke kunne lægges ansøgeren til last, og som ikke havde gjort det muligt for hende at forlade Danmark inden for visummets gyldighedsperiode, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at overskridelsen af visummets gyldighed ifølge værten skyldtes menneskelige fejl forårsaget af komplekse beregningsregler og uvidenhed om, at beregningsreglerne var blevet ændret, og at de gentagne ændringer i udlændingeloven efter værtens opfattelse udgjorde en risiko for, at der skete menneskelige fejl. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at visumreglerne, herunder beregningen af 90 dages visumophold i udlændingelovens § 2 b, stk. 2, blev ændret den 1. januar 2014, og at reglerne således havde været ændret i ti måneder, da ansøgeren fik udstedt visum. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i hvert fald siden juli 2013 havde modtaget vejledning om beregningen af visumopholdets længde både efter de tidligere gældende og de nugældende regler fra Den Danske Ambassade i Moskva, Rusland. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det er visumindehaverens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der er knyttet til et visum, herunder at sikre sig, at visummets gyldighed ikke overskrides. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen endvidere vægt på**, at ansøgeren i 2013 havde fået en officiel advarsel af Udlændingestyrelsen efter et overstay i 2011 til 2012 om, at hvis hun fremover ikke udrejste i overensstemmelse med sit visum, ville hun ikke kunne opnå et nyt visum i tre eller fem år, og at ansøgeren således var blevet gjort opmærksom på vigtigheden af, at hun udrejste i overensstemmelse med sit visum. Det forhold, at ansøgeren på trods af dette overstay alligevel var blevet meddelt visum til Danmark, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgeren samtidig var blevet advaret om konsekvenserne ved et fremtidigt overstay.⁹ **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel meddeltes Schengenvisum til Danmark, ligesom **Udlændingenævnet desuden fandt**, at tildeling af karens ikke måtte anses som en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til ansøgerens overstay i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at værten og værtens tre børn var bosiddende i Danmark, og at værten ønskede, at ansøgeren fortsat kunne besøge dem i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at der ikke var oplyst om hindringer for, at værten og

⁹ Overstay betyder i visumsammenhæng at opholde sig i et land i længere tid end den visumfri periode eller den periode og/eller det antal dage, et visum er udstedt for.

børnene kunne besøge ansøgeren i Rusland. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at værten planlagde en opfølgende undersøgelse på en tidligere undersøgelse af ansøgeren på et privathospital i Danmark, der skulle have fundet sted i januar 2017. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, henset til at hovedformålet med ansøgerens besøg i Danmark efter det oplyste var familiebesøg, at der alene var tale om en undersøgelse, og at der endvidere ikke var fremlagt dokumentation for undersøgelsen i øvrigt. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund heller ikke**, at der forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel meddeltes Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der i sagen meddeltes et nationalt begrænset visum. Ansøgeren kunne således – medmindre der forelå ganske særlige grunde – tidligst i marts 2018 meddeles Schengenvisum til Danmark, såfremt ansøgeren i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt visum. VIS/2017/43.

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en statsborger fra Ghana, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, samt visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, stk. 1 og 3. Det fremgik af sagen, at ansøgeren tidligere var blevet meddelt Schengenvisum til Danmark i 90 dage i perioden fra april til juli 2016. Det fremgik af ansøgerens pas, at han var indrejst i Danmark i april 2016 og udrejst af Schengenområdet i oktober 2016.

Udlændingenævnet fandt, at der var en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag ville tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark, og at der dermed var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, udlændingelovens § 4 c, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, stk. 1 og 3. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren ved sit senest meddelte Schengenvisum – meddelt for 90 dage i perioden fra april 2016 til juli 2016 – var indrejst i april 2016 og først var udrejst af Schengenområdet i oktober 2016. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren i forbindelse med det senest meddelte Schengenvisum havde opholdt sig i Danmark i en samlet periode på i alt 183 dage. Ansøgeren havde derfor opholdt sig uden fornøden tilladelse i Danmark i 93 dage ud over visummets gyldighed. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgeren ikke kunne meddeles visum i en periode på fem år, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 1, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at overskridelsen af visummets gyldighed ikke skyldtes omstændigheder, som ikke kunne lægges ansøgeren til last, og som havde gjort det umuligt for ansøgeren at forlade Danmark inden for visummets gyldighedsperiode, **ligesom Udlændingenævnet ikke fandt**, at der forelå ganske særlige grunde, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel ikke burde meddeles en karensperiode, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. **Udlændingenævnet fandt desuden**,

at det forhold, at det fremgik af sagen, at ansøgerens ægtefælle var syg under sin graviditet, at der var komplikationer ved fødslen, at hun havde været indlagt i en periode på fire dage i starten af august 2016, at ansøgeren tog sig af barnet i denne periode, at ansøgeren på grund af situationen ikke kunne søge om forlængelse på dette tidspunkt, og at ansøgeren og dennes ægtefælle alene fokuserede på ansøgerens ægtefælles helbred og parrets nyfødte barn, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at ansøgerens Schengenvisum var meddelt for 90 dage i perioden fra april 2016 til juli 2016, og at ansøgerens visum derfor var udløbet allerede i juli 2016. Det anførte om ansøgerens ægtefælles indlæggelse i august 2016 kunne derfor ikke føre til en ændret vurdering af sagen, idet ansøgeren på tidspunktet for fødslen i august 2016 allerede skulle have været udrejst af Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles visum til Danmark, **ligesom Udlændingenævnet fandt**, at tildeling af karens ikke kunne anses som en åbenbart uforholdsmæssig reaktion i forhold til ansøgerens overstay i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 c, stk. 2. **Udlændingenævnet fandt heller ikke**, at der forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles visum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der i sagen kunne meddeles et nationalt begrænset visum. Det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgerens ægtefælle skulle flytte på krisecenter, at hun ikke havde andre end ansøgeren til at hjælpe, at ansøgerens ægtefælle ikke kunne bo i en længere periode i Ghana, idet hun ville miste sin danske opholdstilladelse, og at hun skulle passe sit arbejde og to børn i Danmark, **fandt Udlændingenævnet endelig ikke kunne føre til en ændret vurdering**. Ansøgeren kunne således – medmindre der forelå ganske særlige grunde – tidligst i oktober 2021 meddeles Schengenvisum til Danmark, såfremt ansøgeren i øvrigt opfyldte betingelserne for at blive meddelt visum. VIS/2017/51.

3.1.5. Visumansøgninger omfattet af EU-reglerne

Visse tredjelandsstatsborgere har ret til at få deres ansøgning om visum behandlet efter EU-reglerne. Dette gælder for visse familiemedlemmer til en statsborger fra et EU-land, et EØS-land eller Schweiz, hvis visumansøgeren ledsager eller slutter sig til EU-statsborgeren, mens EU-statsborgeren udnytter sin ret til fri bevægelighed inden for EU.

Reglerne om visum til familiemedlemmer til en EU-borger er reguleret i direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om EU-borgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (EU-opholdsdirektivet). Direktivet er implementeret i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 474 af 19. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler (EU-opholdsbekendtgørelsen), som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 305 af 28. marts 2014.

EU-reglerne finder anvendelse på følgende familiemedlemmer til en EU-statsborger:

- EU-statsborgerens ægtefælle.
- EU-statsborgerens registrerede partner.
- EU-statsborgerens faste samlever, hvis begge parter er over 18 år og samlever på fælles bopæl i et fast samlivsforhold af længere varighed, dvs. som minimum gennem en periode på 1½-2 år.
- Efterkommere (dvs. børn, børnebørn osv.) af EU-statsborgeren eller af dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever, hvis efterkommeren ikke er fyldt 21 år eller forsørges af EU-statsborgeren eller dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever.
- Slægtninge i opstigende linje (dvs. forældre, bedsteforældre osv.) til EU-statsborgeren eller dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever, hvis slægtningen forsørges af EU-statsborgeren eller af dennes ægtefælle, registrerede partner eller samlever.
- EU-statsborgerens andre familiemedlemmer (dvs. søskende, fætre, kusiner osv.), hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af EU-statsborgeren eller er optaget i dennes husstand, eller hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at EU-statsborgeren personligt plejer de pågældende.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til visumansøgninger omfattet af EU-reglerne, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til Danmark til en myndig, pakistansk statsborger. Værten for visumansøgningen var ansøgerens herboende fader, der var britisk statsborger. Udlændingestyrelsen havde fundet, at ansøgeren ikke blev forsørget af værten, hvorfor ansøgeren ikke var omfattet af EU-reglerne om visum til familiemedlemmer til unionsborgere, jf. EU-opholdsdirektivet 2004/38/EF artikel 2, og at ansøgeren endvidere ikke var omfattet af den persongruppe, der efter visumpraksis kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 6, og § 8, stk. 2, nr. 9, jf. § 16.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke efter EU-opholdsdirektivet kunne anses som ”familiemedlem” til en unionsborger, da hun ikke blev forsørget af den herboende vært. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ægtefælle havde et fast job, at ægtefællen fik udbetalt en løn på mellem 30.000 og 32.000 PKR pr. måned, og at Den Danske Ambassade i Pakistan havde oplyst, at middelklassen i Pakistan tjener mellem 30.000 og 40.000 PKR pr. måned. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren også selv havde et job, hvor hun modtog akkordløn, at ambassaden havde oplyst, at mindstelønnen i Pakistan var cirka 14.000 PKR, og at det i for-

bindelse med en tidligere visumansøgning i 2016 var oplyst, at ansøgeren havde fast arbejde i Pakistan. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det ligeledes i forbindelse med ansøgerens tidligere visumansøgning i 2016 var oplyst, at værten ikke forsørgede ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke var afhængig af værtens økonomiske pengeoverførsler til sin forsørgelse, men at disse blot udgjorde et bidrag til familiens økonomi. Da ansøgeren således ikke kunne anses for at blive forsørget af værten, og derfor ikke kunne få behandlet sin ansøgning om Schengenvisum efter EU-reglerne, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at Udlændingestyrelsen med rette tillige havde vurderet ansøgningen efter de almindelige regler om Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren faldt uden for den persongruppe af pakistanske statsborgere, der som udgangspunkt kan meddeles Schengenvisum til Danmark, og at der var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var pakistansk statsborger og dermed var fra et land, hvis statsborgere vurderes at udgøre en særligt høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbreds-mæssige forhold, som kunne begrunde et visum til Danmark. Det forhold, at det i klagen var oplyst, at ansøgerens herboende broder skulle giftes i Danmark, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering. VIS/2017/17.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om Schengenvisum til Danmark til en myndig, filippinsk statsborger. Værten for visumansøgningen var efter det oplyste ansøgerens biologiske moder, der havde overladt ansøgeren til en veninde som spæd, og efterfølgende mistet kontakten til ansøgeren. Det var værtens veninde, der stod anført som ansøgerens moder på ansøgerens fødselsattest. Værten var svensk statsborger. Udlændingestyrelsen havde fundet, at slægtskabet mellem ansøgeren og værten ikke kunne anses for dokumenteret, hvorfor ansøgeren ikke var omfattet af EU-reglerne om visum til familiemedlemmer til unionsborgere, jf. EU-opholdsdirektivet 2004/38/EF artikel 2, og at der var en høj grad af risiko for, at ansøgeren uden lovligt grundlag ville tage fast ophold eller ophold af længere varighed i Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, jf. § 16.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke efter EU-opholdsdirektivet kunne anses som ”familiemedlem” til en unionsborger, da **Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund**, at hun var barn af værten. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke fremgik af den fremlagte fødselsattest, at værten var ansøgerens moder. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at der efter det oplyste var blevet foretaget en DNA-undersøgelse med henblik på at

fastslå slægtskabet mellem ansøgeren og værten, og at det fremgik af DNA-undersøgelsen, at den angivne moder med en sandsynlighed på 99 % var moder til det angivne barn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik af ansøgerens officielle fødselsattest, at en anden kvinde end værten var ansøgerens moder. **Udlændingenævnet kunne i den forbindelse ikke lægge vægt på** den fremlagte DNA-undersøgelse, idet udlændingemyndighederne ikke havde haft mulighed for at sikre identiteten på de personer, hvorfra der var blevet udtaget DNA. Uanset om udlændingemyndighederne måtte have haft mulighed for at sikre identiteten på de personer, hvorfra der var blevet udtaget DNA, ville dette imidlertid ikke kunne have ført til en ændret vurdering, idet det fremgik af ansøgerens officielle fødselsattest, at en anden kvinde end værten var ansøgerens moder. **Da Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund**, at ansøgeren var barn af værten, og ansøgeren derfor ikke kunne få behandlet sin ansøgning om Schengenvisum efter EU-reglerne, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at Udlændingestyrelsen med rette havde vurderet visumansøgningen efter de almindelige regler om Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet vurderede i den forbindelse**, at ansøgerens tilknytning til Filippinerne ikke var tilstrækkelig til, at der kunne meddeles Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 26 år, at hun var enlig og uden børn, og at hun således ikke via sin egen familie havde en stærk familiemæssig forpligtelse og dermed tilknytning til Filippinerne. Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste havde fokuseret på sin karriere, og derfor ikke havde haft tid til at stifte familie, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var ansat i et firma, hvor hun havde været ansat i ti måneder, og at hun modtog en månedlig løn på 18.000 PHP. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke på baggrund af sit arbejde kunne anses for at have en tilstrækkelig stærk tilknytning til Filippinerne til, at hun kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, idet et job med en løn på dette niveau var et lavtlønnet job ifølge oplysningerne om lønniveauet i Filippinerne fra Den Danske Ambassade i Filippinerne, og idet det efter det oplyste var ansøgerens første job efter endt studie, hvorfor hun ikke kunne antages at have opnået en fast tilknytning til arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel skulle meddeles Schengenvisum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles visum til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser ikke talte for, at der i sagen kunne meddeles et nationalt begrænset visum. VIS/2017/18.

3.1.6. Forlængelse af visum

Visumsystemet er alene beregnet til kortvarige ophold i Danmark og/eller de øvrige Schengenlande. Der kan således maksimalt meddeles Schengenvisum for 90 dages ophold i Schengenlandene pr. 180 dage, jf. udlændingelovens § 4, stk. 1.

Et Schengenvisum udstedt for en kortere periode end 90 dage kan forlænges op til maksimalt 90 dage, hvis der foreligger force majeure eller humanitære hensyn, der forhindrer udlændingen i at udrejse i overensstemmelse med gyldigheden af det oprindelige visum, jf. visumkodeksens artikel 33, stk. 1, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1. Et Schengenvisum udstedt for en kortere periode end 90 dage kan endvidere forlænges op til maksimalt 90 dage, hvis visumindehaveren fremlægger dokumentation for alvorlige personlige årsager, som kan begrunde en forlængelse af gyldighedsperioden eller varigheden af opholdet, jf. visumkodeksens artikel 33, stk. 2, og visumbekendtgørelsens § 22, stk. 2.

Hvis et Schengenvisum er udstedt for 90 dage, vil yderligere forlængelse alene kunne ske efter reglerne om forlængelse af retten til ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b.

Efter praksis kan forlængelse af retten til ophold i Danmark som udgangspunkt kun ske, hvis der foreligger ekstraordinære omstændigheder. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen bliver syg under opholdet, og der fremlægges dokumentation for, at det efter en lægelig vurdering vil være helbredsmæssigt uforsvarligt for den pågældende at gennemføre hjemrejsen inden udløbet af visummet eller det visumfrie ophold. Der kan endvidere være grundlag for at forlænge retten til ophold, hvis den herboende vært eller andre nære pårørende bliver alvorligt syge eller afgår ved døden.

Det er en forudsætning for forlængelse af retten til ophold i Danmark, at der er tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og at visumindehaveren således ikke har haft mulighed for at tilrettelægge visumopholdet herefter.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet muligheden for forlængelse af ophold i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af et Schengenvisum til Danmark til en statsborger fra Filippinerne i medfør af visumkodeks artikel 33, stk. 1 og 2, visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, samt udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b. Ansøgeren var i juni 2012 blevet meddelt Schengenvisum til Danmark i 90 dage og var efterfølgende indrejst i juli 2012. Ansøgeren havde i august 2012 søgt om forlængelse af det med-

delte Schengenvisum under henvisning til at være sammen med værten under udredningen af vær- tens helbredsmæssige forhold. Det fremgik af sagens oplysninger, at værten havde været hjertesyg i mange år, at han eventuelt skulle opereres for en svulst i halsen og herefter have en bypass operati- on. Ansøgeren fik i september 2012 forlænget sit Schengenvisum. Ansøgeren indgav i oktober 2012 en ny ansøgning om forlængelse af det meddelte Schengenvisum til Danmark. Ansøgeren fik afslag på ansøgningen om forlængelse i oktober 2012, hvilket Justitsministeriet stadfæstede i december 2012. Ansøgeren indgav i januar 2017 en ny ansøgning om Schengenvisum med henblik på at be- søge sin kæreste i Danmark, som var identisk med værten under ansøgerens visumbesøg i 2012. Ansøgeren blev i januar 2017 meddelt Schengenvisum til Danmark i 90 dage. Ansøgeren indgav i marts 2017 en ansøgning om forlængelse af det meddelte Schengenvisum. Vedlagt ansøgningen var en lægeattest fra marts 2017, som i hovedparten gentog indholdet af den tidligere fremsendte læge- attest til den tidligere forlængelsesansøgning fra 2012 samt tilføjede, at værten i 2016 havde fået konstateret KOL.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens Schengenvisum ikke kunne forlænges, jf. visumkodeks artikel 33, stk. 1 og 2, visumbekendtgørelsens § 22, stk. 1 og 2, og udlændingelovens § 4, stk. 1, og § 4 b. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren i januar 2017 var blevet meddelt visum, der var gyldigt for en indrejse og ophold i hele Schengenområdet i 90 dage i perio- den fra januar 2017 til maj 2017, at hun havde benyttet det meddelte visum i det maksimale antal dage på 90 dage inden for en periode på 180 dage, hvorved perioden forud for hver opholdsdag blev taget i betragtning, og at ansøgeren ikke var omfattet af de to persongrupper, der som udgangspunkt kunne meddeles forlængelse af deres visumophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvide- re**, at der ikke forelå ekstraordinære omstændigheder i sagen, der kunne begrunde, at hun alligevel kunne få forlænget sit ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 4 b. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at værten siden 1999 havde haft invalidepension på grund af sin kroniske hjertesygdom, at han i august 2012 havde fået en pacemaker, og at han i 2016 havde fået konstateret KOL. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at der ikke var tale om en pludseligt opstået situation, som ikke forelå på tidspunktet for visumudstedelsen, og at ansøgeren således ikke havde haft mulighed for at tilrettelægge visumopholdet herefter. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at værtens læge have anført, at værten var usikker på at være alene og efter det oplyste havde brug for ansøgeren hos sig til at hjælpe med medicinering, indkøb og madlavning. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansø- geren skulle udrejse af Schengenområdet i april 2017, hvor hendes visum udløb. VIS/2017/10.

3.1.7. Visum i medfør af repræsentationsaftaler

Danmark har ikke en viseringsbemyndiget repræsentation i alle lande, men har nogle steder valgt at indgå repræsentationsaftaler med andre Schengenlande i overensstemmelse med reglerne i visumkodeksens artikel 8, jf. udlændingelovens § 47, stk. 2, 2. pkt. og 3. pkt.

Når Danmark har indgået aftale med et andet Schengenland om at blive repræsenteret af det pågældende land, betyder det, at repræsentationen for det pågældende Schengenland kan modtage og behandle visumansøgninger på Danmarks vegne.

Når en visumansøgning indgives via et andet Schengenlands repræsentation, foretager repræsentationen den indledende vurdering af, om der kan meddeles visum. Sagen behandles i disse tilfælde i overensstemmelse med de fælles Schengenregler (herunder visumkodeksen) og det repræsenterende Schengenlands nationale regler og praksis.

Hvis det repræsenterende Schengenland vurderer, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få visum, meddeler det pågældende land visum på Danmarks vegne.

Hvis det repræsenterende Schengenland vurderer, at der ikke kan meddeles visum, afhænger det videre forløb af, om det pågældende Schengenland er tildelt afslagskompetence i repræsentationsaftalen med Danmark. Hvis landet har kompetence til at meddele afslag på Danmarks vegne, færdigbehandler repræsentationen sagen og meddeler afslag. Hvis landet alene er tildelt kompetence til at meddele visum – men ikke afslag – forelægges ansøgningen for Udlændingestyrelsen i Danmark, som herefter træffer afgørelse i sagen. Udlændingestyrelsens afgørelse træffes i så fald i overensstemmelse med Schengenreglerne og de danske regler og praksis.

Hvis en ansøger ikke ønsker at benytte sig af de indgåede repræsentationsaftaler, kan ansøgeren vælge at rejse til den nærmeste danske viseringsbemyndigede repræsentation for at indgive ansøgningen der, forudsat at ansøgeren har lovligt ophold i det pågældende land.

Information om Danmarks repræsentationsaftaler med andre Schengenlande kan findes på Udenrigsministeriets hjemmeside www.um.dk.

Det følger af visumkodeksens artikel 32, stk. 3, at klagesager på visumområdet skal føres mod det Schengenland, der har truffet den endelige afgørelse om ansøgningen, og i henhold til det pågældende Schengenlands nationale lovgivning.

Når de danske myndigheder meddeler afslag på visum til et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer i medfør af en repræsentationsaftale, skal en klage over afgørelsen således indgives til enten Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet i overensstemmelse med reglerne i visumbekendtgørelsens § 30.

Når et andet Schengenland, der repræsenterer Danmark på visumområdet i medfør af en repræsentationsaftale, meddeler afslag på en ansøgning om visum til Danmark, skal en klage over afgørelsen indgives til klageinstansen i det pågældende Schengenland.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse vedrørende en ansøgning om Schengenvisum til et andet land end Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2017 Udlændingestyrelsens om afslag på Schengenvisum til Norge til en bangladeshisk statsborger i medfør af visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og udlændingebekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, og § 16, stk. 1. Det fremgik af sagen, at ansøgeren ønskede at besøge sin ægtefælle, der var bosiddende i Norge. Da Norge og Danmark har indgået en repræsentationsaftale om, at Den Danske Ambassade i Bangladesh repræsenterer Norge i sager om Schengenvisum, fandt de danske visumregler anvendelse på visumansøgningen, der blev indgivet på Den Danske Ambassade i Bangladesh.

Udlændingenævnet fandt, at parrets ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret, hvorfor ansøgeren ikke kunne meddeles Schengenvisum til Norge. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at parret ikke havde været fysisk til stede ved indgåelsen af ægteskabet i maj 2012, da ægteskabet blev indgået telefonisk, og at begge parter skal være fysisk til stede ved en vielse, for at ægteskabet kan anerkendes efter dansk ret. **Det bemærkedes i den forbindelse**, at det var uden betydning, om ægteskabet måtte betragtes som retsgyldigt i indgåelseslandet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at partsrepræsentanten havde anført, at en sådan bevisbedømmelse ikke tog hensyn til den kultur, som ægteskabet var indgået i, men **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da et ægteskab indgået uden begge parters fysiske tilstedeværelse strider mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public). **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at begge parter var til stede ved den senere bryllupsfest i oktober 2015, hvor der også var en imam til stede, ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at der ikke var fremlagt en vielsesattest fra den pågældende dag. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren som statsborger i Bangladesh faldt udenfor den gruppe af personer, der som udgangspunkt kan meddeles Schengenvisum, idet ægteskabet mellem parterne ikke kunne anerkendes efter dansk ret. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at der ikke sås at have været et længerevarende samliv mellem parterne, som efter dansk ret ville kunne sidestilles med et retsgyldigt ægteskab. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet tillige**, at Udlændingestyrelsen

med rette havde vurderet, at ansøgerens visumansøgning ikke skulle vurderes efter EU-retten, idet parret ikke havde dokumenteret et længerevarende samliv af halvandet til to års varighed. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var statsborger i Bangladesh og dermed var fra et land, hvis statsborgere vurderes at udgøre en høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kan være udsendelsesvanskeligheder. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles Schengenvisum til Danmark. Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste var gravid med parrets første barn, **fandt Udlændingenævnet ydermere** ikke udgjorde en så ekstraordinær omstændighed, at der burde meddeles visum. **Udlændingenævnet bemærkede samtidig hermed**, at uanset at der måtte være etableret et beskyttelsesværdigt familieliv mellem parret, kunne dette ikke i sig selv medføre, at der skulle meddeles visum. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering vægt på**, at ansøgeren selv havde oplyst i forbindelse med visumansøgningen, at en ansøgning om familiesammenføring til Norge ville tage for lang tid, hvorfor hun søgte om visum, ligesom partsrepræsentanten havde oplyst, at dette var målet på sigt. På baggrund af disse omstændigheder **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det kunne lægges til grund, at det egentlige formål med at indrejse i Norge, mens ansøgeren var gravid, var at etablere et længerevarende ophold i Norge. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at den angivne vielse allerede fandt sted i 2012, mens visumansøgningen om besøgsophold først blev indgivet i marts 2017, hvor ansøgeren var gravid. VIS/2017/52.

3.1.8. Danmarks internationale forpligtelser

Der skal altid gives visum til en ansøger, hvis et afslag på visumansøgningen vil indebære en krænkelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for familielivet.

Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) vedrørende EMRK artikel 8, at familier ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv.

Det kan endvidere udledes af EMD's praksis, at der i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om adgang til at udøve et familieliv i Danmark, skal foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag.

Beskyttelsen efter EMRK artikel 8 tager primært sigte på den traditionelle kernefamilie, således som den er blevet modificeret i moderne familiepraksis dvs. ægtefæller, faste samlivspartnere og

deres mindreårige børn, samt de helt særlige tilfælde, hvor der foreligger et afhængighedsforhold, der går ud over, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, mellem f.eks. et voksent barn og dets forældre.

I en række sager vil det familieliv, som udlændingen søger at udøve med herboende personer, ikke have et tilstrækkeligt omfang eller den fornødne intensitet til, at udlændingen har krav på en opholdstilladelse. I disse tilfælde vil udlændingen blive henvist til at udøve familielivet i sit opholdsland eller ved besøgsophold i Danmark.

Dette gør sig f.eks. gældende, hvor der er fastsat eller aftalt samvær mellem en udenlandsk forælder og dennes herboende mindreårige barn med så langt mellemrum, at forælderen i stedet kan henvises til at udøve familielivet med barnet under besøgsophold, og et sådant besøgsophold ikke kan gennemføres i den udenlandske forælders opholdsland. Tilsvarende vil gøre sig gældende, hvis den udenlandske forælder skal deltage i et retsmøde, en forældreevneundersøgelse el.lign. i Danmark med henblik på at opnå samvær med et herboende barn.

Forhold, der kan tale afgørende for meddelelse af visum med henblik på besøg hos et herboende barn – herunder et barn, hvis anden forælder udlændingen fortsat er gift med – kan også være, at barnet lider af en alvorlig sygdom, der umuliggør barnets rejse til udlandet.

Også ægtefæller kan have krav på beskyttelse af deres familieliv efter EMRK artikel 8. Dette vil kunne gøre sig gældende, hvor den herboende i en kortere periode er forhindret i at udøve familielivet i et andet land på grund af f.eks. alvorlig sygdom, men hvor hindringen ikke har en varighed, der kan danne grundlag for opholdstilladelse.

EMD anser normalt ikke et familieliv mellem ægtefæller som beskyttet, hvis ægteskabet er indgået proforma eller under tvang.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til Danmarks internationale forpligtelser i forbindelse med en visumsag, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på Schengenvisum til en statsborger fra Somalia, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, jf. § 16. Det fremgik af sagen, at ansøgeren i juni 2015 var blevet meddelt afslag på ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, at parrets fem fællesbørn i august 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at ansøgeren i marts 2016 var blevet meddelt afslag på Schengenvisum til Danmark, og at Udlændingestyrelsen i maj 2016 havde meddelt

ansøgeren afslag på genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2016. Ansøgerens børn var indrejst i Danmark i februar 2016.

Udlændingenævnet fandt, at der var begrundet tvivl om ansøgerens hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af et eventuelt visum. Ansøgeren kunne derfor ikke gives Schengenvisum til Danmark, jf. visumkodeks artikel 32, stk. 1, litra b, og visumbekendtgørelsens § 8, stk. 2, nr. 9, jf. § 16. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var somalisk statsborger og dermed fra et land, hvis statsborgere vurderedes at udgøre en særlig høj risiko for ulovlig indvandring i Danmark eller andre Schengenlande, og hvortil der kunne være udsendelsesvanskeligheder, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 4, og bilag 2. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke havde dokumenteret, at hun ikke havde lovligt ophold i Kenya, hvor hun i øvrigt ikke havde været i beskæftigelse eller på anden måde havde sandsynliggjort en sådan fast og varig tilknytning, at det kunne lægges til grund, at hun frivilligt ville have udrejst dertil efter et eventuelt visumophold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne helt ekstraordinære omstændigheder, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel kunne meddeles Schengenvisum til Danmark, jf. visumbekendtgørelsens § 16, stk. 6, idet der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde et Schengenvisum. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der alene burde meddeles visum, hvis der forelå ekstraordinære omstændigheder, f.eks. i tilfælde hvor ansøgningen var blevet indgivet med henblik på besøg hos et nærtstående familiemedlem, som led af en livstruende sygdom, eller hvis ansøgeren skulle deltage i et nært familiemedlems begravelse. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens ene herboende barn havde været involveret i et færdselsuheld, og at han i den forbindelse havde været indlagt i cirka to måneder. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet han efterfølgende havde været rask nok til at gå i skole. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå hensyn af humanitær karakter, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser, der talte for, at der i sagen skulle meddeles et nationalt begrænset visum. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det kunne udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), at familier ikke har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren i juni 2015 var blevet meddelt afslag på ægtefællesammenføring, idet ægteskabet ikke var retsgyldigt, og idet parret ikke havde etableret et familieliv omfattet af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det var parrets eget valg at lade parrets fællesbørn indrejse og tage ophold i Danmark på et tidspunkt, hvor ansøgeren var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse, og at der ikke var oplyst om forhold, som bevirkede, at ansøgerens ægtefælle og parrets fællesbørn ikke kunne besøge ansøgeren i hendes opholdsland. VIS/2017/118.

3.2. Formelle krav til meddelelse af opholdstilladelse

En opholdstilladelse er en personlig rettighed, hvorfor opholdstilladelse ikke kan meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. En udlændings identitet består af dennes navn, fødedato og nationalitet.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark, at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Det fremgår aktuelt af de relevante ansøgningsskemaer vedrørende ægtefællesammenføring, at ansøgeren skal udfylde og underskrive skemaet og vedlægge de nødvendige dokumenter. Det fremgår endvidere, hvilke dokumenter ansøgningen skal vedlægges, herunder kopi af ansøgerens pas samt vielsesattest i kopi med oversættelse til dansk eller engelsk, og at ansøgeren skal medbringe sit originale pas ved ansøgningens indgivelse, eller når ansøgeren i forlængelse af ansøgningens indgivelse skal have optaget digitalt ansigtsfoto og fingeraftryk (biometri), således at myndighederne kan kontrollere ansøgerens identitet. Ansøgeren skal medbringe sit originale pas, uanset om ansøgningen indgives i Danmark. En ansøgning kan afvises, hvis den ikke indeholder de nødvendige oplysninger eller dokumenter, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1.

Fastlæggelse af ansøgerens identitet sker således bl.a. ved ansøgerens dokumentation af egen identitet i form af nationalitetspas eller anden rejselegitimation.

Som eksempel på en afgørelse, hvor udlændingens identitet ikke kunne fastlægges, henvises til:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 40, til en ansøger med ukendt nationalitet, da hendes identitet ikke med sikkerhed kunne fastslås. I april 2015 var klageren blevet meddelt afslag på asyl af Udlændingestyrelsen. I oktober 2015 havde Flygtningenævnet stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. I august 2015 var klageren nedkommet med et barn og i oktober 2015 havde hun indgået ægteskab i Danmark med barnets fader – en herboende eritreisk statsborger, der havde opholdstilladelse som flygtning, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 40. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det er en grundlæggende betingelse for at kunne blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, at ansøgerens identitet kan anses for dokumenteret eller lægges til grund. Dette gælder i forhold til navn, fødselsdato og statsborger-

skab. Såfremt dette ikke er opfyldt, vil der ikke kunne meddeles opholdstilladelse, uanset ansøgningsgrundlag. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Flygtningenævnet i forbindelse med klagerens asylsag ikke havde kunnet lægge til grund, at klageren var eritreisk statsborger, idet der hverken var fremlagt dokumentation herfor, eller det på anden måde var sandsynliggjort, at hun skulle være det. **Udlændingenævnet henviste samtidig til**, at klageren selv var indrejst i Danmark som asylansøger og havde søgt opholdstilladelse som flygtning med henvisning til, at klageren var eritreisk statsborger. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at klagerens partsrepræsentant ikke over for Udlændingenævnet havde indsendt nye oplysninger, der kunne understøtte klagerens oplysninger om, at hun var eritreisk statsborger, eller havde søgt om genoptagelse af Flygtningenævnets afgørelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der ikke til sagen var fremlagt gyldig dokumentation for klagerens identitet, herunder eksempelvis en fødselsattest, som klagerens tidligere partsrepræsentant i december 2016 under sagens behandling i Udlændingenævnet ellers havde oplyst ville blive fremskaffet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klagerens partsrepræsentant til støtte for klagen havde anført, at klageren altid havde betragtet sig selv som eritreisk statsborger, at hun på intet tidspunkt overfor de danske myndigheder havde forklaret divergerende om sin identitet, at det ikke burde lægges hende til last, at de danske myndigheder ikke med sikkerhed kunne fastslå hendes identitet, og at det var udbredt, at ansøgere fra Eritrea ikke var i besiddelse af identitetspapirer. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til** udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., hvoraf det fremgår, at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af de i sagen foreliggende oplysninger, at det ikke var muligt at fastslå klagerens identitet i forhold til statsborgerskab og dermed vurdere, hvorvidt betingelserne for at meddele opholdstilladelse til klageren var opfyldt. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klagerens partsrepræsentant til støtte for klagen havde anført, at klagerens, hendes ægtefælles og parrets fællesbarns familieliv var beskyttelsesværdigt, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, og at klagerens partsrepræsentant havde henvist til brugen af DNA-undersøgelser i andre sager. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at klagerens statsborgerskabsforhold ikke kunne anses for oplyst, og at det påhvilede klageren, jf. udlændingelovens § 40, at oplyse dette. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det forhold, at klageren havde indgået ægteskab i Danmark, og at parret havde fået et fællesbarn, ikke ændrede ved dette. Uanset at der foreligger et beskyttelsesværdigt familieliv, skal en udlændings identitet således kunne lægges til grund. Det forhold, at der var udstedt en dansk vielsesattest, hvor det var anført, at klageren var født i Eritrea, ændrede ikke herpå. **Det bemærkedes**, at det også var indgået i asylsagen, at klageren skulle være født i Eritrea. **Udlændingenævnet fandt endelig** af samme årsag, at det til klagen anførte om, at de danske myndigheder ikke havde undersøgt, hvorvidt klagerens ægtefælle ved at flytte til kla-

gerens hjemland var beskyttet imod refoulement,¹⁰ da myndighederne ikke havde været i stand til at fastslå klagerens statsborgerskab og derved hvilket land, familielivet skulle udøves i, hvorfor familielivet var bedst beskyttet i Danmark, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv, uanset om der er tvivl om identiteten. FAM/2017/109.

I sager, hvor ansøgeren ikke er i besiddelse af nationalitetspas eller anden rejselegitimation, vil udlændingemyndighederne på baggrund af øvrige ID-dokumenter vurdere, hvorvidt ansøgerens identitet kan anses for tilstrækkeligt godtgjort. Derudover er det et formelt krav, at en udlænding under sit ophold i Danmark skal være i besiddelse af pas eller andet rejsedokument, der efter udlændinge- og integrationsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation, jf. udlændingelovens 39, stk. 1.

I tilfælde, hvor ansøgeren ikke er i besiddelse af et nationalitetspas eller andre ID-dokumenter, som er egnet til at afklare identiteten, vil ansøgeren som udgangspunkt blive meddelt afslag på ansøgningen under henvisning til udlændingelovens § 39, stk. 1.

Som eksempel herpå kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 med en ændret begrundelse Udlændingestyrelsens afgørelse fra november 2016, hvorved en irakisk statsborger var meddelt afslag på opholdstilladelse, da han ikke var i besiddelse af et gyldigt nationalitetspas. Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag under henvisning til, at ansøgeren ikke havde fremlagt nogen form for gyldig dokumentation for sin identitet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. udlændingelovens § 39. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse afgørende vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt et gyldigt nationalitetspas, hvilket er en grundlæggende betingelse for at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige denne grundlæggende betingelse, jf. udlændingebekendtgørelsens § 17, stk. 1, stk. 2. Det forhold, at ansø-

¹⁰ Refoulement betyder udvisning eller tilbagesendelse til hjemlandet af en person, der søger om asyl, og som har ret til at blive anerkendt som flygtning. Princippet om non-refoulement er etableret i Flygtningekonventionen, og i henhold til dette princip må ingen stat udvise eller returnere en flygtning til en grænse eller et land, hvor den pågældendes liv eller frihed vil være truet på grund af race, nationalitet, tilhørsforhold til en social organisation eller politisk overbevisning, eller et land, som vil videresende den pågældende til en grænse eller et land, hvis den pågældende derved risikerer at blive udsat for overgreb – f.eks. politisk forfølgelse eller tortur.

geren efter det oplyste havde mødt sin ægtefælle i 2005, i 2007 havde fået et fællesbarn sammen med hende, og at parret otte år senere i 2015 havde indgået ægteskab, hvor parret forud herfor havde haft kontakt ved besøg, kunne ikke føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt havde haft lovligt ophold i Danmark og både på tidspunktet for fællesbarnets fødsel og på tidspunktet for ægteskabet var meddelt endeligt afslag på asyl og dermed ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne blive og stifte familie i Danmark. **Udlændingenævnet lagde samtidig vægt på**, at ansøgeren i flere år havde været registreret forsvundet, og at han siden fællesbarnets fødsel og frem til brylluppet alene havde besøgt sin ægtefælle og barnet. Det af ansøgeren anførte om, at parrets søn havde nået en alder, hvor han havde opbygget en selvstændig tilknytning til Danmark via sine kammerater og sine aktiviteter, kunne på samme baggrund ikke føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. FAM/2017/121.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at udlændingen har et gyldigt nationalitetspas, jf. udlændingelovens § 39, stk. 1.

Som et eksempel på en afgørelse herom henvises til afgørelse ERH/2016/60, der er gengivet i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.2.2.

3.3. Familiesammenføring

3.3.1. Ægtefællesammenføring

Ægtefællers og samleveres (herefter ægtefæller) adgang til at blive familiesammenført er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 (ægtefællesammenføring), og § 9 c, stk. 1, 1. pkt. (ganske særlige grunde). Herudover skal ægtefællerne opfylde de supplerende betingelser i § 9, stk. 2-12 og 30.

Der kan være grundlag for i visse sager at dispensere fra de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. Dispensationsadgangen hertil er som udgangspunkt formuleret i de enkelte bestemmelser.

Såfremt en bestemmelse ikke giver adgang til dispensation, vil ansøgningen om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c. Efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan der meddeles opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde taler derfor.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er derfor subsidiaer i forhold til udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ved ægtefællesammenføring. Bestemmelsen finder f.eks. anvendelse, såfremt en af de grundlæggende betingelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, ikke er opfyldt, herunder hvis den herboende udlænding, som ikke er flygtning, ikke har haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år, eller hvis en af ægtefællerne er under 24 år. I sådanne tilfælde foretages der altid en vurdering efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det forhold, at en ansøger ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, kan ikke i sig selv begrunde, at der gives opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Der vil således kun i undtagelsesvisse tilfælde kunne være ganske særlige forhold, der bevirker, at der må gives tilladelse til ægtefællesammenføring her i landet, selvom parterne ikke opfylder de grundlæggende betingelser. Det kan for eksempel være tilfældet, hvis parterne ellers henvises til at leve som familie i et land, hvor den herboende, fordi vedkommende er flygtning eller har beskyttelsesstatus, ikke har mulighed for sammen med ansøgeren at indrejse og tage ophold. Herudover kan ganske særlige forhold gøre sig gældende, hvis det på grund af alvorlig sygdom eller alvorligt handicap vil være humanitært uforsvarligt at henvise den herboende ægtefælle til at tage ophold i et andet land, hvor den pågældende ikke kan tilbydes pasnings- eller behandlingsmuligheder. Tilsvarende vil ganske særlige forhold kunne foreligge, hvis den herboende har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn bosiddende i Danmark eller har mindreårige børn boende hos sig.

Såfremt nægtelse af opholdstilladelse vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser som følge af et beskyttelsesværdigt familieliv, er der endvidere mulighed for at fravige en eller flere af de supplerende betingelser for familiesammenføring, jf. udlændingelovens § 9, stk. 2-12, og stk. 30.

Situationer, hvor der kan ske fravigelse af betingelserne for familiesammenføring, og som typisk vurderes i praksis, kan for eksempel være:

Herboende børn:

Betingelserne for ægtefællesammenføring kan fraviges, hvis den herboende ægtefælle har hjemmeboende, mindreårige børn. De hjemmeboende, mindreårige børn kan både være parrets fælles børn eller den herboende ægtefælles særbørn. Der foretages her en vurdering af fællesbørnenes tilknytning til Danmark eller et eventuelt samvær med særbørn.

Ved vurderingen af, om hjemmeboende børn har en selvstændig tilknytning til Danmark, indgår børnenes familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning til Danmark og til andre lande, herun-

der hvor længe børnene har boet lovligt i Danmark, om børnene taler dansk, og om børnene har gået i dansk institution/skole m.m. Efter praksis anses børnene for at have opnået selvstændig tilknytning til Danmark efter seks-syv års lovligt ophold her i landet, hvis børnene også har gået i dansk institution/skole.

Hvis den herboende ægtefælle har mindreårige særbørn, dvs. børn med en anden person end sin nuværende ægtefælle, og som den herboende ægtefælle ikke har boende hos sig, kan udlændingemyndighederne, såfremt vedkommende har tilstrækkeligt samvær med sine særbørn, endvidere fravige en eller flere af betingelserne for ægtefællesammenføring. Karakteren og omfanget af samværet vil variere afhængigt af barnets alder, således at samvær med yngre børn (børn under tre år) vil være hyppigere med kortere varighed, mens samværet med større børn vil være af længere varighed og typisk med overnatninger.

Hvis udlændingemyndighederne vurderer, at børnene ikke har selvstændig tilknytning til Danmark, eller at der ikke udøves samvær af tilstrækkeligt omfang med en anden forælder i Danmark, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke.

Helbredsmæssige forhold:

Hvis den herboende ægtefælle er alvorligt syg, har et alvorligt handicap eller så høj alder, at det vil være humanitært uforsvarligt at henvise ham/hende til at tage ophold i ægtefællens hjemland, kan der ske fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring. I forbindelse hermed tages der stilling til, om den herboende ægtefælle kan modtage en tilsvarende behandling/pasning i sit eget eller i sin ægtefælles hjemland. Hvis det vurderes, at den herboende ægtefælle godt kan bo i sit eller ægtefællens hjemland med sygdommen/handicappet uden forringelse af de helbredsmæssige forhold, fraviges betingelserne for ægtefællesammenføring ikke. En kronisk sygdom, som den herboende ægtefælle ikke modtager behandling for, fører efter praksis som udgangspunkt ikke til fravigelse af betingelserne for ægtefællesammenføring. Det forhold, at en person for eksempel modtager førtidspension, kan således ikke i sig selv føre til fravigelse af de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring.

Generelt kan dårlige sociale og økonomiske forhold i ansøgerens hjemland ikke i sig selv føre til fravigelse af en eller flere af betingelserne for familiesammenføring.

3.3.1.1. Grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring

For at blive meddelt opholdstilladelse på grundlag af ægteskab efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, er der en række grundlæggende betingelser, som skal være opfyldt, forud for at det vurderes, om de almindelige betingelser for ægtefællesammenføring skal være opfyldt.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, kan der således efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der har dansk indfødsret, har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, har opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, eller § 8 (asyl), har haft opholdstilladelse efter § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, eller har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste tre år.

De grundlæggende betingelser for ægtefællesammenføring kan fraviges under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser. I det omfang en grundlæggende betingelse ikke er opfyldt, vil parrets familieliv blive vurderet efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., der giver mulighed for at meddele opholdstilladelse, når ganske særlige grunde taler derfor, herunder som følge af Danmarks internationale forpligtelser. Om udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, se afsnit 3.3.1.1.3. og § 9 c, stk. 1, se afsnit 3.3.1.

For så vidt angår 24-årskravet, henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.1.1., mens der i forhold til kravet om, at den herboende skal have haft tidsubegrænset opholdstilladelse henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.4., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.4., og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.4.

3.3.1.1.1. Retsgyldigt ægteskab eller fast samliv af længere varighed

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det en forudsætning, at der er tale om et ægteskab, der kan anerkendes efter dansk ret, eller at der er tale om et fast samliv af længere varighed.

Det påhviler den udlænding, der søger om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af reglerne om ægtefællesammenføring, at dokumentere eller godtgøre, at der mellem ansøgeren og den herboende reference er indgået et retsgyldigt ægteskab.

I bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.1.) fremgår det, at danske myndigheder anerkender ægteskabet, når følgende betingelser er opfyldt:

”– Vielsen opfylder de formkrav, der stilles i det land, hvor vielsen blev foretaget, og vielsen i øvrigt er gyldig i vielseslandet.

– Vielsen er foretaget af en myndighed eller person, der i det land, hvor vielsen blev foretaget, var bemyndiget til at foretage vielsen.

Hvis ovennævnte betingelser ikke er opfyldt, anerkendes ægteskabet ikke, heller ikke selvom begge parter erklærer, at de er og ønsker at være gift med hinanden.

Selvom ægteskabet opfylder disse betingelser, anerkendes ægteskabet ikke, hvis anerkendelse af det vil stride mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public).”

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, afsnit 2.3.3.), at:

”Det kan ikke udelukkes, at der vil kunne opstå situationer, hvor parterne stilles i en urimelig situation, hvis det ægteskab, som de har indgået i udlandet, ikke anerkendes, fordi en af dem var mindreårig på vielsestidspunktet. Det foreslås derfor, at det helt undtagelsesvist skal være muligt at anerkende et udenlandsk ægteskab, der er indgået af en mindreårig, hvis der foreligger tvingende grunde herfor, og en manglende anerkendelse vil stille parterne i en urimelig situation.

Det forhold, at parret har eller venter fællesbarn, vil imidlertid ikke alene kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes. Hensynet til den mindreårige part i ægteskabet vejer således tungere end hensynet til parternes fælles barn, hvis retsstilling i øvrigt som nævnt i vid udstrækning er eller kan sikres efter den familieretlige lovgivning, uanset om forældrene er gift eller ej. Heller ikke parrets langvarige tilknytning til hinanden, herunder at de har levet sammen gennem længere tid, eller det forhold, at parret har indgået ægteskab i et land, hvor samfundsnormer tilsiger, at samliv kun kan foregå inden for rammerne af et ægteskab, vil kunne begrunde en fravigelse af udgangspunktet om, at ægteskabet ikke anerkendes.

Der vil alene kunne foreligge sådanne tvingende grunde til at anerkende ægteskabet, hvis dette ellers vil stille parterne i en urimelig situation. Er det således f.eks. på grund af en af parternes dødsfald umuligt at løse de retlige udfordringer, der opstår ved en manglende anerkendelse, kan det tale for, at ægteskabet alligevel anerkendes.”

Efter dansk ret skal begge parter være fysisk til stede ved vielsen. Ægteskab indgået over telefonen og ægteskab indgået ved stedfortræder anerkendes ikke efter dansk ret.

Det fremgår af bemærkningerne til lov om ægteskabs indgåelse og opløsning (lovforslag nr. L 94 af 30. november 2016, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, til nr. 5.), at:

”Betingelsen om, at parterne skal have været samtidig til stede ved vielsen, og betingelsen om, at ægteskabet ikke anerkendes, hvis anerkendelsen strider mod grundlæggende danske retsprincipper, svarer til den gældende retstilstand som beskrevet i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.1. For parter, som på tidspunktet for vielsen var myndige, foreslås der således ingen ændringer i forhold til den gældende retstilstand.”

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den fremlagte dokumentation for ægteskabets indgåelse, kan der henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en statsborger fra Eritrea, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens og den herboende references ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på** Udlændingestyrelsens orientering om, at en vielse indgået i Eritrea forud for maj 2015 skal registreres ved en civil myndighed i Eritrea, og at det fremlagte ”Marriage Certificate” fra januar 2013, udstedt af en kirke i Eritrea, ikke kunne anses som tilstrækkelig dokumentation for ægteskabets retsgyldighed, da attesten ikke sås at være registreret ved den rette civile myndighed, hvorfor ægtheden af vielsesattesten ikke kunne fastslås. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at den herboende reference havde oplyst, at selve registreringen af ægteskabet var registreret på rette sted, idet denne var foretaget af Public Registration Office, som derefter havde videregivet registreringen til den kommunale domstol, og at den herboende reference havde rettet henvendelse til Public Registration Office for at skaffe nødvendig dokumentation for ægteskabet, men at myndighederne krævede personligt fremmøde for at udlevere dokumentation, hvilket ikke var muligt for ham at foretage. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den herboende reference ved en e-mail havde anført, at Udlændingestyrelsen ikke havde spurgt ind til, hvem den lokale administration var, og at han i den forbindelse havde oplyst, at det var den kommunale domstol, der havde modtaget registreringen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Udlændingestyrelsen ved en udtalelse i december 2017 havde fastslået, at det fortsat er en betingelse for, at et ægteskab indgået i Eritrea kan anerkendes, at der foreligger dokumentation fra den rette civile myndighed i Eritrea, herunder enten fra Municipality Office eller Public Registration Office. **Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund**, at der havde været etableret et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og den herboende reference, idet det til sagen var oplyst, at ansøgeren og den herboende reference alene havde boet sammen fra tidspunktet for ægteskabets indgåelse i januar 2013 og seks måneder frem, indtil den herboende reference blev fængslet i september 2013 og senere udrejste af hjemlandet i april 2014. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i med-

før af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at forholdet mellem ansøgeren og den herboende reference ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der alene forelå et samlivsforhold af cirka seks måneders varighed, og at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke i øvrigt kunne anses for at have forpligtet sig overfor hinanden i en sådan grad, at det måtte anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK's artikel 8. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde kendt hinanden, siden den herboende ægtefælle gik på college, og at parret dagligt kommunikerede via telefon, mails og en række kommunikationsapps. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering af, om ansøgeren og den herboende ægtefælle kunne anses for at have etableret et beskyttelsesværdigt familieliv. Det forhold, at den herboende ægtefælle var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning fra Eritrea, kunne ikke føre til en ændret vurdering. ÅB/2017/11.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en syrisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1. Ansøgeren blev i marts 2015 meddelt afslag på ægtefællesammenføring i Danmark under henvisning til, at ægteskabet mellem ansøgeren og den herboende reference ikke kunne anerkendes efter dansk ret, og da der ikke forelå ganske særlige grunde. I november 2015 hjemviste Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2015 til fornyet behandling, da den herboende reference havde indsendt ny dokumentation, som Udlændingestyrelsen ikke havde haft mulighed for at vurdere. I september 2016 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgeren afslag på ægtefællesammenføring. Den herboende reference havde til sagen oplyst, at han og ansøgeren var blevet gift efter de syriske traditioner, og at der intet var unormalt i, at de dokumenter, der efterfølgende var blevet udarbejdet inden for den offentlige forvaltning i Syrien, var udarbejdet senere, end ægteskabet var indgået, samt at der i Syrien ikke var et krav om, at begge ægtefæller skulle være fysisk til stede for at få udstedt de relevante dokumenter.

Udlændingenævnet bemærkede indledningsvis, at den herboende reference havde fremlagt divergerende oplysninger om datoen for parrets eventuelle ægteskab samt om den herboende references civilstatus som forlovet eller gift. **Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund**, at ansøgeren og den herboende reference havde indgået et retsgyldigt ægteskab, da den herboende reference i forbindelse med sin ansøgning om asyl udtrykkeligt havde oplyst, at han kun var forlovet, selvom han havde haft lejlighed til at fremkomme med bemærkninger og rettelser til samtalereferatet, men han havde ikke haft bemærkninger til dette. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren i sin del af ansøgningspakken havde oplyst, at parret blev gift i april 2014, mens den herboende reference i sin del af ansøgningspakken havde oplyst, at parret i april 2013 havde besluttet at blive gift, men at parret ikke kunne blive gift på grund af krigen. **Udlændingenævnet fandt derfor**,

at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at den herboende reference havde anført, at han faktisk havde været gift siden april 2013, men at parret ikke kunne bo sammen på grund af krigen, og at parret havde holdt ægteskabet hemmeligt på grund af ansøgerens onkel. Det forhold, at der i sagen var fremlagt kopier og oversættelser af forskellige skrivelser, hvoraf det fremgik, at parret havde indgået ægteskab i april 2013 og havde betalt ægteskabsafgifter, samt at ”Marriage Certificate” var blevet udstedt i april 2015, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at skrivelsen fra april 2013 kun dokumenterede, at parret havde betalt ægteskabsafgifter, samt at skrivelsen ikke var udstedt af en religiøs myndighed. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parret ikke havde fremsendt en gyldig ”Marriage Contract” fra den religiøse ret, som var udstedt på selve vielsesdagen med begge parter underskrift samt dokumentation for registrering af kontrakten ved Civil Registry, eller en efterregistrering fra den religiøse myndighed med underskrift fra begge parter og dokumentation for registrering af Civil Registry. Endvidere kunne det ikke føre til en ændret vurdering, at den herboende reference havde fremsendt kopi af ”Judgement of Marriage Confirmation”, hvoraf det fremgik, at kopien var blevet udstedt i april 2015, at ægteskabet var blevet efterregistreret i marts 2015 ved domstolen i Damaskus, og at efterregistreringen var blevet foretaget ved stedfortræder. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ”Judgement of Marriage Confirmation” var udstedt i marts 2015, hvor den herboende reference var i Danmark, og at en dom kun kunne anerkendes, hvis den var udstedt på et tidspunkt, hvor det måtte formodes, at begge parter havde været i Syrien. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og den herboende reference, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, hvorefter faste samlevende skal dokumentere et fast samliv på fælles bopæl af som udgangspunkt halvdandet til to års varighed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende reference ikke var gift og ikke havde boet sammen, samt at den herboende reference flere gange havde oplyst, at han indtil sin udrejse af Syrien boede i Damaskus på det hotel, hvor han arbejdede, eller i sin egen lejlighed, hvor kun den herboende reference boede, og at ansøgeren havde boet hos sine forældre. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, da forholdet mellem parret ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende reference ikke kunne anses for at have indgået et ægteskab, som kunne anerkendes efter dansk ret. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var oplyst om sådanne ganske særlige forhold i øvrigt, at det var uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2017/92.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt et ægteskab indgået af en mindreårig kan anerkendes, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på ægtefællesammenføring til en syrisk statsborger, som på tidspunktet for indgåelse af ægteskab med den herboende reference var under 15 år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens og den herboende references ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret. Ansøgeren kunne derfor ikke gives opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at ansøgerens og den herboende references ægteskab blev indgået i november 2014 i Syrien, da ansøgeren alene var 14 år gammel. Ægteskabet kunne således ikke anerkendes efter dansk ret, da det måtte anses som stridende mod grundlæggende danske retsprincipper (ordre public), jf. lov om ægteskabs indgåelse og opløsning § 22 b, stk. 2, nr. 3, da ansøgeren var under 15 år. **Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund**, at der havde været etableret et fast samlivsforhold af længere varighed mellem ansøgeren og den herboende reference, idet det til sagen var oplyst, at ansøgeren og den herboende reference alene havde boet sammen fra december 2013 og indtil november 2014, svarende til omkring et år, og at dette samtidig var en periode, der lå forud for, at ansøgeren var fyldt 15 år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at forholdet mellem ansøgeren og den herboende reference ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved lagt vægt på**, at ansøgerens og den herboende references ægteskab ikke kunne anerkendes efter dansk ret. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der alene efter det oplyste var stiftet et forhold på et tidspunkt, hvor ansøgeren var under 15 år. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde etableret et samliv af en sådan karakter, at det var omfattet af EMRK, eller at ansøgeren og den herboende reference i øvrigt kunne anses for at have forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at det måtte anses for at udgøre et beskyttelsesværdigt familieliv, jf. EMRK's artikel 8. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. FAM/2017/145.

Opholdstilladelse kan desuden efter en konkret vurdering meddeles til udlændinge, der lever sammen med personer, som er fastboende i Danmark, når omstændighederne viser, at parforholdet har en fastere karakter og har haft det gennem længere tid. Der gælder ikke nogen bestemt tidsgrænse for samlivets varighed. Det afgøres efter en konkret vurdering, om et parforhold har haft en sådan fasthed og varighed, at det kan give grundlag for opholdstilladelse. Ved denne vurdering lægges der blandt andet vægt på varigheden af parternes bekendtskab og deres eventuelle samliv i udlandet og i

Danmark. I almindelighed antages det, at halvandet til to års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed.

Som eksempler herpå kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Australien, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1. Ansøgeren blev i marts 2016 meddelt afslag på ægtefællesammenføring i Danmark under henvisning til, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde haft et fast samlivsforhold af længere varighed, og da der ikke forelå ganske særlige grunde. Ansøgeren havde til sagen oplyst, at parret havde mødt hinanden i oktober 2014 i Australien, hvor parret havde boet sammen i tre måneder, at ansøgeren i perioden fra februar 2015 til marts 2015 havde været på besøgsophold i Danmark, at parret havde mødt hinanden på ny i maj 2015 på Bali, at ansøgeren siden august 2015 havde boet med den herboende reference i Danmark, og at ansøgeren havde opholdstilladelse i Sverige gyldig fra august 2015 til august 2017.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde dokumenteret at have samlevet i et fast samlivsforhold af længere varighed. Ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** parrets egne oplysninger om, at parret havde mødt hinanden i oktober 2014 i Australien, hvor de havde boet sammen i tre måneder, at ansøgeren i perioden fra februar 2015 til marts 2015 havde været på besøgsophold i Danmark, at parret havde mødt hinanden igen i maj 2015 på Bali, og at ansøgeren siden august 2015 til april 2016 havde boet med den herboende reference, mens ansøgeren havde søgt om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at samvær under ferie- og besøgsophold ikke kunne anses for at være et egentlig familie eller samlivsforhold, og at det som udgangspunkt er en grundlæggende betingelse, at samlivet skal have været uafbrudt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke siden april 2016 havde haft processuelt ophold i Danmark. Det forhold, at ansøgeren som australsk statsborger og med opholdstilladelse i Sverige havde ret til visumfri indrejse i Danmark i op til tre måneder ad gangen inden for en seks måneders periode, kunne på samme baggrund ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde en opholds- og arbejdstilladelse i Sverige og gerne ville blive i Danmark med den herboende reference, mens ansøgeren arbejdede i Sverige, da der ikke herved var oplyst om forhold, der kunne føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at parret efter det oplyste alene kunne antages at have etableret et kæresteforhold, og at der derfor efter de foreliggende oplysninger ikke var blevet etable-

ret et familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8's forstand, som Danmark kunne anses for nærmest til at beskytte. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at parret ikke sås at have forpligtet sig over for hinanden ud over, at parret var kærestepar. Det forhold, at parret ønskede at bo sammen og indgå ægteskab i fremtiden, **fandt Udlændingenævnet** ikke i sig selv kunne udgøre et familieliv i henhold til EMRK's artikel 8's forstand. **Udlændingenævnet fandt** på denne baggrund, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK's artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2017/12.

Udlændingenævnet omgjorde i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Filippinerne, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde haft et fast samliv af længere varighed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende reference havde etableret et samliv i december 2006 ombord på et skib og havde bibeholdt deres samliv, efter at ansøgerens ansættelse var ophørt på grund af graviditet med fællesbarnet i 2011. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference siden 2012 havde opholdt sig vedvarende og konsekvent i Filippinerne sammen med ansøgeren og fællesbarnet, som blev født i 2012, hver gang det var muligt på grund af den herboende references ansættelse, og at den herboende reference havde opholdt sig i Filippinerne i flere gentagne perioder af en måneds varighed hvert år. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at den herboende reference havde været i Filippinerne, hver gang hans arbejdsmæssige forhold som ansat på et internationalt cruiseskib tillod det. **Udlændingenævnet fandt på baggrund af de konkrete omstændigheder**, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, om længerevarende samliv kunne anses for at være opfyldt. ÅB/2017/13.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en australsk statsborger, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og § 9 c, stk. 1. Ansøgeren blev i marts 2017 meddelt afslag på familiesammenføring i Danmark under henvisning til, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde haft et fast samlivsforhold af længere varighed, og da der ikke forelå ganske særlige grunde.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og den herboende reference ikke havde dokumenteret at have samlevet i et fast samlivsforhold af længere varighed på fælles bopæl umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse. Ansøgeren kunne derfor ikke meddeles opholdstilladelse under henvis-

ning til samlivet med den herboende reference i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at parret havde boet sammen adskillige gange siden 2011, hvilket samlet udgjorde en periode på cirka 32 måneder, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at parrets regelmæssige besøg siden 2011 i henholdsvis Danmark og Australien, udgjorde besøgsophold af kortere varighed, idet besøgsopholdene gennemsnitligt havde varet mellem en og to måneder. Udlændingenævnet bemærkede endvidere, at det følger af fast praksis, at der ikke etableres et fast længerevarende samliv gennem besøgs- og ferieophold. Det forhold, at parret havde boet sammen i Danmark, mens ansøgeren havde Working Holiday-opholdstilladelse i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at der almindeligvis først efter halvandet til to års samliv på fælles bopæl umiddelbart forud for ansøgningens indgivelse kan antages at være etableret et fast samlivsforhold af længere varighed, samt at det påhviler parterne at dokumentere samlivet. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at den pågældende periode lå mere end tre år tilbage, at samlivet efterfølgende havde været afbrudt, og at det var en betingelse, at samlivet som udgangspunkt havde været uafbrudt. Det forhold, at parret havde boet sammen i Danmark fra juli 2016 til Udlændingestyrelsens afgørelse, hvor ansøgeren havde haft lovligt ophold i Danmark under Udlændingestyrelsens sagsbehandling, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da denne periode på otte måneder, ikke medførte, at der var etableret et fast længerevarende samliv. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at ansøgerens ret til ophold i Danmark var ophørt i marts 2017, hvorefter ansøgerens eventuelle efterfølgende ophold i Danmark ikke indgik i beregningen af samlivets varighed. **Udlændingenævnet tillagde det herudover en vis betydning**, at den herboende reference ikke havde været registreret som udrejst af Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at parrets forhold ikke kunne anses for at udgøre et familieliv, som var omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at parret ikke havde indgået et retsgyldigt ægteskab, at parret ikke havde etableret et fast længerevarende samliv, at parret ikke havde stiftet selvstændig familie, og at parret heller ikke havde forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at ansøgeren burde være blevet meddelt opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå oplysninger om parrets personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. Det forhold, at parret havde anført, at parret havde en stærk tilknytning til Danmark, at den herboende reference var født og opvokset i Danmark, at det ville være udfordrende og tidskrævende for den herboende reference, såfremt den herboende reference skulle arbejde som psykolog i Australien, og at parret havde købt en ejerbolig sammen i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Det forhold, at den herboende reference var flyttet til København, for at ansøgeren kunne få flere muligheder for at arbejde eller studere, at ansøgeren havde udviklet et godt forhold til den herboende references familie i Danmark, at ansøgeren havde lært dansk, og at parret havde håbet, at

parrets børn havde haft mulighed for at vokse op i Danmark for at være tæt på den herboende references familie, **fandt Udlændingenævnet derudover** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke herved var blevet oplyst om sådanne særlige grunde til, at parret ikke kunne henvises til at udøve familielivet i Australien, hvor ansøgeren var statsborger, og hvor parret gentagne gange havde opholdt sig sammen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt endelig på den baggrund**, at det ikke var uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2017/14.

For yderligere eksempler på afgørelser vedrørende indgåelse af retsgyldigt ægteskab og samliv af længere varighed henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.1.2.

3.3.1.1.2. Samliv på fælles bopæl

Det er et grundlæggende krav, at den herboende ægtefælle har fast ophold her i landet, samt at udlændingen, som søger om opholdstilladelse her i landet, skal have fælles bopæl med den herboende ægtefælle.

Som eksempler herpå kan henvises til afgørelse FAM/2013/20 i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.1.3., afgørelse FAM/2014/175 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.1.3., afgørelse FAM/2015/41 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.1.3., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.1.3.

3.3.1.1.3. Familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommende har haft opholdstilladelse i mere end de sidste tre år.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 87 af 10. december 2015) til bestemmelsen, at beskyttelsesbehovets forventede midlertidige karakter sammenholdt med, at opholdstilladelsernes varighed alene er et år ad gangen, medfører, at parternes samlede tilknytning til Danmark ikke har

en sådan karakter, at der i almindelighed foreligger en pligt til at tillade familiesammenføring efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at der skal meddeles familiesammenføring – også inden for de første tre års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Dette gælder f.eks., hvis den herboende person før udrejsen fra hjemlandet har passet en handicappet ægtefælle i hjemlandet, eller hvis den herboende har alvorligt syge mindreårige børn i hjemlandet. Ligeledes kan der i forhold til børn være situationer, hvor hensynet til barnets tarv kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring.

Hvis den herboende person har haft midlertidig beskyttelsesstatus i mere end de sidste tre år, kan en ægtefælle eller en fast samlever (hvis begge parter er over 24 år) og mindreårige børn (under 15 år) få opholdstilladelse i Danmark efter de almindelige regler om familiesammenføring.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med en herboende person med midlertidig beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til en syrisk statsborger, der søgte om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle, som i oktober 2015 var blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingenævnet fandt, at et eventuelt grundlag for at tillade familiesammenføring for ansøgeren som udgangspunkt skulle findes i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d. Henset til, at ansøgerens herboende ægtefælle i oktober 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold, og at ansøgerens ægtefælle således ikke havde haft denne opholdstilladelse i mere end tre år, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at ansøgeren ikke var omfattet af den persongruppe, der ville kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens herboende ægtefælle var meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagens akter,

at ansøgeren efter det oplyste ikke led af alvorlige sygdomme eller alvorlige handicaps, og at han derfor ikke havde behov for særlig pasning og pleje fra sin herboende ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren og hans herboende ægtefælle først havde indgået ægteskab efter udrejsen fra Syrien, og at der ikke var stiftet familie mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle på dette tidspunkt. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at der efter det oplyste først var blevet indledt et forhold mellem ansøgeren og ansøgerens ægtefælle i Grækenland i slutningen af 2014, og at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle ligeledes ikke var indrejst samtidigt i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det til sagen og til støtte for klagen var oplyst, at ansøgerens ægtefælle havde et særbarn, der var diagnosticeret med atypisk autisme og mental retardering af middelsvår grad, og som profiterede af at gå på en specialskele med socialpædagogiske tilbud, ligesom han havde brug for at have ansøgeren og ansøgerens ægtefælle omkring sig. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle i Danmark alene havde været/boet sammen siden juli 2015, og at ansøgeren alene havde været en del af ansøgerens ægtefælles særbarns liv siden slutningen af 2014. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at et afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke kunne anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet ansøgeren ikke herved var afskåret fra muligheden for familiesammenføring med ansøgerens ægtefælle på et senere tidspunkt, såfremt betingelserne herfor i øvrigt var opfyldt. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgerens ægtefælle aktuelt ikke havde opholdt sig i Danmark i mindst tre år med en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) skal foretages en proportionalitetsafvejning, og er der uoverstigelige hindringer for ægtefællernes etablering i hjemlandet eller den ansøgende ægtefælles opholdsland, vil Danmark normalt være forpligtet til at tillade ægtefællesammenføring. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens og ansøgerens ægtefælles rettigheder efter EMRK artikel 8. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens partsrepræsentant til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren havde en uklar situation i Grækenland, at ansøgeren frygtede, at han ville blive henvist til et liv på gaden, uden job og uden bolig, og at usikkerheden omkring ansøgerens og ansøgerens ægtefælles fremtid som forenet familie påvirkede ansøgerens ægtefælle og ansøgerens ægtefælles familie. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren var meddelt opholdstilladelse i Grækenland, og idet ægteskabet i Danmark var indgået på et tidspunkt, hvor ansøgeren havde fået afvist sin asylansøgning i Danmark, og idet der ikke herved var oplyst om sådanne omstændigheder, der kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at generelle sociale og/eller økonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2017/4.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en statsborger fra Syrien og dennes fire fælles børn med en herboende ægtefælle, som i september 2015 var blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold.

Udlændingenævnet bemærkede indledningsvis, at et eventuelt grundlag for at tillade familiesammenføring for den ansøgende ægtefælle som udgangspunkt skulle findes i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og at et eventuelt grundlag for at tillade familiesammenføring for parrets fællesbørn, der var under 15 år på ansøgningstidspunktet, som udgangspunkt skulle findes i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, litra d. I september 2015 havde Udlændingestyrelsen meddelt den herboende ægtefælle opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold. I juli 2016 havde Udlændingestyrelsen forlænget den herboende ægtefælles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. Den ansøgende ægtefælle var derfor ikke omfattet af den persongruppe, der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, da den herboende ægtefælle ikke havde haft opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år. Af samme grund var parrets mindreårige fællesbørn ikke omfattet af den persongruppe, der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, uanset at de var under 15 år. **Udlændingenævnet fandt herefter**, at den ansøgende ægtefælle og parrets fællesbørns ansøgninger om opholdstilladelse skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke forelå ganske særlige grunde til at meddele ansøgeren og parrets fællesbørn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ægtefælle var meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde, at ansøgerne på tidspunktet for afgørelsen, jf. Danmarks internationale forpligtelser, burde meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå oplysninger om ansøgerens og fællesbørnenes personlige forhold, herunder helbredsmaessige forhold, der kunne begrunde, at ansøgerne skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde, for så vidt angik to af fællesbørnene, vægt på**, at det fremgik af ansøgningsskemaerne, at de ikke led af alvorlige sygdomme eller handicaps. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnet vurdering**, at den ansøgende ægtefælle efter det oplyste led af astma, og at der efter det oplyste skulle være en person til at holde øje med ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet resultat, idet der ikke var fremlagt dokumentation for sygdommen, ligesom det hverken var sandsynliggjort eller dokumenteret, at den ansøgende ægtefælles astma havde en karakter og et omfang, der medførte, at hun ikke var i stand til at tage vare på sig selv eller fællesbørnene. Det forhold, at et af fællesbørnene havde en knude i højre ben, at hun havde væskeansamling og en betændelsestilstand af iskiasnerven, og at barnet burde opereres, således at knuden kunne undersøges nærmere, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt således**, at det herved ikke var godt-

gjort, at fællesbarnet led af en så alvorlig sygdom, at der på den baggrund måtte anses at foreligge ganske særlige grunde til at meddele familien opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at selv om lidelsen kunne give smerter og væskeansamling, var der efter det oplyste tale om en godartet svulst i det ene ben. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at et andet fællesbarn havde medfødt hjernesvind, idet barnet led af en medfødt følelsesmæssig og mental forsinkelse, at fællesbarnet havde deformation af sine fødder og en forstyrret sprogudvikling, at fællesbarnet havde behov for specialiseret rehabilitering og træning og ikke kunne foretage toiletbesøg på egen hånd. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der på baggrund af de foreliggende lægelige oplysninger ikke kunne anses at være tale om et handicap af en sådan karakter og omfang, at der herved måtte anses at foreligge ganske særlige grunde for at meddele familien opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der efter det oplyste var tale om en medfødt lidelse, og at den specialiserede træning, som barnet havde brug for, var uafhængig af den ansøgende ægtefælles og den herboende ægtefælles indsats. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at fællesbørnene boede sammen med ansøgeren, og at ansøgeren kunne tage vare på børnene. Det forhold, at ansøgeren og fællesbørnene havde opholdt sig i et nedlagt butikslokale i Istanbul, Tyrkiet, at ansøgeren var fysisk og psykisk belastet og ikke kunne tjene penge til huslejen, og at børnene efter det oplyste ikke kunne få behandling i Tyrkiet, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at generelle sociale og økonomiske forhold i ansøgernes hjemland eller opholdsland ikke i sig selv kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, uanset om de ansøgende familiemedlemmer måtte bo under dårlige forhold eller var på flugt. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende ægtefælle selv havde epilepsi og i øvrigt ikke havde det godt fysisk og psykisk, og at han led af mareridt, koncentrationsbesvær og andre symptomer. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet den herboende ægtefælle kunne modtage lægehjælp og medicinsk behandling i Danmark herfor og derudover kunne klare sig selvstændigt i Danmark, og således ikke var afhængig af den ansøgende ægtefælles omsorg. Det forhold, at den herboende ægtefælle var på flugt fra regeringen i Syrien, at han var hjemløs og statsløs, idet familien var kurdere, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at der var tale om forhold af asylretlig karakter, som ikke i sig selv kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse til ansøgeren og fællesbørnene i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, i forhold til den ansøgende ægtefælle og fællesbørnene på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke kunne anses for at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, idet den ansøgende ægtefælle og fællesbørnene ikke herved var afskåret fra muligheden for familiesammenføring med den herboende ægtefælle på et senere tidspunkt, såfremt betingelserne herfor i øvrigt var opfyldt. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at den herboende ægtefælle ikke havde opholdt sig i Danmark i mindst tre år med en opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3. FAM/2017/84.

3.3.1.2. Selvforsørgelseskravet

For at få ægtefællesammenføring i Danmark er det endvidere en betingelse, at ansøgeren og den herboende ægtefælle som udgangspunkt opfylder kravet om selvforsørgelse i udlændingelovens § 9, stk. 5. Efter bestemmelsen må den herboende person i tre år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Det er endvidere en betingelse, som stilles løbende, hvis ansøgeren meddeles opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, frem til ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det er ikke afgørende, hvor længe man har modtaget offentlige ydelser, hvis disse er udbetalt indenfor de seneste tre år. Selv kortere perioder med starthjælp eller kontanthjælp kan derfor betyde, at der gives afslag på ægtefællesammenføring.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til den herboende ægtefælles modtagelse af ydelser, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en tyrkisk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Den herboende ægtefælle havde siden marts 2014 løbende modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 25 (kontanthjælp). Den herboende ægtefælle havde – udover parrets tre fællesbørn – et særbarn, som var anbragt i en plejefamilie uden for hjemmet. Til sagen var fremlagt særbarnets bopælskommunes afgørelse fra september 2016, hvorved der blev fastsat samvær mellem den herboende ægtefælle og særbarnet af to timers varighed hver fjerde uge.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år forud for Udlændingenævnets afgørelse havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at bopælskommunen havde udtalt, at den herboende ægtefælle siden marts 2014 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 25, at ydelserne var udbetalt til underhold, og at ydelserne ikke kunne sidestilles med løn eller pension eller træde i stedet herfor. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til sagen var dokumenteret, at et af fællesbørnene havde været indlagt to gange, da barnet havde været respiratorisk påvirket. **Udlændingenævnet vurderede imidlertid**, at det ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at fællesbarnets seneste indlæggelse lå

tilbage i tid, at der ikke forelå oplysninger om, at fællesbarnet aktuelt var behandlingskrævende, eller at fællesbarnets tilstand i øvrigt var af en sådan karakter, at han ikke kunne henvises til at tage ophold i Tyrkiet sammen med ansøgeren og den herboende ægtefælle. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde tre fællesbørn, som var danske statsborgere. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at fællesbørn, der bor hos den herboende ægtefælle, først efter seks til syv års fast og lovligt ophold i Danmark – i hvilken forbindelse barnet har gået i dansk institution og/eller skole – som udgangspunkt anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at meddelelse af afslag på opholdstilladelse vil have så væsentlige konsekvenser for barnet, at udlændingemyndighederne kan se bort fra kravet om, at den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år ikke må have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at den herboende ægtefælle havde et særbarn, som var bosiddende i Danmark, og som var anbragt uden for hjemmet i en plejefamilie. **Udlændingenævnet vurderede imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle ifølge en udtalelse fra særbarnets bopælskommune ikke havde haft samvær med særbarnet siden marts 2015, at der endvidere ikke var effektueret samvær mellem den herboende ægtefælle og særbarnet i overensstemmelse med kommunens afgørelse fra september 2016, ligesom den herboende ægtefælle ikke skulle have kontaktet kommunen, siden hun indgav ansøgning om samvær med særbarnet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der – henset til at den herboende ægtefælle ikke havde haft samvær med sit særbarn i omkring to år og to måneder – ikke kunne meddeles opholdstilladelse til ansøgeren under henvisning hertil. **Udlændingenævnet fandt således**, at den herboende ægtefælles samvær med sit særbarn ikke var af et sådant omfang, at en henvisning til udøvelse af familielivet i Tyrkiet kunne anses for et uforholdsmæssigt indgreb i den herboende ægtefælles og dennes særbarns ret til familieliv, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at den herboende ægtefælle havde ytret et ønske om i fremtiden at have samvær med sit særbarn, og at særbarnets bopælskommune efter den herboende ægtefælles opfattelse modarbejdede, at den herboende ægtefælle havde samvær med sit særbarn, ikke kunne føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ved vurdering af, om samvær med mindreårige børn i Danmark kan føre til opholdstilladelse, lægges vægt på det reelt udøvede faktiske samvær, hvorfor eventuelle ønsker om samvær i fremtiden ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der ej heller forelå oplysninger på sagen om, at den herboende ægtefælle, såfremt hendes og ansøgerens familieliv udøvedes i Tyrkiet, ikke som hidtil ville kunne udøve familielivet med sit særbarn via telefonsamtaler. FAM/2017/20.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en libanesisk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til den pågældendes

herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Den herboende ægtefælle havde siden november 2014 løbende modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 23. Til sagen var der fremlagt dokumentation for, at den herboende ægtefælle led af paranoid skizofreni og PTSD, at den herboende ægtefælle havde været i medicinsk behandling herfor, at den herboende ægtefælle havde gået til kontrol hos distriktpsychiatrien, og at den herboende ægtefælle havde modtaget psykologbehandling.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år forud for Udlændingenævnets afgørelse havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at bopælskommunen havde udtalt, at den herboende ægtefælle siden november 2014 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 23, hvilket bekræftedes ved opslag i eIndkomst, og at ydelserne var udbetalt til underhold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at den herboende ægtefælle led af PTSD og paranoid skizofreni, at den herboende ægtefælle var i medicinsk behandling herfor, at den herboende ægtefælle efter det oplyste gik til kontrol hos distriktpsychiatrien, og at den herboende ægtefælle modtog psykologbehandling. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at Udenrigsministeriet i august 2016 havde udtalt, at den herboende ægtefælle ville kunne modtage den nødvendige medicinske behandling i Libanon for fem dollars for 40 tabletter. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at uanset den herboende ægtefælles oplysninger om kontrol og psykologbehandling i Danmark var den herboende ægtefælle udrejst til Sverige i april 2017. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at den herboende ægtefælle ikke længere boede i Danmark og derfor ikke længere opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra a, om at være fastboende i Danmark. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at det var risikabelt at købe medicin i Libanon, da der florerede både kopimedicin og falsk medicin, **fandt Udlændingenævnet herudover ikke** kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da Udenrigsministeriet havde oplyst, at medicinen var tilgængelig og kunne købes til en beskeden pris. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at henvise ansøgeren, den herboende ægtefælle og fællesbørnene til at indrejse og tage ophold i Libanon, hvor ansøgeren var statsborger, og hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle havde mødt hinanden og indgået ægteskab, for der at udøve familielivet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at den herboende ægtefælle modtog SU, og at det således ikke kunne lægges til grund, at den herboende ægtefælle var afskåret fra på et senere tidspunkt at kunne opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 5. Det forhold, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde to fællesbørn, som var født i april 2012 og juni 2015 og var danske statsborgere, kunne ikke føre til en

ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at børnene på grund af deres unge alder ikke havde opnået en selvstændig tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det følger af praksis på området, at børn først efter seks til syv års uafbrudt ophold i Danmark, hvor børnene har gået i dansk institution eller skole, som udgangspunkt kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, vil kunne fraviges. Det anførte om, at Libanon var et meget utrygt sted, og at Hizbollah havde magt over en del af Libanon, **fandt Udlændingenævnet endelig ikke** kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da den herboende ægtefælle havde været på ferie i Libanon i 2009 samt besøgt Libanon i forbindelse med indgåelsen af ansøgerens og den herboende ægtefælles ægteskab i juli 2011 uanset den anførte sikkerhedssituation. ÅB/2017/15.

Det er ikke til hinder for ægtefællesammenføring, hvis man har modtaget enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser der må side-stilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Modtagelse af dagpenge fra a-kassen er ikke en offentlig ydelse efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og arbejdsløshedsdagpenge er derfor ikke til hinder for ægtefællesammenføring. Modtagelse af ressourceforløbsydelse mellem en periode med beskæftigelse i fleksjob og meddelelse af førtidspension, kan også efter en konkret og individuel vurdering føre til, at der kan dispenseres fra selvforsørgelseskravet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet hjemviste Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at den herboende ægtefælle var blevet godkendt til flexjob og ikke havde modtaget offentlige ydelser til forsørgelse, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.4., afgørelse FAM/2015/198. Der kan endvidere henvises til afsnit 3.1.1.3. i Udlændingenævnets årsberetning 2014. Der henvises endvidere til afgørelse FAM/2014/105 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.4.

Selvforsørgelseskravet stilles som udgangspunkt i alle tilfælde af ægtefællesammenføring. Der vil dog helt undtagelsesvist kunne være ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der ikke skal stilles krav om selvforsørgelse.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på baggrund af, at det var bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at fravige kravet om, at den herboende ægtefælle inden for de sidste tre år ikke måtte have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Aserbajdsjan, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 5. Ansøgeren var i januar 2017 blevet meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den

herboende ægtefælle inden for de sidste tre år havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, og at der ikke var oplyst om ganske særlige grunde til, at ansøgeren alligevel skulle meddeles opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en konkret og individuel vurdering, at det var bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser at fravige kravet om, at den herboende ægtefælle inden for de sidste tre år ikke måtte have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 5. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at der var tilgået nye oplysninger til sagen, idet det af en lægeerklæring fra februar 2017 fremgik, at ansøgerens og den herboende ægtefælles fællesbarn, som blev født i august 2016, var født ekstremt for tidligt, at en så tidlig fødsel gav meget stor risiko for hjerneskade eller andre problemer for udviklingen, at fællesbarnet tidligt havde pådraget sig en mindre hjerneblødning og havde udviklet øjenssygdommen præmaturitesretinopati, og at fællesbarnet var blevet opereret herfor, men at der var risiko for, at sygdommen kunne blusse op på ny. Det fremgik endvidere af erklæringen, at fællesbarnet under alle omstændigheder ville få et synshandicap, hvorfor hun skulle følges tæt i barndommen på en universitetsafdeling med speciale i øjenssygdomme, at det endnu var for tidligt at sige, om hun i øvrigt ville udvikle handicap, men at hun i sine første leveår ville blive fulgt tæt af børnefysioterapeut og børneneurolog for hurtigst muligt at opdage og behandle de første spæde tegn på spastisk børnelammelse, hvilket var af afgørende betydning for omfanget af hendes handicap på lang sigt. ÅB/2017/16.

Der henvises endvidere til afgørelse FAM/2013/30 som nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.3., og afgørelse FAM/2004/15 fra Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.3., vedrørende kommunens vejledningspligt ved modtagelsen af offentlige ydelser.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til fravigelse af kravet om selvforsørgelse, kan der endvidere henvises til Udlændingenævnets afgørelse fra januar 2016, som er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.3., afgørelse ÅB/2016/14.

Det kan dog ikke i sig selv føre til fravigelse af kravet om selvforsørgelse, at en herboende ægtefælle henvises til at søge om opholdstilladelse i et andet land.

Som eksempel på en afgørelse, hvor kravet om selvforsørgelse ikke fraviges som følge af, at den herboende ægtefælle henvises til at søge om opholdstilladelse i et andet land, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en syrisk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til den pågældendes herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 5. Den herboende ægtefælle hav-

de siden januar 2015 løbende modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 25 (kontanthjælp). Ansøgeren og den herboende ægtefælles fællesbarn blev i juli 2016 meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til den herboende ægtefælle. Den herboende ægtefælle havde desuden anført, at han var flygtning og ikke kunne bosætte sig i Qatar, hvor ansøgeren havde boet siden 2011, fordi syriske statsborgere ikke havde ret til at bosætte sig i Qatar, da det krævede en bestemt opholdstilladelse eller visum, og at dette var svært at få som syrisk flygtning.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, da den herboende ægtefælle inden for de seneste tre år forud for Udlændingenævnets afgørelse havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, hvorfor betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, ikke var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af indkomst, at den herboende ægtefælle havde modtaget kontanthjælp siden januar 2015. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde til at fravige betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at den herboende ægtefælle ikke kunne henvises til at indrejse og tage ophold i Qatar, hvor ansøgeren havde opholdt sig siden 2011. **Det indgik i Udlændingenævnets afgørelse**, at den herboende ægtefælle havde anført, at han var flygtning og ikke kunne bosætte sig i Qatar, fordi syriske statsborgere ikke havde ret til at bosætte sig i Qatar, da det krævede en bestemt opholdstilladelse eller visum, og at dette var svært at få som syrisk flygtning. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke kunne lægges til grund, at den herboende ægtefælle ikke kunne opnå opholdstilladelse i Qatar på baggrund af for eksempel ægtefællesammenføring med ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var dokumenteret, at den herboende ægtefælle ikke kunne få tilladelse til at indrejse og opholde sig i Qatar, hvor den herboende ægtefælle tidligere havde haft 10 måneders ophold, og hvor den herboende ægtefælle og ansøgeren var blevet gift. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets afgørelse**, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse grundet familiens enhed, da ansøgeren og den herboende ægtefælle havde et fællesbarn, der på klagetidspunktet var to år, og at fællesbarnet i juli 2016 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til den herboende ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at et barn som udgangspunkt først efter seks til syv års ophold med opholdstilladelse i Danmark, hvor barnet har gået i dansk institution eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 5, vil kunne fraviges. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Udlændingestyrelsen i juni 2016 havde oplyst, at den herboende ægtefælle ikke ville risikere refoulement fra Qatar til Syrien. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke giver en ubetinget ret til at vælge, hvilket land familielivet skal udøves i. **Udlændingenævnet fandt således endelig**, at det ikke var uproportionalt at henvise den herboende ægtefælle til at indrejse og tage ophold i Qatar, hvor den

herboende ægtefælle og ansøgeren havde indgået ægteskab, og hvor den herboende ægtefælle havde opholdt sig før, for der at udøve familielivet med ansøgeren. ÅB/2017/17.

Som eksempel herpå kan der endvidere henvises til Udlændingenævnets afgørelse fra marts 2015, som er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.4., afgørelse ÅB/2015/20.

3.3.1.3. Boligkravet

Det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 6, at den herboende ægtefælle som udgangspunkt skal kunne dokumentere at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse. En selvstændig bolig er en bolig, der har selvstændig indgang og fremstår som en enhed. Det er ikke en betingelse, at boligen har eget køkken eller toilet. At råde over en selvstændig bolig betyder ifølge lovbemærkningerne, at den herboende ægtefælle skal eje, leje, fremleje eller være andelshaver eller anpartshaver af en selvstændig bolig. Hvis der er tale om en lejebolig eller en fremlejebolig, skal varigheden af lejekontrakten eller fremlejekontrakten enten være tidsubegrænset eller være på mindst halvandet år fra den dato, hvor ansøgning om opholdstilladelse bliver indgivet.

Hvis den herboende ægtefælle lejer en andelsbolig, skal lejemålet dog være tidsubegrænset og i øvrigt ikke stride mod andelsboligforeningens vedtægter.

Kravet om at råde over en selvstændig bolig vil som udgangspunkt ikke være opfyldt, hvis man lejer værelser i eksempelvis sine forældres ejerbolig, medmindre den udlejede del af boligen i sig selv fremstår som en selvstændig bolig.

Man kan opfylde boligkravet, selv om den herboende ægtefælle ejer eller lejer boligen sammen med en eller flere andre personer.

Boligen skal anses for at have en rimelig størrelse, hvis der højst skal bo to personer pr. beboelsesrum i boligen, eller hvis der er mindst 20 m² pr. person, der bor i boligen. Boligkravet fraviges, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles, jf. bekendtgørelse nr. 721 af 13. maj 2015 om opfyldelse af boligkravet i familiesammenføringssager og om kommunalbestyrelsens udtalelse om referencens boligforhold (boligkravsbekendtgørelsen).

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke radede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en vietnamesisk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til den pågældendes herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke kunne anses for at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagen, at den herboende ægtefælle og den herboende ægtefælles broder ejede ejendommen som sameje, at den herboende ægtefælles broder boede i ejendommens stueetage, og at den herboende ægtefælle boede på ejendommens 1. sal. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at den herboende ægtefælles bolig ikke udgjorde en selvstændig bolig, jf. § 1, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 721 af 13. maj 2015. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til sagen var oplyst, at ejendommen var indrettet som et to-familieshus, at den herboende ægtefælle havde adgang til boligen via en selvstændig trappe, og at den herboende ægtefælles broder dermed havde en selvstændig indgang til boligen. **Udlændingenævnet fandt imidlertid ikke**, at det kunne føre til en ændret vurdering i sagen, da der til sagen ikke var fremsendt dokumentation for, at den herboende ægtefælle rådede over en selvstændig bolig, herunder at han havde adgang til sin bolig via en selvstændig trappe. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at den herboende ægtefælle skulle godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmaessige forhold, der bevirkede, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke kunne indrejse og tage ophold i Vietnam, hvor ansøgeren var statsborger, hvor ansøgerens forældre og søskende boede, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle havde mødt hinanden, hvor den herboende ægtefælle senest i 2015 var rejst til som turist, og hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle begge talte sproget, for der at udøve familielivet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren var gravid på tidspunktet for klagens indgivelse med termin i september 2016. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det forhold, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde fået et fællesbarn, født omkring september 2016, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet fællesbørn, der bor hos den herboende ægtefælle, efter praksis først efter seks til syv års fast, lovligt ophold i Danmark, i hvilken forbindelse barnet har gået i dansk institution og/eller skole, anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at meddelelse af afslag på opholdstilladelse vil have så væsentlige konsekvenser for barnet, at udlændingemyndighederne kan se bort fra kravet om, at ansøgeren skal godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse. ÅB/2017/18.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse til en statsborger fra Makedonien under henvisning til den pågældendes herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke kunne anses for at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at den herboende ægtefælles del af boligen ikke havde en selvstændig indgang, og at den herboende ægtefælle derfor ikke rådede over en selvstændig bolig, jf. også § 1, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 721 af 13. maj 2015, om opfyldelse af boligkravet i familiesammenføringssager og om kommunalbestyrelsens udtalelse om referencens boligforhold. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det til sagen var oplyst, at der foruden ansøgeren og den herboendes ægtefælle boede i alt tre andre personer i ejendommen, herunder den herboende ægtefælles forældre, og at det fremgik af tegningen over ejendommen, at der var adgang til ejendommen fra entreen og opholdsstuen i stueetagen, som efter det oplyste var fællesarealer i ejendommen. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at alle beboere havde adgang til ejendommens to indgange via fællesarealerne. **Det kunne ikke føre til en ændret vurdering**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle benyttede ejendommens bagindgang, at de tre andre beboere benyttede ejendommens hovedindgang, og at ansøgeren, den herboende ægtefælle og de øvrige beboere efter sær aftale benyttede hinandens indgange. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at selvom den herboende ægtefælle havde indgået en sådan aftale med de øvrige beboere, havde de øvrige beboere via fællesarealerne adgang til samtlige indgange i ejendommen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at den herboende ægtefælle skulle godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. herved udlændingelovens § 9, stk. 6. **Det kunne ikke føre til en ændret vurdering**, at ansøgeren havde størstedelen af sin familie i Danmark, og at den herboende ægtefælle var selvforsørgende. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren til sagen havde oplyst, at hun havde sine forældre i hjemlandet, og at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at den herboende ægtefælle ikke kunne indrejse og tage ophold i Makedonien, hvor ansøgeren var statsborger, hvor ansøgerens forældre boede, og hvor den herboende ægtefælle havde besøgt ansøgeren flere gange, for der at udøve familielivet. ÅB/2017/19.

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse til en statsborger fra Kosovo under henvisning til den pågældendes herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 6.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke kunne anses for at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle boede i kælderen på en navngiven adresse, og at det fremgik af BBR-meddelelsen for adressen, at kælderen ikke var godkendt til lovlig beboelse. Den herboende ægtefælle rådede dermed ikke over en bolig eller en del af en bolig, jf. § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 721 af 13. maj 2015. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde oplyst, at

den herboende ægtefælle ville flytte til en anden bolig, kunne ikke føre til et andet resultat, da den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret, at den herboende ægtefælle på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse rådede over en selvstændig bolig godkendt til beboelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod, at den herboende ægtefælle skulle godtgøre at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. herved udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke i sagen var oplyst om sygdom, handicap eller andre forhold, der kunne føre til, at boligkravet ikke skulle stilles. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle i december 2016 havde fået et fællesbarn, og at barnet var dansk statsborger. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da ansøgerens og den herboende ægtefælles fællesbarn henset til barnets alder ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse alene under henvisning til hertil. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ikke var uproportionalt at henvise ansøgeren, den herboende ægtefælle og fællesbarnet til at udøve familielivet i Kosovo. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2017/20.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle havde godtgjort at råde over en selvstændig bolig af rimelig størrelse kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Kina, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6, under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering af sagen, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at den herboende ægtefælle ikke rådede over en selvstændig bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingenævnet i april 2016 havde hjemvist sagen til fornyet behandling hos Udlændingestyrelsen, idet den herboende ægtefælle havde indsendt en allonge fra marts 2016 til lejekontrakten, hvorved den eksisterende lejekontrakt blev forlænget, hvilket var nye oplysninger i forhold til Udlændingestyrelsens behandlingsgrundlag. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af forvaltningsretlige principper følger, at når en sag hjemvises til fornyet behandling i førsteinstansen, skal sagen vurderes i helhed på ny i forhold til det oprindelige ansøgningstidspunkt. **Udlændingenævnet henviste desuden til**, at Udlændingestyrelsen over for Udlændingenævnet havde oplyst, at såfremt der under sagsbehandlingen i Udlændingestyrelsen indkom nye oplysninger om opfyldelsen af boligkravet, herunder en ny lejekontrakt eller et tillæg til

en lejekontrakt til en eksisterende lejekontrakt om forlængelse, således at den selvstændige råden ville strække sig mere end 1 ½ år, ville Udlændingestyrelsen anse kravet om at råde over en selvstændig bolig i mindst 1 ½ år fra ansøgningens indgivelse for at være opfyldt. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at den herboende ægtefælle som følge af Udlændingenævnets hjemvisning i april 2016 burde stilles på samme måde, som hvis den herboende ægtefælle havde indsendt allongen fra marts 2016 til Udlændingestyrelsen, mens Udlændingestyrelsen fortsat behandlede ansøgningen. **Udlændingenævnet fandt således**, at den herboende ægtefælle havde opfyldt kravet om at råde over en selvstændig bolig i mindst halvandet år beregnet fra indgivelsen af ansøgningen, jf. udlændingelovens § 9, stk. 6. FAM/2017/61.

Der henvises endvidere til Udlændingenævnets afgørelse fra april 2016, som er nævnt i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.4., afgørelse ÅB/2016/15.

3.3.1.4. Tilknytningskravet

Der stilles efter udlændingeloven et krav om, at ægtefællerne samlet har større tilknytning til Danmark end til et andet land, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7.

Tilknytningskravet stilles ikke, når den herboende ægtefælle har været dansk statsborger i 26 år. Herboende personer, der ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, men er født og opvokset her i landet eller er kommet hertil som mindre børn og har haft deres opvækst her i landet, og som har opholdt sig lovligt her i landet i 26 år, er i relation til fritagelse for tilknytningskravet sidestillet med personer, der har haft dansk indfødsret i 26 år. Herudover vil herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, blive anset for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Den 24. maj 2016 afsagde Menneskerettighedsdomstolen dom i sagen Biao mod Danmark, app. no. 38590/10. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at Danmark havde krænket Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 14 (forbud mod diskrimination) sammenholdt med artikel 8 (retten til familieliv).

Flertallet af Storkammeret ved Menneskerettighedsdomstolen fandt i dommen af 24. maj 2016, at 28-årsreglen (nu 26-årsreglen) var et udtryk for indirekte forskelsbehandling på baggrund af etnicitet, og at en sådan indirekte forskelsbehandling alene var lovlig, hvis den var begrundet i tvingende og meget vægtige hensyn, der ikke relaterede sig til etnicitet, hvilket Storkammerets flertal ikke fandt 28-årsreglen var. For en nærmere gennemgang af reglerne og praksis som følge af Biao-dommen henvises der til afsnit 3.3.1.4.1.

Tilknytningskravet vil som nævnt kunne fraviges, hvis ganske særlige grunde taler derfor. Det vil f.eks. kunne være i situationer, hvor den herboende ægtefælle ikke findes at have mulighed for at udøve familielivet i ansøgerens hjemland.

Hvis tilknytningskravet stilles, kan der som udgangspunkt kun gives ægtefællesammenføring, hvis ægtefællernes samlede tilknytning til Danmark er større end deres samlede tilknytning til et andet land.

Ved vurderingen af, om tilknytningskravet er opfyldt, lægges der bl.a. vægt på, hvor lang tid den herboende ægtefælle og ansøgeren har boet eller opholdt sig i Danmark, om én eller begge har tilknytning til andre personer i Danmark, f.eks. familie, om én eller begge har forældremyndighed over eller samværsret med mindreårige børn i Danmark, om én eller begge har gennemført et uddannelsesforløb eller har fast tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark, hvilke danske sprogfærdigheder parterne har, hvor stor en tilknytning ægtefællerne har til et andet land, herunder om den herboende ægtefælle har været på længerevarende besøg eller har boet i ansøgerens hjemland, om den udenlandske ægtefælle har børn eller anden familie i et andet land m.v.

For den herboende ægtefælle betyder det, at der normalt stilles krav om, at vedkommende har haft fast ophold i Danmark i minimum 12 år, og at vedkommende har gjort en indsats for at blive integreret i det danske samfund. Varigheden af den herboende ægtefælles ophold i Danmark kan nedsættes til mindre end 12 år, hvis vedkommende gennem uddannelse eller arbejde har gjort en særlig indsats for at blive integreret i det danske samfund.

Som et eksempel på, at et langvarigt ophold i Danmark ikke i sig selv giver ret til ægtefællesammenføring i Danmark, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Thailand i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7. Den herboende ægtefælle var tidligere statsborger i Iran, og han blev i 1996 statsborger i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens og ansøgerens ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end ægtefællernes samlede tilknytning til Thailand, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Thailand, hvor hun var statsborger, og hvor hun havde boet hele sit liv, at hun havde forældre og søskende i hjemlandet, at hun og hendes ægtefælle havde mødt hinanden i 2003/2004 under en ferie i Thailand, at parret efter det oplyste havde boet sammen i Thailand i perioden fra november 2003 til september 2005, at parret herefter, frem til de havde indgået ægteskab i december 2007 i Thailand, havde boet i Thailand i forbindelse med ferier, og at parret – også efter ægteskabets indgåelse og efter fødslen

af parrets to fællesbørn i november 2006 og maj 2010 – havde valgt at forblive bosiddende i hver sit land og alene bo sammen i Thailand i forbindelse med den herboende ægtefælles ferier og forretningsrejser. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle – henset til den måde parret havde valgt at udøve familielivet på – måtte anses for at have større tilknytning til Thailand end til Danmark, uanset at ansøgerens ægtefælle ifølge Det Centrale Personregister (CPR) var indrejst i Danmark i november 1985, var blevet dansk statsborger i juni 1996, havde haft arbejde og havde taget en uddannelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at parrets fællesbørn først var registreret indrejst i Danmark i august 2014 i en alder af henholdsvis syv og fire år, at ansøgeren første gang var indrejst i Danmark i marts 2015 på turistvisum sammen med sit særbarn, og at der først i maj 2015 var indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af den herboende ægtefælle. Det forhold, at ansøgeren havde været i Danmark på to visumophold siden medio marts 2015 og havde haft processuelt ophold i forbindelse med behandlingen af ansøgningen om opholdstilladelse ved udlændingemyndighederne, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da ansøgeren ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark af den grund måtte anses for større end til Thailand. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne særlige personlige grunde, der talte for, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse, selv om ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end ægtefællernes samlede tilknytning til Thailand. **Udlændingenævnet lagde ved denne vurdering vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, som kunne bevirke, at den herboende ægtefælle ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Thailand for der at udøve familielivet med ansøgeren, parrets to fællesbørn og ansøgerens særbarn, og hvor de vedvarende efter ægteskabets indgåelse og efter fødslen af parrets to fællesbørn havde udøvet deres familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. Det forhold, at parrets ældste fællesbarn havde fået stillet en række diagnoser, herunder infantil autisme, forsinket psykomotorisk udvikling og tab af følelsesmæssig kontakt, at der i forhold til fællesbarnets funktionsniveau blev vurderet at være tale om et alvorligt nedsat socialt funktionsniveau, og at familien på grund af manglende skoletilbud i Thailand havde valgt at flytte til Danmark, hvor barnet var begyndt i en modtageklasse, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Det samme gjaldt det forhold, at parrets yngste fællesbarn havde gået i børnehave og i skole i Danmark og efter det oplyste talte flydende dansk og ikke længere thai, og at ansøgerens ægtefælle frygtede i fremtiden ikke at have kræfter til at klare børn, hjem og fuldtidsarbejde alene. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det er forældremyndighedshaverens ret at beslutte, hvor et barn skal bo, at parrets fællesbørn havde været bosiddende i Thailand frem til medio august 2014, hvor de var henholdsvis syv og fire år, hvor det ældste barn var i behandling og således havde adgang til lægelig hjælp, at ansøgeren og

den herboende ægtefælle i 2014 havde besluttet, at fællesbørnene skulle flytte til Danmark, og at de alene havde boet i Danmark i omkring 2 ½ år. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at børn efter praksis som udgangspunkt først efter seks til syv års sammenhængende fast lovligt ophold i Danmark, hvor børnene har gået i danske institutioner eller skoler, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til landet, at udlændingemyndighederne kan dispensere fra tilknytningskravet. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ikke ville være uproportionalt og stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at henvise ansøgeren og den herboende ægtefælle til at udøve familielivet sammen med parrets børn i Thailand. FAM/2017/76.

For den ansøgende udenlandske ægtefælle stilles der normalt krav om, at vedkommende har besøgt Danmark mindst én gang tidligere.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt, at tilknytningskravet var opfyldt, fordi ansøgeren efter Udlændingestyrelsens afgørelse indrejste i Danmark, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.6.

Som eksempel på en afgørelse, hvor den herboende ægtefælle har haft længerevarende udlandsophold, der er indgået i vurderingen, kan nævnes:

Udlændingenævnets flertal omgjorde i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse til en statsborger fra Makedonien under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 7.

Udlændingenævnets flertal fandt efter en konkret og individuel vurdering af sagen, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Danmark ikke var større end ansøgerens og den herboende ægtefælles samlede tilknytning til Makedonien, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle havde boet i Danmark siden 1991, at hun blev statsborger i Danmark i 2004, at hun havde en uddannelsesmæssig og arbejdsmæssig tilknytning til Danmark, hvor hun på ny havde boet fast siden 2012, hvor hendes familie boede, hvor ansøgerens og den herboende ægtefælles børn var født, og hvor ansøgeren flere gange havde besøgt den herboende ægtefælle og børnene. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde været udrejst til Makedonien fra 2008 til 2012, fandt Udlændingenævnets flertal endelig ikke på tidspunktet for afgørelsen kunne føre til en ændret vurdering. FAM/2017/129.

Udlændingenævnet henviser i øvrigt til de tidligere årsberetninger, Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.5., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.5., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.6., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.5.

Som et eksempel på betydningen af, at et par havde stiftet – og igennem en årrække havde valgt at udøve – familielivet i udlandet og derfor måtte anses for at have større tilknytning til udlandet end til Danmark, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.6.

Det fremgår af de særlige bemærkninger til bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 7, jf. lovforslag nr. L 104 af 2. marts 2012, at det med betydelig vægt vil tale imod at anse tilknytningskravet for opfyldt, hvis den herboende ægtefælle og ansøgeren tidligere har været gift eller har levet sammen i deres fælles hjemland inden den herboendes indrejse i Danmark, og parret senere indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring her i landet på baggrund af nyt ægteskab indgået efter den herboendes indrejse i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet fandt, at der kunne ske en fravigelse af tilknytningskravet, da parret var fra hvert deres land, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.5.

Der kan i øvrigt i det hele henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.5., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.5., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.6., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.5.

3.3.1.4.1. Særligt tema: Praksis som følge af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 24. maj 2016 i sagen Biao mod Danmark

Den 24. maj 2016 afsagde Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) dom i sagen Biao mod Danmark, app. no. 38590/10. EMD fandt, at Danmark havde krænket Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 14 (forbud mod diskrimination) sammenholdt med artikel 8 (retten til familieliv).

Sagen drejer sig om Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring til en tidligere togolesisk statsborger i 2003, der blev givet under henvisning til tilknytningskravet i udlændingelovens § 9, stk. 7. Det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 2004. Ansøgeren og den herboende ægtefælle rejste herefter sag ved domstolene med påstand om, at de i strid med artikel 14, jf. artikel 8 i EMRK, var blevet udsat for diskrimination, idet de – i modsætning til andre danske statsborgere med udenlandske ægtefæller, som var omfattet af 28-årsreglen (nu 26-årsreglen) – skulle opfylde tilknytningskravet. Udlændin-

gemyndighedernes afslag blev opretholdt af Østre Landsret i 2007 og af Højesteret ved dom i januar 2010. EMD afsagde den 25. marts 2015 dom om, at der ikke forelå en krænkelse af EMRK. Dommen indeholdt dog en række kritiske generelle betragtninger vedrørende 28-årsreglen. Sagen blev herefter indbragt for Storkammeret ved EMD. Flertallet af Storkammeret ved EMD fandt i dommen af 24. maj 2016, at 28-årsreglen (nu 26-årsreglen) var et udtryk for indirekte forskelsbehandling på baggrund af etnicitet, og at en sådan indirekte forskelsbehandling alene var lovlig, hvis den var begrundet i tvingende og meget vægtige hensyn, der ikke relaterede sig til etnicitet, hvilket Storkammerets flertal ikke fandt, at 28-årsreglen var.

Den 27. juni 2016 orienterede udlændinge- og integrationsministeren Folketinget om behandlingen af konkrete sager om ægtefællesammenføring efter Biao-dommen.¹¹

Ved lov nr. 504 af 23. maj 2017 blev den del af udlændingelovens § 9, stk. 7, der vedrørte 26-årsreglen, ophævet.

Udlændingenævnet har i 2017 taget stilling til nogle sager vedrørende tilknytningskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7, i forhold til Biao-dommen. Der var i alle sager tale om ansøgninger om opholdstilladelse, der var indgivet, inden EMD traf afgørelse i Biao-sagen, hvor referencen havde været dansk statsborger i mere end 26 år, og hvor Udlændingestyrelsen samtidig havde truffet afgørelse inden lovændring nr. 504 af 23. maj 2017, hvorved ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 7, blev ændret. Udlændingestyrelsen havde i alle sager vurderet, at tilknytningskravet skulle stilles. Udlændingenævnet vurderede i de konkrete sager, at tilknytningskravet skulle stilles, men vurderede samtidig at der var grundlag for at fravige tilknytningskravet. Udlændingenævnet fandt således, at der forelå ganske særlige grunde i form af ansøgerens og referencens ”berettigede forventninger” og omgjorde på den baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende udlændingelovens § 9, stk. 7.

Som eksempler på sådanne afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til tilknytningskravet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7, i forhold til Biao-dommen, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en amerikansk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7. Den herboende ægtefælle, som var 28 år på afgørelsestidspunktet, var født som dansk statsborger i USA og havde inden den seneste indrejse i Danmark i juni 2016 opholdt sig i Danmark i to måneder i 1990, syv måneder i 1992 og derudover på ferie- og besøgsophold. Udlændingestyrelsen havde ved afgørelsen lagt vægt på, at 26-årsreglen, der tidligere fremgik af udlændingelovens § 9, stk. 7,

¹¹ Der henvises til Udlændinge-, Integrations- og Boligudvalget, Alm. del 2015-16, bilag 215.
<http://www.ft.dk/samling/20151/almdel/uui/bilag/215/index.htm>.

hvorved herboende ægtefæller med dansk indfødsret i mere end 26 år var fritaget for at opfylde tilknytningskravet, ikke fandt anvendelse i sagen som følge af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom i sagen Biao mod Danmark (app. no. 38590/10) (Biao-dommen).

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at EMD ved Biao-dommen i maj 2016 havde vurderet, at den såkaldte 28-årsregel (nu 26-årsregel) i udlændingelovens § 9, stk. 7, hvorved herboende ægtefæller med dansk indfødsret i mere end 28 år (nu 26 år) var fritaget for at opfylde tilknytningskravet, var et udtryk for indirekte forskelsbehandling på baggrund af etnicitet, og at en sådan indirekte forskelsbehandling var en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 14 sammenholdt med artikel 8. Det følger af EMRK artikel 46, at medlemslandene er forpligtede til at træffe foranstaltninger i sin retsorden med henblik på at stoppe krænkelse af EMRK, som EMD har fundet. Efter EMRK artikel 46 var Danmark efter Biao-dommen derfor forpligtet til at fjerne det diskriminerende element i den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 7. Som følge af dommen havde Folketinget dernæst vedtaget lov nr. 504 af 23. maj 2017, hvorved ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 7, blev ændret. Udlændingelovens § 9, stk. 7, indeholder derfor ikke længere en fritagelsesadgang til opfyldelse af bestemmelsens tilknytningskrav for personer med dansk indfødsret i mere end 26 år (26-årsreglen). Loven trådte i kraft den 24. maj 2017, og det følger af ikrafttrædelsesbestemmelsen til loven, at lovændringen finder anvendelse på alle verserende sager. **På baggrund af dette fandt Udlændingenævnet endvidere**, at sagen skulle behandles i overensstemmelse med den nuværende ordlyd af udlændingelovens § 9, stk. 7, således at tilknytningskravet skulle stilles. **Udlændingenævnet fandt dog**, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at tilknytningskravet ikke var opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7, idet ganske særlige grunde talte derimod. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at på tidspunktet for ansøgerens ansøgning i september 2016 og på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i april 2017 fremgik det udtrykkeligt af ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 7, at den herboende ægtefælle, som havde haft dansk indfødsret i mere end 26 år, var fritaget for at skulle opfylde tilknytningskravet. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle på tidspunktet for indgivelsen af parrets ansøgning om opholdstilladelse til ansøgeren i Danmark og på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i april 2017 måtte anses for at have haft en berettiget forventning om, at tilknytningskravet ikke ville blive stillet, jf. ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet lagde endelig en vis vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle i forbindelse med indrejsen i Danmark havde taget væsentlige skridt til at etablere sig i Danmark med henblik på varigt ophold, herunder boligforhold, ligesom den herboende ægtefælle allerede i august 2016 var påbegyndt en ansættelse. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse på baggrund af ægtefællesammenføring i Danmark var opfyldt. FAM/2017/31.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en kinesisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7. Den herboende ægtefælle, som var 53 år på afgørelsestidspunktet, var født i Danmark, og han havde været udrejst til Kina første gang i perioden mellem september 1990 og november 1992 og efterfølgende mellem november 1993 og juni 2016. Udlændingestyrelsen havde ved afgørelsen lagt vægt på, at 26-årsreglen, der tidligere fremgik af udlændingelovens § 9, stk. 7, hvorved herboende ægtefæller med dansk indfødsret i mere end 26 år var fritaget for at opfylde tilknytningskravet, ikke fandt anvendelse i sagen som følge af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom i sagen Biao mod Danmark (app. no. 38590/10) (Biao-sagen).

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at EMD ved Biao-dommen i maj 2016 havde vurderet, at den såkaldte 28-årsregel (nu 26-årsregel) i udlændingelovens § 9, stk. 7, hvorved herboende ægtefæller med dansk indfødsret i mere end 28 år (nu 26 år) var fritaget for at opfylde tilknytningskravet, var et udtryk for indirekte forskelsbehandling på baggrund af etnicitet, og at en sådan indirekte forskelsbehandling var en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 14 sammenholdt med artikel 8. Det følger af EMRK artikel 46, at medlemslandene er forpligtede til at træffe foranstaltninger i sin retsorden med henblik på at stoppe krænkelse af EMRK, som EMD har fundet. Efter EMRK artikel 46 var Danmark efter Biao-dommen derfor forpligtet til at fjerne det diskriminerende element i den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 7. Som følge af dommen havde Folketinget dernæst vedtaget lov nr. 504 af 23. maj 2017, hvorved ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 7, blev ændret. Udlændingelovens § 9, stk. 7, indeholder derfor ikke længere en fritagelsesadgang til opfyldelse af bestemmelsens tilknytningskrav for personer med dansk indfødsret i mere end 26 år (26-årsreglen). Loven trådte i kraft den 24. maj 2017, og det følger af ikrafttrædelsesbestemmelsen til loven, at lovændringen finder anvendelse på alle verserende sager. **På baggrund af dette fandt Udlændingenævnet**, at sagen skulle behandles i overensstemmelse med den nuværende ordlyd af udlændingelovens § 9, stk. 7, således at tilknytningskravet skulle stilles. **Udlændingenævnet fandt dog**, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at tilknytningskravet ikke var opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7, idet ganske særlige grunde talte derimod. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på tidspunktet for ansøgerens ansøgning i august 2016 og på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i maj 2017 fremgik udtrykkeligt af ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 7, at den herboende ægtefælle, som havde haft dansk indfødsret i mere end 26 år, var fritaget for at skulle opfylde tilknytningskravet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at den herboende ægtefælle og ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af parrets ansøgning om opholdstilladelse til ansøgeren i Danmark og på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i maj 2017 måtte anses for at have haft en berettiget forventning om, at tilknytningskravet ikke ville blive stillet, jf. ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændinge-**

nævnet tillagde det endelig en vis vægt, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde solgt parrets hus i Kina i september 2015 og i august 2015 havde købt bolig i Danmark med overtagelse i februar 2016 og således havde planlagt flytningen til Danmark over en længere periode inden indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse til ansøgeren. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse på baggrund af ægtefællesammenføring i Danmark var opfyldt. FAM/2017/33.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark til en tunesisk statsborger i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 7. Den herboende ægtefælle, som var 45 år på afgørelsestidspunktet, var dansk statsborger og havde boet i Danmark hele sit liv. Ansøgeren havde aldrig været i Danmark. Udlændingestyrelsen havde ved afgørelsen lagt vægt på, at 26-årsreglen, der tidligere fremgik af udlændingelovens § 9, stk. 7, hvorved herboende ægtefæller med dansk indfødsret i mere end 26 år var fritaget for at opfylde tilknytningskravet, ikke fandt anvendelse i sagen som følge af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) dom i sagen Biao mod Danmark (app. no. 38590/10) (Biao-sagen).

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at EMD ved Biao-dommen i maj 2016 havde vurderet, at den såkaldte 28-årsregel (nu 26-årsregel) i udlændingelovens § 9, stk. 7, hvorved herboende ægtefæller med dansk indfødsret i mere end 28 år (nu 26 år) var fritaget for at opfylde tilknytningskravet, var et udtryk for indirekte forskelsbehandling på baggrund af etnicitet, og at en sådan indirekte forskelsbehandling var en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 14 sammenholdt med artikel 8. Det følger af EMRK artikel 46, at medlemslandene er forpligtede til at træffe foranstaltninger i sin retsorden med henblik på at stoppe krænkelse af EMRK, som EMD har fundet. Efter EMRK artikel 46 var Danmark efter Biao-dommen derfor forpligtet til at fjerne det diskriminerende element i den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 7. Som følge af dommen havde Folketinget dernæst vedtaget lov nr. 504 af 23. maj 2017, hvorved ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 7, blev ændret. Udlændingelovens § 9, stk. 7, indeholder derfor ikke længere en fritagelsesadgang til opfyldelse af bestemmelsens tilknytningskrav for personer med dansk indfødsret i mere end 26 år (26-årsreglen). Loven trådte i kraft den 24. maj 2017, og det følger af ikrafttrædelsesbestemmelsen til loven, at lovændringen finder anvendelse på alle verserende sager. **På baggrund af dette fandt Udlændingenævnet**, at sagen skulle behandles i overensstemmelse med den nuværende ordlyd af udlændingelovens § 9, stk. 7, således at tilknytningskravet skulle stilles. **Udlændingenævnet fandt dog**, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at tilknytningskravet ikke var opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 7, idet ganske særlige grunde talte derimod. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på tidspunktet for ansøgerens ansøgning i maj 2016 og på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i oktober 2016 fremgik

udtrykkeligt af ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 7, at den herboende ægtefælle, som havde haft dansk indfødsret i mere end 26 år, var fritaget for at skulle opfylde tilknytningskravet. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle på tidspunktet for indgivelsen af parrets ansøgning om opholdstilladelse til ansøgeren og på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i oktober 2016 måtte anses for at have haft en berettiget forventning om, at tilknytningskravet ikke ville blive stillet, jf. ordlyden af udlændingelovens § 9, stk. 7. **Udlændingenævnet tillagde det endelig vægt**, at Udlændingestyrelsen ikke sås at have partshørt ansøgeren og referencen om Udlændingestyrelsens ændrede regelopfattelse efter Biao-dommen og forud for, at Udlændingestyrelsen traf afgørelse. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse på baggrund af ægtefællesammenføring i Danmark var opfyldt. FAM/2017/32.

I forlængelse af nævnsmødet i Udlændingenævnet i oktober 2017, hvor disse sager blev afgjort, fremsendte sekretariatet Udlændingenævnets afgørelser til Folketingets Ombudsmand til orientering, idet Folketingets Ombudsmand i oktober 2016 af egen drift havde rejst en sag vedrørende udlændingemyndighedernes afgørelse af sager omfattet af Biao-dommen samt anmodet om at blive orienteret om sagernes udfald i Udlændingenævnet. Folketingets Ombudsmand har i november 2017 dernæst afsluttet sin sag herom.

3.3.1.5. Tvangsægteskab samt ægteskab indgået mellem nærtbeslægtede

Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, skal der som udgangspunkt meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er en formodning for, at ægteskabet er indgået under tvang. Efter udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. er der en formodning for dette, hvis f.eks. ægteskabet er indgået mellem nærtbeslægtede (den såkaldte fætter-kusine regel).

Den personkreds, der efter lovbemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje samt i bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Efter lovbemærkningerne er begrebet nærtbeslægtet eller i øvrigt nærmere beslægtet defineret således, at persongruppen omfatter blandt andet bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætre og kusiners børn). Gruppen omfatter endvidere blandt andet bedsteforældrenes søskendes børn (forældrenes fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældrenes fætres og kusiners børn, dvs. næstsøskendebørn).

Dette betyder, at de to ægtefæller ikke må have samme oldeforældre, og den ene persons oldeforældre heller ikke må være den andens tipoldeforældre.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt., er en formodnings- og bevisbyrderegel, idet det i sager om ægtefællesammenføring af nærtbeslægtede påhviler ægtefællerne at godtgøre, at der er tale om et ægteskab indgået efter begge parters eget ønske.

Hvis der er tidligere eksempler på ægtefællesammenføringer i ægtefællernes nære familie, er dette en omstændighed, som taler for, at ægteskabet ikke er indgået frivilligt.

Myndighederne kan i sin vurdering bl.a. lægge vægt på omstændighederne ved ægteskabets indgåelse og ægtefællernes personlige kontakt forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes alder, ægteskabets varighed, ægtefællernes kontakt med hinandens familier forud for ægteskabets indgåelse, ægtefællernes økonomiske, arbejdsmæssige, uddannelsesmæssige eller andre personlige forhold, oplysninger om ægtefællernes eventuelle kontakt med krise- eller rådgivningscentre m.v. Det kan endvidere indgå i vurderingen, om ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken. Et ægteskab vil dog ikke nødvendigvis blive anset for et ægteskab, der ikke er indgået efter begge parters ønske, alene fordi ægteskabet er indgået med de pågældende familiers medvirken.

I det omfang parterne efterfølgende har besluttet, at de ønsker at fortsætte familielivet, uanset at ægteskabet oprindelig var indgået under tvang, vil ægteskabet kunne anerkendes som et beskyttelsesværdigt familieliv.

Efter praksis vil et efterfølgende samliv med en samlet varighed på mere end to år som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse. Der skelnes dog mellem, om samlivet er foregået i Danmark eller i et andet vestligt land, eller om samlivet er foregået i ansøgerens hjemland, ligesom det er af betydning, om samlivet er foregået på parternes selvstændige bopæl.

Tilsvarende vil det efter praksis kunne have betydning, om parret har fået børn. Det blotte faktum, at parret har fået et barn, eller at hustruen er gravid, vil ikke i sig selv kunne afkræfte en formodning for, at ægteskabet ikke er indgået efter begge parters ønske. Omvendt vil det efter praksis som udgangspunkt udgøre ganske særlige grunde, der afgørende taler for, at der meddeles opholdstilladelse, såfremt parret har fået flere børn, da dette i sagens natur betyder, at parret i en længere periode må anses for at have udvist vilje til at fortsætte ægteskab og samliv.

Der kan i øvrigt henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2013, afsnit 3.1.1.6., Udlændingenævnets årsberetning for 2014, afsnit 3.1.1.6., Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 3.1.1.7., og Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.1.1.6., for eksempler på tilfælde, hvor Udlændingenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelser.

3.3.1.6. Proformaægteskab

Efter udlændingelovens § 9, stk. 9, skal der meddeles afslag på opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, hvis der er bestemte grunde til at antage, at der er tale om et proforma ægteskab. Ved dette forstås, at det afgørende formål med ægteskabet er at give ansøgeren opholdstilladelse i Danmark.

Der foretages en konkret vurdering af samtlige forhold i sagen for at afgøre, om dette er tilfældet. I vurderingen indgår bl.a., om parterne har boet sammen på en fælles bopæl, om parterne kan kommunikere på samme sprog, om der er stor aldersforskel mellem parterne, hvor godt parterne kendte hinanden, før ægteskabet blev indgået, parternes tidligere ægteskaber, om parterne har børn sammen m.v.

Hvis personen i Danmark tidligere har været gift med en udlænding og er blevet skilt fra udlændingen kort tid efter, at denne fik tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, vil dette blive betragtet som en omstændighed, der indikerer proforma.

Der kan gives afslag alene med henvisning til ansøgerens forhold, dvs. hvis der er bestemte grunde til at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, uanset at den herboende ægtefælle har reelle hensigter med ægteskabet.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 9, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse på mundtligt nævn og stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse som familiesammenført til en nepalesisk statsborger.

Udlændingenævnet bemærkede indledningsvis, at Udlændingenævnet ved afgørelsen ikke tog stilling til, hvorvidt det mellem parterne indgåede ægteskab i Nepal kunne anerkendes efter dansk ret. **Udlændingenævnet fandt**, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med den herboende references og ansøgerens samliv var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter praksis kan gives afslag

på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende har et tilsvarende motiv til ægteskabet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at den herboende reference og ansøgeren havde oplyst divergerende om, hvornår parterne havde påbegyndt samlivet. Den herboende reference og ansøgeren havde således begge i ansøgningsskemaet oplyst, at parterne havde fået kontakt med hinanden på en given dato i juni 2015 via en datingside på internettet, at de samme dag var mødtes personligt for første gang og var flyttet sammen, mens den herboende reference ved en senere afsendt e-mail havde oplyst, at parterne var flyttet sammen i december 2015. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at både den herboende reference og ansøgeren havde underskrevet ansøgningsskemaet på tro og love, at oplysningerne i ansøgningsskemaet var korrekte. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at den herboende reference på nævnsmødet havde forklaret, hvornår og hvordan den herboende reference og ansøgeren var mødtes. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at både den herboende reference og ansøgeren på tro og love havde erklæret, at oplysningerne i ansøgningsskemaet var korrekte. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference og ansøgeren havde mødt hinanden på en given dato i juni 2015 og samme dag havde påbegyndt samlivet, og at beslutningen om at påbegynde samlivet således var blevet truffet uden forudgående bekendtskab. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at det i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse var noteret, at den herboende reference ikke kunne udfylde ansøgningsskemaet på engelsk, ligesom det i forbindelse med en henvendelse til Udlændingenævnet i marts 2017 var noteret, at ansøgerens dansk- og engelskkundskaber var ringe, hvilket bekræftede Udlændingenævnets formodning for, at det ikke havde været muligt for den herboende reference og ansøgeren at opnå et indgående kendskab til hinanden. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren tidligere havde søgt om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af EU-reglerne og på baggrund af beløbsordningen, at han var blevet meddelt afslag på opholdstilladelse efter EU-reglerne, ligesom hans ansøgning om opholdstilladelse efter beløbsordningen var blevet afvist, og at den herboende reference og ansøgeren efter det oplyste havde påbegyndt samlivet, efter at han var blevet pålagt at udrejse af Danmark. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet endvidere**, at ansøgeren primært ønskede et ophold i Danmark uanset grundlaget for dette ophold. Det forhold, at den herboende reference og ansøgeren først i Danmark og efterfølgende i Nepal i januar 2016 havde søgt at formalisere forholdet, kunne på den baggrund ikke i sig selv føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der mellem den herboende reference og ansøgeren var en ikke ubetydelig aldersforskel på 24 år. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at aldersforskellen mellem den herboende reference og ansøgeren ikke i sig selv var udslagsgivende, men indgik som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt samlivet måtte anses for at være etableret med det afgørende

formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det i klagen var anført, at ægteskabet var indgået på grund af kærlighed, at parret på tidspunktet for klagen havde boet sammen i et år og fire måneder, at kærlighed ikke er afhængig af alder, og at både den herboende reference og ansøgeren var voksne mennesker med egne holdninger til kærlighed, samliv og ægteskab. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, idet den herboende reference ikke herved havde afkræftet formodningen for, at det afgørende formål med samlivet var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende reference var blevet tilkendt førtidspension, idet vedkommende var diagnosticeret med en varig depression samt besvær med at indgå i sociale sammenhænge. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet fandt således endelig**, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med samlivet var at opnå opholdstilladelse i Danmark til ansøgeren. ÅB/2017/21.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse som ægtefællesammenført til en iransk statsborger. Ansøgeren blev i oktober 2014 meddelt opholdstilladelse under henvisning til en herboende dansk statsborger. Hun fraflyttede sin og sin tidligere ægtefælles bopæl i juni 2015 og blev skilt i december 2015. Ansøgerens tidligere opholdstilladelse blev inddraget i februar 2016, og Udlændingenævnet stadfæstede afgørelsen i oktober 2016. Ansøgeren mødte sin nye ægtefælle i maj 2015 og besluttede at indgå ægteskab i december 2015. Den herboende ægtefælle var på daværende tidspunkt gift. Hun blev skilt fra sin tidligere ægtefælle i februar 2016, hvorefter ansøgeren og hendes nye ægtefælle indgik ægteskab primo marts 2016. Ansøgeren blev i oktober 2016 også meddelt opholdstilladelse på baggrund af studie gældende til december 2017.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med det indgåede ægteskab var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren tidligere havde indgået ægteskab med en herboende dansk statsborger, og at hun var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til dette ægteskab. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse blev inddraget medio februar 2016, at hun giftede sig på ny primo marts 2016 og ansøgte om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab primo marts 2016 – mindre end en måned efter inddragelsen af hendes opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at aldersforskellen mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle var 29 år, og at der således var tale om en væsentlig aldersforskel mellem parterne. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at aldersforskellen mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke i sig selv var udslagsgivende, men indgik som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet måtte anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. **Det**

indgik i Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen var anført, at selvom den herboende ægtefælles ægteskab med dennes tidligere ægtefælle først sluttede i februar 2016, så sluttede forholdet reelt langt tid før, at den herboende ægtefælle og hendes tidligere ægtefælle havde levet sammen som venner i mange år, at de på grund af kulturelle årsager ikke var blevet skilt tidligere, og at den tidligere ægtefælle fortsat boede på den samme adresse, men i en anden bygning. **Det indgik endvidere i vurderingen**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ligeledes af kulturelle årsager havde holdt deres forhold hemmeligt, og at ansøgeren risikerede store repressalier i sit hjemland, såfremt nogen i hendes hjemland fandt ud af, at hun var i forhold med en kvinde. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det anførte ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det efter Udlændingenævnets opfattelse forekom påfaldende, at den herboende ægtefælle og hendes tidligere ægtefælle havde levet sammen som venner i så mange år, og at de først i februar 2016 besluttede at blive skilt på et tidspunkt, hvor ansøgeren havde en verserende inddragelsessag. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af BBR-meddelelsen for den pågældende adresse, at der var tale om et enfamiliehus, hvorfor det således ikke var sandsynligt, at den herboende ægtefælles tidligere ægtefælle boede i en anden bygning. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forekom uklart, hvorfor de kulturelle årsager, der som anført havde været årsagen til, at den herboende ægtefælle og hendes tidligere ægtefælle ikke tidligere var blevet skilt, nu tilsyneladende ikke længere var til stede. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det anførte om, at ægteskabet og familielivet var beskyttet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, og at afgørelsen udgjorde en krænkelse af ansøgerens og den herboende ægtefælles ret til familieliv, idet Udlændingestyrelsens vurdering udgjorde usaglig diskrimination på baggrund af alder og køn, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ægteskabet måtte anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, og at der således ikke forelå et beskyttelsesværdigt familieliv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse endvidere en vis vægt på**, at det i klagen var oplyst, at det var naturligt, at ansøgeren havde søgt om både studieopholdstilladelse og familiesammenføring med den herboende ægtefælle, idet hun havde brug for en opholdstilladelse for at kunne fortsætte sit studie. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er bestemte grunde for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, uanset at der ikke er bestemte grunde for at antage, at den herboende har et tilsvarende motiv til ægteskabet. **Udlændingenævnet fandt endelig sammenfattende**, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse for ansøgerens vedkommende var at opnå opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2017/22.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse, kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring til en syrisk statsborger efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 9.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at det ægteskab, som ansøgeren havde indgået, måtte anses for at være et proforma-ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle medio september 2017 havde fremsendt en kopi af fødselsregistrering udstedt primo september 2017, hvoraf det fremgik, at den herboende ægtefælle var fader til et barn født medio august 2017 i Tyrkiet, og at ansøgeren var moderen til dette barn. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** det, som den herboende ægtefælle havde forklaret under nævns-mødet om parrets forhold til hinanden. ÅB/2017/23.

Som et yderligere eksempel, hvor Udlændingenævnet omgjorde et afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.1.1.7., afgørelse FAM/2016/53.

Som eksempel på en afgørelse, hvor afslaget på opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 9, stk. 9, har betydning for meddelelse af visum til Danmark, henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse som ægtefællesammenført til en vietnamesisk statsborger. Samme dag stadfæstede Udlændingenævnet også Udlændingestyrelsens afslag fra august 2017 på visum til Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren, jf. udlændingelovens § 9, stk. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde haft vanskeligt ved at kommunikere på et fælles sprog, og at der mellem ansøgeren og den herboende ægtefælle var en aldersforskel på 18 år. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke havde været et så sædvanligt og personligt kendskab til hinanden og hinandens forhold, som normalt ville kunne forudsættes ved indgåelse af et ægteskab. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ved ansøgningens indgivelse ikke kunne tale sammen, og at kommunikationen mellem parret på tidspunktet for ægteskabets indgåelse alene havde bestået i kontakt via Viber og med hjælp fra ansøgerens søster i Danmark samt med hjælp fra ordbog og Google Translate. Beslutningen om indgåelse af ægteskab blev således truffet på et tidspunkt, hvor ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke kunne kommunikere på et fælles sprog. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at aldersforskellen imellem ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke i sig

selv var udslagsgivende, men alene indgik som et delelement i en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt ægteskabet måtte anses for at være indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der var afgivet divergerende oplysninger om, hvornår ansøgeren og den herboende ægtefælle havde mødt hinanden første gang, herunder at parret skulle have mødt hinanden første gang i maj 2015 hos ansøgerens søster og senere i maj 2015 hos den herboende ægtefælles familie. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at parret havde fået hilst på hinandens familie, at kærligheden mellem dem blomstrede, at parret således ikke havde været i tvivl om, at de skulle indgå ægteskab, at det var oplagt, at der var visse sproglige vanskeligheder, at ansøgeren havde lært en del dansk, og at parret havde boet sammen i knap et år, hvor det i det store hele var gået fint med kommunikationen, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle ikke havde haft en længerevarende personlig kontakt forud for beslutningen om ægteskabets indgåelse, idet parret var mødtes i maj 2015, at ansøgeren var udrejst af Danmark i juni 2015, at den herboende ægtefælle ultimo december 2015 var indrejst i Vietnam, at beslutningen om indgåelse af ægteskab var blevet truffet i december 2015, og at ansøgeren og den herboende ægtefælle alene havde boet en måned sammen, inden beslutningen om ægteskab var blevet truffet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at det til klagen var anført, at ansøgeren og den herboende ægtefælle havde boet sammen under ansøgerens seneste visumophold/processuelt ophold i Danmark fra maj 2016 til den af Udlændingestyrelsen fastsatte udrejsefrist i april 2017 samt under den herboende ægtefælles besøg 14 dage i Vietnam, og at parret herudover havde haft kontakt med hinanden via Viber, herunder i form af beskeder og billeder, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var dokumenteret, at der forelå et sådant samliv, der kunne afkræfte formodningen for, at det indgåede ægteskab måtte anses for at være et proformaægteskab. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 9, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende ægtefælle har et tilsvarende motiv til ægteskabet. **Udlændingenævnet fandt således** efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, at der forelå det fornødne grundlag for at antage, at ansøgeren havde indgået ægteskabet med det formål at opnå opholdstilladelse i Danmark. Det, som den herboende ægtefælle havde anført under nævnsmødet, **fandt Udlændingenævnet ej heller** kunne afkræfte formodningen for et proformaægteskab, og **Udlændingenævnet fandt således endelig**, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med det angivne ægteskabs indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. For så vidt angår afgørelsen i visumsagen, henvises der til afsnit 3.1.4.2.1., afgørelse. ÅB/2017/24.

Som eksempler på afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 9, hvor Udlændingenævnet tillige har truffet afgørelse på mundtligt nævn, henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2014, afsnit 3.1.1.7., Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 3.1.1.8., og Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.1.1.7.

Som eksempel på en afgørelse, hvor den herboende ægtefælle var indkaldt til mundtligt nævn, men ikke mødte op, henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.1.1.7., afgørelse FAM/2016/91.

3.3.1.7. Overførte krav fra tidsubegrænset opholdstilladelse

Hvis den herboende ægtefælle ikke er dansk eller nordisk statsborger eller flygtning med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, er det som udgangspunkt tillige en betingelse for ægtefællesammenføring, at den herboende ægtefælle opfylder en del af betingelserne for at få tidsubegrænset (permanent) opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse som betingelse for ægtefællesammenføring finder kun anvendelse, hvis den herboende ægtefælle ikke er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010. Dette betyder, at såfremt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet efter den 26. marts 2010, anses vedkommende for at opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12.

Hvis den herboende ægtefælle er givet tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en ansøgning indgivet før den 26. marts 2010, vil den herboende ægtefælle som udgangspunkt skulle opfylde kravet, uanset på hvilket tidspunkt og efter hvilket regelsæt den herboende ægtefælle er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Dette gælder også, hvis den herboende ægtefælle f.eks. blev meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter tidligere gældende regler, og hvor en eller flere af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse blev fraveget.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 3, at den herboende ægtefælle ikke må have forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden, og gælden ikke overstiger 111.727,75 kr. (2017-niveau).

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 4, at den herboende ægtefælle i de sidste tre år forud for ansøgningen om ægtefællesammenføring ikke må have modtaget offentlig hjælp, at den herboende ægtefælle har bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden prøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. § 9, stk. 12, nr. 5, og at den herboende ægtefælle skal have været under uddannelse eller i

ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 6.

Som et eksempel på en afgørelse vedrørende de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til danskprøvekravet kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Rusland efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 12, nr. 5, idet den herboende ægtefælle ikke opfyldte kravet om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau. Den herboende ægtefælle blev i december 1976 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Den herboende ægtefælle – en amerikansk statsborger som var født i Danmark i 1960 – havde under sagens behandling i Udlændingestyrelsen oplyst, at han havde gennemført 9. klasses afgangseksamen i Danmark, men at han ikke havde dokumentation for dette, da dokumenterne var bortkommet efter en større vandskade på den omhandlede skole. Under sagens behandling i Udlændingenævnet fremlagde den herboende ægtefælle en udtalelse fra januar 1978 fra sin daværende klasselærer, hvorefter det fremgik, at den herboende ægtefælle i april 1977 var blevet udskrevet af 10. klasse. Den herboende ægtefælle fremlagde endvidere et dokument fra sin tidligere folkeskole, hvorefter det fremgik, at han i skoleåret 1975/1976 gik i 9. klasse. Den herboende ægtefælle oplyste endvidere, at hans afgangsbevis fra folkeskolen var bortkommet i forbindelse med en flytning. I januar 2017 modtog Udlændingenævnet en sprogvurdering fra et sprog- og kompetencecenter, hvorefter det fremgik, at sprog- og kompetencecenteret havde foretaget en sprogvurdering svarende til PD1 af den herboende ægtefælle, og at det fremgik af sprogvurderingen, at den herboende ægtefælle opfyldte alle sproglige krav til at kunne få familiesammenføring.

Udlændingenævnet fandt, at den herboende ægtefælle ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 9, stk. 12, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle ikke havde dokumenteret, at han havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau med et karaktergennemsnit på mindst 6 (efter 13-skalaen) i danskdisciplinerne bortset fra orden. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende ægtefælle til sagen havde oplyst, at han havde gennemført folkeskolens afgangseksamen (9. klasse), at hans afgangsbevis var bortkommet, at han til sagen havde fremlagt et dokument, hvorefter det fremgik, at han gik i 9. klasse i skoleåret 1975 til 1976 samt en udtalelse fra hans klasselærer i 10. klasse. **Udlændingenævnet fandt dog**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at oplysningerne og dokumentationen ikke på behørig vis dokumenterede, at den herboende ægtefælle havde bestået en Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, idet de fremlagte oplysninger og dokumentationen alene dokumenterede, at den herboende ægtefælle havde været indskrevet i folkeskolen, men ikke dokumenterede, at

han havde bestået en Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau med et karaktergennemsnit på mindst 6 (efter 13-skalen). Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering, at den herboende ægtefælle havde fremlagt dokumentation for, at et sprog- og kompetencecenter havde foretaget en sprogvurdering af ham, hvoraf det fremgik, at hans sproglige niveau vurderedes at svare til PD1. **Udlændingenævnet fandt dog**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet en sprogvurdering svarende til PD1 ikke kunne erstatte en Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte imod, at den herboende ægtefælle skulle opfylde betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 12. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende ægtefælle til sagen havde oplyst, at han ikke havde et handicap, der forhindrede ham i at opfylde en eller flere af de overførte betingelser for at få tidsubegrænset opholdstilladelse, og at der i øvrigt ikke forelå oplysninger om, at han ikke kunne indrejse til Rusland for der at udøve familielivet med sin ægtefælle, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende EMRK artikel 8 og familiesammenføring, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK 8 har en umiddelbar og ubetinget ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. ÅB/2017/25.

Som øvrige eksempler vedrørende de overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til danskprøvekravet henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.9., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.9., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.10., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.1.9.

Som eksempler på afgørelser vedrørende overførte betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i forhold til beskæftigelseskravet kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.1.9., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.9., og Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.1.10.

Kravet om opfyldelse af en del af betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse stilles ikke, hvis ganske særlige grunde taler imod, at kravet stilles. Der kan herved henvises til afgørelse FAM/2014/134 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.1.9.

3.3.2. Børn

Familiesammenføring med børn under 15 år er reguleret i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, som indebærer, at børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark efter reglerne om familiesammenføring, når en række krav er opfyldt (udlændinge-

lovens § 9, stk. 15, om selvforsørgelse og boligkrav og stk. 16 om mulighed for vellykket integration).

Der vil dog i visse undtagelsesvisse tilfælde kunne være ganske særlige grunde, der bevirker, at der gives tilladelse til familiesammenføring af et barn her i landet, når barnet på ansøgningstidspunktet er ældre end 15 år.

I de tilfælde, hvor nægtelse af familiesammenføring vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, og hvor der ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, er mulighed for at tillade familiesammenføring, vil der således skulle meddeles opholdstilladelse til barnet i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Derudover kan et barn, der tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, og hvor opholdstilladelsen er bortfaldet efter udlændingelovens § 17, kun gives opholdstilladelse, såfremt hensynet til barnets tarv taler derfor, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17, se nærmere herom i afsnit 3.3.2.3.

Ved familiesammenføring med børn skal udlændingemyndighederne samtidig vurdere, om udlændingelovens § 9, stk. 18, hvorved opholdstilladelse til et barn ikke kan gives, såfremt dette åbenbart vil stride med barnets tarv, og stk. 19, hvorved der ikke kan gives opholdstilladelse til et barn, hvis den herboende forælder eller dennes ægtefælle eller samlever inden for de seneste 10 år ved endelig dom er dømt for kriminalitet mod et eller flere mindreårige børn, kan betyde, at der ikke bør meddeles familiesammenføring med den herboende person.

Det bemærkes, at anvendelse af udlændingelovens § 9, stk. 17, stk. 18 og stk. 19, gælder i samtlige sager, hvor et mindreårigt barn søger om familiesammenføring med en herboende person.

3.3.2.1. Familiesammenføring med børn under 15 år

3.3.2.1.1. Grundlæggende betingelser for familiesammenføring med børn under 15 år

Det er som udgangspunkt et krav for at få familiesammenføring med et mindreårigt barn til herboende forældre, at barnet er under 15 år på ansøgningstidspunktet.

Børn under 15 år, hvor en forælder bor i Danmark, har mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark, når en række krav er opfyldt, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen, at det ansøgende barn enten er biologisk barn af den herboende forælder eller er adopteret ved en adoption, der kan anerkendes efter dansk ret.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse, at barnet skal bo sammen med forælderen, og at barnet ikke har stiftet selvstændig familie.

Det er tillige en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at den herboende forælder har del i forældremyndigheden eller har den fulde forældremyndighed over barnet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om den herboende forælder havde del i eller den fulde forældremyndighed over barnet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelser om afslag på familiesammenføring til to mindreårige, togolesiske statsborgere efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Udlændingestyrelsen havde meddelt afslag på familiesammenføring under henvisning til, at børnenes herboende moder ikke havde dokumenteret at have del i eller den fulde forældremyndighed over børnene. Børnene havde efter det oplyste ikke samme far.

Udlændingenævnet fandt for så vidt angik vurderingen efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund, at børnenes herboende moder var indehaver af forældremyndigheden over børnene, hvorfor børnene ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i forhold til det ældste barn vægt på**, at moderen alene havde fremlagt en Autorisation Parentale, hvori barnets fader havde givet barnet lov til at rejse til Danmark med moderen, og at der således ikke var tale om en retsgyldig overdragelse af forældremyndigheden over barnet fra barnets fader til moderen. **Udlændingenævnet lagde i forhold til det yngste barn vægt på**, at moderen i forbindelse med klagen havde oplyst, at hun ville fremsende dokumentation fra Togo, hvoraf det fremgik, at hun havde forældremyndigheden over det yngste barn, og at Udlændingenævnet ikke havde modtaget yderligere dokumentation fra moderen vedrørende det yngste barn, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at moderen havde oplyst, at hun havde forældremyndigheden over begge børn, men **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at moderen ikke havde fremlagt gyldig dokumentation, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, for at hun havde forældremyndigheden over børnene. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at børnenes mormoder og morfader var svækkede af alderdom og sygdom og derfor efter det oplyste ikke kunne tage sig af børnene, at moderens søskende heller ikke kunne tage sig af børnene, og at moderen havde oplyst, at børnene således var uden omsorgspersoner i Togo. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til et andet udfald af sagen,

da moderen ikke havde fremlagt dokumentation for, at hun havde del i eller den fulde forældremyndighed over børnene. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skulle hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var hensigten med udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at en biologisk forælder til et ansøgende barn fik en ansøgning om børnesammenføring behandlet efter bestemmelsen, men at vurderingen rettelig skulle foretages efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet tilbagesendte** derfor sagerne til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen i første instans kunne vurdere, om der var ganske særlige grunde til at meddele ansøgerne opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. FAM/2017/102.

Det påhviler det ansøgende barn og den herboende forælder at godtgøre familieforholdet. Såfremt der er tvivl om familieforholdet, kan der foretages en DNA-test af barnet og forælderen, jf. udlændingelovens § 40 c, stk. 1. Der henvises til årsberetning 2016, kapitel 2, afgørelse ÅB/2016/1. Såfremt der er tvivl om barnets alder, herunder om det er under 15 år, kan der endvidere foretages en aldersundersøgelse af barnet. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2. vedrørende de formelle krav til opholdstilladelse.

Såfremt der er åbenbar tvivl om oplysninger om barnets slægtskab med en angivelig herboende forælder eller barnets alder, er udlændingemyndighederne ikke forpligtet til i alle tilfælde at foranstalte en DNA- eller aldersundersøgelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om et barn var under 15 år på ansøgningstidspunktet, eller om et barns identitet kunne fastslås, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til et barn fra Somalia efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Den herboende moder var i november 2013 indrejst i Danmark og blev i marts 2014 meddelt opholdstilladelse som flygtning. I december 2014 søgte den herboende moder om opholdstilladelse til sine børn, herunder et barn der efter det oplyste på ansøgningstidspunktet var 14 år. Retslægerådet udtalte imidlertid i april 2016, at ansøgeren på undersøgelsestidspunktet i november 2015 var vurderet at være cirka 21 år og med sikkerhed ældre end 18 år.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da ansøgeren var over 15 år på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på** Retslægerådets udtalelse fra april 2016. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgeren var 14 år på ansøgningstidspunktet, at den herboende moder med sikkerhed vidste, hvornår han var født, lige-

som de lokale læger i Etiopien havde vurderet ansøgerens alder som værende 17 til 18 år på undersøgelsestidspunktet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Retslægerådets udtalelser er baseret på en samlet vurdering af blandt andet røntgenbilleder af ansøgerens knogle- og tandudvikling samt en fysisk undersøgelse af ansøgeren, og da Udlændingenævnet tillægger den lægefaglige vurdering fra Retslægerådet den største bevismæssige betydning i denne sammenhæng. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at de lokale etiopiske lægers udtalelser vedrørende ansøgerens alder ikke såede tvivl om Retslægerådets udtalelser, idet de etiopiske lægers vurdering alene var baseret på den fysiske undersøgelse af ansøgerens tandudvikling, og således ikke var baseret på en samlet vurdering af alle oplysninger. ÅB/2017/26.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til syv børn fra Den Demokratiske Republik Congo efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, § 9, stk. 1, nr. 3, og § 9 c, stk. 1, da børnene ikke havde fået foretaget en dna- og aldersundersøgelse. Den herboende fader var i august 2013 indrejst i Danmark med sin ægtefælle og blev i december 2013 meddelt opholdstilladelse som flygtning. I april 2014 søgte ægteparret om opholdstilladelse til deres børn, herunder tre fællesbørn.

Udlændingenævnet fandt at børnene ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, § 9, stk. 1, nr. 3 og § 9 c, stk. 1, jf. § 40 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ingen af børnene var i besiddelse af pas eller anden form for officiel billedlegitimation, hvorfor Udlændingestyrelsen efter Udlændingenævnets opfattelse ikke havde mulighed for at fastslå børnenes identitet uden at foretage dna- og aldersundersøgelser, og at Udlændingestyrelsen derfor med rette havde meddelt afslag på opholdstilladelse. Det forhold, at børnene aldrig havde haft pas, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det ikke er muligt at meddele opholdstilladelse, hvis ansøgernes identitet ikke er fastlagt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Udlændingestyrelsen i juni 2014 havde iværksat en dna- og aldersundersøgelse via Den Danske Ambassade i Kampala i Uganda, at ansøgerne ikke var mødt op på ambassaden med henblik på at få foretaget de nødvendige undersøgelser, og at ansøgerne heller ikke efterfølgende var mødt op på en dansk repræsentation eller en nordisk ambassade, med hvem Danmark har indgået en repræsentationsaftale – trods konkret vejledning om de forskellige muligheder herfor. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til støtte for klagen var anført, at det økonomisk og praktisk ikke kunne lade sig gøre for ansøgerne at rejse til Kampala, og der var anmodet om dispensation fra kravet om dna- og aldersundersøgelserne, idet det til støtte herfor var anført, at kravet om, at ansøgerne skulle rejse til Uganda eller Sydafrika, ikke sikrede hensynet til børnenes tarv, og at det endvidere var uproportionalt at kræve dette opfyldt inden børnenes indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det var en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at ansøgerens identitet måtte anses for fastlagt, og at

dette krav således ikke kunne fraviges, uanset eventuelle økonomiske eller logistiske udfordringer. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at hensynet til barnets tarv talte for dels at fastslå barnets identitet, dels at sikre, at slægtskabet mellem et barn og en herboende forælder var i overensstemmelse med det af barnet og forælderen oplyste. **Udlændingenævnet fandt således**, at kravet om, at ansøgerne skulle deltage i en dna-undersøgelse ikke var i strid med hensynet til børnenes tarv. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at undersøgelserne var skønnet relevante og lov-hjemlede, og at Udlændingestyrelsen havde foretaget en konkret afvejning af på den ene side retten til familiesammenføring med børn, herunder hensynet til børnenes tarv og børnenes sikkerhed, og på den anden side nødvendigheden af at de danske myndigheder i tilstrækkelig grad kunne fastslå identiteten på de udlændinge, der blev givet tilladelse til at indrejse og tage ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt derfor endelig**, at der var proportionalitet mellem kravet og børnenes situation. ÅB/2017/27.

3.3.2.1.2. Selvforsørgelseskravet

Efter udlændingelovens § 9, stk. 15, kan en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende forælder ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om kravet om selvforsørgelse med rette kunne stilles, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til fire somaliske statsborgere efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 9, stk. 15. Den herboende fader blev meddelt opholdstilladelse her i landet i oktober 2014 som familiesammenført, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgerne var født i henholdsvis 2001, 2002, 2004 og 2006, og den herboende fader havde i marts 2015 søgt om opholdstilladelse til dem under henvisning til ham.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde stillet krav om, at den herboende fader ikke modtog hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 15. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende fader ikke havde boet sammen med ansøgerne siden 2007, og at han havde set ansøgerne i 2011, hvor han efter egne oplysninger også var ophørt med at forsørge ansøgerne, ligesom han ikke havde oplyst om ansøgerne i forbindelse med sin egen familiesammenføringssag. **Udlændingenævnet bemærkede i forlængelse heraf**, at den herboende fader havde oplyst divergerende i forhold til årstallet for skilsmissen fra børnenes moder, da han i forbindelse med sin familiesammenføringssag havde oplyst, at han blev skilt i 1995, at han i børnenes familiesammenføringssag havde oplyst, at årstallet var 2007, og at der i forbindelse med klagen var oplyst, at årstallet for skilsmissen

var 2008. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at den herboende fader på tro og love havde underskrevet ansøgninger om familiesammenføring såvel medio marts 2014 som primo juli 2015, og at det påhviler en udlænding i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at den herboende fader og ansøgerne ikke havde haft regelmæssig kontakt i en længere periode, og at der derfor forelå væsentlige hensyn, der talte for at stille krav om, at den herboende fader ikke modtog ydelser efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Det forhold, at den herboende fader efter det oplyste skulle have haft kontakt med ansøgerne to til tre gange om måneden, indtil han kom til Danmark, og at det i klagen var anført, at han dagligt havde kontakt med ansøgerne, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det var den herboende faders eget valg at forlade ansøgerne, ligesom der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at den herboende fader kunne opretholde kontakten med ansøgerne i samme omfang, som han hidtil havde gjort, siden han indrejste i Danmark. Det forhold, at ansøgernes moder havde forladt dem, at de ikke havde nogen slægtninge, der kunne tage sig af dem, og at ansøgerne havde trange kår hos deres tidligere nabo, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne ikke var uden omsorgspersoner. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgerne havde boet sammen med deres tidligere nabo, siden deres moder forlod dem cirka 18 måneder før ansøgningens indgivelse, og at alle ansøgerne var meddelt afslag på familiesammenføring og derfor fortsat kunne udgøre et familiært netværk for hinanden. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, herunder hensynet til barnets tarv, som kunne bevirke, at det ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at FN's børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. Det anførte om, at den herboende fader havde oplyst om sine børn allerede ved første samtale med kommunen, at den herboende faders familieguide havde oplyst, at familieguiden havde været den herboende faders familieguide siden primo december 2014, og at den herboende fader hele tiden havde talt om børnene, at han havde arbejdet på, at hans børn kunne familiesammenføres med ham, ligesom der blev henvist til, at den herboende fader havde oplyst om børnene i et asyl dokument fra regeringen i Uganda af medio juni 2014, kunne ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herefter vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at den herboende fader siden december 2014 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 25, og at der herved ikke var tale om enkeltstående ydelser. FAM/2017/99.

Udlændingenævnet omgjorde i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to egyptiske statsborgere efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 15. Ansøgerne var født i 2006 og 2009 og søgte i december 2016 om opholdstilladelse under henvisning til deres herboende moder. Ansøgerne og moderen havde efter det oplyste boet sammen fra ansøgernes fødsel og indtil moderens indrejse i Danmark i august 2014. Ansøgerne havde herefter boet hos deres mormoder, idet ansøgernes fader ikke ville have noget med ansøgerne at gøre. Den ældste ansøger havde således ikke siden 2008 haft kontakt med faderen, mens den yngste ansøger slet ikke var bekendt med faderen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at deres moder havde modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 15. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens konkrete omstændigheder, herunder at ansøgernes moder var indrejst i Danmark i august 2014, at hun i januar 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, at hun herefter havde set børnene personligt en gang i perioden fra februar 2015 til marts 2015, at hun i juli 2015 havde fået et barn med sin nuværende ægtefælle, at moderen og ansøgerne efter det oplyste derudover havde haft kontakt flere gange om dagen via Skype, Viber, Imo og Whatsapp, og at ansøgerne havde opholdt sig i Danmark siden september 2016. FAM/2017/55.

For eksempler på andre afgørelser vedrørende anvendelsesområdet for udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.1.2., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.1.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.1.1.

3.3.2.1.3. Grundlaget for vellykket integration

Efter udlændingelovens § 9, stk. 16, stilles der krav om, at det mindreamige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark. Efter udformningen af den tidligere gældende bestemmelse¹² stilledes kravet om vellykket integration først, hvis barnet var over 6 år, og der var forløbet mere end 2 år, efter at den herboende forælder var meddelt opholdstilladelse.

For så vidt angår praksis efter den tidligere gældende udlændingelovs § 9, stk. 16, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.1.2.

¹² Bestemmelsen som formuleret ved lov nr. 566 af 18. juni 2012.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 16, blev imidlertid ændret i løbet af 2016¹³ som følge af EU-Domstolens dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc.

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed. Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 og udmøntet i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af Associeringsaftalen.

Associeringsaftalekomplekset mellem EU og Tyrkiet betyder, at der er grænser for, hvilke restriktioner medlemsstaterne må indføre over for økonomisk aktive tyrkiske statsborgere i medlemsstaten.

EU-Domstolen har i en række domme fortolket Associeringsaftalen, tillægsprotokollen og Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, herunder ved dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc.

Dommen vedrører en tyrkisk statsborger, Caner Genc, der i 2005 som 13-årig søgte om familiesammenføring med sin herboende tyrkiske fader, som var arbejdstager i Danmark. Udlændingestyrelsen meddelte i 2006 afslag på familiesammenføring med henvisning til, at integrationskravet i udlændingelovens § 9, stk. 13 (den tidligere § 9, stk. 16), ikke var opfyldt.

EU-Domstolen fastslog i Genc-dommen, at kravet i udlændingelovens § 9, stk. 16, således som dette var udformet før lovændringen i juni 2016, udgjorde en restriktion, som er omfattet af stand still klausulerne i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 og artikel 41, stk. 1, i Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet, og at kravet dermed var i strid hermed, medmindre det er begrundet i et tvingende alment hensyn og er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet. EU-Domstolen fastslog derefter, at hensynet til at sikre en vellykket integration af udlændinge kan udgøre et tvingende alment hensyn. Med henvisning til, at kravet kun finder anvendelse for ansøgninger om familiesammenføring, som indgives efter 2 års fristen, fandt EU-Domstolen imidlertid, at proportionalitetskravet ikke var opfyldt, idet kravet fører til ”usammenhængende resultater”. EU-Domstolen konkluderede på den baggrund, at kravet ikke kunne begrundes.

På baggrund af EU-Domstolens dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc, blev bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 16, ændret. Ændringen finder anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse indgivet fra og med den 31. maj 2016.

¹³ Ændringen blev indført ved lov nr. 664 af 8. juni 2016. Loven trådte i kraft den 10. juni 2016.

Efter den nye bestemmelse i udlændingelovens § 9, stk. 16, stilles kravet om, at det mindreårige barn har mulighed for at blive vellykket integreret i Danmark herefter først, hvis barnet er over 8 år. Endvidere stilles kravet ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod.

Der er tale om en skønsmæssig bestemmelse, hvor der skal træffes afgørelse på baggrund af en samlet og konkret vurdering af samtlige momenter i sagen.

Ved vurderingen af, om barnet har eller har mulighed for at opnå grundlag for en vellykket integration i Danmark, skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold.

Betingelsen kan ikke stilles, hvis den anden forælder ikke er bosiddende i barnets hjemland.

Udlændingenævnet har vurderet betydningen af EU-Domstolens dom af 12. april 2016 i sagen C-561/14, Genc, i forbindelse med følgende genoptagelsessag:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på genoptagelse af en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til en tyrkisk statsborger, født i 1997, der havde søgt om familiesammenføring under henvisning til sin herboende fader. Ansøgeren blev i 2007 meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 13 (mulighed for vellykket integration). Dette afslag blev stadfæstet i maj 2008. I marts 2016 indgik ansøgeren ægteskab med en bulgarsk statsborger, og i maj 2016 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse på baggrund af dette ægteskab i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 8. I december 2016 anmodede ansøgeren om genoptagelse af sin familiesammenføringssag. I maj 2017 genoptog Udlændingestyrelsen ansøgerens familiesammenføringssag på baggrund af EU-domstolens afgørelse fra april 2016 i sagen C-561/14 (Genc), og Udlændingestyrelsen meddelte afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, idet ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have stiftet selvstændig familie. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde stiftet selvstændig familie, idet det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren havde indgået ægteskab i marts 2016, og at ansøgeren i hvert fald siden sin registrerede indrejse i Danmark i juni 2016 havde boet sammen med sin ægtefælle. Det forhold, at det til støtte for klagen blev anført, at ansøgerens ægteskab med sin bulgarske ægtefælle ikke nødvendigvis ville fortsætte, hvorfor ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført, **fandt Udlændingenævnet endvidere ikke kunne føre til en ændret vurdering**, idet det ikke ændrede på, at ansøgeren havde stiftet selv-

stændig familie og således ikke opfyldte betingelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at det til støtte for klagen blev anført, at det tidligere afslag var givet under henvisning til, at der ikke var mulighed for en vellykket integration her i landet, hvilket havde vist sig at være fuldstændig forkert, for uagtet at ansøgeren var gift med en bulgarsk statsborger, havde ansøgeren godtgjort, at ansøgeren var særdeles integreret i Danmark, og at den igangværende vellykkede integration i høj grad skyldtes ansøgerens nære tilknytning til sin fader og andre familiemedlemmer, som alle var velintegrerede i det danske samfund, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på baggrund af EU-domstolens dom i sagen C-561/14 (Genc) var blevet fastslået, at integrationskravet i udlændingelovens dagældende § 9, stk. 13, ikke fandt anvendelse, hvilket var begrundelsen for, at Udlændingestyrelsen havde valgt at genoptage ansøgerens sag. FAM/2017/126.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet barnets mulighed for en vellykket integration, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 16, til to mindreårige pakistanske statsborgere. Den herboende reference, ansøgernes fader, var indrejst i Danmark i 1996 og var i 1999 blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Ansøgerne var født i henholdsvis oktober 2003 og september 2007 i Pakistan, hvor de fortsat boede hos deres moder. Det fremgik af sagen, at ansøgerne på ansøgningstidspunktet havde gået i skole i hjemlandet i henholdsvis tre og otte år, at de begge talte urdu som modersmål og engelsk som fremmedsprog, at de begge havde boet i Pakistan siden fødslen, at de ikke havde besøgt Danmark før indreisen i juli 2016, at den herboende fader var rejst til Pakistan fem uger årligt for at besøge ansøgerne, og at den herboende fader havde forsørget ansøgerne med en automatisk overførsel på 5.000 kr. hver måned. Det var oplyst til sagen, at den herboende faders søskende fortsat boede i Pakistan.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, idet ansøgerne ikke havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne var henholdsvis ni og tolv år på ansøgningstidspunktet i august 2016, at de begge var født og opvokset i Pakistan, hvor de havde boet hele deres liv sammen med deres moder indtil juli 2016, hvor de første gang var indrejst i Danmark på besøgsvisum. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerne havde haft henholdsvis tre og otte års skolegang i hjemlandet, at de talte urdu og engelsk, at de havde et familienetværk i Pakistan i form af deres moder og den herboende faders søskende, og at ansøgerne ikke udover, hvad der fulgte af slægtskabet til den herboende fader, havde nogen form for tilknytning til Dan-

mark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var oplyst om, at noget var til hinder for, at ansøgerne fortsat kunne bo hos deres moder i Pakistan, som de fortsat boede sammen med. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende fader var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i september 1996, at han var registreret indrejst i Danmark i november 1996, og at han i september 1999 var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende fader siden december 2007 havde arbejdet 37 timer ugentligt som husassistent på et hospital, at han siden 2008 havde arbejdet 17,5 timer ugentligt som rengøringsassistent hos en virksomhed, at hans arbejdssprog var dansk, at han havde deltaget i danskkurser i perioden fra januar 2000 til juni 2000 og i perioden fra august 2000 til december 2000, og at han ikke led af alvorlig sygdom eller handicap. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke herved var oplyst om sådanne forhold, der kunne opveje ansøgernes begrænsede tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at den herboende fader også selv måtte anses for at have en meget stærk tilknytning til Pakistan, hvor han havde etableret sit familieliv, og at han fortsat havde udøvet det i Pakistan, hvor han var kommet på besøgsophold. Trods den herboende faders tilknytning til det danske arbejdsmarked sås han således fortsat at have et ønske om, at hans ægtefælle og børn skulle forblive i Pakistan og ikke søge opholdstilladelse i Danmark før 2016. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgerne skulle gives opholdstilladelse, selv om de ikke havde eller ikke havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgerne havde opholdt sig i Danmark siden juli 2016, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det forhold, at den herboende fader havde anført, at han havde sit eget hus, at han havde et tidsubegrænset arbejde med en månedsløn på 33.000 kr., at han kunne varetage forsørgelsen af ansøgerne, og at han tidligere havde forsørget ansøgerne økonomisk i Pakistan, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at den herboende fader kunne fortsætte med at udøve familielivet med ansøgerne som hidtil, ligesom han fortsat kunne bidrage til forsørgelsen i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var den herboende faders eget valg, at ansøgerne skulle bo sammen med deres moder i Pakistan, og at der ikke sås at være noget til hinder for, at de fortsat kunne bo med deres moder i Pakistan. **Udlændingenævnet fandt således**, at den herboende fader dermed havde valgt at udøve familielivet således, at han og ansøgerne skulle leve adskilt. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgerne på baggrund af de faktiske forhold ikke vurderedes at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at FN's Børnekonvention, herunder barnets tarv, efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. FAM/2017/120.

3.3.2.2. Børn mellem 15 og 18 år

Alderskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, indebærer, at der normalt kun kan gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til børn under 15 år.

Til børn, der er fyldt 15 år, kan der kun gives opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler for det, eller hvis et afslag på familiesammenføring i øvrigt vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I sådanne tilfælde gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Det fremgår af bemærkningerne, jf. lovforslag nr. L 150 fremsat den 11. april 2012, afsnit 4.2, til den seneste ændring af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, at ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring med en herboende forælder til et barn over 15 år, men under 18 år, for eksempel kan være, hvis barnet søger om opholdstilladelse i Danmark sammen med den forælder, som barnet hidtil har boet hos i hjemlandet, eller hvis den af barnets forældre i hjemlandet, som barnet hidtil har opholdt sig hos, får tilladelse til familiesammenføring i Danmark med en person, der ikke er barnets anden forælder.

Ganske særlige grunde kan endvidere foreligge, hvis barnet ikke har anden tilbageværende familie eller omsorgspersoner i hjemlandet og derfor må søge ophold hos sin forælder i Danmark.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to somaliske statsborgere efter udlændingelovens §§ 9 c, stk. 1. Den herboende fader blev meddelt opholdstilladelse her i landet i oktober 2014 som familiesammenført, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgerne var født i 1998 og 2000, og den herboende fader havde i marts 2015 søgt om opholdstilladelse til dem under henvisning til ham.

Udlændingenævnet fandt, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse ikke udgjorde en krænkelse af den herboende fader og ansøgernes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som kunne bevirke, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende fader efter det oplyste ikke havde boet sammen med ansøgerne, siden han var blevet skilt fra ansøgernes moder, og at han efter det oplyste sidst havde

set ansøgerne i 2011, hvor han efter egne oplysninger også var ophørt med at forsørge ansøgerne. **Udlændingenævnet bemærkede i forlængelse heraf**, at den herboende fader havde oplyst divergerende i forhold til årstallet for skilsmissen fra ansøgernes moder, idet han i forbindelse med sin familiesammenføringssag havde oplyst, at han blev skilt i 1995, at han i forbindelse med ansøgningerne havde oplyst, at årstallet var 2007, og at det i forbindelse med klagen var oplyst, at årstallet for skilsmissen var 2008. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at den herboende fader i marts 2014 på tro og love havde underskrevet sin ansøgning om familiesammenføring, ligesom han havde underskrevet ansøgningsskemaerne vedrørende ansøgerne, og at det påhviler en udlænding i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Det forhold, at de to ansøgere efter det oplyste i ansøgningen havde kontakt med den herboende fader to til tre gange om måneden, indtil han kom til Danmark, og at han havde telefonisk kontakt med ansøgerne en gang om måneden efter sin indrejse i Danmark, mens det i klagen var anført, at han var i daglig kontakt med ansøgerne, kunne ikke føre til en ændret vurdering i sagen. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at den herboende fader kunne opretholde kontakten til ansøgerne i samme omfang, som han hidtil havde gjort, siden han var indrejst i Danmark. Det forhold, at ansøgernes moder havde forladt dem, at ansøgerne ikke havde nogen slægtninge, der kunne tage sig af dem, og at ansøgerne havde trange kår hos deres tidligere nabo, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne ikke var uden omsorgspersoner, ligesom et manglende familienetværk ikke i sig selv kunne føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerne på ansøgningstidspunktet var 15 og 17 år og på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var myndige, og at de således ikke kunne antages at have behov for forældre i samme omfang, som yngre børn ville have. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der ikke i øvrigt var oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold for ansøgerne, at det kunne begrunde, at de skulle meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. FAM/2017/98.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Eritrea, født i 1999, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Den herboende fader var indrejst i Danmark i august 2014, og han var i juni 2015 blevet meddelt opholdstilladelse her i landet som flygtning.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var født

og havde levet hele sit liv i Eritrea, hvor hun havde gået i skole i ni år, at hendes moder og søskende opholdt sig i landet, og at den herboende references moder, som ansøgeren havde boet sammen med, samt den herboende references søskende, også opholdt sig i Eritrea, hvorfor ansøgeren ikke var uden omsorgspersoner i hjemlandet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var oplyst om væsentlige hindringer for, at ansøgeren ikke fortsat ville kunne bo enten hos sin egen moder eller hos den herboende references moder i Eritrea. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren havde boet sammen med den herboende fader og dennes familie, når det var muligt i weekender og i to til tre måneder i skolens sommerferier, at ansøgeren havde boet hos sin biologiske moder, som havde fået ny mand og børn, og at moderens nye mand ikke kunne lide ansøgeren, hvorfor ansøgeren som 13-årig ikke længere kunne klare at bo hos moderen og derfor havde boet i lange perioder hos moderens forældre, og da de døde, tog hjem til sin fader, men stadig af og til tog hjem til sin moder, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende faders nuværende ægtefælle og to sønner i januar 2015 var udrejst af Eritrea til Sudan uden ansøgeren, og at ansøgeren angiveligt i februar 2015 selvstændigt var udrejst af Eritrea til Etiopien. Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste grundet sin ulovlige udrejse af Eritrea ikke havde mulighed for at genindrejse i landet, kunne ikke i sig selv føre til en ændret vurdering, da det var hendes eget valg at udrejse med en gruppe venner på et tidspunkt, hvor den herboende faders opholdsstatus var uafklaret. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at den herboende fader i marts 2015 under sin asylsag havde oplyst, at ansøgeren på daværende tidspunkt opholdt sig i Eritrea. **Udlændingenævnet fandt således**, at afgørelsen om afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens og den herboende faders rettigheder efter EMRK artikel 8, da der i sagen ikke forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. Det forhold, at ansøgeren boede i en flygtningelejr i Etiopien, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren havde en onkel og dennes familie i samme flygtningelejr i Etiopien, som hun selv opholdt sig i. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet var 16 år og knap syv måneder, og at hun på afgørelsestidspunktet var 18 år og ni måneder og måtte antages at kunne tage vare på sig selv i det daglige. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende reference i ansøgningsskemaet havde oplyst, at ansøgeren ikke led af alvorlige sygdomme eller handicaps. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at der i Etiopien og også i den flygtningelejr, som ansøgeren opholdt sig i, var et udbrud af kolera, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at generelle sociale eller økonomiske forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. FAM/2017/143.

For yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn mellem 15 og 18 år, henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.2., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.2., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.2.

3.3.2.3. Genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse under henvisning hertil

Hvis et mindreårigt barn under 15 år tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, men efterfølgende har haft ophold i f.eks. sit eller forældrenes oprindelige hjemland, og opholdstilladelsen derfor er bortfaldet, kan barnet kun meddeles opholdstilladelse på ny, hvis barnets tarv taler derfor. Dette følger af udlændingelovens § 9, stk. 17. Er barnet fyldt 15 år, træffes en afgørelse om ny opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. udlændingelovens § 9, stk. 17.

Kravet tager særligt sigte på at modvirke genopdragelsesrejser.

Bestemmelsen gælder, uanset om barnet er sendt til forældrenes hjemland eller et naboland hertil på genopdragelsesrejse uden forældrene, om forældrene er udrejst sammen med barnet, eller om familien har opgivet bopælen her i landet.

Der skal i hver enkelt sag konkret tages stilling til, om en ny opholdstilladelse kan meddeles. I denne vurdering skal hensynet til barnets tarv indgå som selvstændig betingelse for at meddele opholdstilladelse.

Ved vurderingen efter bestemmelsen skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold i Danmark set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. Det vil i den forbindelse indgå, i hvilket land barnet har haft hovedparten af sin opvækst, herunder de formative år, hvor barnet har gået i skole, barnets sproglige færdigheder på dansk og det sprog, der tales i det pågældende hjemland, samt om barnet i hjemlandet har opholdt sig hos nær familie. Karakteren af barnets hidtidige og aktuelle netværk, både i form af herboende familie og sociale relationer, skal også indgå i vurderingen.

Det fremgår endvidere, at det skal tillægges vægt, hvis barnet har eller har haft sit primære sociale netværk her i landet. I den forbindelse vil det også have betydning, om barnets eventuelle søskende og anden nær familie fortsat opholder sig i Danmark. Det skal endvidere indgå, om barnet har – og under udlandsopholdet har bibeholdt – et personligt netværk i form af f.eks. kammerater fra skole eller fritidsaktiviteter eller anden form for socialt netværk.

Det skal ligeledes indgå, om årsagen til, at den oprindelige opholdstilladelse bortfaldt, var en genopdragelsesrejse mod barnets vilje. Det vil også gælde i de tilfælde, hvor barnet frivilligt er udrejst sammen med en eller begge sine forældre i den tro, at det alene var hensigten, at barnet skulle på en kortere ferierejse, men hvor det senere viser sig, at formålet med rejsen er genopdragelse, og hvor barnet således efterfølgende bliver efterladt i det pågældende land med henblik herpå.

Tilsvarende vil det have betydning i vurderingen, om barnet frivilligt og i overensstemmelse med sit eget ønske har opgivet sin bopæl i Danmark for alene eller sammen med f.eks. et eller flere familiemedlemmer at tage ophold i udlandet.

Af bemærkningerne fremgår det derudover, at afgørelsen skal træffes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle foreliggende oplysninger, herunder tilkendegivelser fra barnet om barnets holdning til at vende tilbage til Danmark.

Hvis der foreligger oplysninger, der giver grund til at antage, at barnet i hjemlandet risikerer alvorligere repressalier fra familien eller andre som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer med henvisning til hjemlandets religiøse traditioner, kan hensynet til barnets tarv efter omstændighederne indebære, at der skal meddeles tilladelse til familiesammenføring. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis barnet i hjemlandet skal indgå i et tvangsægteskab, tvinges til at skifte religion, eller hvis der eksisterer en nærliggende risiko for kvindelig omskæring. Også andre former for repressalier af mindre intensitet som følge af barnets tilegnelse af danske værdier og normer kan begrunde, at der skal meddeles opholdstilladelse af hensyn til barnets tarv, hvor summen af repressalierne eller repressaliernes gentagne karakter har et ikke-ubetydeligt omfang.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til bortfald af et barns opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en somalisk statsborger. Ansøgeren, der var født i Somalia i 1993, blev i juli 2007 meddelt bevis for opholdstilladelse frem til juli 2010. Det fremgik af Det Centrale Personregister (CPR), at ansøgeren udrejste af Danmark i maj 2010. Det fremgik endvidere af CPR, at ansøgerens moder var afgået ved døden i november 2014. I februar 2015 indgav ansøgeren ansøgning om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde gået i skole i Danmark og haft beskæftigelse i en dagligvareforretning forud for sin udrejse, at det var ansøgerens moders beslutning, at han skulle forlade Danmark, at det ikke var planlagt, at han skulle være ude af Danmark så længe, at det var meningen, at moderen skulle komme og hente ham igen, men at hun afgik ved døden i Danmark inden da. Det fremgik endvidere af ansøgningen, at ansøgeren i 2013 og 2014 havde gået i skole i Somalia, og at han talte, skrev og læste sproget i

Somalia. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren havde boet hos moderens søster, som imidlertid var afgået ved døden, og at han efterfølgende havde boet hos en vens familie. I klagen var det anført, at ansøgeren af sin moder havde fået at vide, at han skulle på ferie i Tyrkiet, men i stedet endte han på en skole i en somalisk landsby med begrænsede muligheder for kontakt med omverdenen, at hans pas blev taget fra ham, at passet var udløbet, da han fik det igen efter endt skolegang, at han siden april 2015 havde boet på et hotel i Etiopien, at hans søster forsørgede ham fra Danmark, og at hele hans netværk befandt sig i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. og 3. pkt., da ansøgeren havde opholdt sig i udlandet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ifølge CPR var udrejst i maj 2010, og at han først i februar 2015 i en alder af knap 22 år havde ansøgt om, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst, at det var hans moders beslutning, at han skulle forlade Danmark, at det ikke var planlagt, at han skulle være ude af Danmark så længe, og at det var meningen, at moderen skulle komme og hente ham igen, men at hun afgik ved døden i Danmark inden da. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der herved ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, der kunne føre til, at dispensation fra bortfald kunne meddeles. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren var 21 år, da moderen afgik ved døden. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var fyldt 18 år i 2011 og dermed var blevet myndig, hvorfor det ikke kunne lægges til grund, at hans kontakt til de danske myndigheder og eventuelle tilbagevenden til Danmark var afhængig af en anden person. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke var dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren havde været forhindret i at kontakte de danske myndigheder med henblik på at søge om dispensation fra bortfald af hans opholdstilladelse. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren efter det oplyste talte, læste og skrev dansk, at han havde gået i skole i Danmark, og at han havde haft beskæftigelse i en dagligvareforretning. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at dette ikke kunne føre til et andet resultat, henset til formålet med ansøgerens udrejse og længden af opholdet i Somalia sammenholdt med, at han talte, skrev og læste sproget i Somalia og havde gået i skole i Somalia, ligesom det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren siden april 2015 havde boet på et hotel i Etiopien, at hans søster havde forsørget ham fra Danmark, og at hele hans netværk befandt sig i Danmark, idet sociale og økonomiske forhold i hjemlandet eller opholdslandet samt et manglende netværk i sig selv ikke kunne føre til, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for at være bortfaldet. FAM/2017/65.

Yderligere eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til genopdragelsesrejser samt bortfald af opholdstilladelse, kan findes i Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.1.2.3., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.1.2.4., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.1.2.4., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.1.2.3.

3.3.2.4. Barnets tarv m.v.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 18, kan en opholdstilladelse ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod barnets tarv. Til belysning heraf indhentes en udtalelse fra kommunen herom.

Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at bestemmelsen tager sigte på at forhindre familiesammenføring af børn, hvor den herboende families forhold er af en sådan karakter, at der kan forudses alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet, f.eks. hvis der er en betydelig og nærliggende risiko for, at barnet vil blive tvangsfjernet allerede ved eller kort tid efter ankomsten til Danmark. En sådan risiko vil f.eks. kunne foreligge i tilfælde, hvor barnets søskende her i landet er blevet tvangsfjernet, eller hvor de sociale myndigheder har taget skridt til at foranstalte tvangsfjernelse m.v. De forventede forhold i Danmark skal afvejes mod barnets forhold i hjemlandet.

Den herboende references alvorlige helbredsmæssige problemer kan tillige betyde, at barnets tarv ikke kan tilgodeses.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med børn og barnets tarv, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to statsborgere fra Somalia, født henholdsvis i 2000 og 2002, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 18. Den herboende fader havde søgt om familiesammenføring på vegne af sine børn i marts 2014. Den herboende fader var i maj 2001 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, idet det åbenbart ville stride mod ansøgernes tarv, hvis ansøgerne blev givet opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende faders bopælskommune i oktober 2015 havde udtalt, at kommunen var i tvivl om, hvorvidt den herboende fader var i stand til at tage vare på sine børn, at han grundet sin psykiske tilstand ikke havde været sendt ud i beskæftigelsesfremmende tiltag siden 2011, at han siden 2010 havde været patient i psykiatrien, og at han havde paranoid psykose samt posttraumatisk syndrom. **Udlændingenævnet**

lagde endvidere vægt på, at bopælskommunen havde oplyst, at den herboende fader i forvejen havde fem små børn i Danmark, at han ikke boede sammen med nogle af dem, og at kommunen havde haft sager på alle hans fem børn i Danmark, da han havde været psykisk og fysisk voldelig overfor børnenes moder. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende fader var i behandling for sin psykiatriske lidelse, og at han også aktuelt var bekymret for sine børn. **Udlændingenævnet fandt dog**, at dette efter en konkret vurdering og sammenholdt med sagens øvrige omstændigheder ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende fader var indrejst i Danmark i april 2000, og at børnene på baggrund af resultatet af aldersundersøgelser måtte anses for født umiddelbart før og et stykke tid efter den herboende faders egen udrejse af Somalia. **Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på**, at den herboende fader – henset til hans indrejsetidspunkt i Danmark og børnenes alder – ikke havde været en del af børnenes opvækst, og at den herboende fader ikke før 2014 havde søgt om familiesammenføring, ligesom der ikke var oplyst om nogen form for kontakt før 2013. Det forhold, at det blev anført, at ansøgerne boede i Etiopien med fremmede, som ikke længere ville kunne passe dem, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det ikke var dokumenteret, at ansøgernes moder var død, idet officielle somaliske dokumenter efter fast praksis for tiden ikke kan tillægges sædvanlig bevismæssig betydning på grund af forholdene i Somalia, hvor der ikke eksisterer en central myndighed med legitimitet til udøvelse af myndighed. Uanset om det blev lagt til grund, at moderen var død, **lagde Udlændingenævnet endvidere vægt på**, at moderen forud herfor havde oversendt børnene til en anden, som måtte anses for at være trådt i forældremyndighedsindehaverens sted, og at den herboende fader ikke på noget tidspunkt sås at være indtrådt som forældremyndighedsindehaver over for børnene. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgerne ikke havde boet med den herboende fader, og at han ikke havde besøgt børnene i Etiopien. **Udlændingenævnet fandt på baggrund af disse omstændigheder**, at det måtte anses for at være i strid med ansøgernes tarv at meddele dem opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at en afgørelse om afslag på opholdstilladelse på baggrund af de foreliggende oplysninger om ansøgerne ikke udgjorde en krænkelse af ansøgernes og deres faders rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 og FN's Børnekonvention, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgår af artikel 3, stk. 1, i FN's Børnekonvention, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal være i første række, og at det af artikel 9, stk. 3, fremgår, at deltagerstaterne skal respektere retten for et barn, der er adskilt fra den ene eller begge forældre, til at opretholde regelmæssig kontakt med begge forældre, undtagen hvis dette strider mod barnets tarv. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at FN's Børnekonvention efter Udlændingenævnets opfattelse ikke giver en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8, og at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesam-

menføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** det oplyste om den herboende faders personlige forhold og angivne manglende evne til at tage vare på sine børn. FAM/2017/38.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til et barn, født i 2008 i Uganda, af en herboende statsborger fra Uganda, der blev meddelt opholdstilladelse i januar 2015 med henvisning til hendes herboende barn. Den herboende reference havde i forbindelse med sin flugt fra hjemlandet i 2012 overladt ansøgeren til sin kusine i Uganda. Den herboende reference havde under sit ophold i Danmark som asylansøger indledt et forhold til en mand og havde født endnu et barn, som på grund af bekymring for forældrenes forældreevne kort tid efter fødslen blev tvangsmæssigt anbragt. Det viste sig efterfølgende, at barnet havde en gennemgribende udviklingsforstyrrelse af typen infantil autisme.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, da det åbenbart ville stride mod ansøgerens tarv, jf. § 9, stk. 18. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af en forældreevneundersøgelse foretaget i juni 2014, at den herboende reference på nogle tidspunkter havde vist, at hun var i stand til at varetage det herboende barns fysiske behov, men at hun samtidig fremstod med dårlig mentaliseringssevne og indsigt i barnets emotionelle og sociale behov, og at barnets reaktioner i samværet tydede på, at den herboende reference ikke havde formået at møde barnets behov adækvat over længere tid. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den tvangsmæssige anbringelse senest var fastholdt ved en byretsdom fra maj 2016, at retten i den forbindelse havde lagt vægt på, at det herboende barn havde lidt et tidligt og traumatisk omsorgssvigt, og at det blev vurderet, at den herboende reference og barnets fader på grund af begrænsede personlige ressourcer fortsat ikke kunne give det herboende barn den tilstrækkelige omsorg og pleje. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende references personlige livssituation havde ændret sig, at hun ikke længere var i et voldeligt forhold, at hun havde egen bolig, og at hun gik på sprogskole og havde været i praktik. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til, at kommunen under sagen havde oplyst, at den herboende reference ikke opholdt sig stabilt på sin bopæl, at hendes deltagelse i danskundervisning var svingende, og at hun ikke var tilknyttet arbejdsmarkedet. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgik af forældreevneundersøgelsen fra juni 2014, at uanset at den herboende references personlige forhold var blevet stabiliseret, blev det vurderet usikkert, i hvor høj grad den herboende reference ville være i stand til at profitere af pædagogisk støtte i forhold til at varetage omsorgen for det herboende barn fremover. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at det herboende barn havde en gennemgribende udviklingsforstyrrelse af typen infantil autisme, at det blev vurderet, at barnets symptomer fremtrådte ekstraordinært vanskelige at behandle, at barnet havde brug for professionel

behandling, og at barnets tilpasningsproblemer ikke kunne løses ved ophold i hjemmet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at det fremgik af sagen, at den herboende references ugentlige samvær med det herboende barn fortsat foregik overvåget. **Det indgik endelig i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren efter det oplyste var en almindelig sund dreng, at den herboende reference ikke havde oplevet problemer med at passe ansøgeren som spæd, og at den ældre kvinde, der tog sig af ham, kun modvilligt havde accepteret dette mod betaling. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der var en nærliggende risiko for, at ansøgeren ved familiesammenføring med den herboende reference ville lide omsorgssvigt og blive anbragt uden for hjemmet, og at ansøgeren i øvrigt ikke var uden relevante omsorgspersoner i hjemlandet, idet den herboende reference samtidig havde oplyst, at ansøgeren havde anden familie i hjemlandet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at den herboende reference løbende havde ændret forklaring om, hvem hun havde overladt ansøgeren til, herunder om der var tale om familie eller ej. FAM/2017/87.

3.3.2.5. Zambrano-dommen

Den 8. marts 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-34/09, Zambrano.

Zambrano-dommen behandler spørgsmålet om indholdet af de rettigheder, der er knyttet til unionsborgerskabet ved afgørelse om en sag om opholdsret i Belgien, hvor retten til fri bevægelighed i en anden EU-medlemsstat ikke har været udnyttet af hovedpersonen.

Sagen handler om et colombiansk ægtepar, der ankom til Belgien i 1999 på et visum. Hr. Zambrano søgte herefter asyl i Belgien. I 2000 blev ansøgningen om asyl afvist af de belgiske myndigheder, der samtidig påbød hr. Zambrano at forlade Belgien. Afvisningen var tilføjet en bestemmelse om non-refoulement, hvorefter hr. Zambrano og hans familie ikke måtte sendes tilbage til Columbia på grund af den kritiske tilstand i landet. Under opholdet i Belgien fik ægteparret to fællesbørn, der begge fik belgisk statsborgerskab. EU-Domstolen skulle herefter tage stilling til, om hr. Zambrano som familiemedlem til børnene havde ret til ophold i Belgien, uanset at børnene ikke havde udført en grænseoverskridende aktivitet, da børnene ikke havde opholdt sig i andre EU-lande end deres hjemland Belgien.

EU-Domstolen fastslog blandt andet, at artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat for det første nægter en tredjelandstatsborger, som forsørger et barn, der er unionsborger, ophold i den medlemsstat, hvori barnet er bosat og er statsborger, og for det andet nægter tredjelandstatsborgeren en arbejdstilladelse, for så vidt som disse afgørelser reelt fratager unionsborgerbarnet den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, der er tilknyttet statussen som unionsborger.

Dommen lægger konkret vægt på følgende momenter, som indgår i vurderingen af, hvorvidt medlemsstaterne – under henvisning til unionsborgerskabet – skal tildele opholdsret til en tredjelandsstatsborger i den medlemsstat, hvor tredjelandsstatsborgerens mindreårige børn bor:

- Begrænsningen i opholdsretten er rettet mod en forælder til et mindreårigt unionsborgerbarn.
- Forælderen er tredjelandsstatsborger.
- Forælderen opholder sig og forsørger det mindreårige unionsborger barn i den medlemsstat, hvor barnet bor og er statsborger.
- Begrænsningen i opholdsretten skal have den virkning, at det mindreårige unionsborgerbarn reelt fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i unionsborgerskabet.

Foreligger de ovenstående momenter i en ansøgning om familiesammenføring i Danmark, hvor der efter nationale regler vil blive truffet en bebyrdende afgørelse, vil dommen have den betydning, at der indrømmes opholdsret efter artikel 20 i TEUF.

EU-Domstolen har efterfølgende afsagt yderligere domme om rækkevidden af unionsborgerskabet, herunder blandt andet EU-Domstolens dom i sagen C-256/11, Dereci m.fl., samt EU-Domstolens dom i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez.

Den 15. november 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-256/11, Dereci m.fl.

Dereci-dommen omhandler flere tredjelandsstatsborgere, der alle ønskede at leve sammen med deres familiemedlemmer i Østrig. Familiemedlemmerne havde alle bopæl i Østrig, ligesom familiemedlemmerne var statsborgere i Østrig. Familiemedlemmerne havde aldrig gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, og familiemedlemmerne var ikke afhængige af tredjelandsstatsborgerne, for så vidt angik forsørgelse.

EU-Domstolen udtalte i Dereci-dommen, at kriteriet vedrørende kerneindholdet i de rettigheder, som en unionsborger er tildelt ved statussen som unionsborger, vedrører situationer, som er kendetegnet ved, at unionsborgeren reelt er nødsaget til at forlade ikke blot den medlemsstat, hvor unionsborgeren er statsborger, men også Unionen som helhed. EU-Domstolen lagde vægt på, at der er tale om et kriterium af ganske særlig karakter, idet det vedrører situationer, hvor en tredjelandsstatsborger, som er familiemedlem til en unionsborger, undtagelsesvis ikke kan nægtes en opholdsret, idet den effektive virkning af unionsborgerskabet ellers ville blive bragt i fare.

Endvidere udtalte EU-Domstolen, at den omstændighed alene, at det for en statsborger i en medlemsstat af økonomiske årsager eller for at bevare familieenheden på Unionens område, måtte forekomme ønskværdigt, at medlemmer af familien, som ikke er statsborgere i en medlemsstat, kan

opholde sig med unionsborgeren på Unionens område, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at det må antages, at unionsborgeren nødsages til at forlade Unionens område, hvis en sådan ret ikke meddeles.

Det er således ikke tilstrækkeligt til at udlede en opholdsret for en forælder, at barnet er unionsborger.

Det kan derimod udledes af EU-Domstolens praksis, at en tredjelandstatsborger, der er forælder til en mindreårig dansk statsborger, kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandstatsborgeren vil betyde, at barnet vil blive nødt til at forlade Unionens område. I sådanne tilfælde kan der meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, om opholdstilladelse af ganske særlige grunde.

Den 10. maj 2017 afsagde EU-Domstolen dom i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez.

Chavez-Vilchez-dommen tager afsæt i otte konkrete sager, forelagt præjudicielt for EU-Domstolen, der alle vedrører en tredjelandstatsborger, der bor og forsørger et nederlandsk barn i Nederlandene. Fælles for sagerne er endvidere, at den anden forælder er nederlandsk statsborger. Det varierer fra sag til sag, hvilken kontakt den nederlandske forælder har med barnet og dennes bidrag til barnets underhold. Tredjelandstatsborgerne i sagerne har fået afslag på enten bistand og/eller børnetilskud på grund af deres opholdsretlige status, idet de i de omhandlede perioder ikke var meddelt noget opholdsgrundlag.

EU-Domstolen fastslog i Chavez-Vilchez-dommen, at det i de konkrete sager skulle afgøres, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et faktisk afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandstatsborger. Inden for rammerne af denne bedømmelse skal de kompetente myndigheder tage hensyn til retten til respekt for privatliv og familieliv, som er fastslået i artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, idet denne artikel skal sammenholdes med forpligtelsen til at tage hensyn til barnets tarv, som anerkendes i nævnte charters artikel 24, stk. 2.

På den baggrund fastslog EU-Domstolen, at den omstændighed, at den anden forælder, som er unionsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene, er et relevant forhold, men er ikke i sig selv tilstrækkeligt til at kunne konstatere, at der ikke består et afhængighedsforhold mellem den forælder, som er tredjelandstatsborger, og barnet, således at barnet vil være nødsaget til at forlade Unionens område, såfremt nævnte tredjelandstatsborger nægtes ret til ophold. En sådan konstatering skal nemlig baseres på en hensyntagen til det pågældende barns tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæs-

sige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til såvel den forælder, der er unionsborger, som den forælder, der er tredjelandstatsborger, og den risiko, som adskillelsen fra sidstnævnte indebærer for barnets ligevægt.

Chavez-Vilchez-dommen præciserer således rammerne for udlændingemyndighedernes vurdering og retten til ophold på grundlag af TEUF artikel 20. Udlændingemyndighederne skal således ved behandlingen af de konkrete sager afklare, hvilken forælder der faktisk tager sig af barnet, og om der består et sådant afhængighedsforhold mellem barnet og den forælder, der er tredjelandstatsborger, at barnet reelt vil være nødt til at forlade Unionens område, hvis der meddeles afslag på opholdstilladelse til den forælder, der er tredjelandstatsborger. I den forbindelse skal hensynet til barnets tarv indgå i vurderingen. Det vil endvidere være et relevant forhold ved vurderingen, at den forælder, der er dansk statsborger, reelt er i stand til og ønsker at påtage sig det daglige og faktiske ansvar for barnet alene. Det vil dog ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at meddele afslag på opholdstilladelse til den forælder, der er tredjelandstatsborger. Der skal foretages en konkret vurdering på grundlag af en hensyntagen til barnets tarv, samtlige sagens omstændigheder, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til både den forælder, der er dansk statsborger, og den forælder, der er tredjelandstatsborger, og den risiko, som en adskillelse fra den forælder, der er tredjelandstatsborger, vil indebære for barnets ligevægt.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse på baggrund af EU-Domstolens dom i sagen C-34/09, Zambrano, træffes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling til Zambrano, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en filippinsk statsborger, som i 2013 havde født en datter i Danmark. Datteren var dansk statsborger, og ansøgeren var eneforsørger af barnet.

Udlændingenævnet fandt, at der var grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke var omfattet af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, herunder i forhold til at hun som følge af Zambrano-dommen havde en afledt ret til ophold efter EU-reglerne, jf. EU-domstolens dom fra marts 2011 i Zambrano-sagen (C-34/09). I medfør af Zambrano-dommen kan en tredjelandstatsborger, der er forælder til et mindreårigt unionsborgerbarn, som tredjelandstatsborgeren forsørger, have en afledt ret til ophold efter Traktaten om Den Europæiske Funktionsmåde (TEUF) artikel 20, hvis tredjelandstatsborgeren opholder sig i den medlemsstat, hvor barnet bor og er statsborger, og hvis en begrænsning i opholdsretten vil have den virkning, at det mindreårige

unionsborgerbarn reelt fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i unionsborgerskabet. **Udlændingenævnet henviste i øvrigt** til dommen i sagen C-133/15, Chavez-Vilchez. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren i april 2013 havde født en datter i Danmark, som var dansk statsborger, at ansøgeren var eneforsørger af barnet, idet faderskabet havde skullet fastslås ved dom på baggrund af en DNA-test, og da barnets fader ikke ønskede at have noget med barnet at gøre og efter det oplyste heller ingen kontakt havde haft med barnet. **Udlændingenævnet fandt herefter** på baggrund af en konkret vurdering af sagens oplysninger, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren reelt ville medføre, at datteren ville være nødsaget til at forlade Unionens område sammen med sin moder (ansøgeren), idet datteren var i et afhængighedsforhold til ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren opfyldte betingelserne for ret til ophold på baggrund af Zambrano-dommen. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne udstede en opholdstilladelse, medmindre de helt grundlæggende betingelser ikke var opfyldt. FAM/2017/110.

3.3.2.6. Voksne børn (børn over 18 år)

Hvis et voksent barn (barn over 18 år) på ansøgningstidspunktet søger om familiesammenføring til herboende forældre, vil det skulle vurderes efter udlændingelovens § 9 c, om der foreligger ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse.

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, jf. lovforslag nr. L 152 fremsat den 28. februar 2002, afsnit 7.6., fremgår det, at opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., vil kunne meddeles i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1, men hvor det som følge af Danmarks internationale forpligtelser – herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 – er nødvendigt at tillade familiesammenføring. Efter gældende praksis kan der endvidere i andre ganske særlige tilfælde efter en helt konkret vurdering meddeles tilladelse til familiesammenføring i tilfælde, hvor familiesammenføring ikke er mulig efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 9, stk. 1.

Det er en forudsætning for anvendelsen af § 9 c, stk. 1, 1. pkt., i forbindelse med opholdstilladelse som følge af familiemæssig eller lignende tilknytning, at tilknytningen går ud over, hvad selve slægtsforholdet normalt medfører, og at der kan anføres vægtige grunde for, at ansøgeren skal optages i den herboendes husstand. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en handicappet udlænding over 18 år risikerer at blive efterladt alene i hjemlandet, fordi resten af familien har fået opholdstilladelse her i landet, og den pågældende har været afhængig af familiens pleje og forsørgelse. Afgørelsen heraf beror på en skønsmæssigt præget vurdering, og opholdstilladelse gives efter praksis kun, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med voksne børn, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en indonesisk statsborger, der havde søgt om familiesammenføring med sin herboende moder, der var ansat på en ambassade i Danmark. Ansøgeren var 23 år på ansøgningstidspunktet.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne gives opholdstilladelse til ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., efter den særlige praksis, der gælder for medfølgende diplomatbørn, hvorefter børn over 23 år af diplomatisk personale ved en herværende ambassade normalt kun meddeles opholdstilladelse, såfremt de fortsat er hjemmeboende, ugifte og fuldtidsstuderende ved en videregående uddannelsesinstitution. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgningsskemaet, der var underskrevet på tro og love, at ansøgeren ikke havde boet sammen med sin moder siden 2012. Ansøgeren var endvidere ikke optaget på en videregående uddannelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde diplomatpas, hvoraf hans status som søn og medfølgende familie til moderen fremgik, at han var ugift og altid havde boet sammen med moderen, og at han ikke havde nogen intentioner om at blive i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder efter Wienerkonventionen om diplomatiske forbindelser artikel 1 a) – g) eller mellemfolkelige overenskomster indgået i medfør af lov om rettigheder og immuniteter for internationale organisationer, meddeles af udenrigsministeren. Opholdstilladelse til disses familiemedlemmer meddeles ligeledes af udenrigsministeren, jf. udlændingelovens § 47, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at det fremgik af Udenrigsministeriets ”Guide for Diplomats in Denmark”, at Udenrigsministeriet i forhold til Wienerkonventionen definerer familie som ægtefæller/samlevende og herudover ugifte børn under 21 år, som er en del af den pågældende forælders husstand. Herudover kan ugifte børn i alderen 21 til 23 år gives en særlig tilladelse til at opretholde privilegier og immunitet på den betingelse, at de allerede er i gang med en fuldtids uddannelse i Danmark på en anerkendt videregående uddannelse, og fortsat er en del af den pågældende forælders husstand. Udenrigsministeriet havde således allerede vurderet, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 47, stk. 1, idet det fremgik af ansøgningen, at Udenrigsministeriet havde vejledt om, at der skulle søges om opholdstilladelse i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgeren personlige forhold, herunder helbredsmaessige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse. ÅB/2017/28.

Der kan desuden henvises til Udlændingenævnets årsberetning fra 2013, afsnit 3.1.2.5., Udlændingenævnets årsberetning fra 2014, afsnit 3.1.2.6., Udlændingenævnets årsberetning fra 2015, afsnit 3.1.2.5., og Udlændingenævnets årsberetning fra 2016, afsnit 3.1.2.5.

3.3.3. Anden familie

”Anden familie” kan f.eks. være forældre til i Danmark bosiddende mindreårige børn, forældre til i Danmark bosiddende voksne børn eller voksne søskende. Idet praksis efter bestemmelsen hovedsageligt vedrører forældre, behandles disse separat i afsnit 3.3.3.1. nedenfor.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring mellem voksne søskende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en canadisk statsborger, der havde søgt om familiesammenføring med sin herboende broder. Det fremgik af sagen, at ansøgerens broder var født i juni 1959, at han var blevet meddelt dansk statsborgerskab i 1989, at han havde stiftet selvstændig familie i 1979, og at ansøgeren og den herboende broder aldrig havde boet sammen. Desuden fremgik det, at ansøgeren tidligere havde haft opholdstilladelse i Danmark mellem oktober 2004 og oktober 2005, og at han havde opholdt sig i Danmark fra hans opholdstilladelses udløb i oktober 2005 og frem til oktober 2006, at ansøgeren havde boet sammen med sin moder i Canada, at ansøgeren efter det oplyste ikke var i stand til at tage vare på sig selv, at ansøgeren ikke var underlagt værgemål, og at den herboende broder havde forsørget ansøgeren ved pengeoverførsler, når dette var nødvendigt.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne gives opholdstilladelse til ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til ansøgerens helbredstilstand, da ansøgeren efter en samlet vurdering ikke havde opnået en tilknytning til Danmark, der kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren havde opnået en vis tilknytning til Danmark, idet han tidligere havde haft opholdstilladelse i Danmark mellem oktober 2004 og oktober 2005 og havde opholdt sig i Danmark fra hans opholdstilladelses udløb og frem til oktober 2006. **Udlændingenævnet fandt dog**, at ansøgeren havde en større tilknytning til Canada, idet han en gang tidligere havde valgt at afbryde sin tilknytning til Danmark for at flytte tilbage til Canada. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende broder, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende broder havde stiftet selvstændig familie i 1979, og at den herboende broder og ansøgeren aldrig havde boet sammen. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at den herboende broder havde forsørget

ansøgeren, når dette var nødvendigt, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren boede sammen med sin moder og derfor ikke havde været en integreret del af den herboende broders husstand, og at den herboende broder fortsat ville kunne forsørge ansøgeren i samme omfang som hidtil, selv om ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, ligesom familielivet mellem ansøgeren og den herboende broder kunne udøves gennem besøgsophold. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke var etableret at sådant ganske særligt afhængigheds- eller tilknytningsforhold mellem ansøgeren og den herboende broder, at dette kunne danne grundlag for opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at et afslag på opholdstilladelse ikke var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige fader, moder og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbreds-mæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren var diagnosticeret med kronisk skizofreni og modtog medicin til regulering af blodtryk, kolesterolniveau, diabetes og skizofreni, og at han efter det oplyste var alkoholiker. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgerens helbredsforhold ikke i sig selv kunne begrunde, at der skulle meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at ansøgeren senest var indrejst i Danmark i en alder af 54 år, at han boede hos sin herboende broder, at den herboende broder forsørgede og hjalp ansøgeren med økonomisk og praktisk hjælp, og at ansøgeren havde en broder i sit hjemland. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at uanset at ansøgeren var afhængig af økonomisk og praktisk hjælp, kunne dette ikke i sig selv begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at generelle sociale og økonomiske forhold i hjemlandet eller opholdslandet ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen, og at ansøgeren måtte henvises til at modtage behandling i hjemlandet. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at den herboende broder i sin del af ansøgningsskemaet havde oplyst, at han og ansøgeren havde et søskendebarn i Canada, hvorfor ansøgeren ikke sås at være uden familienetværk i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren tidligere havde fået opholdstilladelse i Danmark på baggrund af lignende forhold. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 9, stk. 2, nr. 4, som fastsat ved lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, hvor der var en lempeligere adgang til familiesammenføring med andre familiemedlemmer, herunder forældre og voksne søskende. **Udlændingenævnet fandt således**, at et afslag på opholdstilladelse ikke udgjorde en krænkelse af EMRK artikel 8, da der ikke i sagen forelå oplysninger om

forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. FAM/2017/9.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring mellem andre familiemedlemmer end myndige søskende, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en myndig, somalisk statsborger, der havde søgt om familiesammenføring med sin herboende tante.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende tante, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var født og opvokset i Somalia, at hun var 23 år og myndig, og at hun havde to børn på henholdsvis otte år og fire år, hvorfor hun måtte formodes at kunne klare sig selv, uanset at hun siden 1993 og indtil hendes tantes udrejse havde boet sammen med tanten. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det i ansøgningsskemaet var oplyst, at ansøgeren havde mistet sin ægtefælle, sine forældre og sit hus, at det var svært for hende at leve alene i Somalia, og at den herboende tante havde bidraget til forsørgelsen af ansøgeren i perioden fra primo maj 2014 til ultimo juni 2014. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det anførte ikke kunne føre til en anden vurdering. Udlændingenævnet henviste til, at ansøgeren var myndig og havde stiftet selvstændig familie, og at det i ansøgningsskemaet var oplyst, at ansøgeren ikke var alvorligt syg eller handicappet. Der sås endvidere ikke at foreligge hindringer for, at den herboende tante fortsat kunne forsørge ansøgeren som hidtil fra Danmark, såfremt tanten ønskede dette. **Udlændingenævnet fandt således**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens og den herboende tantes rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8, da der i sagen ikke forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at der efter gældende retspraksis for familiesammenføring kunne meddeles opholdstilladelse til en kernefamilie, forstået som forældre og mindreårige børn, jf. EMRK artikel 8, men at der som udgangspunkt ikke var adgang til familiesammenføring med myndige børn, hvor der ikke foreligger særlige pasnings- eller plejebehov, jf. lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 c, eller øvrige familiemedlemmer. På denne baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, herunder alvorlige personlige eller helbredsmæssige forhold, **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ikke ville være stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2017/29.

Der kan desuden henvises til Udlændingenævnets årsberetning fra 2013, afsnit 3.1.3., Udlændingenævnets årsberetning fra 2014, afsnit 3.1.3., Udlændingenævnets årsberetning fra 2015, afsnit 3.1.3., og Udlændingenævnets årsberetning fra 2016, afsnit 3.1.3.

3.3.3.1. Forældre

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor en forælder søger om opholdstilladelse her i landet under henvisning til sit/sine herboende barn/børn. Der sondres mellem situationer, hvor det herboende barn er mindreårigt, og situationer, hvor det herboende barn er voksent.

3.3.3.1.1. Forældre til herboende mindreårige børn

Der vil i visse situationer kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen til en forælder til et herboende mindreårigt barn.

Det er en forudsætning, at forælderen ikke udgør en familiemæssig enhed med barnets herboende anden forælder, og at forældrene ikke har opløst den familiemæssige enhed med det afgørende formål at opnå et bedre grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til den ikke-herboende forælder. Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse, at det enten vil krænke barnets ret til at udøve sit hidtidige familieliv med begge sine forældre eller barnets selvstændige tilknytning til Danmark, hvis man i stedet henviste forælderen og barnet til at udøve familielivet i forbindelse med forælderens besøgsophold her i landet eller ved at bo sammen som en familie i et andet land.

Børn anses som udgangspunkt for at have en stærk selvstændig tilknytning til Danmark, hvis barnet har boet lovligt i Danmark i seks til syv år uden afbrydelse, og hvor barnet har gået i dansk institution og/eller skole. Der vil kunne meddeles opholdstilladelse til forældre, hvis de f.eks. har et fast og regelmæssigt samvær af et vist omfang med det herboende barn, og samværet har været udøvet kontinuerligt over tid.

Der vil f.eks. efter omstændighederne kunne meddeles opholdstilladelse til en udlænding under henvisning til udlændingens herboende barn, hvis f.eks.

- Barnet bor i Danmark sammen med sin anden forælder, der er fastboende i Danmark. Det vil her skulle vurderes, om samværet mellem barnet og den ansøgende forælder er af et sådant omfang og karakter, at den ansøgende forælder ikke kan henvises til at udøve samværet på besøgsophold her i landet.
- Barnet bor sammen med den ansøgende forælder i Danmark, og barnet ikke er dansk statsborger, men meddelt opholdstilladelse under henvisning til enten samværet med sin herboende anden forælder eller

sin stærke selvstændige tilknytning her til landet. Forælderen vil i denne situation skulle meddeles opholdstilladelse under henvisning til barnet.

- Barnet er anbragt uden for hjemmet, og den ansøgende forælder fortsat har samvær med barnet. Det vil være en konkret vurdering, om der kan meddeles opholdstilladelse.

Ved afgørelser, hvor barnets samvær med den ansøgende forælder er udslagsgivende, lægges der vægt på det aktuelle faktiske samvær mellem forælderen og barnet. Det vil være af afgørende betydning, om samværet kan anses for at være af sædvanligt omfang under henvisning til barnets alder. Det vil omvendt også blive tillagt vægt, hvis samværet alene er etableret eller øget med henblik på at forbedre forældrens mulighed for at opnå opholdstilladelse her i landet.

Hvis samværet er af et sådant omfang og karakter, at forælderen ikke kan henvises til alene at udøve det på besøgsophold her i landet, vil forælderen skulle meddeles opholdstilladelse.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af den familiemæssige enhed mellem barnets forældre, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsløs palæstinenser fra Libanon, der havde søgt om familiesammenføring som fader til sit herboende mindreårige barn. Barnet boede sammen med sin moder, der havde fuld forældremyndighed over barnet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at ansøgeren og barnets moder var i et forhold, og at parret som følge af dette forhold havde fået fællesbarnet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juni 2015 overfor politiet havde oplyst, at han og barnets moder havde indgået ægteskab i Libanon i 2011, at de sammen havde fået et fællesbarn, og at parret efter ansøgerens indrejse i Danmark i december 2013 havde boet sammen på barnets moders bopæl. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at barnets moder telefonisk over for politiet havde bekræftet, at ansøgeren var bosiddende på hendes adresse og var fader til fællesbarnet. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at politiet ved fremmødet på parrets bopæl fandt tydelige indikationer på, at ansøgeren var bosiddende på adressen, herunder mandlige beklædningsgenstande og et foto af ansøgeren på stuebordet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at politiet mødte op på bopælen efter ansøgerens anvisninger om, hvor han var bosiddende. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens partsrepræsentant efterfølgende havde anført, at ansøgeren ikke var eller havde været gift med barnets moder, og at denne opfattelse måtte skyldes politiets misforståelse, ansøgerens nervøsitet og den telefoniske tolkning. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at det fremgik af politiets afhøringsrapport af ansøgeren, at ansøgeren og

tolken forstod hinanden, og at ansøgeren havde vedstået og underskrevet afhøringsrapporten. Det forhold, at ansøgeren ikke kunne oplyse barnets moders adresse til politiet, kunne ikke føre til en ændret vurdering, henset til at ansøgeren kunne vise vej til bopælen. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerens partsrepræsentant havde anført, at ansøgeren ofte opholdt sig på barnets moders bopæl for at udøve samvær med fællesbarnet, at det var korrekt, at der var et billede af ansøgeren på barnets moders adresse, idet fællesbarnet således havde et billede af ansøgeren, men at ansøgeren ikke havde beklædningsgenstande på barnets moders adresse, medmindre han skulle have haft glemt en trøje eller lignende. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke afkræftede, at ansøgeren og barnets moder var i et forhold, henset til ansøgerens og barnets moders udsagn herom til politiet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse skulle vurderes ud fra familiens samlede forhold og ikke alene ud fra ansøgerens forhold til fællesbarnet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremsendt ansøgningsskemaet FA1 eller oplysninger svarende til de oplysninger, der fremgår af FA1. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til vurderingen af en ansøgning om opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at et afslag på opholdstilladelse i Danmark ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens, barnets moders og fællesbarnets rettigheder efter Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) eller FN's Børnekonvention. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om hindringer for, at ansøgeren, barnets moder og fællesbarnet kunne udøve familielivet i Libanon, hvor ansøgeren var anerkendt som flygtning, og hvor ansøgeren og barnets moder var mødtes. Det forhold, at fællesbarnet var dansk statsborger, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at fællesbarnet var født i 2012, og at børn først efter seks til syv års fast lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk institution og/eller skole, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at der kan være grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til en forælder, jf. Danmarks internationale forpligtelser. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge i hvilket land, de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at FN's Børnekonvention ikke gav en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse. ÅB/2017/30.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra USA, der havde søgt om familiesammenføring som fader til sit herboende mindreårige barn. Barnet boede sammen med sin moder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren kunne få opholdstilladelse i Danmark under henvisning til barnet. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen til grund**, at ansøgeren var i et forhold med barnets moder, og at ansøgeren og barnets moder som følge heraf havde fået fællesbarnet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren til ansøgningen om familiesammenføring havde oplyst, at han boede sammen med barnets moder i Danmark, og at han ville bosætte sig med sin kæreste – moderen til fællesbarnet – i Danmark. Det af ansøgeren anførte om, at han og barnets moder havde boet på samme adresse siden november 2016, at han havde fået mulighed for at bo med barnets moders forældre under sagsbehandlingen, at barnets moder og fællesbarnet i november 2016 havde været nødt til at flytte hjem til barnets moders forældre, idet hendes lejlighed var blevet solgt, og hun stod uden bolig, og at hendes nye hjem stod klar til indflytning i marts 2017, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet ansøgeren ikke herved havde afkræftet, at han og barnets moder ikke længere var i et forhold. Udlændingenævnet henviste i den forbindelse også til, at ansøgningen om familiesammenføring var underskrevet på tro og love af ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Udlændingestyrelsen havde vejledt ansøgeren om, at det alene var muligt at få familiesammenføring med et barn, hvis barnets anden forælder ikke var ansøgerens egen ægtefælle eller samlever, og at hele familien derfor ville indgå i vurderingen. Udlændingestyrelsen havde endvidere vejledt ansøgeren om at udfylde og indsende en ny ansøgning om ægtefællesammenføring under henvisning til barnets moder som hans samlever, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at han havde fastholdt sin ansøgning om familiesammenføring under henvisning til fællesbarnet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse skulle vurderes ud fra familiens samlede forhold og ikke alene ud fra ansøgerens forhold til fællesbarnet. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremsendt ansøgningsskemaet FA1 eller oplyst svarende til de oplysninger, der fremgår af FA1. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det følger af udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., at en udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at et afslag på opholdstilladelse i Danmark ikke udgjorde en krænkelse af ansøgerens, barnets moders og fællesbarnets rettigheder efter Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel. 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om hindringer for, at ansøgeren, barnets moder og fællesbarnet kunne udøve familielivet i USA, hvor ansøgeren var født og opvokset, hvor han var statsborger, og hvor hans fader boede. Det af ansøgeren anførte om, at fællesbarnet var dansk statsborger, at fællesbarnets bedsteforældre boede tæt på barnet, at ansøgeren var sammen med fællesbarnet hver dag og ikke ønskede at være væk fra barnet, at barnets moder havde boet i Danmark hele sit liv, at barnets moder var i gang med sin kandidatuddannelse og ikke ønskede at forlade

Danmark, at ansøgeren siden maj 2010 havde boet i Danmark, at han ingen tætte relationer havde i USA, idet ansøgerens fader var den eneste, ansøgeren havde tilbage, herunder at ansøgerens moder var død, at han ingen søskende eller bedsteforældre havde i USA, at han intet havde at vende tilbage til i USA, og at ansøgeren havde opbygget et solidt netværk gennem sit arbejde i Danmark, **fandt Udlændingenævnet herudover** ikke kunne føre til et ændret resultat. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieleven. Det forhold, at ansøgeren under sagsbehandlingen ikke havde været berettiget til at arbejde, at han havde fået flere jobtilbud, som han havde afslået, at han ville kunne få et arbejde straks og forsørge sin familie, og at han ikke ville være til last for samfundet, **fandt Udlændingenævnet ydermere** ikke kunne føre til ændret resultat, idet der herved ikke var oplyst om forhold, der i sig selv kunne føre til meddelelse af opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 c. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at et afslag på familiesammenføring ikke ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, da der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed eller barnets tarv, der talte for, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2017/31.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af samvær med den forælder, barnet ikke bor sammen med, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2017 Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsborger fra USA, der havde søgt om familiesammenføring som fader til sit herboende mindreårige barn. Barnet boede sammen med sin moder her i landet.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af sagens konkrete omstændigheder, at der forelå sådanne ganske særlige omstændigheder, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens og barnets moders oplysninger om, at ansøgeren og barnets moder havde et herboende fællesbarn, født i 2004, med hvem ansøgeren siden sin indrejse i Danmark i januar 2015 havde udøvet regelmæssigt samvær i et ikke uvæsentligt omfang. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren og barnet havde udøvet regelmæssigt samvær i cirka ni til tolv hverdage i løbet af en normal fire ugers periode, at ansøgeren og barnet havde udøvet regelmæssigt samvær i weekenderne fra fredag til søndag, og at ansøgeren og barnet havde udøvet regelmæssigt samvær i cirka tre uger i forbindelse med ferie, herunder vinter- og efterårsferie, samt hver anden jul og nytår. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at samværet mellem ansøgeren og barnet havde været udøvet siden ansøgerens genindrejse i Danmark i januar 2015 på

sådan en måde, at det ville stride imod Danmarks internationale forpligtelser at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2017/32.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en serbisk statsborger, der havde søgt om familiesammenføring som moder til sit herboende mindreårige barn, født i april 2015. Barnet boede sammen med sin fader.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå sådanne særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at ansøgeren kunne få opholdstilladelse under henvisning til barnet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde haft begrænset samvær med barnet siden september 2015, idet hun havde haft ret til at se barnet to gange om ugen i cirka tre timers varighed på et bibliotek, og at hun siden november 2017 havde haft mulighed for at udøve samvær med barnet to gange om ugen af i alt fem timers varighed på biblioteket. **Udlændingenævnt fandt således**, at ansøgeren ikke havde samvær med barnet i et sådan omfang, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at barnet ikke overnattede hos ansøgeren, og at samværet var forsøgt etableret og udøvet under ansøgerens ulovlige ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke kunne anses for at have haft en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet med barnet i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at ansøgeren og barnet kunne udøve familielivet gennem besøgsophold. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at hun ikke ville bo i Serbien sammen med barnet, da barnets fader havde opholdstilladelse i Danmark, at barnet opholdt sig hos sin fader mod ansøgerens vilje, og at ansøgeren ville miste kontakten med barnet ved udrejse, at det var en stor økonomisk samt psykisk belastning for ansøgeren at skulle rejse frem og tilbage, ligesom det ville påvirke barnet, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren havde mulighed for at udøve samvær med barnet i Danmark, og at samværet ville kunne udøves via besøgsophold. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at uanset om det måtte blive lagt til grund, at der mellem ansøgeren og barnet eksisterede et beskyttelsesværdigt familieliv i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, var Danmark ikke nærmest til at beskytte dette familieliv, henset til omfanget af ansøgerens samvær med barnet. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende EMRK artikel 8 og familiesammenføring, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at det efter praksis hverken var muligt at opnå opholdstilladelse med henblik på etablering af samvær med herboende børn eller intensivering heraf. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om

ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren blev givet opholdstilladelse. ÅB/2017/33.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvor barnet har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til to syriske statsborgere, der havde søgt om familiesammenføring som forældre til et herboende mindreårigt barn (referencen), født i 2005, der i januar 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Den herboende reference var udrejst af Syrien i 2012 til Egypten sammen med sine forældre og søskende, og han var efterfølgende i 2014 udrejst fra Egypten i 2014 til Danmark sammen med sin myndige storebroder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der havde foreligget et beskyttelsesværdigt familieliv i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 mellem den herboende reference og ansøgerne, men at dette var blevet afbrudt efter familiens eget valg, idet familien selv havde besluttet, at den herboende reference skulle rejse til Danmark sammen med sin storebroder. Selv om den herboende reference således indtil sin udrejse af Egypten havde boet sammen med sine forældre, og selv om han på tidspunktet for ansøgningens indgivelse var ti år og dermed mindreårig, **fandt Udlændingenævnet endvidere**, at det ikke fulgte af Danmarks internationale forpligtelser, at Danmark var nærmest til at beskytte dette familieliv, således at ansøgerne kunne meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at familien efter det oplyste havde opholds- og arbejdstilladelse i Egypten, hvor de havde boet siden december 2012, at den herboende references storebroder efter de foreliggende oplysninger forladt Egypten, blandt andet fordi han tjente meget lidt i Egypten i forbindelse med sine jobs, og at den herboende reference udrejste sammen med ham, fordi den herboende reference skulle søge familiesammenføring til resten af familien. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt desuden** på baggrund af de faktiske forhold, at Danmark ikke kunne anses for forpligtet til at beskytte det familiemæssige samliv mellem den herboende reference og ansøgerne, jf. Danmarks internationale forpligtelser, således at der skulle meddeles opholdstilladelse til ansøgerne for at sikre en genetablering af en familiemæssig enhed, mens den herboende reference var mindreårig. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgernes op-

holdstilladelse i Egypten var tidsbegrænsede og opnået ved at indskrive referencens yngre søskende i skolesystemet i Egypten, hvilket automatisk gav ret til ophold for den øvrige familie, og at det på grund af den politiske situation i Egypten var usikkert, om familien fortsat ville kunne forlænge opholdstilladelserne, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at familien på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde opholds- og arbejdstilladelse i Egypten, og således havde mulighed for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at det forhold, at den herboende references herboende storebroder havde påtaget sig rollen som forsørger og omsorgsperson for den herboende reference, at den herboende reference klarede sig fagligt og socialt fint, men var præget af sit store savn efter sin familie, og at den herboende reference efter partsrepræsentantens vurdering var omfattet af FN's Børnekonventions artikel 9, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det var familiens eget valg at sende den herboende reference til Danmark sammen med sin storebroder og dermed adskille ham fra forældrene og resten af familien, at det efter det oplyste var meningen, at den herboende references storebroder skulle tage sig af den herboende reference, at den herboende reference ikke var at betragte som en uledsaget mindreårig, idet han var kommet til Danmark sammen med sin storebroder, der til Udlændingestyrelsen havde tilkendegivet, at han ønskede at være ledsager til den herboende reference, som den herboende reference på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse boede sammen med, og at den herboende reference dermed havde en omsorgsperson i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 12 år, og at hans store savn efter sin familie derfor primært relaterede sig til et ønske om at bringe familien til Danmark og ikke udsprang af et særligt behov for sine forældres pasning og pleje. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at FN's børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8. Det forhold, at den herboende reference efter det oplyste ikke kunne vende tilbage til Egypten, idet der ikke ventede noget værdigt liv, og chancen for at få en uddannelse og en ordentlig fremtid var lig nul, og at den herboende reference og den herboende references herboende storebroder ikke kunne vende tilbage til Egypten, uden at det ville få en form for konsekvenser eller repressalier, da de efter det oplyste havde forladt Egypten ulovligt, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at de generelle økonomiske og sociale forhold i Egypten ikke i sig selv kunne medføre en opholdstilladelse i Danmark til ansøgerne efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference havde et gyldigt syrisk pas, at det ikke i forbindelse med den herboende storebroders og den herboende references asylsager var oplyst, at de var udrejst ulovligt af Egypten, og at der ikke forelå dokumentation for, at den herboende reference ikke kunne genindrejse i Egypten for at udøve familielivet der sammen med ansøgerne og tre søskende, som havde opholdstilladelse i Egypten. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgernes personlige forhold, herunder helbredsmaessige forhold, der kunne begrunde, at de blev givet opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende references fader (den mandlige ansøger) efter det op-

lyste ikke led af alvorlige sygdomme eller handicap. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at den herboende references moder (den kvindelige ansøger) efter det oplyste havde fået taget nogle leverfunktionsprøver, men at disse ikke havde vist alvorlig sygdom. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at den herboende references moder måtte henvises til at fortsætte en eventuel behandling i Egypten, og at nyresten/galdesten ikke kunne anses for at være en så alvorlig sygdom, at det kunne føre til meddelelse af opholdstilladelse. På den baggrund stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse, da dette ikke kunne anses for uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser. ÅB/2017/34.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familielivet mellem en forælder og et herboende mindreårigt barn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til et herboende mindreårigt barns moder og stedfader efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, som var statsborgere i Syrien. Udlændingenævnet hjemviste samtidig Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende det herboendes barns lillesøster til fornyet vurdering, idet Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen skulle have truffet afgørelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og ikke udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Det herboende mindreårige barn, som var født i september 2006 i Syrien, var indrejst i Danmark i april 2015 med sin morbroder og en fætter.

Udlændingenævnet fandt, at det herboendes barns moder ikke kunne meddeles opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde til grund**, at det herboende barn og det herboende barns moder havde haft et familieliv, der var beskyttelsesværdigt i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet anså imidlertid** familielivet for frivilligt afbrudt, idet det herboende barn havde boet hos sin fader, siden han var fem år, idet hans moder i januar 2015 havde valgt at udrejse til Tyrkiet alene, og idet han var udrejst af sit hjemland med sin morbroder. Det forhold, at klageren havde anført, at familielivet ikke var blevet frivilligt afbrudt, idet adskillelsen af familiemedlemmerne skyldtes borgerkrigen i Syrien, kunne således ikke føre til en anden vurdering. Klagerens henvisning til FN's Børnekonvention og bemærkninger om, at der i den konkrete sag ikke var tvivl om, at barnets tarv tilsagde, at der burde meddeles opholdstilladelse til det herboende barns moder og stedfader, idet det herboende barn var meget påvirket af savnet til sin moder og mistrivedes, kunne heller ikke føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at et afslag på opholdstilladelse til det herboendes barns moder ikke udgjorde en krænkelse af FN's børnekonvention, idet denne – efter Udlændingenævnets opfattelse – ikke medfører en videre adgang til familiesammenføring end den, der følger af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskeret-

tighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet henviste til**, at det herboende barns moder ikke havde boet sammen med det herboende barn, siden han var cirka fem år, at han herefter havde boet hos sin fader, og at det herboende barns moder i januar 2015 var udrejst alene til Tyrkiet. **Udlændingenævnet henviste endvidere til** FN's børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstarterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. **Udlændingenævnet henviste desuden til**, at det herboende barn boede sammen med en værge (klageren), at han havde sin morbroder (værgens broder) og sin fætter i Danmark, og at det efter det oplyste var værgen, der var det herboende barns primære omsorgsperson, hvilket han havde været siden 2015. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det herboende barn havde et familiært netværk her i landet, som kunne tage vare på ham. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet desuden**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende imod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele det herboendes barns moder afslag på opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke forelå oplysninger om det herboende barns moders personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hun skulle gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke var særlige grunde til at meddele det herboende barns stedfader opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at det herboende barn og det herboende barns stedfader ikke havde haft et familieliv, der var beskyttelsesværdigt i medfør af EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at et afslag på opholdstilladelse til det herboende barns stedfader ikke ville stride imod hensynet til familiens enhed, jf. EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige fader, moder og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå oplysninger om det herboende barns stedfaders personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at han fik opholdstilladelse. FAM/2017/97.

I de tilfælde, hvor det mindreårige, herboende barn er dansk statsborger, hvor den ansøgende forælder ikke er statsborger i et land, der er medlem af EU, hvor barnets forældre ikke er i et forhold, og hvor det gøres gældende, at barnet vil være nødsaget til at forlade Den Europæiske Unions område, såfremt den ansøgende forælder ikke meddeles opholdstilladelse, skal spørgsmålet om opholdstilladelse til den ansøgende forælder i visse tilfælde vurderes efter praksis fra EU-Domstolen. Der henvises i det hele til afsnit 3.3.2.5., Zambrano-dommen.

3.3.3.1.2. Forældre til herboende mindreårige børn, som har midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3 (midlertidig beskyttelse)

Når en person i Danmark har fået midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, er det normalt først muligt at opnå familiesammenføring, når vedkommende har haft opholdstilladelse i Danmark i mere end de sidste tre år.

Det fremgår imidlertid af bemærkningerne, at der skal meddeles familiesammenføring – også inden for de første tre års ophold her i landet – hvis Danmarks internationale forpligtelser konkret tilsiger det. Der kan f.eks. være i situationer, hvor hensynet til barnets tarv kan have betydning for, om der skal gives tilladelse til familiesammenføring på et tidligere tidspunkt. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den herboende er et uledsaget mindreårigt barn, hvis forældre søger om familiesammenføring. Der henvises i det hele til afsnit 3.3.1.1.3. for en nærmere gennemgang af reglerne vedrørende familiesammenføring med herboende personer med midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn, som har midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Syrien, der søgte om familiesammenføring med sin herboende søn under 15 år (referencen), som i november 2015 var blevet meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, med henblik på midlertidigt ophold. Udlændingestyrelsen havde i december 2016 meddelt referencens moder opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til referencen. Moderen var indrejst i Danmark i februar 2017. Udlændingestyrelsen havde i afgørelsen lagt vægt på, at ansøgeren var blevet i Syrien, mens resten af familien i 2013 var flygtet til henholdsvis EU og Tyrkiet, at familien havde været i Syrien i 2014, og at ansøgeren ikke var taget med til Tyrkiet, da familien igen udrejste. Udlændingestyrelsen havde vurderet, at familielivet var blevet afbrudt. Udlændingenævnet indkaldte referencens moder til at afgive mundtlig forklaring for nævnet. Moderen forklarede under nævnsmødet, at familien oprindeligt flygtede samlet til et andet område af Syrien, at en af sønnerne blev fritaget for militærtjeneste, mens en anden søn var nødt til at melde sig til militærtjeneste. Sønnen blev efterfølgende dræbt. Familien besluttede herefter at flygte, og man flygtede enkeltvis. Familien havde ingen planer for, hvor og hvornår man skulle mødes igen – familien tænkte alene på at komme væk. Ansøgeren ville ikke tro på, at sønnen var dræbt, før han havde set et lig, hvorfor han blev i Syrien for at få liget udleveret. Ansøgeren fik liget udleveret cirka syv måneder inden nævnsmødet i august

2017. Moderen forklarede endvidere, at referencen talte med ansøgeren næsten hver dag, enten telefonisk eller via Skype, og at ansøgeren ved ankomst til Danmark skulle bo sammen med resten af familien.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens ansøgning om familiesammenføring burde imødekommes efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, da det vurderedes at være bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, **idet Udlændingenævnet fandt**, at familielivet mellem ansøgeren og referencen ikke var afbrudt frivilligt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren forblev i Syrien, da resten af familien udrejste, med henblik på at sørge for udleveringen og bisættelsen af sin søn, og at da dette lykkedes, var udrejsen fra Syrien til Tyrkiet forhindret af tilstedeværelsen af oprørsgrupper og ISIS i Syrien. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren og referencen havde vedligeholdt kontakten telefonisk i hele perioden, at referencen besøgte ansøgeren i Syrien i en måned i 2014, og at referencen søgte om familiesammenføring samtidigt med både sin fader og sin moder, efter han blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at referencen var 14 år, og at referencen inden flugten fra Syrien boede sammen med begge sine forældre og sine fire brødre. FAM/2017/54.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til to syriske statsborgere, der havde søgt om familiesammenføring med deres herboende mindreårige søn (referencen).

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, at referencen ikke havde haft denne opholdstilladelse i mere end de sidste tre år, og at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde, at ansøgerne på nuværende tidspunkt kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. Danmarks internationale forpligtelser. **Udlændingenævnet fandt således** – uanset at referencen var mindreårig på ansøgningstidspunktet, og at han forud for udrejsen af Syrien havde boet sammen med ansøgerne – at det ikke fulgte af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Børnekonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), at Danmark var nærmest til at beskytte dette familieliv, således at ansøgerne kunne meddeles opholdstilladelse, samtidig med at referencen havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i under tre år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen var udrejst af Syrien med sine forældres accept, at hans fader – den mandlige ansøger – havde fået referencens pas stemplet, så han kunne udrejse, at referencen havde foretaget rejsen alene, og at han efter det oplyste således efter ansøgernes vurdering havde haft en modenhed og selvstændighed til at kunne rejse alene. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen efter det oplyste var rejst mod Danmark, hvor hans storebroder også boede med sin familie, umiddelbart efter, at

broderen var meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten og referencen selv havde henvist til FN's Børnekonventions artikel 3 og anført, at referencen var 17 år på ansøgningstidspunktet, og at det måtte anses for at tjene barnets tarv bedst, at han i Danmark kunne fortsætte familielivet med ansøgerne. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet henviste til, at referencen og hans broder begge boede i Danmark, at referencen havde haft en alder og en modenhed, der havde ført til, at han havde afbrudt sit familieliv med ansøgerne i Syrien, at han var rejst alene fra Syrien til Danmark med ansøgernes accept, og at han på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde en alder, hvor han som myndig ikke var afhængig af, at forældremyndighedsindehaveren eller en anden omsorgsperson bistod ham i det daglige. **Udlændingenævnet bemærkede**, at FN's Børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den kvindelige ansøger led af diabetes, forhøjet blodtryk, en nervesygdom i øjet, gigtsygdom og depression, og at den mandlige ansøger led af diabetes, hjertesygdom og brok, og at han havde fået fjernet en nyre og halvdelen af leveren. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet resultat, idet det herved hverken var sandsynliggjort eller dokumenteret, at ansøgerne ikke var i stand til at tage vare på sig selv. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke herved var godtgjort, at ansøgerne led af så alvorlige sygdomme, at der på den baggrund måtte anses at foreligge ganske særlige grunde til at meddele ansøgerne opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgernes ansøgninger, at de ikke led af alvorlig sygdom eller handicap. Det forhold, at ansøgerne var både fysisk og psykisk belastede af, at de ikke kunne se deres børn, at de begge havde helbredsmæssige problemer, at de måtte flytte mange gange, at de ikke havde andre børn i hjemlandet til at tage sig af dem, at de ikke selv følte sig i stand til at tage vare på sig selv, og at det var udelukket, at hjemlandets sociale myndigheder kunne tilvejebringe den nødvendige omsorg og pleje, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at generelle sociale og økonomiske forhold i ansøgernes hjemland eller opholdsland ikke i sig selv kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, uanset om de ansøgende familiemedlemmer måtte bo under dårlige forhold eller være på flugt. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at der ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen alene med henblik på, at en ansøger skulle indrejse i Danmark for at modtage lægelig behandling uanset de familiemæssige forhold, og at der ikke forelå oplysninger i sagen om, at referencen havde haft et særligt pasnings- og plejeforhold i forhold til sine forældre. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det på baggrund af sagens oplysninger kunne lægges til grund, at ansøgerne havde adgang til lægehjælp i Syrien. Det forhold, at referencen havde oplyst, at han var bekymret for ansøgerne, idet han frygtede, at de ville kunne risikere at blive opsøgt eller truet af regeringsstyrkerne, at han selv var flygtet, idet han frygtede også at skulle indkaldes til militæret ligesom sine søskende, og at regeringsstyrkerne mente, at familien tilhørte oppositionen, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var tale om forhold af asylret-

lig karakter, som ikke i sig selv kunne begrunde meddelelse af opholdstilladelse til ansøgerne i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB/2017/35.

3.3.3.1.3. Forældre til herboende voksne børn

Der kan efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter en konkret vurdering gives opholdstilladelse til forældre til herboende voksne børn.

Dette vil som udgangspunkt være tilfældet, hvis forælderen allerede i hjemlandet gennem en længere periode har haft fælles bopæl med det herboende barn, der har fungeret som familiens overhoved, herunder har forsørget forælderen. Det tillægges betydning, om den voksne forælder har indgivet ansøgningen om opholdstilladelse i umiddelbar tidsmæssig forlængelse af, at det herboende voksne barn meddeles opholdstilladelse i Danmark, om forælderen har andre voksne børn i hjemlandet, om forælderen er selvforsørgende, og om forælderen har en ægtefælle.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med forældre til herboende voksne børn efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en canadisk statsborger, der havde søgt om familiesammenføring med sin herboende søn. Det fremgik af sagen, at ansøgerens søn var født i juni 1959, at han var blevet meddelt dansk statsborgerskab i 1989, at han havde stiftet selvstændig familie i 1979, og at ansøgeren og den herboende søn ikke havde boet sammen i 35 år. Desuden fremgik det, at ansøgeren tidligere havde haft opholdstilladelse i Danmark mellem december 1989 og august 1991 og mellem oktober 2004 og oktober 2005, at hun havde opholdt sig i Danmark fra hendes opholdstilladelses udløb i oktober 2005 og frem til oktober 2006, at ansøgerens ægtefælle var afgået ved døden i maj 2015, at ansøgeren efter det oplyste ikke havde mulighed for at blive passet i Canada, og at den herboende søn havde forsørget ansøgeren ved pengeoverførsler, når dette var nødvendigt.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne gives opholdstilladelse til ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til ansøgerens helbredstilstand, da ansøgeren ikke havde opnået en tilknytning til Danmark, der kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at ansøgeren havde opnået en vis tilknytning til Danmark, idet hun tidligere havde haft opholdstilladelse i Danmark mellem december 1989 og august 1991 og mellem oktober 2004 og oktober 2005 og havde opholdt sig i Danmark fra sin seneste opholdstilladelses udløb og frem til oktober 2006. **Udlændingenævnet fandt dog**, at ansøgeren

havde en større tilknytning til Canada, idet hun begge gange havde valgt at afbryde sin tilknytning til Danmark for at flytte tilbage til Canada. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende søn, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende søn havde stiftet selvstændig familie i 1979, og at den herboende søn og ansøgeren ikke havde boet sammen de sidste 35 år. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at den herboende søn havde forsørget ansøgeren, når dette var nødvendigt, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren indtil maj 2015 havde boet sammen med sin ægtefælle i Canada og derfor ikke havde været en integreret del af den herboende søns husstand, og at den herboende søn fortsat ville kunne forsørge ansøgeren i samme omfang som hidtil, selv om ansøgeren ikke havde opholdstilladelse i Danmark, ligesom familielivet mellem ansøgeren og den herboende søn kunne udøves gennem besøgsophold. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke var etableret at sådant ganske særligt afhængigheds- eller tilknytningsforhold mellem ansøgeren og den herboende søn, at dette kunne danne grundlag for opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at et afslag på opholdstilladelse ikke var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige fader, moder og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren skulle gives opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren led af gigt- og hjertesygdomme, at hun modtog blodfortyndende, vanddrivende og blodtrykssænkende medicin, at hun var sengeliggende med rygsmerter som følge af et fald, og at hun ikke var selvhjulpen, idet der ikke var tale om sygdomme af så alvorlig karakter, at det kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at uanset, at ansøgerens generelle helbredsmæssige tilstand måtte antages at være blevet forværret under ansøgerens ophold i Danmark, og at ansøgeren var afhængig af personlig og praktisk hjælp, kunne dette ikke i sig selv begrunde, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at aldersbetingede lidelser samt generelle sociale og økonomiske forhold i hjemlandet eller opholdslandet ikke kan danne grundlag for en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde herved også vægt på**, at ansøgeren måtte henvises til fortsat at modtage behandling i Canada, hvor ansøgeren var statsborger. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et afslag på opholdstilladelse ikke udgjorde en krænkelse af EMRK artikel 8, da der ikke i sagen forelå oplysninger om forhold, som bevirkede, at det ville være uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse. FAM/2017/8.

Sagen blev i øvrigt behandlet sammen ansøgerens søns sag. Der henvises til afgørelse FAM/2017/9, der er gengivet i afsnit 3.3.3.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en iransk statsborger, der søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin voksne datter. Ansøgeren havde tidligere haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, men var i august 2011 udrejst til Iran med henblik på at tage permanent ophold. Ansøgeren havde i den forbindelse underskrevet en frafaldserklæring vedrørende sin opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og den herboende reference, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke eksisterede eller var etableret et sådant ganske særligt afhængigheds- eller tilknytningsforhold mellem ansøgeren og den herboende reference, der kunne danne grundlag for opholdstilladelse i Danmark for ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det forhold, at ansøgeren og den herboende reference havde boet sammen fra 1989 og indtil 2011, hvor ansøgeren frivilligt var repatrieret til Iran, kunne ikke føre til en anden vurdering, idet ansøgeren herved var ophørt med at være en del af sin datters husstand. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens forudgående ophold i Danmark i perioden fra 1991 til 2011 samt efterfølgende ophold siden hendes indrejse i Danmark på visum i december 2014 ikke kunne føre til, at der mellem ansøgeren og den herboende reference eksisterede eller var genetableret et sådant familieliv, der kunne føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren siden udløbet af sit visum enten havde opholdt sig i Danmark på processuelt ophold eller ulovligt. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke ville stride imod hensynet til familiens enhed, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige fader, moder og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. Det oplyste om, at ansøgeren efter det oplyste skulle være uden familie og netværk i Iran, og at forholdene på plejehjem i Iran – efter den herboende references oplysninger – er både dyre og dårlige, kunne ikke føre til et andet udfald. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren i Iran ville være uden lægelig hjælp eller den nødvendige pleje enten i offentligt eller privat regi, herunder at det ville være umuligt at skaffe pleje til ansøgeren på anden vis. **Det**

indgik tillige i Udlændingenævnets vurdering, at ansøgeren havde nedsat syn, hørelse og bevægelse, at hun havde svært ved at begå sig, idet hun var analfabet, at hun havde svært ved at handle ind, tage til læge, lave mad og gå i bad, og at hendes helbred var væsentligt forværret inden for de seneste fire år. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke var oplyst om sådanne forhold, der kunne føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede desuden**, at generelle sociale og økonomiske forhold i en udlændings hjemland eller opholdsland ikke i sig selv kan begrunde en opholdstilladelse i Danmark, ligesom et manglende familienetværk, almindelig alderssvækkelse og dertilhørende følgesygdomme ikke i sig selv kan føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet bemærkede i øvrigt**, at der ikke kan meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen alene med henblik på at modtage lægelig eller medicinsk behandling her i landet. Det anførte om, at ansøgeren var udrejst fra Danmark som følge af, at hun havde en depression grundet et forløb med brystkræft, og at hun på daværende tidspunkt havde familie i Iran, at hun ikke kunne overskue konsekvenserne af at repatriere, at hendes langvarige ophold i Iran skyldtes ansøgerens depression i forbindelse med broderens død, og at ansøgeren var indstillet på at tilbagebetale repatrieringsydelsen, kunne ikke føre til et ændret udfald, idet der ikke var tale om forhold, der kunne føre til, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, idet der ikke i øvrigt var oplyst om ganske særlige forhold, herunder alvorlige personlige og helbredsmæssige forhold, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. FAM/2017/136.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en statsløs palæstinenser, der havde søgt om familiesammenføring med sin herboende voksne søn. Ansøgeren var efter det oplyste fysisk svækket blandt andet efter en blodprop i hjernen. Ansøgeren havde tidligere i perioden fra august 1991, til hun var udrejst i april 1993, haft opholdstilladelse i Danmark og havde i den forbindelse boet sammen med sine sønner i Danmark. Ansøgeren var imidlertid i 1993 rejst tilbage til Libanon.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og dennes søn eller hendes øvrige sønner i Danmark, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens søn siden 1995 havde været gift tre gange, at han havde to børn født i henholdsvis september 1996 og september 2001, og at han således efter ansøgerens udrejse af Danmark i 1993 havde etableret selvstændig bopæl og familie. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren tidligere havde haft en opholdstilladelse i Danmark i perioden fra cirka 1991 til 1993,

og at hun i denne periode havde boet sammen med sin ægtefælle og sine sønner i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren i 1993 selv havde valgt at følge med sin ægtefælle tilbage til Libanon og dermed rejse fra sine børn, opgive sin opholdstilladelse i Danmark og afbryde familielivet. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren i de efterfølgende år efter det oplyste cirka hvert andet år havde været i Danmark for at besøge sine børn og børnebørn og siden 2013 havde boet hos sine sønner i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i mere end 20 år ikke havde haft bopæl sammen med sine sønner, at hun siden 2013 enten havde opholdt sig på processuelt ophold eller havde opholdt sig ulovligt i Danmark, og at hun ikke herved kunne anses for at have etableret en sådan helt særlig tilknytning til sine sønner i Danmark, at dette kunne føre til meddelelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens ophold i Danmark henset til karakteren heraf ikke i sig selv kunne føre til, at der mellem ansøgeren og dennes sønner var etableret et sådant familieliv, der kunne føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering**, at det i forbindelse med klagen var oplyst, at ansøgerens sønner havde forsørget ansøgeren, siden hun var rejst tilbage til Libanon i 1993. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering af sagen, idet der på intet tidspunkt tidligere i sagen havde været fremlagt oplysninger om eller dokumentation for, at ansøgeren var blevet forsørget af sine børn efter sin udrejse, ligesom ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om familiesammenføring med sin søn i august 2013 alene havde oplyst, at sønnen havde forsørget hende i perioden fra 1990 til 1992. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det – uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren var blevet forsørget af sine børn som oplyst – ikke i sig selv kunne føre til et andet resultat, da der herved ikke var oplyst om en sådan helt særlig tilknytning, der gik udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, og da der ikke var oplyst om omstændigheder, som medførte, at ansøgerens børn ikke fortsat ville kunne forsørge ansøgeren i Libanon. **Udlændingenævnet tillagde det også væsentlig vægt**, at ansøgeren først cirka 20 år efter sin udrejse af Danmark igen havde søgt om opholdstilladelse i Danmark, at hun i alle disse år havde været bosiddende i Libanon sammen med sin ægtefælle, mens hendes tre sønner havde været bosiddende i Danmark, og at ansøgerens sønner, hvis de ønskede det, således havde mulighed for at forsørge ansøgeren under fortsat bopæl i Libanon. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige forhold, herunder helbredsmaessige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne gives opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ifølge sagens lægelige oplysninger omkring 2006 formentlig havde haft en hjerneblødning/blodprop i hjernen, som hun efter det oplyste havde såvel fysiske som kognitive følger efter, at hun var kronisk svækket både fysisk og psykisk, at der ikke skulle være udsigt til bedring, at hun ikke skulle være i stand til at tage vare på sig selv, og at hun grundet sine lægelige forhold ikke kunne udrejse af Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens søn i ansøgningen fra august 2013 om opholdstilladelse til ansøge-

ren havde oplyst, at ansøgeren ikke var alvorligt syg eller handicappet, at ansøgeren efter det oplyste var blevet ramt af en blodprop/hjerneblødning, flere år før hun indrejste i Danmark i 2013, og at der således var tale om en helbredsmæssig tilstand, der allerede forelå forud for hendes indrejse i Danmark i 2013. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at ansøgeren i en årrække frem til sin indrejse i Danmark i 2013 havde været i stand til at bo i Libanon – med sine børns forsørgelse – på trods af sine helbredsmæssige forhold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om, at ansøgeren ikke ville kunne modtage korrekt medicinsk behandling i Libanon, og at en udlænding ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på, at udlændingen kunne omfattes af det danske sundhedssystem. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at det ikke var dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren i Libanon ville være uden adgang til lægelig hjælp eller nødvendig pleje – enten i offentligt eller privat regi, herunder at det ville være umuligt i Libanon at skaffe pleje til ansøgeren på anden vis. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens helbredsforhold ikke i sig selv kunne begrunde, at der blev givet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren også havde fået afslag på humanitær opholdstilladelse i november 2014 og afslag på genoptagelse af sin sag herom i juni 2015. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at udlændingelovens § 9 b må anses som en lex specialis regel i forhold til vurderingen af, om en udlænding, som tidligere har været asylansøger, kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af sine helbredsmæssige forhold. **Udlændingenævnet fandt supplerende**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren ikke havde noget familienetværk i Libanon, og at der ikke var sociale myndigheder, som kunne tage sig af ansøgeren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og dennes herboende sønner havde levet adskilt fra hinanden i henholdsvis Libanon og Danmark i 20 år forud for ansøgerens indrejse i Danmark i 2013, at ansøgerens familie havde mulighed for at sørge for passende pasning og pleje af ansøgeren i Libanon, og at ansøgerens herboende familie havde mulighed for at tage på besøgsophold hos ansøgeren i Libanon. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke kunne danne grundlag for opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at der var henvist til, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 også vedrører bedsteforældre og børnebørn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige fader, moder og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, herunder alvorlige personlige eller helbredsmæssige forhold, **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ikke ville være uproportionalt og stridende mod Danmarks in-

ternationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. FAM/2017/123.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, til en armensk statsborger, der havde søgt om familiesammenføring med sin herboende voksne datter. Ansøgeren havde forskellige helbredsmæssige problemer, herunder hjerteproblemer og hukommelsesproblemer. Ansøgeren og ansøgerens herboende datter havde ikke boet sammen siden 1993.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke kunne gives opholdstilladelse til ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem ansøgeren og hendes datter, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende datter var indrejst i Danmark i november 1993, at hun var blevet meddelt opholdstilladelse her i landet, at hun havde to børn født i henholdsvis september 1995 og november 2004, og at hun således havde etableret selvstændig bopæl og familie. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at ansøgeren havde boet sammen med sin datter indtil 1993, hvor datteren var 25 år, og at moder og datter herefter havde set hinanden under moderens tre besøgsophold i Danmark i 1997, 2001 og 2004 og under datterens årlige besøg i Armenien siden 2004. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren og hendes datter ikke havde haft fælles husstand, siden datteren var rejst til Danmark, og at ansøgerens og datterens besøgsophold i henholdsvis Danmark og Armenien ikke medførte, at der herved var skabt en sådan særlig tilknytning, der lå udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens datter efter det oplyste ikke havde forsørget hende, og at ansøgeren ikke havde boet sammen med sin datter i Armenien i en periode forud for datterens udrejse til Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke i øvrigt forelå oplysninger om ansøgerens personlige, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at hun blev givet opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren led af blandt andet iskæmisk hjertesygdom, at hun dårligt kunne finde ud af at gå på toilettet selv, at hun var gangbesværet og med rollator kunne gå ganske kort, at hun formentlig led af demens og derfor ikke var i stand til at tage sin daglige medicin, foretage indkøb eller i øvrigt tage vare på sig selv, og at hun to gange havde befundet sig i en komaligende tilstand, hvor hun var ukontaktbar. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var under behandling i sit hjemland og havde været indlagt, når det var nødvendigt, at det ikke var dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren ikke fortsat ville kunne modtage den nødvendige behandling i hjemlandet, og at en udlænding ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med henblik på, at udlændingen kunne omfattes af det danske sundhedssystem. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at

ansøgerens datter til en læge havde oplyst, at der ikke var muligheder for offentlig pasning i nævneværdig grad i Armenien, at det fra lægelig side var oplyst, at ansøgeren ikke kunne klare sig selv, og at en læge havde vurderet, at det ville være lægeligt uforsvarligt at sende ansøgeren tilbage til Armenien og at lade hende klare flyrejsen alene, da ansøgeren i en længere periode frem til sin indrejse i Danmark i december 2016 havde været i stand til at bo og opholde sig i Armenien på trods af sine helbredsæssige forhold. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at almindelig alderssvækkelse og dertilhørende følgesygdomme samt generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland ikke kan danne grundlag for opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende datter havde mulighed for at følge sin moder hjem til Armenien, ligesom hun tidligere var rejst med hende i december 2016 og i juli og august 2017. I august 2017 var ansøgeren således sammen med sin datter rejst fra Armenien til Danmark umiddelbart efter en indlæggelse, hvor hun efter det oplyste havde befundet sig i en komalignende tilstand, hvor hun var ukontaktbar. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren havde haft og ville have adgang til lægelig hjælp og nødvendig pleje i sit hjemland – enten i offentligt eller privat regi, herunder at det ikke ville være umuligt for ansøgerens datter at skaffe pleje til sin moder på anden vis. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at der i sagen var henvist til, at der var tale om familiesammenføring af en forælder over 60 år til en herboende indvandrer, og at der var henvist til, at der forelå et beskyttelsesværdigt familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8's forstand. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring. Det kan udledes af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige fader, moder og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der eksisterer et særligt afhængighedsforhold mellem et voksent barn og dets forældre, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens datter ifølge sagens oplysninger siden 2004 havde været på årlige besøgsophold i Armenien, og at hun således ikke var forhindret i fortsat at bevare kontakten med sin moder via besøgsophold. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ikke ville være uproportionalt og stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at meddele ansøgeren afslag på opholdstilladelse i Danmark. FAM/2017/122.

3.3.3.2. Søkende og andre nærtstående familiemedlemmer

Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan der gives opholdstilladelse til mindreårige udlændinge, der skal opholde sig hos andre personer, der bor i Danmark, end forældremyndighedsindehaveren, i forbindelse med adoption eller plejeforhold, eller, hvis særlige grunde taler for det, hos den mindreårige udlændings nærmeste familie.

Udlændingebekendtgørelsens § 21, regulerer bestemmelsen mere detaljeret.

Nærmeste familie kan for eksempel være søskende, bedsteforældre og forældres søskende. Hvis en biologisk forælder ikke har del i forældremyndigheden, vil en ansøgning fra et biologisk barn skulle afgøres efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og ikke efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3.

Det er generelt en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, at den herboende person, som er reference, er myndig.

I tilfælde, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, *skal* der stilles krav om – før der tillades familiesammenføring – at den herboende reference opfylder en række krav.

Såfremt opholdstilladelse gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, skal den herboende reference påtage sig at forsørge ansøgeren, og den herboende reference må ikke modtage hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven, i tiden indtil den herboende reference meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 20.

Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at økonomisk hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse ikke er omfattet af kravet om ikke at have modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller efter integrationsloven.

Såfremt ansøgeren meddeles opholdstilladelse med henblik på ophold hos sin nærmeste familie i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, skal der tillige stilles krav om, at den herboende reference råder over egen bolig af rimelig størrelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet fastsætter nærmere regler om, hvornår den herboende reference kan anses for at råde over egen bolig af rimelig størrelse, jf. udlændingelovens § 9, stk. 27.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med blandt andet mindreårige søskende efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til tre mindreårige somaliske statsborgere. To af ansøgerne var brødre til den herboende reference, mens den tredje ansøger var niece til den herboende reference.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå særlige grunde, herunder hensynet til børnenes tarv, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet fandt således** efter en konkret og individuel vurdering af sagens omstændigheder grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelser. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne ikke sås at have tilbageværende familie i hjemlandet, idet den herboende references moder var forsvundet i december 2007, den herboende references søster, der tillige var den ene ansøgers moder, var forsvundet i 2008, og den herboende references fader og broder var efter det oplyste afgået ved døden i juli 2016. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference kort tid efter sit tvangsægteskab havde valgt at flygte sammen med den ene ansøgende broder og den ansøgende niece, som den herboende reference havde boet sammen med, indtil hun var blevet gift og som hun havde haft ansvaret for, siden den herboende references moder havde forladt Somalia i december 2007, at den herboende reference ikke havde kunnet få sine øvrige brødre med ud af landet, da hun ikke havde turdet opsøge den herboende references faders bopæl, og at den anden ansøgende broder efterfølgende i august 2015 havde fundet frem til de to øvrige ansøgere i Kenya. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at den herboende reference midlertidigt havde overdraget ansvaret for ansøgerne til en veninde i en flygtningelejr i Kenya, at den herboende reference under et mundtligt nævnsmøde havde oplyst, at veninden ikke længere kunne tage sig af ansøgerne, og at den herboende reference havde oplyst, at veninden påtænkte at udrejse til Kenya og efterlade ansøgerne i Etiopien. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgerne var henholdsvis ni, ti og elleve år, og således ikke var i stand til at klare sig selv. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der forelå ganske særlig grunde for, at ansøgerne kunne meddeles opholdstilladelse under henvisning til den herboende reference som nærmeste familie, herunder hensynet til børnenes tarv, idet ansøgerne på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var uden omsorgspersoner og i øvrigt manglede grundlæggende omsorg, da den herboende references veninde havde forladt børnene, og da der efter det oplyste ikke var andre personer, der var trådt til for at forsørge eller yde omsorg for børnene. ÅB/2017/36.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, til tre mindreårige somaliske statsborgere, der havde søgt om familiesammenføring med deres herboende myndige broder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgerne skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til, at den herboende reference var deres nærmeste familie. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerne ifølge oplysningerne i ansøgningsskemaerne på ansøgningstidspunktet var henholdsvis 13 år, ni år og fem år, at de ikke led af alvorlige syg-

domme eller handicap, og at den herboende reference i klagen havde oplyst, at han havde sørget for, at nogen, der boede tæt på, holdt øje med ansøgerne. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den yngste af ansøgerne var syg i maven på grund af nervøsitet, angst og dårlig ernæring, og at han havde diarré, dårlig appetit, alvorlig underernæring, dysenteri, anæmi og parasitangreb. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at den yngste ansøger var under lægelig behandling, og at det til sagen var oplyst, at han ikke havde alvorlige sygdomme eller handicap. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den herboende reference havde en myndig søster, der formodedes at opholde sig i Kenya, og at den ældste ansøger på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var 16 eller 17 år, hvorfor det måtte antages, at hun kunne tage vare på sig selv og ikke havde det samme behov for omsorg og pleje som et yngre barn, uanset at hun var alene med ansvaret og bange for at være alene. **Udlændingenævnet kunne således ikke lægge til grund**, at ansøgerne led alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Somalia, herunder at de var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg. **Udlændingenævnet tillagde det i afgørelsen også betydning**, at den herboende reference først havde søgt om opholdstilladelse til ansøgerne i november 2014, uagtet at han fik opholdstilladelse i juni 2013, og at hans og ansøgernes fader døde i maj 2013. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignede tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, var grundlag for at meddele ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende reference ikke forud for sin udrejse af Somalia i december 2011 var trådt i forældremyndighedsindehavernes sted overfor ansøgerne, som levede sammen med den herboende references og ansøgernes forældre som en del af forældrenes husstand, indtil forældrenes skilsmisse i januar eller februar 2013, og herefter som en del af faderens husstand, indtil faderens død i maj 2013. Det forhold, at den herboende reference efter det oplyste også havde været en del af forældrenes husstand, inden den herboende references flugt fra Somalia i december 2011, og at den herboende reference havde bidraget til hele familiens forsørgelse, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet anså den herboende references og ansøgernes forældre for husstandens overhoveder. Den herboende reference havde således aldrig været ansøgernes primære omsorgsperson. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke sås at foreligge oplysninger om en helt særlig tilknytning mellem den herboende reference og ansøgerne, der lå udover, hvad der fulgte af det oplyste slægtskab. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at den herboende reference alene havde boet sammen med ansøgerne frem til december 2011, hvor den herboende reference var udrejst af Somalia, at den herboende reference ikke før sin udrejse havde stiftet selvstændig bopæl, som ansøgerne havde været en del af, og at den herboende references og ansøgernes forældre og myndige søster således måtte anses for at være ansøgernes nærmeste familie. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets afgørelse**, at den herboende reference ringede til ansøgerne hver fredag, at ansøgerne var flyttet tre km væk til en anden bolig, og at der ikke var nogen i nærheden, der kunne hjælpe dem. Dette kunne imidlertid ikke føre til en ændret

vurdering, idet den herboende reference havde oplyst, at han havde sørget for, at der blev holdt øje med ansøgerne, og at den herboende reference ikke havde dokumenteret eller sandsynliggjort, at dette ikke kunne fortsætte. Det forhold, at den herboende reference havde støttet ansøgerne økonomisk siden september 2013 med 900 kr. om måneden, men at pengene ikke slog til, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet henviste til**, at der ikke var oplyst om hindringer for, at den herboende reference fortsat kunne bidrage til ansøgernes forsørgelse som hidtil fra Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at generelle økonomiske og sociale forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kunne danne grundlag for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. ÅB/2017/37.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til familiesammenføring med herboende onkler/tanter, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, til to mindreårige congolesiske statsborgere, født i 1998 og 2000, der havde søgt om familiesammenføring med deres afdøde mosters ægtefælle (referencen). Udlændingenævnet omgjorde samtidig Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag til ansøgerne efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Ansøgernes biologiske forældre var afgået ved døden i 2007, og ansøgernes moster var afgået ved døden i 2014.

Udlændingenævnet fandt ved omgørelsen, at ansøgerne ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at referencen og ansøgernes moster efter det oplyste havde adopteret ansøgerne i Den Demokratiske Republik Congo i 2007, og at begge ansøgerne siden var indgået i referencens og mosterens husstand i Den Demokratiske Republik Congo indtil 2012, hvor referencen var flygtet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at referencen var nødsaget til at flygte fra Den Demokratiske Republik Congo, og at ansøgernes moster efterfølgende forsøgte at følge referencen sammen med parrets fællesbarn og ansøgerne, hvorunder ansøgernes moster efterfølgende blev fængslet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der måtte anses for at være etableret et familieliv mellem referencen og ansøgerne siden 2007, og at der ikke havde været tale om en frivillig afbrydelse af familielivet mellem referencen og ansøgernes moster og mellem referencen og ansøgerne. Det forhold, at ansøgernes moster blev adskilt fra parrets fællesbarn samt ansøgerne og efterfølgende afgik ved døden, og at fællesbarnet samt ansøgerne efter adskillelsen kom under en anden voksens omsorg, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til ansøgernes langvarige opvækst hos referencen som en del af dennes husstand, og henset til at der var tale om forhold, som referencen og ansøgernes moster var uden skyld i. **Udlændingenævnet fandt ved stadfæstelsen**, at det ikke kunne lægges til grund, at referencens adoption af ansøgerne kunne anerkendes efter dansk ret, jf. udlændin-

gelovens § 9, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at referencen ikke havde fremlagt dokumentation for, at adoptionen af ansøgerne kunne anerkendes efter dansk ret. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at referencen i forbindelse med sin asylsag havde oplyst, at han havde adopteret ansøgerne efter deres forældres død i 2007 i Den Demokratiske Republik Congo, og at referencen i forbindelse med ansøgernes ansøgning om opholdstilladelse i Danmark havde fremlagt dokumentation for, at referencen havde adopteret ansøgerne i Den Demokratiske Republik Congo. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da det er et krav for meddelelse af opholdstilladelse til et barn, der er adopteret i udlandet, efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, at den udenlandske adoption – foruden at være retsgyldig i adoptionslandet – tillige kan anerkendes efter dansk ret. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det er Ankestyrelsen, der har kompetence til at vurdere, om en udenlandsk adoption kan anerkendes efter dansk ret. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at referencen ikke havde dokumenteret, at adoptionen af ansøgerne kunne anerkendes efter dansk ret. FAM/2017/25.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Ansøgeren havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til en herboende person, som skulle være vedkommendes stedmoder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var oplyst divergerende om ansøgerens og den herboende references forhold til hinanden. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at den herboende reference i forbindelse med sin asylsag havde oplyst, at den herboende reference havde boet i Goma, Den Demokratiske Republik Congo, sammen med sin mor, sine børn og sine søskende, at den herboende reference efter sin ægtefælles død var fortsat med at bo i Goma med sin familie, at den herboende reference havde oplyst navnene på sine børn, at den herboende reference i maj 2012 efter problemerne ved grænseovergangen mellem Den Demokratiske Republik Congo og Uganda, hvor den herboende reference var blevet adskilt fra sin familie, havde fundet alle sin familiemedlemmer i Uganda. Den herboende reference havde således ikke oplyst om ansøgeren på noget tidspunkt forud for ansøgningen fra august 2015. Det var til ansøgningen oplyst, at den herboende reference havde boet sammen med ansøgeren i perioden fra 2003 og indtil den herboende references flugt i 2012, hvor de var blevet væk fra hinanden, og at de først havde fået kontakt i april 2015. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det på denne baggrund ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren var den herboende references steddatter og havde været en del af den herboende references husstand på noget tidspunkt. Det forhold at det var oplyst, at den herboende reference i forbindelse med sin asylsag ikke var blevet oplyst om, at hun skulle oplyse om savnede familiemedlemmer, at sprogbarrierer havde besværliggjort kommunikationen med

myndighedspersoner i Uganda, og at hun ikke efterfølgende havde fået mulighed for at oplyse om ansøgeren, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fremgik af UNHCR's familieskema, at der skulle oplyses om eventuelle stedbørn, hvilket den herboende reference ikke havde gjort. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren ikke ville stride mod hensynet til familiens enhed, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at beskyttelsen i EMRK artikel 8 primært tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie – det vil sige fader, moder og mindreårige børn – og at en konventionsstat kun i helt særlige tilfælde, hvor der mellem personer uden for kernefamiliebegrebet eksisterer en helt særlig tilknytning, der ligger udover, hvad der følger af slægtskabet i sig selv, vil være forpligtet til at tillade familiesammenføring. Det forhold, at den herboende reference havde oplyst, at hun var meget bekymret for ansøgeren, at ansøgeren blev slået hver dag, og at det blev værre fra gang til gang, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet det ikke var et forhold, der kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Det anførte om, at ansøgeren havde sin familie i Danmark, at ansøgeren ikke havde familie i hjemlandet, at ansøgeren ikke kunne tage ophold hos nogen i hjemlandet, at ansøgeren havde stærk tilknytning til den herboende reference, at ansøgerens to halvsøskende boede i Danmark, og at ansøgeren efter partsrepræsentantens opfattelse havde størst tilknytning til Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet der herved ikke var oplyst om sådanne ganske særlige grunde, der kunne føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. Det forhold, at det var oplyst, at ansøgeren skulle have boet i en kirke, indtil den herboende references veninde havde fundet ansøgeren i april 2015, at ansøgeren siden april 2015 havde boet hos den herboende references veninde, at den herboende reference havde besluttet, at ansøgeren skulle bo hos veninden, idet ansøgeren var hjemløs og forældreløs, og at ansøgeren ikke kunne bo hos veninden, idet veninden ikke kunne vedblive med at passe ansøgeren, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet det herved ikke var dokumenteret eller sandsynliggjort, at ansøgeren var uden omsorgspersoner i Den Demokratiske Republik Congo. Den omstændighed, at den herboende reference skulle have forsørget ansøgeren, efter at de havde fået kontakt i april 2015, kunne ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at den herboende reference fortsat ville kunne forsørge ansøgeren, sådan som det var oplyst, at hun hidtil havde gjort, og at det forhold, at der eventuelt blev sendt penge til forsørgelse, ikke var tilstrækkeligt til at etablere et beskyttelsesværdigt familieliv i Danmark, som Danmark ville være nærmest til at beskytte, jf. EMRK artikel 8. FAM/2017/79.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til to mindreårige eritreiske statsborgere, der havde søgt om familiesammenføring med deres herboende, myndige moster (den herboende reference), jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. Referencen var meddelt opholdstilladelse i Danmark som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne ikke kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingebekendtgørelsens § 21, stk. 1, nr. 2 eller nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde til, at ansøgerne ikke ville kunne vedblive med at tage ophold sammen med den herboende references moster og hendes familie i Eritrea. **Udlændingenævnet fandt således** ikke på baggrund af de foreliggende oplysninger at kunne lægge til grund, at ansøgerne ville lide alvorlig fysisk eller psykisk overlast ved at opholde sig i Eritrea, herunder at ansøgerne var uden omsorgspersoner eller i øvrigt savnede grundlæggende omsorg i Eritrea. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende references moster havde sin egen familie, at ansøgerne skulle være smuglet over grænsen og opholde sig illegalt i Sudan hos bekendte, og at ansøgerne efter det oplyste risikerede at stå uden omsorgspersoner i Sudan. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at den herboende references moster fortsat måtte anses som værende ansøgernes nærmeste omsorgsperson. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem den herboende reference og ansøgerne, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå en sådan særlig familiemæssig eller lignende tilknytning til en i Danmark fastboende person, at der uanset bestemmelsen i udlændingebekendtgørelsens § 21, var grundlag for at meddele ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 3. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgerne skulle have boet hos den herboende reference, siden ansøgernes moder havde forladt hjemmet i 2010, og at den herboende reference efter det oplyste havde forsørget ansøgerne. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet den herboende reference ikke herved havde dokumenteret at være trådt i forældremyndighedsindehaverens sted hverken før eller efter sin udrejse fra Eritrea, idet den herboende reference i 2014 havde overladt børnene til den herboende references moster, og i det den herboende references moster således siden 2014 havde været ansøgernes primære omsorgsperson, da hun havde passet og forsørget dem. Det forhold, at børnene opholdt sig illegalt i Sudan, og at der var risiko for kidnapning og misbrug, kunne ikke i sig selv føre til en ændret vurdering, idet generelle dårlige sociale og økonomiske forhold i hjem- eller opholdslandet ikke kunne føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. ÅB/2017/38.

3.3.4. Immigrationsafslag

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, finder blandt andet anvendelse i situationer, hvor der er tale om en udlænding, som er født i Danmark, og som tidligere har haft et langvarigt ophold her i landet, eller såfremt der foreligger væsentlige helbredsmæssige eller humanitære omstændigheder, der gør, at der bør meddeles opholdstilladelse her i landet, og hvor betingelsen for meddelelse af opholdstilladelse efter en anden bestemmelse i udlændingeloven ikke er opfyldt.

Dette afsnit omhandler situationer, hvor der ikke søges om opholdstilladelse til en herboende person med lovligt ophold, men hvor en udlænding søger om opholdstilladelse på eget, selvstændigt grundlag, således at der ikke henvises til vedkommendes familiemæssige tilknytning til Danmark. Der er typisk tale om situationer, hvor vedkommende enten har opholdt sig i Danmark i en længere periode uden nogensinde at have et egentligt opholdsgrundlag, eller fordi vedkommendes tidligere opholdstilladelse – for eksempel meddelt som en humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b, stk. 1 – ikke er blevet forlænget.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, og hvor ansøgerne ikke tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Usbekistan (moder) og dennes datter efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren og hendes datter ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at moderen og hendes datter ikke ved eller siden indreisen i Danmark i henholdsvis januar 2010 og maj 2015 havde haft et opholdsgrundlag i Danmark og dermed ikke havde haft en berettiget forventning om at kunne blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til sagen var oplyst, at datteren havde gået i både vuggestue, børnehave og skole i de perioder, hvor hun havde opholdt sig i Danmark, samt at der til sagen var vedlagt udtalelser, som understøttede dette. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse omstændigheder ikke kunne føre til, at datteren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset om datteren måtte have opnået en vis tilknytning til Danmark i kraft af, at hun havde gået i institutioner i Danmark, kunne dette ikke i sig selv medføre, at hun kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet henviste til**, at datteren alene havde opholdt sig i Danmark på processuelt ophold siden sin indrejse, at hun alene havde tilbragt cirka fire år i Danmark, at opholdet havde været afbrudt, og at hun ikke havde tilbragt nogen af sine formative år i Danmark. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det følger af Udlændingenævnets praksis, at de formative år af en udlændings barndom og ungdom er cirka fra det syvende til det femtende år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der under henvisning til denne praksis og de konkrete omstændigheder i sagen – herunder at moderen og datteren ikke på noget tidspunkt havde haft et opholdsgrundlag i Danmark samt længden og karakteren af deres ophold – ikke var grundlag for at meddele opholdstilladelse. Det fandtes derfor ikke at stride mod Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren og dennes datter til at tage ophold i hjemlandet. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til sagen var anført,

at datterens sproglige færdigheder i dansk var undervurderet og bagatelliseret, og at hendes russiske ikke var tilstrækkeligt til, at hun kunne starte i skole i Usbekistan, ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at indtrykket fra Røde Kors ved udtalelse fra september 2015 var, at datteren talte et alderssvarende russisk, og at hendes danske sprog var mangelfuldt, hvorefter det måtte antages, at datteren kunne fortsætte sin opvækst og skolegang i Usbekistan. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke var oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold om moderen og dennes mindreårige datter, som kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration i oktober 2010 havde meddelt moderen og datteren afslag på humanitær opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 b, stk. 1, og at Justitsministeriet i oktober 2013 havde afslået at genoptage denne afgørelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at udlændingelovens § 9 b, må anses som en lex specialis regel i forhold til vurderingen af, om en udlænding, som tidligere har været asylansøger, kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af sine helbredsmæssige forhold, og at det var vurderet, at moderens helbredsmæssige tilstand ikke kunne begrunde en opholdstilladelse efter bestemmelsen til hende og hendes mindreårige barn. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det i juni 2016 var beskrevet, at moderen havde det skidt, at hun kunne få pludselige angstanfald med hjertebanken, hyperventilation og frygt for at dø eller tab af kontrol, at hun var urolig for fremtiden, at hun havde mange katastrofetanker, og at hun som følge heraf var ordineret medicin mod angst. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var oplyst om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, der kunne føre til en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det af partsrepræsentanten anførte om, at moderen og dennes datter ikke havde nogen kontakt til nær familie i hjemlandet, og at de måtte leve under jorden af frygt for familien, ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, idet forhold af eventuel asylretlig karakter ikke kan føre til en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at Flygtningenævnet to gange – senest i marts 2016 – havde meddelt moderen og dennes datter afslag på asyl. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det af partsrepræsentanten anførte om, at der i hjemlandet ikke var et familiemæssigt netværk eller netværk i øvrigt, som ville kunne assistere moderen i at varetage den daglige pasning og pleje af datteren, og at der var risiko for, at moderen i Usbekistan ikke ville modtage den nødvendige støtte til at yde omsorg for datteren, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt således**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren og hendes mindreårige datter ikke udgjorde et uproportionalt indgreb i deres rettigheder i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) og FN's Børnekonvention. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at FN's børnekonvention ikke giver en videre ret til opholdstilladelse end EMRK artikel 8 eller en selvstændig ret til immi-

gration. **Udlændingenævnet fandt således**, at det hverken kan udledes af national praksis eller af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's børnekonvention, at et barn, som har opholdt sig cirka fire år i et andet land uden opholdstilladelse sammen med en forælder som asylansøger, har et selvstændigt afledt krav på opholdstilladelse på baggrund af egne forhold, og at barnets forældre som følge deraf også skal meddeles opholdstilladelse. Dette gælder, uanset om der måtte være generelt dårlige økonomiske og sociale vilkår i barnets og dets forælders, værges eller ledsagers hjemland. **Udlændingenævnet fandt supplerende**, at der ikke kan udledes en positiv pligt for andre lande end barnets statsborgerskabsland til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for et barn, herunder at der kan udledes en selvstændig immigrationsret for barnet til at kunne få bedre levevilkår i et andet land uanset en vis tilknytning til et andet midlertidigt opholdsland. **Udlændingenævnet fandt samlet set**, at det mindreårige barn ikke på baggrund af egne forhold kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til barnets tarv, og at moderen dernæst som konsekvens heraf tillige burde meddeles opholdstilladelse for at undgå adskillelse af barnet og moderen. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at det forhold, at partsrepræsentanten i forbindelse med ansøgningen havde anført, at datteren var statsløs, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke var noget til hinder for, at moderen og datteren kunne tage ophold i Usbekistan. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse også til**, at Flygtningenævnet ved sin afgørelse fra november 2011 havde pålagt ansøgeren og dennes datter at udrejse til Usbekistan, at ansøgerne efterfølgende havde opholdt sig i Usbekistan i perioden fra december 2013 til marts 2015, og at det også af asylsagen fremgik, at et barn uanset fødested i henhold til den usbekiske statsborgerskabslov er statsborger i Usbekistan, hvis den ene af forældrene på tidspunktet for barnets fødsel var statsborger i Usbekistan, og den anden var statsløs eller ukendt. Det forhold, at det til sagen var oplyst, at der var et regelmæssigt samvær mellem datteren og dennes fader, som opholdt sig i Danmark på tålt ophold kunne heller ikke føre til et andet udfald af sagen henset til omfanget og karakteren af samværet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at samværet mellem datteren og hendes fader efter det oplyste foregik en gang om ugen under overvågning og uden overnatning, og at der var udarbejdet en sikkerhedsplan med det formål at beskytte datteren mod overgreb fra hendes fader, som var dømt for incest. Det kunne desuden ikke føre til en ændret vurdering, at datteren havde haft regelmæssigt samvær med sin familie på faderens side, at hun havde et særligt forhold og tilknytning til sin ældste halvbroder og halvsøster og deres familier, og at datteren var meget tæt knyttet til sin søster, som havde opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem datteren og hendes halvsøster eller mellem datteren og den øvrige familie, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at moderen tidligere havde haft kontakt med sit barnebarn, der var anbragt i plejefamilie en time hver anden uge, og at hun ønskede at genoptage samværet, ikke kunne føre til et andet udfald, idet der ikke sås at foreligge en helt særlig tilknytning mellem moderen og hendes barnebarn, der lå udover, hvad der fulgte af slægtskabet i sig selv. ÅB/2017/39.

Udlændingenævnets flertal stadfæstede i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en marokkansk statsborger (moder) og dennes datter efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnets flertal fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., jf. § 10, stk. 4. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at moderen i maj 2013 var blevet udvist med et indrejseforbud i to år, og at indrejseforbuddet fortsat var gyldigt, idet moderen ikke var udrejst fra Danmark. **Udlændingenævnets flertal fandt endvidere**, at der ikke forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, der talte for, at moderens indrejseforbud skulle ophæves. **Udlændingenævnets flertal fandt desuden**, at moderen og dennes datter ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., idet der ikke forelå ganske særlige grunde. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at moderen siden sin indrejse i Danmark i 2005 og hendes datter siden sin fødsel i marts 2006 ikke havde haft et opholdsgrundlag i Danmark, og at ansøgerne på den baggrund ikke kunne have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnets flertal bemærkede i den forbindelse**, at uanset at ansøgerne måtte have opholdt sig i Danmark siden henholdsvis marts 2005 og marts 2006, kunne dette ikke i sig selv medføre, at moderen kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen, idet ansøgerne havde opholdt sig ulovligt i Danmark og alene havde haft processuelt ophold i forbindelse med ansøgninger om blandt andet asyl, humanitær opholdstilladelse og opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at der efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 c, stk. 1, ikke generelt kan meddeles opholdstilladelse til en udlænding, som har opholdt sig i Danmark uden opholdsgrundlag i en længere periode, og uanset at denne er indrejst som mindreårig. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at det fremgik af konklusionen af en børnepsykologisk undersøgelse fra juni 2015 vedrørende moderens datter, at moderen havde psykiske vanskeligheder, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede herved**, at moderen i august 2008 var blevet meddelt afslag på genoptagelse af sin ansøgning om humanitær opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at det forhold, at moderen havde gennemført flere kurser, at hun havde læst flere fag på HF & VUC, og at hun havde været aktiv i en forening siden januar 2009, ikke kunne føre til, at hun kunne meddeles en opholdstilladelse, da der herved ikke var oplyst om en sådan stærk tilknytning til det danske samfund, at dette i sig selv kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det anførte om, at moderens datter havde opnået tilknytning til Danmark, idet hun havde boet i Danmark hele sit liv med undtagelse af en kortere periode, hvor hun og hendes moder var udrejst til Sverige for at undgå at blive udsendt til Marokko, at hun talte dansk, at hun havde problemer med at tale arabisk, at hun havde gået i vuggestue og børnehave, at hun gik i skole, klub, fritidshjem og til fodbold i Danmark, at hun havde haft sine formative år i Danmark, og at en tilba-

geveden til Marokko ville have konsekvenser for hendes sociale liv, skolegang og faglige udvikling, ikke kunne føre til et ændret resultat. **Udlændingenævnets flertal fandt i den forbindelse**, at børns formative år som udgangspunkt først må antages at have sin begyndelse fra omkring barnets skolepligtige alder. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse** til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i Osman-sagen (appl. no. 38058/09, dom af 14. juni 2011), hvor det blev vurderet, at de formative år i den pågældende sag var fra barnets syvende leveår til barnets femtende leveår, hvor barnet havde haft opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnets flertal henviste endvidere til**, at der efter Udlændingenævnets praksis som udgangspunkt først vil kunne meddeles opholdstilladelse på baggrund af et herboende barns forhold, hvis barnet har haft seks til syv års sammenhængende lovligt og fast ophold i Danmark, og barnet vedvarende har gået i danske institutioner og/eller skoler. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at den praksis, hvorefter der som udgangspunkt kan meddeles opholdstilladelse på baggrund af et herboende barn, der har opholdt sig uafbrudt i seks til syv år i Danmark, retter sig mod familier, hvor børnene har haft uafbrudt og sammenhængende lovligt ophold her i landet med opholdstilladelse. **Udlændingenævnets flertal fandt yderligere**, at der under henvisning til denne praksis og de konkrete omstændigheder i sagen ikke var grundlag for at meddele moderens datter opholdstilladelse i Danmark og som konsekvens heraf meddele opholdstilladelse til moderen. **Udlændingenævnets flertal fandt tillige**, at det ikke stred mod Danmarks internationale forpligtelser at meddele ansøgerne afslag på opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste herved** til FN's børnekonventions artikel 3 (2), hvoraf det fremgår, at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet artikel 9 i FN's børnekonvention, skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. **Udlændingenævnets flertal fandt på den baggrund** – henset til at datteren kunne opholde sig sammen med moderen i Marokko – at der ikke kunne udledes en positiv pligt for andre lande end statsborgerskabslandet til at sikre ophold og de fortsatte opvækstvilkår for moderens datter, herunder at der ikke kunne udledes en selvstændig immigrationsret for et barn til at kunne få bedre levevilkår i et andet land uanset en vis tilknytning til et andet midlertidigt opholdsland. **Udlændingenævnets flertal fandt således**, at moderen ikke på baggrund af egne forhold kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark under henvisning til barnets tarv. Det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at det ikke burde lægges moderen til last, at det ikke havde været muligt at udsende hende og datteren til Marokko, idet det på tidspunktet for ansøgningen ikke havde været muligt at få udstedt rejседokumenter til datteren, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at FN's

børnekonvention ikke giver en videre ret til familiesammenføring end EMRK artikel 8, eller en selvstændig ret til immigration. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at moderen selv på et tidspunkt havde valgt at obstruere myndighedernes forsøg på at hjælpe hende og datteren med at udrejse til Marokko, og at hun tilmed havde oplyst, at hun skulle have været hjemme i Marokko, inden hun søgte asyl i Sverige og Norge. **Udlændingenævnets flertal fandt endelig**, at det hverken kan udledes af national praksis eller af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's børnekonvention, at børn, som har opholdt sig i et andet land i udsendelsesposition, har et selvstændigt afledt krav på opholdstilladelse på baggrund af egne forhold, og at barnets forælder som følge deraf også skal meddeles opholdstilladelse. Dette gælder uanset, om der måtte være umiddelbare dårlige økonomiske og sociale vilkår i barnets og dets forælders hjemland. Det af partsrepræsentanten anførte om, at moderen siden sin fødsel havde været statsløs, at hun i medfør af FN's Børnekonventions artikel 7 var berettiget til statsborgerskab i Danmark, og at de danske myndigheder havde for sømt vejledningspligten ved ikke at vejlede om datterens rettigheder, **fandt Udlændingenævnet på den baggrund** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at det ikke på det foreliggende grundlag med sikkerhed kunne fastslås, at datteren var statsløs, idet en skrivelse fra marts 2017 fra den marokkanske ambassade i Danmark alene henviste til, at moderen ikke var registreret i formelle registre, ligesom hun ikke havde marokkansk pas. **Udlændingenævnet bemærkede herved**, at det forhold, at et lands myndigheder for eksempel er meget sene til at behandle en ansøgning om nationalitetspas eller fremsætter forskellige dokumentationskrav herfor, ikke i sig selv kan føre til, at en udlænding kan anses for at være statsløs. Det anførte om, at moderens datter i forhold til sin skolegang var velfungerede både socialt og fagligt, men at hun blandt andet havde koncentrationsbesvær, søvnproblemer, meget svært ved at håndtere og overskue pressede situationer, og at hun kæmpede med lav selvtillid samt sin egen identitet, var ikke forhold, som kunne begrunde en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. ÅB 2017/40.

Udlændingenævnet har herudover haft anledning til at tage stilling til sager om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, på eget grundlag, hvor ansøgerne tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juli 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en amerikansk statsborger, som var meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå ganske særlige grunde til, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren efter en helt konkret og individuel vurdering ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at der ikke forelå ganske særlige grunde

til, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** længden og karakteren af ansøgerens ophold i Danmark, herunder at ansøgeren uafbrudt havde opholdt sig i Danmark i 30 år som udstationeret diplomat, hvor ansøgeren tillige havde været tilknyttet dansk foreningsliv i flere år som aktivt medlem i flere foreninger, herunder blandt andet som formand, og hvor arbejds sproget i flere af foreningerne blandt andet var dansk. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren gennem sit langvarige ophold i Danmark havde haft undervisningsforløb i dansk og også havde bestået en danskprøve. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at Danmark igennem alle årene havde været ansøgerens bopæls- og opholdsland. FAM/2017/22.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsen afgørelse om afslag på opholdstilladelse til en kinesisk statsborger under henvisning til, at der ikke forelå ganske særlige grunde til, at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Ansøgeren blev i marts 2010 meddelt opholdstilladelse som medfølgende familie til sin moder efter dagældende udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt**, at længden og karakteren af ansøgerens hidtidige ophold i Danmark fra maj 2010 til februar 2017 ikke kunne føre til, at der kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet havde herved lagt vægt på**, at ansøgerens tidligere opholdstilladelse udløb den 1. juli 2014, at hun i december 2014 blev meddelt afslag på forlængelse heraf, og at hun siden juli 2014 ikke havde haft et opholdsgrundlag i Danmark, med undtagelse af processuelt ophold i forbindelse med sine ansøgninger på baggrund af studie, som medfølgende familie og efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og dermed ikke kunne have haft en berettiget forventning om at blive meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det var anført, at ansøgeren havde boet i Danmark, siden hun var 16 år, at hun havde opnået en meget stærk tilknytning til Danmark, hvor hun havde gået i skole, fået et socialt netværk, og hvor hendes moder, moster og kusine bor, at hun havde udvist evne og vilje til at integrere sig i det danske samfund, og at hun i flere år havde haft tilknytning til arbejdsmarkedet, da hun havde hjulpet til i en kinesisk restaurant, ligesom ansøgeren havde bestået Prøve i Dansk 2. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det var anført, at ansøgeren på baggrund af længden og karakteren af sit ophold i Danmark havde opnået en helt særlig tilknytning til landet, at det forhold, at hun havde haft sine formative år i Kina ikke automatisk betød, at hendes tilknytning til Kina var større end til Danmark, og at omfanget af det danske samfunds prægning og formning af en person afhang af personens egen tilgang og motivation hertil. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgerens ophold i Danmark ikke havde en sådan karakter, at dette i sig selv kunne medføre, at ansøgeren havde opnået et sådant særligt tilhørsforhold, at hun på denne baggrund burde meddeles opholdstilladelse. **Ud-**

lændingenævnet havde herved lagt vægt på, at ansøgeren var født og opvokset i Kina, at hun kom til Danmark i maj 2010 i en alder af 16 år, og at hun således havde haft sine formative år i Kina, som hun fortsat måtte anses for at have en væsentlig sproglig og kulturel tilknytning til. **Udlændingenævnet havde endvidere lagt vægt på**, at en opholdstilladelse som medfølgende familie meddeles med henblik på midlertidigt ophold, og at ansøgeren således ej heller på den baggrund kunne have haft en berettiget forventning om at opnå en opholdstilladelse med henblik på varigt ophold eller tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten havde anført, at ansøgeren kun havde en meget begrænset tilknytning til Kina, hvor hendes fader fortsat boede, at hun i Kina hverken havde bolig, socialt netværk eller et uddannelsesforløb at vende tilbage til, og at hun ikke på noget tidspunkt havde haft tilknytning til det kinesiske arbejdsmarked. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet sociale og økonomiske forhold i hjemlandet samt et manglende familienetværk ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det blev anført, at ansøgeren forud for Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse af 9. december 2014 om afslag på forlængelse af hendes opholdstilladelse som medfølgende familie, ikke var blevet fyldestgørende vejledt af styrelsen vedrørende betingelserne for en forlængelse, da styrelsen ikke havde vejledt ansøgeren om muligheden for igen at flytte hjem til sin moder. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da ansøgeren havde et personligt ansvar for at sætte sig ind i, hvilke betingelser, der knyttede sig til opholdstilladelsen. **Udlændingenævnet bemærkede her til**, at det i øvrigt eksplicit fulgte af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings afgørelse fra november 2013, at forlængelsen af ansøgerens opholdstilladelse var givet på en række betingelser, herunder at hun tog ophold på sin moders bopæl, **hvorfor Udlændingenævnet fandt**, at ansøgeren var fyldestgørende vejledt om betingelserne for en forlængelse af sin tidligere opholdstilladelse som medfølgende familie. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at partsrepræsentanten anførte, at hun fastholdt, at ansøgerens sag var fuldt ud sammenlignelig med den anden sag, idet begge ansøgere var blevet fejlinformeret med hensyn til at flytte tilbage til den forælder, ansøgerne blev familiesammenført med. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke i øvrigt var oplyst om sådanne helt særlige omstændigheder, herunder personlige eller helbredsmæssige forhold, der kunne begrunde, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgeren var meget tæt følelsesmæssigt knyttet til sin moder, idet moderen fortsat var hendes primære omsorgsperson, og at ansøgeren ved at rejse til Kina ikke vil kunne få mulighed for at bevare sit tætte forhold til sin moder, hvilket, partsrepræsentanten vurderede, udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da disse forhold ikke i sig selv kunne føre til opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på ansøgningstidspunktet

var 21 år og således var myndig, hvorfor hun måtte formodes at kunne klare sig selv, samt at det til sagen ikke var oplyst, at hun skulle lide af alvorlige sygdomme eller handicap. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at EMRK artikel 8's beskyttelse blandt andet tager sigte på den i den europæiske tradition almindelige kernefamilie, dvs. fader, moder og mindreårige børn, ligesom EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra EMD, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at ansøgeren, uagtet sit angivne tætte forhold til sin moder, i perioden fra januar 2014 til og med januar 2015 var fraflyttet moderens bopæl, blandt andet fordi hun gerne ville have sit eget værelse, og at hun først atter flyttede ind på moderens bopæl, efter at Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering ved fra december 2014 havde nægtet at forlænge hendes daværende opholdstilladelse, og umiddelbart før hun i januar 2015 indgav ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familie. **Udlændingenævnet fandt således**, at et afslag på opholdstilladelse til ansøgeren på baggrund af ovenstående faktiske forhold ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8. ÅB/2017/41.

3.4. Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet

Den 12. september 1963 undertegnede Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet en associeringsaftale. Formålet med aftalen var blandt andet at styrke de økonomiske og handelsmæssige forbindelser mellem EU og Tyrkiet, herunder gradvist at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed.

Associeringsaftalen er senere blevet suppleret med en tillægsprotokol af 23. november 1970 samt af Associeringsrådets¹⁴ afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som blev vedtaget inden for rammerne af Associeringsaftalen, og som er bindende for medlemsstaterne.

Tillægsprotokollen til Associeringsaftalen med Tyrkiet indeholder i artikel 41, stk. 1, en såkaldt stand still-klausul vedrørende etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser, som medfører, at Tyrkiet og medlemsstaterne ikke efter tillægsprotokollens ikrafttræden må indføre nye restriktioner, der hindrer etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

¹⁴ Associeringsrådet er et råd nedsat i medfør af artikel 6 i Associeringsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, og rådet skal sikre gennemførelsen og den gradvise udvikling af associeringsordningen ved at mødes og handle inden for grænserne af de beføjelser, som rådet er tillagt ved Associeringsaftalen i blandt andet artikel 8, 22-25 og 27.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 6, at hvis den tyrkiske arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i en medlemsstat i et år, har den pågældende ret til fornyelse af sin arbejdstilladelse i denne medlemsstat hos samme arbejdsgiver, såfremt der er beskæftigelse.

Det følger endvidere, at hvis den pågældende arbejdstager har haft lovlig beskæftigelse i en medlemsstat i tre år, har den pågældende i denne medlemsstat – med forbehold af den fortrinsstilling som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har – ret til at modtage tilbud om anden beskæftigelse hos en arbejdsgiver efter eget valg, såfremt dette tilbud er afgivet under normale vilkår og er registreret ved den pågældende medlemsstats arbejdsmarkedsmyndigheder, til samme type beskæftigelse.

Det fremgår derudover, at hvis den pågældende har haft lovlig beskæftigelse i fire år i den pågældende medlemsstat, har den pågældende fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse efter eget valg.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 7, at når den tyrkiske arbejdstager har tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i en medlemsstat, har den pågældendes familiemedlemmer, såfremt de har fået tilladelse til at flytte til den pågældende medlemsstat, efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst tre år, og under forbehold af den fortrinsret som arbejdstagere fra Fællesskabets medlemsstater har, ret til at modtage enhver form for beskæftigelse, og efter at have haft lovlig bopæl dér i mindst fem år, fri adgang til enhver form for lønnet beskæftigelse.

Afgørelser om ret til opholdstilladelse efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 træffes af Udlændingestyrelsen, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 2. pkt., efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, med klageadgang til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 2.

Det følger af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 13, at Fællesskabets medlemsstater og Tyrkiet ikke må indføre nye begrænsninger, for så vidt angår vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der på de nævnte landes områder har opnået opholds- og arbejdstilladelse i henhold til gældende lovgivning.

Det følger endvidere af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, artikel 14, stk. 1, at bestemmelserne finder anvendelse med forbehold af begrænsninger begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed og den offentlige sundhed.

EU-Domstolen har den 10. juli 2014 afsagt dom i sagen C-138/13, Dogan. Dommen vedrører rækkevidden af stand still-klausulen i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring.

Justitsministeriet har den 17. september 2014 udarbejdet et notat på baggrund af dommen.¹⁵ Det konkluderes i notatet, at dommen har den betydning, at stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen skal anses for at omfatte betingelserne for familiesammenføring for familiemedlemmer til herboende økonomisk aktive tyrkiske statsborgere, således at klausulerne kan være til hinder for, at der vedtages nye restriktioner, som er strengere end dem, der fandt anvendelse på henholdsvis tidspunktet for tillægsprotokollens ikrafttræden for Danmark den 1. januar 1973 og ikrafttræden den 1. december 1980 af Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, eller som på et senere tidspunkt har fundet anvendelse.

Det fremgår endvidere af Justitsministeriets notat, at en ny og strengere restriktion er forbudt, medmindre den 1) er begrundet i et tvingende alment hensyn, 2) er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige formål og 3) ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål. EU-Domstolen fastslår således, at der trods stand still-klausulerne alligevel kan indføres nye begrænsninger for familiesammenføring, hvis disse kan begrundes og er proportionale.

Det fremgår herudover af Justitsministeriets notat, at Justitsministeriet i forhold til betingelserne for familiesammenføring i den danske udlændingelov har fundet, at en sådan vurdering er foretaget i forbindelse med indførelsen af de enkelte betingelser, og at dommen derfor ikke giver anledning til ændringer af udlændingelovens regler om familiesammenføring.

Udlændingenævnet har ikke i 2017 truffet afgørelse alene under henvisning til Dogan-dommen, men dommen indgår som en integreret del af Udlændingenævnets afgørelser vedrørende familiesammenføring.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet nævnet har taget stilling til rækkevidden af stand still-klausulerne set i forhold til nationale betingelser for familiesammenføring og til artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2017 om afslag på opholdsret efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet til en statsborger fra Tyr-

¹⁵ Der henvises til Notat om EU-Domstolens dom i sagen C-138/13, Dogan.
https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/FF4BFB40-D332-438C-BCF8-701A20CC5800/0/notat_om_dogan_dommen.pdf

kiet. Udlændingenævnet stadfæstede samtidig Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2017 om afslag på at genoptage Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2016.

Udlændingenævnet fandt, for så vidt angår Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2017 om afslag på opholdstilladelse efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse i Danmark i medfør af artikel 6, stk. 1, 1. led i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde været i lønnet beskæftigelse i et år hos den samme arbejdsgiver i samme stilling, idet hun kun havde arbejdet i fire måneder fra primo marts 2015 til ultimo juni 2015. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at ansøgeren havde haft mulighed for at optjene rettigheder efter artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80, siden hun blev meddelt opholdstilladelse i Danmark ultimo juni 2014. Det anførte om, at ansøgeren var ophørt med at arbejde, idet hun ikke ville risikere at blive udvist med et indrejseforbud, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens oplysninger om, at hun var ophørt med at arbejde ultimo juni 2015, hvilket var forud for Udlændingestyrelsens brev fra november 2015, at hun først ved Udlændingestyrelsens brev fra november 2015 fejlagtigt var blevet vejledt om, at hun ikke måtte arbejde, og at hun således havde haft mere end et år til at optjene rettigheder i medfør af artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80. **Udlændingenævnet konstaterede endvidere**, at ansøgeren rettidigt havde indgivet ansøgning om forlængelse af sin opholds- og arbejdstilladelse og var fortsat med at arbejde frem til ultimo juni 2015, selvom hendes opholds- og arbejdstilladelse kun var gyldig til primo maj 2015, og at hun rettidigt havde indgivet ansøgning om forlængelse af sin opholds- og arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren lovligt kunne have fortsat sin beskæftigelse, og at det derfor ikke beroede på Udlændingestyrelsens vejledning i brev fra november 2015, at hun var ophørt med at arbejde. **Udlændingenævnet fandt således**, at Udlændingestyrelsens forkerte vejledning i brev fra november 2015 ikke havde haft indflydelse på, at ansøgeren var ophørt med at arbejde ved udgangen af juni 2015. Det forhold, at ansøgeren havde været på sprogpraktik i en daginstitution, og at hun havde været tilmeldt undervisning på en sprogscole, kunne ikke føre til et ændret udfald, idet dette ikke kunne ligestilles med lønnet beskæftigelse, ligesom det ej heller kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren på ny var blevet tilbudt arbejde på en restaurant, idet hun ikke havde optjent rettigheder efter artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke havde optjent rettigheder i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 som familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med sin ansøgning om forlængelse havde indsendt dokumentation for, at hendes ægtefælle var førtidspensionist og dermed ikke arbejdstager. **Udlændingenævnet fandt**, for så vidt angår Udlændingestyrelsens afslag på genoptagelse fra februar 2017, ikke grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at Udlændingestyrelsen med rette havde meddelt ansøgeren afslag på genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2016

under henvisning til EU-domstolens afgørelser i Dogan- og Genc-sagerne. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af Justitsministeriets notat fra september 2014 vedrørende EU-Domstolens dom i sagen C-138/13, Dogan, at dommen ikke gav anledning til ændringer af udlændingelovens regler om familiesammenføring. **Det indgik i Udlændingenævnets afgørelse**, at det i klagen var anført, at ansøgeren havde været gift i fem år, at hun havde boet i Danmark i tre år, at ansøgeren og hendes ægtefælle ønskede, at parrets fællesbarn kunne komme i børnehave i Danmark, at parrets barn fortsat gik til kontrol hos lægen, og at ansøgeren burde meddeles opholdstilladelse, således at parrets fællesbarn kunne have begge sine forældre hos sig. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det oplyste ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var tale om nye væsentlige oplysninger, der kunne føre til, at sagen burde genoptages i Udlændingestyrelsen. FAM/2017/137.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om at meddele en tyrkisk statsborger afslag på genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2016 om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. Udlændingestyrelsen havde i februar 2016 meddelt ansøgeren afslag på familiesammenføring i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt. Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2016 blev efterfølgende påklaget til det daværende Udlændinge-, Integrations- og Boligministerium, for så vidt angik ret til ophold efter stand still-klausulerne i Associeringsaftalen m.v. Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2016 blev endvidere påklaget til Udlændingenævnet, for så vidt angik opholdstilladelse efter national ret (udlændingelovens § 9, stk. 8, 2. pkt.), der i september 2016 stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse. Klagen til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet blev efterfølgende sendt tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen tog stilling til, om ansøgeren kunne meddeles ret til ophold efter Associeringsaftalen m.v. Udlændingestyrelsen fandt herefter, at der ikke var grundlag for at genoptage Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2016 under henvisning til stand still-klausulerne i Associeringsaftalen m.v. Udlændingestyrelsen fandt endvidere, at ansøgeren ikke havde ret til ophold efter artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. Afgørelsen blev herefter påklaget til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde ret til ophold i Danmark i medfør af artikel 6, stk. 1, i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde haft en opholds- eller arbejdstilladelse i Danmark, hvilket var en forudsætning for, at ansøgeren kunne være omfattet af artikel 6 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke havde rettigheder i medfør af artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980, som familiemedlem til en tyrkisk arbejdstager. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde haft en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, hvilket – ligesom efter artikel 6 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 – var en forudsætning for at kunne være

omfattet af artiklen. **Udlændingenævnet henviste herudover til**, at artikel 6 og artikel 7 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 alene statuerer en ret til at fortsætte et lovligt ophold i Danmark, og dermed ikke omhandler den første adgang til medlemsstaternes område. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at Udlændingestyrelsen med rette havde meddelt ansøgeren afslag på genoptagelse af Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2016, som Udlændingenævnet havde stadfæstet i september 2016, for så vidt angik national ret. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var fremkommet væsentlige nye oplysninger, der påviste, at der forelå ganske særlige grunde til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det fremgik af Justitsministeriets notat af 17. september 2014 om Dogandommen, at Justitsministeriet havde vurderet, at dommen ikke gav grundlag for at antage, at udlændingelovens regler om betingelser for familiesammenføring skulle ændres. Justitsministeriet havde herved lagt vægt på, at familiesammenførbetingelserne i forbindelse med lovgivningsprocessen ved deres indførelse var vurderet dels at være begrundet i tvingende almene hensyn, såsom modvirkning af tvangsægteskaber og integrationens fremme, dels at være egnede til at opnå de angivne mål og ikke gå videre end nødvendigt for at opnå disse formål. Justitsministeriet havde endvidere lagt vægt på, at betingelserne – med undtagelse af kravet om underskrivelse af en integrationserklæring ved ansøgning om ægtefællesammenføring – fraviges, hvis der foreligger ganske særlige grunde, sådan at der efter loven tages hensyn til de konkrete omstændigheder i det enkelte tilfælde. Justitsministeriet havde således vurderet, at dommen ikke gav anledning til ændringer af udlændingelovens regler om familiesammenføring. **Udlændingenævnet henviste herudover til**, at det fremgik af Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets notat af 1. juni 2016 om behandlingen af konkrete sager om familiesammenføring til børn efter EU-Domstolens dom i sagen C-561/14, Genc, at det ikke var muligt blot at bortfortolke to års fristen og samtidig opretholde kravet om vellykket integration i de verserende og allerede afgjorte sager. Kravet om en vellykket integration kunne derfor ikke stilles i disse sager. Det fremgik herudover af notatet, at den proportionalitetsvurdering, hvorefter to års kravet var blevet fundet usammenhængende i forhold til Associeringsaftalekomplekset, ville blive lagt til grund af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i en lignende sag vedrørende fortolkningen af artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retten til respekt for familielivet. Det fremgik endelig af notatet, at dette efter Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets opfattelse ville indebære, at det var nødvendigt at følge dommes resultat i forhold til alle nationaliteter. **På den baggrund fandt Udlændingenævnet endelig**, at hverken EU-Domstolens afgørelser i Dogan- eller Genc-dommen kunne føre til, at ansøgeren skulle meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at det oplyste ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var tale om nye væsentlige oplysninger, der kunne føre til, at sagen burde genoptages i Udlændingestyrelsen. ÅB/2017/42.

Der henvises endvidere til afsnit 3.5.3. vedrørende rækkeviden af stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv.

3.5. Erhverv og beskæftigelse

Der kan efter udlændingelovens § 9 a, stk. 1, på nærmere betingelser gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2.

Der findes herefter en række ordninger, som gør det lettere for højt kvalificerede udlændinge at få opholds- og arbejdstilladelse i Danmark, herunder beløbsordningen, jf. nærmere afsnit 3.5.1., samt hvis ansøgeren besidder særlige individuelle kvalifikationer, jf. afsnit 3.5.2.

3.5.1. Beløbsordning

Ifølge udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en årlig aflønning på et af udlændinge- og integrationsministeren fastsat mindsteløb (beløbsordningen).

Ved lov nr. 661 af 8. juni 2016 blev reglerne vedrørende beløbsordningen ændret med virkning fra den 10. juni 2016. Det blev herefter en betingelse, at udlændingen har indgået aftale om eller er tilbudt ansættelse med en årlig aflønning på mindst 400.000 kr., og at beløbet reguleres årligt med satsreguleringsprocenten. Ved førstegangsansøgninger indgivet fra og med den 1. januar 2017 til og med 31. januar 2017 var det årlige beløb 408.000 kr. Fra den 1. februar 2017 og resten af 2017 var beløbet 408.800 kr.

Det er en grundlæggende betingelse for meddelelse af opholdstilladelse i medfør af beløbsordningen, at udlændingen er tilbudt ansættelse på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra september 2016 om afslag på opholdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, til en statsborger fra Serbien. Klageren havde til sagen fremsendt et brev fra en navngiven virksomhed, hvoraf det fremgik, at han var ansat i virksomheden på akkord, og at han på årsbasis ville oppebære en indkomst på højst 253.000 – 276.000 kr. Klageren

havde endvidere oplyst til sagen, at han havde søgt job flere steder, og at han ville være i stand til at have to ansættelser med en sammenlagt årlig indkomst på 400.000 kr.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde dokumenteret et ansættelsesforhold med en årlig lønindkomst på mindst 400.000 kr. **Udlændingenævnet bemærkede**, at akkordløn ikke ville være tilstrækkeligt, da lønnen skulle være garanteret og minimum 400.000 kr. (2016 niveau). Det af klageren anførte om, at han ville kunne være i stand til at få endnu en ansættelse og således have to ansættelser med en sammenlagt årlig indkomst på 400.000 kr., kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet der, jf. ordlyden af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, skulle være tale om en årlig indkomst i det samme ansættelsesforhold, hvorfor den sammenlagte årlige indkomst fra eventuelt flere ansættelsesforhold ikke kunne indgå i vurderingen. **Udlændingenævnet fandt** af samme årsag, at det af klageren anførte om, at han håbede, at han udover sin aktuelle ansættelse ville få yderligere en stilling på deltid eller i weekenderne, og at han havde søgt arbejde flere steder, men var blevet afvist, da han ikke havde et dansk CPR-nummer, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet oplyste hertil**, at klageren havde søgt en stedfæstet arbejdstilladelse hos en navngiven virksomhed, og at han således ikke lovligt ville kunne arbejde andre steder end dertil, hvor han måtte blive meddelt arbejdstilladelse. ERH/2017/138.

Udlændingenævnet har i 2017 haft anledning til at tage stilling til en række sager vedrørende beløbsordningen, hvor det har været relevant at vurdere, hvorvidt det afgørende formål med ansøgningen om opholdstilladelse måtte antages at være at opnå et længevarende ophold i Danmark – altså om der var tale om proforma.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i april 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse som supervisor hos et rengøringsfirma efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2, til en statsborger fra Bangladesh.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde meddeles afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen. **Udlændingenævnet lagde vægt på** oplysningerne i sagen vedrørende ansøgerens uddannelsesmæssige baggrund og erhvervs erfaring, herunder at ansøgeren besad en Bachelor of Business Administration fra 2013 og et Post Graduate Diploma fra 2015, hvor ansøgeren efter det oplyste blandt andet havde haft fag inden for human ressource management, og at ansøgeren efter det oplyste havde arbejdet som teamleder og med arbejdstilrettelæggelse inden for rengøring, hvor ansøgeren havde haft en koordine-

rende rolle. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der var en naturlig sammenhæng mellem ansøgerens uddannelser, tidligere kvalifikationer og den tilbudte stilling som supervisor for et rengøringsfirma. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at virksomhedens omsætning på 6-7 millioner kr. om året understøttede, at der i virksomheden kunne være et behov for en funktion som supervisor eller lignende. **Udlændingenævnet fandt således**, at der efter en samlet vurdering af alle sagens omstændigheder ikke var grundlag for at antage, at ansøgerens tilbudte ansættelse som supervisor måtte anses for proforma, og at ansættelsen ikke skabte en formodning for, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beskæftigelse måtte anses at være at opnå et længerevarende ophold i Danmark. ERH/2017/16.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen til en statsborger fra Kina, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen på baggrund af den tilbudte beskæftigelse som butiksansvarlig chefkok hos en sushirestaurant. **Udlændingenævnet fandt således** efter en samlet vurdering af alle sagens omstændigheder grund til at antage, at den tilbudte ansættelse som butiksansvarlig chefkok måtte anses for proforma, og at ansættelsen skabte en formodning for, at det afgørende formål med ansøgningen om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beskæftigelse måtte anses at være at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen afgørende vægt på**, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse som studerende i Danmark i perioden fra ultimo januar 2008 til ultimo december 2016, at ansøgeren medio april 2016 blev meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, og at ansøgeren primo oktober 2016 indgav ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen nogle få måneder, før hans seneste opholdstilladelse som studerende ville udløbe. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren som studerende i Danmark havde læst ledelse og turisme, der efter det oplyste om stillingens indhold ikke skønnedes at have relevans for den tilbudte stilling. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren ikke havde gennemført en relevant uddannelse eller kunne anses for at have tilstrækkelig erhvervs-erfaring til den tilbudte stilling som butiksansvarlig chefkok, som derved kunne begrunde en ansættelse med en månedsløn på 33.335 kr., som efter Udlændingenævnets opfattelse var en usædvanlig høj løn for sædvanlig faglært arbejde. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at den tilbudte løn var høj henset til stedets karakter, idet ansøgeren var tilbudt ansættelse i et supermarked til at forestå take away. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde fremlagt dokumentation for sin tidligere erhvervs-erfaring som deltidsansat i flere forskellige sushirestauranter i form af personlige skatteoplysninger. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke ændrede ved Udlændingenævnets vurdering, da ansøgeren ikke herved havde dokumenteret en erhvervs-erfaring inden for restaurationsbranchen, som kunne begrunde en ansættelse med en måneds-

løn på 33.335 kr., idet ansøgerens erhvervserfaring alene var opnået gennem deltidsbeskæftigelse, mens ansøgeren studerede og alene måtte arbejde 15 timer om ugen, hvorefter ansøgeren måtte anses for at have en begrænset erhvervserfaring. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgerens timeløn hos samme arbejdsgiver i 2014 var 118,62 kr., mens ansøgeren nu var tilbudt en timeløn på 208,34 kr., hvilket var en procentvis stor stigning henset til, at ansøgeren ikke havde afsluttet en uddannelse, der var relevant for den tilbudte stilling. **Udlændingenævnet bemærkede i forlængelse heraf**, at ansøgerens timeløn ifølge skatteoplysningerne i 2013 forekom meget høj og næppe var retvisende, også henset til at ansøgeren året efter fik en fjerdedel i timen. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at ansøgeren ikke havde indsendt dokumentation for, hvilken type ansættelse han havde haft, og hvad hans arbejdsopgaver havde bestået af. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det af ansøgeren anførte om, at han havde arbejdet med sushi i over fem år, at han havde været ansat hos sin kommende arbejdsgiver i over tre år, og at arbejdsgiveren derigennem havde set, hvor god ansøgeren var til at lave sushi, og derfor ønskede at ansætte ansøgeren som chefkok, ikke kunne føre til ændret vurdering, idet det – uanset om ansættelsesforholdet måtte være reelt i den forstand, at virksomheden ønskede at ansætte ansøgeren – var Udlændingenævnets vurdering, at formålet med ansættelsen primært var at skaffe ansøgeren en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at han ikke kunne finde ansættelse inden for sit uddannelsesområde, ændrede ikke ved Udlændingenævnets vurdering, idet ansøgeren ikke herved havde afkræftet formodningen for, at han alene havde søgt om opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke kunne lægges til grund, at ansøgeren var tilbudt en månedsløn på 33.335 kr. på baggrund af sine uddannelses- og arbejdsmæssige kvalifikationer, og at lønnen på baggrund af hans erhvervserfaring forekom usædvanlig høj. **Udlændingenævnet fandt således endelig**, at der var en formodning for, at ansøgeren alene var blevet tilbudt ansættelsen med en årlig indtjening på 400.020 kr. med henblik på at opnå opholdstilladelse i Danmark efter beløbsordningen. ÅB/2017/43.

For en nærmere gennemgang af beløbsordningen og problemstillingen vedrørende proforma henvises i øvrigt til afsnit 3.2.2. og 3.2.2.1. i Udlændingenævnets årsberetning fra 2013, samt afsnit 3.2.2. i Udlændingenævnets årsberetninger fra 2014 og 2015.

3.5.2. Særlige individuelle kvalifikationer

Det fremgår af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, at der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse på baggrund af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. Ved lov nr. 612 af 8. juni 2016 blev greencardordningen afskaffet med virkning fra den 10. juni 2016, hvilket blandt andet medførte, at bestemmelsen vedrørende særlige

individuelle kvalifikationer blev rykket fra udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6.

En udlænding med særlige individuelle kvalifikationer er karakteriseret ved at besidde egenskaber, som er så tæt knyttet til udlændingen som person, at andre ikke umiddelbart vil kunne varetage det arbejde, som udlændingen er tilbudt. Det kan f.eks. være artister, herunder sangere, musikere og dirigenter, idrætstrænere og idrætsudøvere, kunstnere og specialiserede kokke. Udførelsen af det konkrete arbejde, som den pågældende bliver tilbudt, knytter sig således så meget til den pågældende udlænding, at kun den pågældende må antages at kunne varetage arbejdet. Der skal således være særlige grunde til, at arbejdet skal udføres af den pågældende udlænding.

Som eksempler herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer til en statsborger fra Australien, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som tatovør. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som tatovør ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde indenfor tatoveringsområdet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at en stilling som tatovør ikke forudsætter en særlig uddannelsesmæssig baggrund, og at det på baggrund af arbejds erfaring måtte anses for muligt for andre at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som tatovør, hvorfor det som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer som tatovør. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var tilbudt en stilling på 37,5 timer ugentligt til 21.840 kr. om måneden, hvilket indikerede, at der ikke var tale om, at ansøgeren skulle besidde særlige individuelle kvalifikationer. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at arbejdsgiveren til støtte for klagen havde anført, at virksomheden havde ændret procedure, således at ansøgeren ville blive tilbudt en fuldtidsstilling med en timeløn på 200 kr., og så ansøgeren derved ville opfylde kravet om en årsløn på 375.000 kr., ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde søgt om opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, og at Udlændingenævnet ved brev af medio april 2016 vejledte ansøgeren om, at han skulle indgive en ny ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af beløbsordningen, såfremt han ønskede, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration skulle vurdere, om han kunne meddeles en opholdstilladelse på dette grundlag. Det forhold, at ansøgerens speciale var japansk tatovering og tegning, at han skulle holde

workshops for virksomhedens øvrige ansatte, at ansøgeren efter det oplyste havde vundet flere priser rundt om i verden, at virksomheden havde brug for ansøgeren, da virksomheden hele tiden fornyede sig og fulgte med tidens trends og samtidig holdt fast i de gamle traditioner, herunder japansk tatoveringskunst, og at virksomheden forgæves havde søgt efter en tatovør i hele verden, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da den tilbudte beskæftigelse ikke var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke ville kunne varetage det pågældende arbejde. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren havde arbejds erfaring som tatovør fra Australien i perioden fra 2008 til 2015, ikke ændrede ved, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserede sig på særlige individuelle kvalifikationer i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7's forstand. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 7, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. ÅB/2017/44.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer til en statsborger fra Libanon, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som frisør/barber. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som frisør/barber ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde som frisør/barber. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren besad en uddannelse som barber, der ikke udbydes i Danmark, og at han besad kompetencer inden for hårfjerning med tråd, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det på baggrund af uddannelse og arbejds erfaring måtte anses for muligt at opnå de nødvendige kompetencer med henblik på at kunne bestride en stilling som frisør/barber, og at det derfor som udgangspunkt ville være muligt for andre end ansøgeren at tilegne sig tilsvarende kompetencer inden for dette område. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der fandtes uddannelsesinstitutioner, som udbød en regulær uddannelse som frisør/barber, og at dette i sig selv indikerede, at der ikke var tale om beskæftigelse, som individuelt var knyttet til ansøgeren som person, men derimod sædvanligt faglært arbejde, som kunne tilegnes på grundlag af almindelig uddannelses- og arbejdsmæssig erfaring. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at uddannelsen som barber med tråd ikke udbydes i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det stadig var muligt at blive uddannet til barber og/eller frisør og oparbejde de samme kompetencer som ansøgeren. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren havde en uddannelse som frisør, og at han herunder havde haft undervisning i barbering og efterfølgende havde opnået arbejds erfaring inden for dette felt, ikke ændrede ved, at den tilbudte beskæftigelse ikke baserede sig på særlige individuelle kvalifika-

tioner i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6's forstand. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren alene var 20 år og kun havde godt tre års erfaring som frisør/barber, samt at hans tilbudte løn ikke indikerede, at der var tale om specialiseret arbejde. Det kunne på ovenstående baggrund derfor ikke føre til en ændret vurdering, at ansøgerens repræsentant medio juli 2016 havde oplyst, at der i nærområdet af arbejdsgiverens kommune var ni personer tilmeldt jobnet med en uddannelse som frisør, og at ansøgerens repræsentant medio september 2016 havde oplyst, at der ikke var ledige personer tilmeldt jobnet, der var uddannet som barber inden for en radius af 100 km fra arbejdsgiverens by. ÅB/2017/45.

Udlændinge med bopæl og opholdstilladelse i et andet land kan få arbejdstilladelse i Danmark, hvis de opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse inden for en af de erhvervsordninger, der findes. Det er en grundlæggende betingelse for at få arbejdstilladelse som pendler, at udlændingen er bosat og har opholdstilladelse i et andet land, hvorfra det er sandsynligt, at ansøgeren kan rejse frem og tilbage mellem bopælsstedet og Danmark på daglig basis.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om der kunne meddeles arbejdstilladelse til en pendler, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på arbejdstilladelse til en statsborger fra Elfenbenskysten, bosiddende i Sverige, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles arbejdstilladelse som opvasker på en restaurant i København efter udlændingebekendtgørelsens § 25, stk. 4, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer, idet den tilbudte beskæftigelse som opvasker ikke, som dette er forudsat i lovbemærkningerne, var knyttet så tæt til ansøgeren som person, at andre ikke umiddelbart ville kunne varetage det pågældende arbejde. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** lovbemærkningerne til udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, hvoraf det fremgår, at det afgørende kriterium med henblik på at meddele en opholds- og arbejdstilladelse er en vurdering af udlændingens særlige individuelle kvalifikationer. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens arbejdsopgaver bestod af at tage beskidt service og sætte i opvaskemaskinen og stille det på plads efterfølgende. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at han ikke mente, at han behøvede at opfylde et krav om særlige individuelle kvalifikationer, da det vigtigste var, at han havde fået et arbejde, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Ud-**

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at det følger udtrykkeligt af udlændingebekendtgørelsens § 25, stk. 4, at muligheden for at opnå arbejdstilladelse som pendler er afhængig af, at ansøgeren ligeledes opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, idet det fremgår, at der efter ansøgning kan gives arbejdstilladelse til en udlænding med ophold uden for landet, hvis udlændingen ville have opfyldt betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-8, 10 eller 12, eller § 9 i, stk. 2, nr. 1, hvis udlændingen havde haft ophold her i landet. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at ansøgningen som pendler skulle vurderes på baggrund af bestemmelsen om særlige individuelle kvalifikationer i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 6, og at ansøgeren ikke var tilbudt beskæftigelse på baggrund af særlige individuelle kvalifikationer som opvasker. ÅB/2017/46.

3.5.3. Opholdstilladelse på baggrund af Danmarks internationale forpligtelser

Efter udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse til en udlænding, der ifølge Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 45, er berettiget til at arbejde her i landet.

Det fremgår af bemærkningerne (lovforslag nr. L 61 fremsat den 12. november 2014) til bestemmelsen, at bestemmelsen alene finder anvendelse i de sager, hvor Danmark er forpligtet til at meddele opholdstilladelse, og hvor opholdstilladelse ikke kan meddeles efter en af udlændingelovens øvrige bestemmelser om opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt., finder blandt andet anvendelse i sager vedrørende tyrkiske statsborgere, der påberåber sig stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 eller tillægsprotokollen til Associeringsaftalen. Om stand still-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen i forhold til familiesammenføring henvises til afsnit 3.4.

Stand still-klausulerne indebærer, at de nationale regler, som skal finde anvendelse ved første indrejse for en tyrkisk statsborger, der agter at gøre brug af en økonomisk frihed, er de regler, som er mest lempelige siden ikrafttrædelsen af henholdsvis Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen og frem til i dag. Tillægsprotokollen trådte i kraft i forhold til Danmark den 1. januar 1973, hvor Danmark blev medlem af EF.

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet) har udarbejdet et notat af 8. april 2016, der omhandler betydningen af Danmarks forpligtelser efter As-

socieringsaftalen mellem EU og Tyrkiet i forhold til adgangen til at opnå opholds- og arbejdstilladelse med henvisning til beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn.¹⁶

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til rækkevidden af standstill-klausulerne i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 og tillægsprotokollen til Associeringsaftalen set i forhold til nationale betingelser for opholdstilladelse på baggrund af erhverv, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af selvstændig erhvervsvirksomhed i form af et pizzeria til en tyrkisk statsborger, da ansøgeren ikke havde meddelt de nødvendige oplysninger til brug for behandlingen af ansøgningen, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholds- og arbejdstilladelse som selvstændig erhvervsdrivende i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 p, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde anmodet partsrepræsentanten om at indsende nærmere bestemte oplysninger til brug for afgørelse af sagen, men at partsrepræsentanten alene havde indsendt nogle af de efterspurgte oplysninger og samtidig havde afvist at besvare de resterende spørgsmål fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnet vurdering**, at der efter partrepræsentantens opfattelse ikke var grundlag for at antage, at den EU-retligt lovlige erhvervsdrivende tyrkiske statsborger alene kunne få opholdsret, såfremt der forelå en ”særlig dansk interesse i virksomhedens etablering”, og at en ansøgning om arbejdstilladelse eller etablering af selvstændig virksomhed skulle behandles efter de nationale regler, der var gældende, da traktatgrundlaget blev gældende for Danmark, hvilket, for så vidt angår etablering, var pr. den 1. januar 1973. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriets notat af 8. april 2016, at adgangen til at opnå opholdstilladelse med henblik på at drive selvstændig erhvervsvirksomhed ikke har ændret sig i perioden fra før den 1. januar 1973 til den 1. januar 2015, og at der i denne periode kun er meddelt tilladelse med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed, når der har været en særlig dansk interesse i virksomhedens etablering i Danmark og normalt kun uden for detailhandel og restaurationsvirksomhed. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at partsrepræsentanten ikke havde indsendt de oplysninger, som Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde fundet nødvendige for at kunne foretage en konkret vurdering af, om der var en særlig dansk interesse i virksomhedens etablering i Danmark. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at partsrepræsentanten i sin klage havde henvist til

¹⁶ Notatet er tilgængeligt på: <https://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/429F1A0B-1B60-4C9E-86DE-D9FD8943B148/0/Notataf8april2016AssocieringsaftalemedTyrkiet.pdf>

EU-Domstolens sager C-100/89 (Kaefer og Procacci), C-37/98 (Savas), C-329/97 (Ergat) og C-14/09 (Genc), men **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at disse afgørelser fra EU-Domstolen ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at kun C 37/98 vedrørte en tyrkisk statsborgers rettigheder i forbindelse med etablering af selvstændig virksomhed i et EU-medlemsland, og at det af denne doms præmis 71 fremgik, at artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet ikke i sig selv tillægger en tyrkisk statsborger ret til at etablere sig og som accessorium hertil opholdsret i den medlemsstat, på hvis område han har opholdt sig og udøvet erhvervsmæssig virksomhed som selvstændig erhvervsdrivende i strid med den nationale udlændingelovgivning. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens ansøgning om arbejds- og opholdstilladelse til at drive selvstændig erhvervsvirksomhed efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet skulle vurderes på baggrund af nationale regler, og at eventuelle stramninger i disse regler efter den 1. januar 1973 ikke måtte komme en tyrkisk statsborger til skade. **Udlændingenævnet lagde til grund for afgørelsen**, at der siden den 1. januar 1973 har været en forholdsvis snæver adgang til efter national ret at få opholdstilladelse med henblik på at drive selvstændig erhvervsvirksomhed, og at det siden den 1. januar 1973 har været en betingelse, at der skulle være en særlig dansk interesse i virksomhedens etablering i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at de af partsrepræsentanten nævnte domme fra EU-domstolen ikke vedrørte situationer, der var sammenlignelige med situationen i denne sag. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at ansøgeren efter partsrepræsentantens opfattelse havde etableret lovlig erhvervsvirksomhed i overensstemmelse med ansøgerens etableringsret efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, og at virksomheden havde et CVR nr. og var godkendt af alle relevante myndigheder, ikke kunne føre til en ændret afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren efter Udlændingenævnets opfattelse ikke efter udlændingelovens regler havde et lovligt opholdsgrundlag i Danmark, på hvilken baggrund ansøgeren kunne opholde sig og drive selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede** i den forbindelse, at nævnet ikke havde forholdt sig til lovligheden af ansøgerens virksomhed i øvrigt. **Udlændingenævnet bemærkede endelig**, at ansøgeren på intet tidspunkt havde haft en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. ÅB/2017/47.

3.6. Studie

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus på en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

En udlænding skal have en opholdstilladelse for at kunne opholde sig i Danmark med henblik på studie (studieopholdstilladelse).

Studiebekendtgørelsen er bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014¹⁷ om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende, som senest er ændret ved bekendtgørelse nr. 1769 af 27. december 2016. Den indeholder regler om, hvilke uddannelser og kurser der kan danne grundlag for opholdstilladelse, samt øvrige betingelser for meddelelse af opholdstilladelse, regler for formodningsafslag, regler om varigheden af studieopholdstilladelser m.v.

I henhold til studiebekendtgørelsens §§ 1-4, kan der gives midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 i, stk. 1, til udlændinge, som ønsker at studere på en videregående uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1 og stk. 2, et adgangsgivende kursus i forbindelse med en videregående uddannelse, jf. § 2, et kursus på en folkehøjskole eller lignende, jf. § 3, stk. 1, eller en ungdomsuddannelse eller grundskoleuddannelse, jf. § 4, stk. 1.

Der kan kun gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, jf. studiebekendtgørelsens § 14, stk. 1.

Som eksempel på, at der kun kan gives opholdstilladelse til at være elev på en grund- og ungdomsuddannelse i en samlet periode på højst et år, kan henvises til afgørelse ÅB/2016/37 i Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.3.

Der skal ifølge praksis være tale om et fuldtidsstudie.

Som eksempel på, at der ifølge praksis skal være tale om et fuldtidsstudie, kan henvises til afgørelse ÅB/2016/38 i Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.3.

For at opnå opholdstilladelse som studerende skal udlændingen dokumentere at være optaget på en offentligt anerkendt uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 1, og at forsørgelsen under opholdet er sikret gennem egne midler, stipendium, studielån eller lignende, jf. studiebekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Brasilien,

¹⁷ Bekendtgørelse nr. 1550 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til studerende <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=166588>

der ønskede at studere på en uddannelse på et universitet, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 7.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som studerende på et universitet i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke under sagens behandling havde fremsendt dokumentation for, at ansøgeren kunne forsørge sig selv under ansøgerens ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgår af studiebekendtgørelsens § 7, at dokumentationskravet opfyldes ved, at udlændingen fremviser en udskrift fra en bankkonto i eget navn med et indestående, der svarer til det månedlige SU stipendium med udeboendesats i den periode, der søges opholdstilladelse til. En erklæring fra ansøgerens forældre om, at ansøgerens forældre ville forsørge ansøgeren, var således ikke tilstrækkelig dokumentation for selvforsørgelse. **Udlændingenævnet henviste til**, at efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler det en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan meddeles. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde anført, at ansøgeren havde været i Danmark i tre måneder, og at alene det var dokumentation for, at ansøgeren kunne forsørge sig selv, hvorfor det var paradoksalt, at ansøgeren skulle forlade Danmark, før semesteret var slut, fordi ansøgeren ikke havde fremsendt dokumentation for selvforsørgelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det fremgår af studiebekendtgørelsens § 7, at en udenlandsk studerende skal indsende dokumentation for, at den studerende kan forsørge sig selv under studieopholdet i Danmark, og det, at ansøgeren efter ansøgerens egen opfattelse kunne klare sig i Danmark, var ikke dokumentation herfor. ÅB/2017/48.

Som eksempel på, at ansøgeren skal være optaget på den uddannelse, som ligger til grund for ansøgningen, kan henvises til afgørelse ÅB/2015/55 i Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 3.3., og ÅB/2016/40 i Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.3.1.

Udlændingen skal endvidere som betingelse for opholdstilladelsen være studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for opholdstilladelse, jf. studiebekendtgørelsens § 6, stk. 2. Uddannelsesinstitutionen er forpligtet til at underrette Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvis en udenlandsk studerende ikke længere er studieaktiv, jf. udlændingelovens § 44 d.

Det følger af fast praksis, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration giver opholdstilladelse med gyldighed 30 dage, før et studie begynder.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til den mellemliggende periode mellem to studier, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse til en statsborger fra Indien om afslag på opholdstilladelse i en mellemliggende periode på 18 dage fra udløbet af ansøgerens tidligere opholdstilladelse til den næste opholdstilladelses påbegyndelse. Ansøgeren var i 2014 blevet meddelt opholdstilladelse som studerende gældende til ultimo juli 2016 inklusiv seks måneders jobsøgning efter endt uddannelse. I maj 2016 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse som studerende på et nyt studie fra medio august 2016, hvilket var 30 dage før officiel studiestart. Ansøgeren blev samtidig meddelt afslag på opholdstilladelse i den mellemliggende periode på 18 dage mellem primo august 2016 og medio august 2016, og ansøgeren blev pålagt at udrejse af Danmark ved udløbet af den tidligere meddelte opholdstilladelse ultimo juli 2016.

Udlændingenævnet fandt, at den nye opholdstilladelse som studerende med rette var givet med gyldighed fra medio august 2016, da dette var 30 dage før studiestart, som var den periode, der efter fast praksis kunne gives tilladelse fra. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse i den mellemliggende periode fra primo august 2016 til medio august 2016. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke havde hjemmel til at meddele opholdstilladelse i perioden mellem udløbet af en opholdstilladelse til den næste opholdstilladelses påbegyndelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde oplyst ansøgeren om, at det påhvilede ham at udrejse af Danmark i overensstemmelse med udløbet af den tidligere meddelte opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke havde ret til at fastsætte en udrejsefrist for ansøgeren, da der på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse i maj 2016 var mere end en måned til, at ansøgerens daværende opholdstilladelse udløb, og at det derfor påhvilede ansøgeren at udrejse i overensstemmelse med denne. ERH/2017/27.

3.6.1. Formodningsafslag

Efter studiebekendtgørelsens § 9 kan der ikke gives opholdstilladelse efter §§ 1-4, hvis der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark (formodningsafslag).

Ved vurderingen heraf kan der blandt andet indgå oplysninger om udlændingens uddannelsesmæssige baggrund og sprogkundskaber, herunder om udlændingen besidder de forudsætninger, der må anses for nødvendige og sædvanlige for at kunne følge det uddannelsesforløb, der danner grundlag for ansøgningen om opholdstilladelse, og for i øvrigt at kunne begå sig i det danske samfund, og om

det ønskede ophold har en naturlig sammenhæng med udlændingens hidtidige uddannelse, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til formodningsreglen efter studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som studerende i Danmark til en statsborger fra Nepal, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, og § 9. Ansøgeren havde tidligere i perioden fra januar 2015 til december 2015 haft opholdstilladelse i Danmark som studerende.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som studerende på en videregående uddannelse som MSc in International Business and Management i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 9. **Udlændingenævnet fandt således**, at det afgørende formål med ansøgerens opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre en videregående uddannelse, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var en naturlig sammenhæng mellem ansøgerens hidtil gennemførte uddannelser ”Bachelor of Science” med hovedfag i kemi fra Nepal og hans ”Professional Bachelor in Web development” og den videregående uddannelse, som ansøgeren nu søgte opholdstilladelse på baggrund af. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren var vidende om, at en forsinkelse i uddannelsen ville forkorte hans tid til jobsøgning, og at ansøgeren overfor et erhvervsakademi havde givet udtryk for, at ansøgerens intention efter endt uddannelse var at søge job. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren havde indgivet sin ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af studie i slutningen af jobsøgningsperioden og dermed kort før udløbet af hans opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at ansøgerens reelle formål med at søge optagelse på en videregående uddannelse var at opnå et længerevarende opholdsgrundlag i Danmark. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der ikke var en naturlig sammenhæng mellem ansøgerens hidtil gennemførte uddannelser og den søgte uddannelse, ligesom ansøgeren, siden ansøgeren havde færdiggjort sin bachelor i 2012, havde skiftet studieretning to gange. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren i perioden fra januar 2011 til datoen for erklæringen havde arbejdet som Branch Manager, og at ansøgeren havde fremsendt dokumentation herfor. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren udtrykkeligt havde benægtet at have arbejds erfaring, da ansøgeren blev spurgt herom under interviewet i december 2013, og at ansøgeren, da han blev givet mu-

lighed for at komme med sine bemærkninger til interviewet, kun havde bemærkninger til finansieringen. ÅB/2017/49.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om udlændingens tidligere ansøgninger om ophold i Danmark eller i det øvrige Schengenområde, herunder navnlig ansøgninger om asyl eller ansøgninger om familiesammenføring med herboende personer, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 2.

Som eksempel på, at ansøgerens tidligere ansøgninger om ophold i Danmark kan indgå i vurderingen, kan henvises til afgørelse ÅB/2015/60 i Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 3.3.1., og afgørelse ÅB/2016/40 i Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.3.1.

Ved vurderingen kan der ligeledes indgå oplysninger om, hvorvidt udlændingen tidligere har fået inddraget en studieopholdstilladelse eller fået afslag på en ansøgning om forlængelse af en studieopholdstilladelse som følge af ulovligt arbejde, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 4.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af en ansøgers ulovlige arbejde under en tidligere meddelt opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som studerende på et dansk universitet til en statsborger fra Kenya. Ansøgeren var i september 2011 blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse som bachelorstuderende på et dansk universitet, gyldig indtil juli 2015 inklusive seks måneders jobsøgning efter endt uddannelse. Det fremgik af tilladelsen, at den gav ansøgeren ret til at tage deltidsarbejde i op til 15 timer ugentligt og fuldtidsarbejde i månederne juni, juli og august, samt at tilladelsen ville kunne inddrages, hvis ansøgeren arbejdede ulovligt i Danmark. Ansøgeren havde erkendt over for politiet at have arbejdet mere end det tilladte antal timer under sit ophold i Danmark, og han havde vedtaget en bøde på 5.500 kr. for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3, ved i perioden fra april 2014 til marts 2015 at have arbejdet mere end det tilladte antal timer pr. måned. I juli 2015 inddrog Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgerens opholdstilladelse fra september 2011 som bachelorstuderende, fordi ansøgeren havde arbejdet ud over det tilladte antal timer. I august 2016 havde ansøgeren på ny indgivet ansøgning om opholdstilladelse som studerende på et dansk universitet, og i september 2016 meddelte Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgeren afslag på opholdstilladelse som studerende.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som kandidatstuderende i medfør af udlændingelovens § 9 i, stk. 1, jf. studiebekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. studiebe-

kendtgørelsens § 9. **Udlændingenævnet fandt således**, at det afgørende formål med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som studerende ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at gennemføre en kandidatuddannelse på et universitet, men at formålet måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i juli 2015 havde inddraget ansøgerens opholdstilladelse som studerende i Danmark under henvisning til, at ansøgeren havde arbejdet ud over det tilladte antal timer. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde været sigtet for at arbejde mere end det tilladte, at ansøgeren havde erkendt, at ansøgeren i perioden fra april 2014 til marts 2015 havde arbejdet mere end det tilladte antal timer pr. måned, og at ansøgeren havde vedtaget og underskrevet en bøde på 5000 kr. for forholdet. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2008, punkt 5.2, at hvis en udlænding, som har fået inddraget sin studieopholdstilladelse, fordi vedkommende har vedtaget en bøde for ulovligt arbejde, ansøger om en ny studieopholdstilladelse, vil der være en formodning for, at den pågældendes primære formål med ansøgningen ikke er at studere, og at en ny ansøgning om studieopholdstilladelse således normalt vil skulle afgøres med et afslag, jf. studiebekendtgørelsens § 9, nr. 4. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var grundlag for at fravige denne formodning i sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren tidligere havde arbejdet mere end det tilladte antal timer på trods af, at det udtrykkeligt fremgik af ansøgerens opholdstilladelse fra september 2011, at ansøgeren ikke måtte arbejde mere end 15 timer om ugen på nær i månederne juni, juli og august, og at ansøgeren derfor måtte have været bekendt med, at omfanget af arbejdet var i strid med betingelserne for ansøgerens opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at der ikke var forløbet mere end cirka ét år fra tidspunktet, hvor ansøgerens opholdstilladelse blev inddraget, til tidspunktet, hvor ansøgeren indgav ansøgning om ny opholdstilladelse som studerende i Danmark, og at der var tale om en væsentlig overskridelse af det tilladte antal timer. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at det netop var i perioden, hvor ansøgeren havde studeret, at ansøgeren havde arbejdet mere end de tilladte timer om ugen. ÅB/2017/50.

Der er i studiebekendtgørelsens § 9, nr. 1-5, ikke tale om en udtømmende opregning af, hvilke forhold der kan lægges vægt på ved vurderingen af, om der er en vis formodning for, at ansøgerens intention ikke er at studere i Danmark, men derimod er med henblik på at opnå et længerevarende ophold i Danmark, eller er med henblik på at arbejde uden tilladelse dertil.

3.6.2. Autorisation til at opnå opholdstilladelse som sundhedspersonale

Ifølge udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt. kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

Det følger af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslag nr. L 104 af 2. marts 2012, punkt 13.2.1.1. at:

”Der meddeles endvidere efter gældende praksis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., med henblik på uddannelse i enkelte tilfælde, der falder uden for studiebekendtgørelsens anvendelsesområde, når der foreligger ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn. Som eksempel kan nævnes en udlænding, som skal gennemføre en faglig og sproglig opkvalificering, hvorved den pågældende kan opnå dansk autorisation som læge og herefter bidrage til det danske arbejdsmarked som højt kvalificeret arbejdskraft”.

Det følger endvidere af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslag nr. L 104 af 2. marts 2012, punkt 13.1. at:

”De foreslåede ændringer er alene en følge af den nye ressortfordeling, og der er ikke tiltænkt en ændring af praksis på de områder, der i dag er indeholdt i § 9 c”.

Der kan derfor efter praksis meddeles opholdstilladelse til udenlandske læger og tandlæger, der er statsborgere i og/eller er uddannede i lande uden for EU/EØS, med henblik på, at denne gruppe af udlændinge kan gennemføre en faglig og sproglig opkvalificering, således at de pågældende kan opnå dansk autorisation som læge eller tandlæge og derefter kan bidrage til det danske arbejdsmarked som højt kvalificeret arbejdskraft, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt.

Praksis for meddelelse af opholdstilladelse til udlændinge med henblik på opnåelse af dansk autorisation som læge er fastlagt i det tidligere Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integrations notat af 14. december 2010, mens praksis for meddelelse af opholdstilladelse til udlændinge med henblik på opnåelse af dansk autorisation som tandlæge er fastlagt i Beskæftigelsesministeriets notat af 25. juni 2012.

En opholdstilladelse til at opnå autorisation som læge eller tandlæge giver ikke udlændingen ret til at arbejde i Danmark. Udlændingen skal derfor ansøge om en arbejdstilladelse for at kunne arbejde, for eksempel i forbindelse med evalueringsansættelse.

Som eksempel på, at der skal være tale om en læge eller tandlæge, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation som sygeplejerske i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt., til en jordansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse med henblik på at opnå dansk autorisation som sygeplejerske i Danmark, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at det følger af praksis, at der alene kan meddeles opholdstilladelse til udenlandske læger og tandlæger, der er statsborgere i og/eller er uddannede i lan-

de uden for EU/EØS, med henblik på opnåelse af dansk autorisation som læge eller tandlæge. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af en skrivelse af maj 2015 fra Sundhedsstyrelsen, at ansøgerens udenlandske uddannelse var blevet godkendt, og at ansøgeren nu havde mulighed for at deltage i det autorisationsforløb, der er en betingelse for at opnå dansk autorisation som sygeplejerske. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke var omfattet af den persongruppe, som ifølge praksis kan meddeles opholdstilladelse til at opnå autorisation. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at hans mål med at bo i Danmark var at lære dansk, så han kunne arbejde inden for lægevidenskaben, og at det fremgik af en skrivelse af april 2016 fra et sprogcenter, at han skulle læse dansk i to år, før han nåede det krævede niveau i dansk, at hans visum alene var gældende i tre måneder, og at der ikke var sprogskoler i Jordan, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for, at han var uddannet læge eller tandlæge, hvorfor han ikke kunne meddeles opholdstilladelse med henblik på at opnå autorisation som læge eller tandlæge i Danmark. ERH/2017/47.

3.7. Medfølgende familie

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1-12, stk. 3 eller 11, eller § 9 p, stk. 1, 1.pkt., kan få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 m.

Udlændinge med opholdstilladelse på baggrund af studier på en videregående uddannelse og praktikanter, jf. udlændingelovens § 9 i og § 9 k, kan endvidere få deres familier med til Danmark efter reglerne om medfølgende ægtefælle og børn op til 18 år, jf. udlændingelovens § 9 n.

Udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m og § 9 n, er fritaget for kravet om arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 7.

3.7.1. Medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-12, stk. 3 eller stk. 11, eller § 9 p, stk. 1, 1.pkt., hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor.

Efter Udlændingenævnets praksis omfatter medfølgende familiemedlem i udlændingelovens § 9 m, stk. 1's forstand som altovervejende udgangspunkt alene hovedpersonens ægtefælle eller samlever

samt mindreårige børn. Det er barnets alder på ansøgningstidspunktet, der er det afgørende for, om der er tale om et mindreårigt barn.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en ansøger var omfattet af begrebet familie i udlændingelovens § 9 m, stk. 1's forstand, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2017 Styrelsen for International og Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til en armensk statsborger, der søgte om opholdstilladelse som medfølgende familie til sin herboende søn, der havde opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 1. Det var til sagen oplyst, at ansøgeren havde boet med den herboende reference siden 2013, at ansøgeren ikke havde noget familie tilbage i Armenien, at ansøgerens to sønner boede i Danmark med deres familier, at ansøgeren var afhængig af den herboende references pleje, og at ansøgeren var tvunget til at rejse mellem Danmark og Armenien, hvilket havde økonomiske konsekvenser.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der som udgangspunkt ikke meddeles opholdstilladelse til en forælder som medfølgende familie, når den herboende reference har opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på** formålet med den herboende references ophold i Danmark, herunder at den herboende reference var meddelt midlertidig opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne særlige hensyn, der kunne begrunde, at ansøgeren alligevel skulle meddeles opholdstilladelse. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren havde boet med den herboende reference, siden den herboende reference var blevet skilt i 2013, at ansøgeren ikke havde noget familie tilbage i Armenien, at ansøgerens to sønner boede i Danmark med deres familier, og at den herboende reference til støtte for klagen havde anført, at den herboende reference var afhængig af at have ansøgeren ved sin side, så den herboende reference kunne koncentrere sig om sit job og sine børn. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke var tale om sådanne særlige hensyn, der kunne begrunde, at der skulle meddeles opholdstilladelse til ansøgeren. Det af den herboende reference anførte om, at der var sket helbredsmæssige forandringer hos ansøgeren siden februar 2015, at den herboende reference var meget bekymret for ansøgeren, særligt når ansøgeren var i Armenien, og at ansøgeren var afhængig af den herboende references pleje, **fandt Udlændingenævnet heller ikke kunne føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der som udgangspunkt alene kan meddeles opholdstilladelse til en forælder som medfølgende familie, hvis forælderen altid er blevet forsørget af personen, der har opholdstilladelse i Danmark, altid har boet sammen med den pågældende, og hvis forælderen har fulgt den

pågældende under tidligere udlandsophold. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at den herboende reference havde haft ophold i Danmark siden februar 2011, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren havde boet sammen med den herboende reference siden den herboende references skilsmisse i 2013, og at ansøgeren samtidig havde oplyst, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark så meget, som ansøgerens turistvisum tillod. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende reference havde anført, at ansøgeren var tvunget til at rejse frem og tilbage mellem Armenien og Danmark fire gange om året, hvilket havde økonomiske konsekvenser og påvirkede den herboende references og ansøgerens planlægning af ferie og fritid. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke i sig selv var tilstrækkelige til at danne grundlag for meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9 m, stk. 1. ERH/2017/127.

Ved lov nr. 612 af 8. juni 2016 blev greencardordningen ophævet med virkning for ansøgninger om opholdstilladelse indgivet før den 10. juni 2016. Loven finder ikke anvendelse for ansøgninger om opholdstilladelse som medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse efter den hidtidigt gældende greencardordning. For disse udlændinge finder de hidtidige regler anvendelse.

For eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet den herboende ægtefælles forsørgelsesevne, for så vidt angår ægtefæller og samlever, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, 2. pkt., henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.4.1.

Det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 m, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslag nr. L 61 af 12. november 2014, at:

”Den foreslåede bestemmelse i § 9 m, stk. 1, 3. pkt., indebærer, at opholdstilladelse til mindreårige børn, eller til mindreårige børn og en udlænding, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en udlænding med opholdstilladelse efter greencardordningen, fremadrettet skal betinges af, at greencardhaveren dokumenterer at være i et ansættelsesforhold af minimum 1 års varighed med en lønindtægt, der mindst udgør et beløb svarende til kontanthjælpssatsen for enlige forsørgere over 30 år, og at udlændingen på baggrund af ansættelsen har oppebåret en lønindtægt i minimum 1 måned. Et registreret partnerskab sidestilles med et ægteskab.

I 2014 svarer kontanthjælpssatsen for enlige forsørgere over 30 år til 14.203 kr. om måneden.”

I 2017 var kontanthjælpssatsen for enlige forsørgere over 30 år 14.808 kr.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet den herboendes forsørgelsesevne vedrørende børn, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1, 3. pkt., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, til en statsborger fra Nigeria – der var født i Danmark i februar 2015 – som søgte om opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til sin herboende fader, der havde opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1 (greencardordningen).

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, som medfølgende familie til den herboende fader som greencardindehaver. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den herboende fader ikke havde dokumenteret at være i et ansættelsesforhold af mindst et års varighed med en sikret lønindtægt, der mindst skulle udgøre et beløb svarende til kontanthjælpssatsen, og hvor den herboende fader skulle have oppebåret en lønindtægt mindst en måned. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at den herboende faders ansættelse i et firma, hvor han var ansat som pakker, ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet han ifølge ansættelseskontrakten alene var sikret 15 timer om ugen til en timeløn på 119,90 kr., svarende til cirka 7.200 kr. om måneden. **Udlændingenævnet fandt ligeledes**, at den herboende fader ikke med sin ansættelse i et andet firma havde sikret en lønindtægt, der mindst udgjorde et beløb svarende til kontanthjælpssatsen, idet det alene fremgik af ansættelsesbeviset, at den herboende fader var ansat i juni 2016 som medhjælper på deltid med et garanteret timeantal på 74 timer over fire uger, og at den månedlige løn udgjorde ca. 9.500 kr. Det forhold, at det fremgik af indkomst, at den herboende fader i november 2016 havde ca. 84 løntimer, at han i december 2016 havde ca. 85 løntimer, og at han i januar 2017 havde ca. 75 løntimer, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der ved kravet om, at en udlænding med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1, skulle dokumentere at være i et ansættelsesforhold af minimum et års varighed med en lønindtægt, der mindst skulle udgøre et beløb svarende til kontanthjælpssatsen for enlige forsørgere over 30 år, og at udlændingen på baggrund af ansættelsen skulle have oppebåret en lønindtægt i minimum en måned, alene kunne medregnes lønindkomst fra ét ansættelsesforhold. Det var derfor ikke muligt at medregne indkomst fra flere ansættelsesforhold til opfyldelse af kravet. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den herboende fader og den herboende moder havde opholdstilladelse i Danmark, at ansøgeren var født i Danmark, at den herboende fader havde anført, at ansøgeren var knap to år, at hun ikke kunne adskilles fra den herboende fader og moder, og at Nigeria var styret af Boko Haram og andre lignende terroristgrupper. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet dette ikke var forhold, der efter bestemmelsen kunne føre til, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familiemedlem. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at den herboende fader til støtte for klagen havde henvist til FN's Børnekonvention, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det følger af FN's Børnekonventions artikel 3 (2), at deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for dets trivsel under hensyntagen

til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler. Det er således barnets forældre, der har det primære ansvar for barnets tarv, hvorfor staten på samme baggrund, jf. blandt andet artikel 9 i FN's Børnekonvention skal sikre, at barnet og dets forældre kan forblive sammen. **Udlændingenævnet lagde på den baggrund vægt på**, at der ikke var oplyst om forhold, der bevirkede, at den herboende fader og moder samt ansøgeren ikke kunne indrejse i Nigeria for dér at udøve familielivet. ERH/2017/77.

3.7.2. Medfølgende familie til en studerende

Efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Det er en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, at de grundlæggende betingelser for at anse et ægteskab for gyldigt er opfyldt. Der skal således være tale om et retsgyldigt ægteskab, ægteskabet eller samlivet må ikke være etableret med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse til ansøgeren (proforma), jf. § 9 n, stk. 1, 2. pkt. og der må ikke være tale om et tvangsægteskab.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet på et mundligt nævn har taget stilling til, om ægteskabet var indgået proforma, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende familie, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, til en statsborger fra Kina. Ansøgeren søgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle. Den herboende ægtefælle var indrejst i Danmark i august 2009 og var i november 2015 blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark på baggrund af studier. Den herboende ægtefælle havde til sagen oplyst, at ansøgeren var kommet til Danmark i december 2006, hvor ansøgeren var indrejst på en anden persons rejsedokument, at ansøgeren herefter havde søgt asyl i Danmark, at ansøgeren ikke efterfølgende havde henvendt sig til asylcenteret, at ansøgeren var blevet bekendt med, at ansøgeren opholdt sig i Danmark ulovligt, at parret havde mødt hinanden i januar 2014 i København, at ansøgeren havde friet efter otte måneders bekendtskab, at parret havde holdt en bryllupsfest i Kina i februar 2015, og at ægteskabet var blevet officielt registreret i marts 2015.

Udlændingenævnet fandt, at der var bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med

ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. Ansøgeren kunne således ikke meddeles opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til den herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at parret havde indledt et forhold i Danmark i januar 2014, hvor ansøgeren på daværende tidspunkt havde opholdt sig ulovligt i Danmark i over otte år, hvilket ansøgeren var bekendt med, at ansøgeren havde friet efter otte måneders bekendtskab, og at parret havde indgået ægteskab året efter, at de havde mødt hinanden. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** ansøgerens samlede ansøgningsmønster, herunder at han havde fået afslag på opholdstilladelse som studerende i 2005, hvorefter han var indrejst på et pas, der ikke tilhørte ham, og havde søgt asyl, hvor han var forsvundet under sagsbehandlingen, og at han havde fået afslag på visum i 2016. **Udlændingenævnet konstaterede i øvrigt**, at ansøgeren havde erkendt over for Den Danske Ambassade i Kina, at han under sit langvarige ulovlige ophold havde arbejdet ulovligt i Danmark. Det forhold, at parret var jævnaldrende, at parret var fra Kina, at parret var mødtes til en privatfest hos fælles venner i København i januar 2014, at parret i de efterfølgende otte måneder havde haft daglig kontakt, at parret var flyttet sammen i september 2014, og at parret var rejst sammen til Kina i januar 2015, hvorefter parret havde indgået officielt ægteskab i marts 2015, fandt Udlændingenævnet endvidere ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var bekendt med, at han opholdt sig ulovligt i Danmark, da han indledte forholdet med den herboende ægtefælle, og at ægteskabet med den herboende ægtefælle ville kunne give ham muligheden for at blive lovligt i Danmark. Det forhold, at parret efter det oplyste havde haft daglig kontakt, siden parret var mødtes og siden ægteskabets indgåelse, samt at parret under deres ophold i Kina havde boet alene sammen i ansøgerens lejlighed, og at den herboende ægtefælle havde besøgt ansøgeren i Kina i november-december 2015 og igen i juni-juli 2016, **fandt Udlændingenævnet desuden heller ikke kunne føre til en ændret vurdering**. Det forhold, at den herboende ægtefælle var gravid, **fandt Udlændingenævnet ligeledes ikke** kunne føre til en ændret vurdering, da dette ikke afkræftede formodningen for, at ægteskabet var indgået med det afgørende formål at opnå en opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at der var et sikkert grundlag for at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse var at opnå opholdstilladelse til ansøgeren. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der efter praksis kan gives afslag på en ansøgning om opholdstilladelse alene med henvisning til ansøgerens forhold. Hvis der således på baggrund af oplysningerne i en konkret sag er et sikkert grundlag for at antage, at ansøgeren har indgået ægteskabet med det afgørende formål at opnå opholdstilladelse, vil der kunne meddeles afslag, uanset at der ikke er et sikkert grundlag for at antage, at den herboende ægtefælle har et tilsvarende motiv til ægteskabet. Det forhold, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention blev påberåbt, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet Udlændingenævnet på baggrund af sagens oplysninger ikke anså ansøgerens og den herboende ægtefælles relation som et beskyttelsesværdigt familieliv. ERH/2017/117.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til en statsborger fra Nepal, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, jf. § 9, stk. 9.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9 n, stk. 1, jf. § 9, stk. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, hvad ansøgerens ægtefælle havde forklaret på det mundtlige nævn, herunder om hvordan parret havde lært hinanden at kende, hvornår de første gang havde mødtes personligt, om beslutningen om at indgå ægteskab og om parrets bryllupsfest. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration med henblik på, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle i Danmark var opfyldt. ÅB/2017/51.

Det er ikke muligt at blive meddelt opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til et familiemedlem, der selv er blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af en opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle efter udlændingelovens § 9 n, stk. 1. For en nærmere gennemgang heraf henvises til afgørelse ERH/2015/248 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.4.2.

3.8. Au pair

Efter udlændingelovens § 9 j, stk. 1, kan der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på au pair-ophold her i landet. Betingelserne for at meddele opholdstilladelse som au pair fremgår af au pair-bekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1769 af 29. december 2017¹⁸ om meddelelse af opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold, der finder anvendelse for ansøgnin-ger indgivet efter den 1. januar 2018.

Udlændingenævnet har i 2017 truffet afgørelser i sager omfattet af den tidligere au pair-bekendtgørelse nr. 695 af 20. maj 2015 om meddelelse af opholdstilladelse med henblik på au pair-ophold, som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 1637 af 15. december 2016, hvorfor der alene er medtaget eksempler på afgørelser omfattet af bekendtgørelse nr. 695 af 20. maj 2015.

Au pair betyder ”på lige vilkår”. Det vil sige, at au pair-personen skal bo hos en værtsfamilie med børn under 18 år på lige vilkår med resten af familien.

¹⁸ Bekendtgørelse nr. 1769 af 29. december 2017 (au pair-bekendtgørelsen)
<https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=196788>

Det følger af au pair-bekendtgørelsens §§ 1-2, at en au pair-person er en udlænding, som skal indtage en familiær stilling i en værtsfamilie, bestående af mindst en forælder og et hjemmeboende barn under 18 år, og som gennem opholdet hos værtsfamilien ønsker at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber og at opnå et bedre kendskab til Danmark gennem øget kulturel indsigt.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1-4, skal au pair-personen som udgangspunkt være 18 år eller derover og under 30 år på ansøgningstidspunktet. Au pair-personer, som har stiftet familie – dvs. som aktuelt er eller tidligere har været samlevende, som er eller har været gift, eller som venter barn eller har børn – kan som udgangspunkt ikke meddeles opholdstilladelse som au pair, jf. også udlændingelovens § 9 j, stk. 4 og 5.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, er det en betingelse for meddelelse af opholdstilladelse som au pair, at au pair-opholdet er egnet til at give udlændingen et udbytte i overensstemmelse med § 1.

Der vil således ikke kunne meddeles opholdstilladelse som au pair, hvor et eller flere momenter i sagen taler for, at ansøgeren ikke vil få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold, og/eller at formålet med indrejsen i Danmark ikke er at opleve et au pair-ophold, medmindre konkrete omstændigheder vedrørende den pågældendes forhold afkræfter denne formodning.

Ved vurderingen heraf kan der ifølge au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 2, blandt andet indgå oplysninger om:

- 1) udlændingens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person,
- 2) udlændingens familierelation til værtsfamilien,
- 3) udlændingens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz, herunder særligt om udlændingen tidligere har været au pair-person,
- 4) udlændingens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end som au pair-person,
- 5) udlændingens sprogfærdigheder i dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk,
- 6) udlændingens almene uddannelse, herunder om udlændingen har gennemført skolegang svarende til 9. klasse,
- 7) udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund,
- 8) hvorvidt udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person (nr. 1), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en statsborger fra Filippinerne, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, at formålet med ansøgerens ansøgning ikke kunne anses at være, at ansøgeren ønskede at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber samt at udvide sin kulturelle horisont gennem et bedre kendskab til Danmark via et midlertidigt ophold hos en familie, men at ansøgerens formål var at tage arbejde i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningsskemaet havde oplyst, at hun ønskede at arbejde og tjene penge, så ansøgeren kunne hjælpe sin familie, at hun under interviewet på Den Danske Ambassade endvidere havde oplyst, at hendes moder var i arbejde som følge af økonomiske problemer, og at dette var årsagen til, at hun ønskede et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, ansøgeren under interviewet på Den Danske Ambassade havde oplyst, at hun var villig til at tage et andet arbejde i Danmark under sit au pair-ophold for at tjene penge. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren under interviewet på Den Danske Ambassade ligeledes havde oplyst, at hun ønskede at lære det danske sprog og kultur, og at partsrepræsentanten i sin klage havde anført, at ansøgeren ved en fejl havde anført, at hun ønskede at komme til Danmark for at tjene penge, og at hun alene havde skrevet dette, fordi hun troede, at hun skulle svare således, og fordi hun som modydelse for sin løn fra værtsfamilien skulle hjælpe til som au pair. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens øvrige oplysninger, herunder det forhold, at ansøgeren under interviewet havde oplyst, at hendes primære formål med opholdet i Danmark var at tage arbejde, så hun kunne hjælpe sin familie. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke kunne formodes at have haft til hensigt at opnå en kulturel udveksling i tråd med au pair-ordningens formål og hensigt, og at formålet med hendes au pair-ophold ikke kunne anses at være at forbedre hendes sproglige og tillige hendes faglige kundskab samt udvide hendes kulturelle horisont gennem opnåelse af et bedre kendskab til landet. ÅB/2017/52.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til ansøgerens begrundelse for at søge opholdstilladelse som au pair-person (nr. 1), udlændingens tidligere ophold i Danmark eller i et EU-land/EØS-land eller Schweiz (nr. 3), samt udlændingens tidligere ansøgninger om opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end som au pair-person (nr. 4), kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en statsborger fra Israel, jf.

udlændingelovens § 9 j, stk. 1. I februar 2016 havde ansøgeren indgivet en ansøgning om opholdstilladelse som au pair hos en herboende familie. Ansøgeren havde i ansøgningen oplyst, at hun havde været i Danmark i både 2014 og 2015 for at besøge sin fader samt sine søskende, der havde boet i Danmark i fire år, og at hun var i Danmark på ansøgningstidspunktet. Vedhæftet ansøgningen var kopi af ansøgerens pas, hvoraf det fremgik, at hun medio oktober 2015 var indrejst til Danmark, og at hun på ansøgningstidspunktet opholdt sig hos sin fader.

Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering, at formålet med ansøgerens ansøgning ikke var at forbedre sine sproglige og faglige kundskaber samt udvide sin kulturelle horisont gennem et bedre kendskab til Danmark via et au pair-ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren under et interview i april 2016 havde oplyst, at ansøgeren ville til Danmark, da hendes fader, stedmor og seks søskende boede i Danmark, og fordi det var mere komfortabelt i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren tidligere var meddelt afslag på opholdstilladelse under henvisning til sin fader, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og at hun havde boet hos sin fader fra 2015, og frem til hun blev pålagt at udrejse i april 2016. **Udlændingenævnet vurderede**, at disse forhold indebar en formodning for, at formålet med ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som au pair ikke var at forbedre sine sproglige og faglige færdigheder eller at udvide sin kulturelle horisont gennem bedre kendskab til Danmark via et midlertidigt ophold hos en værtsfamilie, jf. au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5, jf. § 3, stk. 2, nr. 1, 3 og 4. Det forhold, at det i forbindelse med klagen var anført, at ansøgeren formentlig ikke til fulde havde forstået spørgsmålene i interviewet vedrørende ansøgerens familie, da ansøgeren nu var voksen og ikke ønskede at bo med sin faders familie, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af vurderingen af ansøgerens engelskkundskaber i interviewet fra april 2016, at ansøgeren talte godt engelsk, og at ansøgeren godt ville kunne deltage i undervisning på engelsk, dog ikke en videregående uddannelse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at ansøgeren selv i ansøgningsskemaet havde oplyst, at ansøgeren havde været i Danmark to gange tidligere for at besøge sin fader og sine søskende. Det forhold, at det i forbindelse med klagen var anført, at ansøgeren ønskede at blive au pair i Danmark for at tilegne sig det danske sprog og skandinavisk kultur for derefter at bringe den viden tilbage til Israel og for senere at kunne oversætte, tolke og undervise, og at ansøgeren aldrig havde oplevet dansk kultur, da begge ansøgerens forældre levede i hjem med arabisk kultur og arabiske traditioner, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at dette ikke afkræftede formodningen for, at formålet med ansøgningen måtte anses for at være et ønske om at opnå et længerevarende ophold i Danmark. ERH/2017/66.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling ansøgerens tidligere ophold i Danmark, jf., bekendtgørelsens nr. 3, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse i Danmark som au pair til en brasiliansk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke tidspunkt burde meddeles afslag på opholdstilladelse som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, under henvisning til, at hun under sit tidligere ophold i Danmark allerede havde opnået kendskab til det danske sprog og den danske kultur og herved havde fået en stor del af den læring og personlige udvikling, som et au pair-ophold er tiltænkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens forudgående ophold i Danmark som studerende på en højskole alene havde været af 21 ugers varighed, at det fremgik af skolens hjemmeside, at studerende på integrationslinjen havde seks timers dansk om ugen samt to timers kulturforståelse, at øvrige timer på dansk omhandlede blandt andet religion, at dansk derfor efter det oplyste alene havde udgjort en mindre del af kurset, og at ansøgeren ved sit højskoleophold derfor ikke kunne formodes at have opnået sproglige og faglige kundskaber samt udvidet sin kulturelle horisont på en sådan måde, at hun ikke ville kunne have få et tilfredsstillende udbytte af et au pair-ophold. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren endvidere ikke kunne formodes allerede at have opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt en au pair-person via ordningen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren var indrejst i Danmark allerede i marts 2015, ikke var tilstrækkeligt til at ændre denne vurdering, henset til at ansøgeren i sin ansøgning om studieophold havde oplyst, at hun talte portugisisk og engelsk, og at hun i perioden fra marts 2015, til hun var begyndt på højskolen i august 2015, havde boet hos sin plejemor og dennes familie, som hun var indrejst med via Italien. ÅB/2017/53.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1, jf. au pair-bekendtgørelsens § 3, til en filippinsk statsborger. Ansøgeren var i maj 2016 meddelt opholdstilladelse som au pair hos en værtsfamilie på Sjælland for en to årig periode. I januar 2017 indgav ansøgeren en ny ansøgning som au pair hos en værtsfamilie i Jylland, idet hun var flyttet hertil i december 2016 på grund af angiveligt dårlige forhold hos den tidligere værtsfamilie. Denne ansøgning blev i januar 2017 afvist, da der ikke var betalt korrekt gebyr. I februar 2017 flyttede ansøgeren imidlertid til en ny værtsfamilie, da familien i Jylland skulle skilles. Den nye værtsfamilie meddelte i maj 2017 til styrelsen, at de havde opsagt au pair-kontrakten med ansøgeren, idet de skulle flytte til udlandet, og at ansøgeren havde fundet endnu en ny værtsfamilie. I august 2017 indgav ansøgerens nuværende værtsfamilie på vegne af ansøgeren en ansøgning om opholdstilladelse som au pair indtil udløbet af den oprindelige au pair-periode.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på ny kunne gives opholdstilladelse som au pair i Danmark, idet der forelå en formodning for, at ansøgeren allerede nu måtte vurderes at have opnået

en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt en au pair-person via ordningen, ligesom ansøgeren allerede måtte vurderes at have opnået et kendskab til det danske sprog, den danske kultur og danske samfundsforhold. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i maj 2016 blev meddelt opholdstilladelse som au pair, at ansøgeren var registreret indrejst i Danmark i juni 2016, at ansøgeren efterfølgende havde været tilmeldt tre forskellige værtsfamiliers adresser i Danmark, og at to af familierne havde forsøgt at indgive ansøgninger om opholdstilladelse som au pair på baggrund af au pair-kontrakter indgået med ansøgeren. Det anførte om, at ansøgeren var uden skyld i sine udfordringer med at finde en ordentlig familie i Danmark, og at ansøgeren blot ønskede at blive i Danmark på au pair-vilkår indtil udløbet af den oprindelige to års periode, **fandt Udlændingenævnet endvidere ikke** i tilstrækkelig grad afkræftede formodningen for, at ansøgeren ikke allerede havde opnået en stor del af den læring og personlige udvikling, som er tiltænkt en au pair-person via ordningen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for styrelsens afgørelse havde arbejdet og boet i Danmark på au pair-vilkår i sammenlagt cirka 11 måneder, idet ansøgeren i sin ansøgning på tro og love havde erklæret, at hun havde arbejdet som au pair hos de tidligere familier, selvom hun ikke havde haft en gyldig tilladelse hertil, og at en værtsfamilie i maj 2017 havde informeret Styrelsen for International Rekruttering og Integration om, at de havde opsagt au pair-kontrakten med ansøgeren i maj 2017, og at hun ville fortsætte som au pair hos en ny familie. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet havde opholdt sig i Danmark i i alt et år og seks måneder og efter egne oplysninger på au pair-vilkår, hvorfor hun måtte formodes allerede at have opnået den læring og personlige udvikling og det kendskab til det danske sprog og kultur, som er tiltænkt au pair-ordningen. Ansøgeren kunne derfor ikke på ny meddeles opholdstilladelse i Danmark som au pair. ERH/2017/119.

For eksempel på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til udlændingens sprogfærdigheder i dansk, svensk, norsk, engelsk eller tysk (nr. 5), udlændingens baggrund og opvækst i øvrigt, herunder om et au pair-ophold vil have en naturlig sammenhæng med udlændingens livsforløb og udlændingens uddannelsesmæssige og erhvervsmæssige baggrund (nr. 7), og hvorvidt udlændingen har samme nationalitet som et eller flere af værtsfamiliens medlemmer (nr. 8), henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.5.

Au pair-bekendtgørelsen stiller også en række krav, som værtsfamilien skal opfylde.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 4, nr. 1, betinges en opholdstilladelse som au pair-person af, at værtsfamilien består af mindst én forælder og et hjemmeboende barn under 18 år. Efter au pair-bekendtgørelsens § 5, stk. 2, er det en betingelse for, at au pair-personen i familier med delt forældremyndighed kan følge barnet eller børnene, som bor på skift hos forældrene, at au pair-personen

opfylder betingelserne i au pair-bekendtgørelsens § 3, stk. 1, og begge forældre opfylder betingelserne i au pair-bekendtgørelsens § 4.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, at værtsfamilien består af mindst én forælder og et hjemmeboende barn under 18 år, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som au pair i Danmark til en statsborger fra Nepal, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 1. Ved opslag i Det Centrale Personregister (CPR) fremgik det, at værtsfaderen var dansk statsborger, og at der på adressen i Odense foruden værtsfaderen var registreret to øvrige personer, herunder et barn, men ikke værtsfaderens barn eller værtsfaderens tidligere ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at værtsmoderen og værtsfaderen ikke udgjorde en au pair-familie. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at værtsfamilien var bosiddende på adressen i Odense, at værtsfaderens barn ikke var registreret på adressen, og at alene værtsfaderen var angivet som værtsfamilie i ansøgningen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at værtsfaderen og værtsfaderens tidligere ægtefælle ønskede at dele ansøgerens arbejdstid som au pair mellem dem, og at det følger af au pair-bekendtgørelsens § 5, stk. 2, at en au pair-person i familier med delt forældremyndighed under nærmere angivne betingelser kan følge barnet, som bor på skift ved forældrene. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det kun var værtsfaderen, der var angivet som værtsfamilie. **Udlændingenævnet lagde ligeledes vægt på**, at en værtsfamilie månedligt skulle udbetale et beløb i lommepenge til au pair-personen, og at beløbet i 2016-niveau udgjorde 4.050 kr., jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af sagens oplysninger, herunder af ansøgningsskema fremsendt af værtsfaderen til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, fremgik, at ansøgeren af værtsfaderen månedligt alene ville få udbetalt 4.000 kr. i lommepenge. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration ved brev i marts 2016 havde vejledt værtsfaderen om, at en værtsfamilie skulle udbetale minimum 4.050 kr. månedligt i lommepenge til en au pair-person. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at en au pair-person ugentligt skulle have halvanden fridag, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 7, og at det af ugeskemaet, der indgik i ansøgningsskemaet, og som ligeledes blev fremsendt til Udlændingenævnet i forbindelse med klagen i maj 2016, fremgik, at ansøgeren ugentligt ville have én fridag. ÅB/2017/54.

Efter au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 1, skal au pair-personen foruden kost og logi modtage et fast månedligt minimumsbeløb i lommepenge, som minimum skal udgøre brutto 4.150 kr. (2017 niveau).

Au pair-personen skal vederlagsfrit have stillet et separat beboelsesrum til rådighed i værtsfamiliens bolig under hele au pair-opholdet. Værtsfamiliens bolig skal udover et beboelsesrum til au pair-personen indeholde et opholdsrum og et beboelsesrum per to personer, som i Det Centrale Personregister er registreret på bopælen, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 2. Beboelsesrummene og opholdsrummene skal være godkendt til beboelse og fremgå af Bygnings- og Boligregistret.

For eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har vurderet, om en værtsfamilies bolig opfyldte boligkravet, henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.5.

Au pair-personen skal indtage en familiær stilling i værtsfamilien, jf. ”på lige vilkår”, og må alene udføre opgaver i relation til daglig husførelse og børnepasning hos værtsfamilien, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 5. Ansættelsen betragtes i udlændingeretlig sammenhæng ikke som et arbejde, men ansættelsen betragtes som et normalt arbejdsgiver-/lønmodtagerforhold i forbindelse med de danske skatteregler og ferielovgivning. Udlændingen har dog ret til at udføre ulønnet frivilligt arbejde, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 10.

Au pair-personen skal deltage i de huslige pligter (for eksempel rengøring, tøjvask, madlavning, børnepasning) i minimum tre og maksimalt fem timer om dagen, maksimalt seks dage om ugen. Arbejdstiden skal udgøre mellem 18 og 30 timer ugentligt, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 6.

Au pair-personen skal have mindst halvanden fast fridag hver uge, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 7, samt have fri på officielle danske helligdage jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 8. Au pair-personen skal i øvrigt have fritid nok til at kunne følge sprogkurser, udvikle sig fagligt og kulturelt samt mulighed for at dyrke sin religion, jf. au pair-bekendtgørelsens § 6, stk. 1, nr. 9.

3.8.1. Registrering i karensregisteret

Der kan ikke gives opholdstilladelse til en udlænding som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 9, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karensperiode, jf. udlændingelovens § 21 a.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse som au pair hos en værtsperson, blandt andet når au pair-personen hos værtsfamilien har udført pligter i mere end den meddelte tilladelse eller udført andet end huslige opgaver for værtsfamilien, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 1, når au pair-personen har modtaget mindre lommepengebeløb end det fastsatte minimumslommepengebe-

løb, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 2, når der ikke er stillet et separat værelse til rådighed for au pair-personen, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 3, eller når værtsfamilien ikke har tegnet en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring og en forsikring, der dækker omkostninger til hjemtransport i tilfælde af au pair-personens død, alvorlige sygdom eller ulykke, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 6.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en værtsfamilie bør registreres i au pair-karensregisteret, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om en au pair-værtsfamilies registrering i au pair-karensregistret, jf. udlændingelovens § 21 a, da værtsfamilien ikke havde tegnet de lovpligtige forsikringer for værtsfamiliens au pair, der dækkede hele au parens ophold i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at værtsfamilien havde misbrugt au pair-ordningen, jf. udlændingelovens § 21 a, stk. 6, ved ikke at have fremlagt dokumentation for, at de havde haft tegnet de lovpligtige forsikringer for hele den periode, hvor au paret var meddelt opholdstilladelse som au pair hos familien. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at værtsfamilien havde fremlagt dokumentation for, at værtsfamilien havde haft en au pair-forsikring fra et forsikringsselskab, med en ikrafttrædelsesdato primo november 2016 og løbende i seks måneder, samt at værtsfamilien havde oprettet en forsikring hos et andet forsikringsselskab, som ved en fejl var blevet annulleret, og derfor efterfølgende var blevet oprettet med tilbagevirkende kraft, dækkende perioden fra ultimo august 2016 til primo november 2016. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at au paret primo august 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse som au pair hos værtsfamilien i perioden fra primo august 2016 til primo august 2018, og at au paret i Det Centrale Personregister (CPR) var registreret som indrejst i Danmark primo august 2016. **Udlændingenævnet fandt således**, at værtsfamilien ikke havde haft tegnet en lovpligtig au pair-forsikring vedrørende au paret, der dækkede hele au parens ophold i Danmark, da værtsfamilien alene havde fremlagt dokumentation for at have en forsikring, der dækkede perioden fra ultimo august 2016 til primo november 2016 og fra primo november 2016 og i seks måneder – det vil sige indtil primo maj 2017. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at au paret ikke havde været dækket af en lovpligtig forsikring i perioden fra primo august 2016, hvor hun var indrejst med opholdstilladelse, til ultimo august 2016, og at hun heller ikke havde været dækket fra primo maj 2017. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at værtsfaderen på tro og love havde skrevet under på, at han var bekendt med muligheden for karensregistrering, og at værtsfamilien udtrykkeligt var blevet vejledt af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i brev af primo august 2016 vedrørende reglerne for et au pair-ophold. Det fremgik af vejledningen, at værtsfamilien har pligt til at tegne en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring samt en forsikring, der dækker omkostningerne til hjemtrans-

port i tilfælde af au paires død, alvorlige sygdom eller ulykke. Det fremgik endvidere, at såfremt en værtsfamilie ikke har tegnet de nødvendige forsikringer, kunne værtsfamilien blive omfattet af en toårig karenperiode. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde registreret værtsfamilien i au pair-karensregistret i to år fra medio februar 2017, jf. udlændingelovens § 21 a. Det forhold, at forsikringsselskabet ved en fejl havde annulleret værtsfamiliens au pair-forsikring, men at denne efterfølgende var blevet oprettet med tilbagevirkende kraft, kunne således ikke føre til en ændret vurdering, da au pairen fortsat ikke sås at have været dækket af en lovpligtig au pair-forsikring i hele den periode, hun var meddelt opholdstilladelse i Danmark. ERH/2017/93.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra februar 2017 om en værtsfamilies registrering i au pair-karensregistret.

Udlændingenævnets flertal fandt, at værtsmoderen havde misbrugt au pair-ordningen, jf. udlændingelovens § 21 a, nr. 6, ved ikke at have fremlagt dokumentation for, at hun havde haft tegnet de krævede forsikringer for hele den periode, hvor au pairen havde været meddelt opholdstilladelse som au pair bosiddende hos værtsmoderen. **Udlændingenævnets flertal fandt endvidere**, at værtsmoderen skulle have haft tegnet de lovpligtige forsikringer fra juli 2016, hvor au pairen var blevet meddelt opholdstilladelse som au pair hos hende. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at au pairen i juli 2016 havde fået inddraget sin opholdstilladelse som au pair hos sin tidligere værtsfamilie, at hun ligeledes i juli 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse som au pair hos værtsmoderen i perioden fra juli 2016 til februar 2018, og at au pairen i Det Centrale Person Register var blevet registreret som tilflyttet værtsmoderens adresse i maj 2016. **Udlændingenævnets flertal lagde derudover vægt på**, at værtsmoderen over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde beklaget, at hun ikke havde sørget for, at forsikringerne var blevet tegnet fra første dag, hvor au pairen startede som au pair hos hende. **Udlændingenævnets flertal fandt således**, at værtsmoderen ikke havde haft tegnet en lovpligtig au pair-forsikring vedrørende au pairen, der dækkede hele perioden hos værtsmoderen, idet værtsmoderen alene havde fremlagt dokumentation for, at hun havde tegnet en forsikring, der trådte i kraft i december 2016, og som havde været gældende i 24 måneder fra denne dato. Det forhold, at det til støtte for klagen var blevet anført, at au paires første værtsfamilie allerede havde tegnet de nødvendige forsikringer i forbindelse med au paires indrejse i Danmark i efteråret 2015, at au pairen – efter at have skiftet værtsfamilie – fortsat havde været dækket af forsikringerne tegnet af den tidligere værtsfamilie, at forsikringerne blev tegnet i august 2015, men først blev aktiveret i november 2015, at forsikringsselskabet havde bekræftet, at forsikringen fortsat var gældende og først udløb i november 2017, og at au pairen dermed havde været dobbeltforsikret, idet den forsikring, som værtsmoderen havde tegnet, var gældende indtil december 2018, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på**, at værtsmoderen ikke havde tegnet den krævede for-

sikring for au pæren i perioden fra juli 2016 til december 2016. **Udlændingenævnets flertal fandt således**, at det påhviler den til enhver tid værende au pair-værtsfamilie at have tegnet de krævede forsikringer. **Udlændingenævnets flertal lagde endvidere vægt på**, at værtsmoderen på tro og love havde skrevet under på, at hun var bekendt med muligheden for karensregistrering, og at hun udtrykkeligt var blevet vejledt af Styrelsen for International Rekruttering og Integration i et brev fra juli 2017 om reglerne for et au pair-ophold. Det fremgik af vejledningen, at værtsfamilien havde pligt til at tegne en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring samt en forsikring, der dækkede omkostningerne til hjemtransport i tilfælde af au pærens død, alvorlige sygdom eller ulykke. **Udlændingenævnets flertal fandt på den baggrund**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde registreret værtsmoderen i au pair-karensregistret i to år fra februar 2017, jf. udlændingelovens § 21 a. ERH/2017/115.

3.9. Volontør

Efter udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 2. pkt., kan en udlænding efter ansøgning få opholdstilladelse som volontør med henblik på at udføre humanitært og socialt arbejde her i landet. Tilladelse som volontør gives til udlændinge, som skal udføre frivilligt arbejde af social eller humanitær karakter gennem aktiv deltagelse i projekter, der skal sikre almenvellets bedste her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse som volontør reguleres i praktikant- og volontørbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1512 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontører.¹⁹

Det følger af praktikant- og volontørbekendtgørelsens § 4, stk. 1, at en volontør ikke må være under 18 år eller over 30 år på ansøgningstidspunktet.

Som eksempel på en afgørelse vedrørende alderskravet henvises til ERH/2015/131, der kan findes under fanen ”Praksis” på Udlændingenævnets hjemmeside www.udln.dk.

Det følger desuden af praktikant- og volontørbekendtgørelsens § 4, stk. 1, nr. 2, at volontørtjenesten kan foregå inden for blandt andet miljø, kunst, kultur, arbejde med børn, unge eller ældre og idræts- eller fritidsaktiviteter. Det følger af praksis, at der skal være tale om fuldtidsarbejde.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlænding kan meddeles opholdstilladelse i Danmark som volontør, kan nævnes følgende afgørelser:

¹⁹ Bekendtgørelse nr. 1512 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontører <https://www.retsinformation.dk/Forms/R0710.aspx?id=166836>

Udlændingenævnet omgjorde i april 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse som volontør til en statsborger fra Australien, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 2. pkt. Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde i sin afgørelse lagt vægt på, at det volontørarbejde, ansøgeren skulle udføre, ikke var af social og humanitær karakter, idet ansøgeren skulle indsamle og sortere affald på en navngiven festival.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse som volontør, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 2. pkt., og praktikant- og volontørbekendtgørelsens § 4, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at den navngivne festivals ansvarlige team, som stod for indsamling og sortering af affald, til sagen havde oplyst, at indsatsen som frivillig bestod af kommunikation og formidling gennem kampagner før og under festivalen, optog hver dag på hele campingområdet med sortering og oprydning, og at kampagnens frivillige skulle aktivere og motivere festivalgæsterne til selv at deltage i oprydning og affaldssortering. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at det fremgår af volontørbekendtgørelsens § 4, nr. 2, 2. pkt., at volontørtjenesten kan foregå inden for blandt andet miljø, kunst, kultur, arbejde med børn, unge eller ældre og idræts- eller fritidsaktiviteter. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der var tale om et anerkendelsesværdigt formål ved, at ansøgeren skulle være frivillig på den navngivne festival, idet **Udlændingenævnet endelig fandt**, at ansøgeren skulle udføre socialt og humanitært arbejde her i landet i form af arbejdet for et bedre miljø under festivalen, da der ikke alene var tale om oprydning og affaldssortering i snæver forstand. ERH/2017/45.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark som volontør til en statsborger fra Brasilien jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 2. pkt. Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde i sin afgørelse lagt vægt på, at ansøgeren var 30 år på ansøgningstidspunktet, og at ansøgeren derfor ikke opfyldte aldersgrænsen i udlændingelovens § 9 k, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som volontør var fyldt 30 år, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af § 4, stk. 1, nr. 1 i bekendtgørelse nr. 1512 af 23. december 2014 om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontører, at det skal stilles som en betingelse, at udlændingen er mellem 18 og 30 år. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af bemærkningerne til udlændingelovens § 9 k, som indsat ved lov nr. 418 af 12. maj 2012, fremgår under beskrivelsen af den dagældende praksis, at der gives opholdstilladelse som volontør til udlændinge mellem 18 og 30 år, og at der ikke var tiltænkt en ændring af praksis med den nye lovbestemmelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det følger af en ordlydsfortolkning af både udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 2. pkt., samt § 4, stk. 1, nr. 1 i bekendt-

gørelse om meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse til praktikanter og volontører, at der ikke er grundlag for at konkludere, at en ansøger ikke må være fyldt 30 år på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark som volontør. ERH/2017/107.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse som volontør, jf. udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 1, 2. pkt. til en amerikansk statsborger. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren havde ansøgt om opholdstilladelse som volontør i en boldklub, og at ansøgeren ikke ville modtage løn under opholdet. Det fremgik af ansættelseskontrakten, at arbejdsopgaverne ville bestå af administrativ assistance, herunder håndtering af klubmedlemskaber, programsætning af kampe, booking af baner, kommunikation med medlemmer og forberedelse samt vedligeholdelse af klubhus, bane og andre områder. Ansøgeren havde anført, at arbejdsopgaverne var af social karakter og direkte relateret til socialt arbejde. Ansøgeren havde endvidere anført – med støtte fra boldklubben – at kommunikation med medlemmer også betød arbejde som træner, herunder at være mentor og leder for børn og unge.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives opholdstilladelse som volontør i medfør af udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 2. pkt., jf. § 4, nr. 2, i praktikant- og volontørbekendtgørelsen.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren skulle udføre delvist administrativt arbejde i form af for eksempel håndtering af klubmedlemskab samt programsætte kampe og booke baner, hvilket ikke kunne anses for at være humanitært og socialt arbejde i overensstemmelse med udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 2. pkt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgeren skulle være mentor og rådgiver for de unge mennesker, og at dette arbejde var en integreret del af klubbens sociale mission. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at volontørtjenesten som anført i praktikant- og volontørbekendtgørelsens § 4, nr. 2, skulle være fuldtid. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde anført, at arbejdet i fodboldklubben var af social karakter, men dette kunne ikke føre til en ændret vurdering, da det forhold, at klubben arbejdede med børn og unges idræts- og fritidsaktiviteter, ikke i sig selv kunne gøre, at betingelserne i udlændingelovens § 9 k, stk. 1, 2. pkt., jf. § 4, nr. 2, i praktikantbekendtgørelsen, var opfyldt. ÅB/2017/55.

3.10. Working Holiday

Efter udlændingelovens § 9 l, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. udlændingelovens § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold i Danmark og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde i Danmark i et nærmere afgrænset omfang (Working Holiday).

Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller. Betingelserne for opholdstilladelsen afhænger derfor af, hvilket land der søges om opholdstilladelse i, idet indrejse- og opholdsreglerne ved Working Holiday afhænger af de regler, der gælder i forhold til det pågældende land.

Typisk er kravene, at ansøgeren skal være mellem 18 og 31 år, at ansøgeren skal have midler nok til at betale for kost og logi under den første del af opholdet samt for en returbillet, og at der stilles krav om en sygeforsikring.

Danmark har i dag gældende Working Holiday-aftaler med Argentina, Australien, Canada, Chile, Japan, New Zealand og Sydkorea.

Der henvises til udlændingemyndighedernes hjemmeside www.nyidanmark.dk/da/Du-Vil-Ansøge/Workingholiday, for så vidt angår kravene i forhold til de enkelte lande.

Working Holiday-aftalerne betyder, at unge statsborgere fra disse lande kan få opholdstilladelse til at opholde sig i Danmark i op til et år uden mulighed for forlængelse. Aftalerne er gensidige, således at unge danske statsborgere kan få tilladelse til at indrejse og opholde sig i aftalelandet efter de regler, der gælder for hvert enkelt land. Working Holiday-aftalerne er indgået for at give unge mennesker fra de lande, som har indgået aftalerne, bedre muligheder for at lære hinandens kultur og levevis at kende. Derved fremmes den gensidige forståelse mellem landene. Formålet med opholdet skal primært være at holde ferie i en længere periode og sekundært at arbejde med henblik på at supplere rejsemidlerne. Personer på et Working Holiday-ophold må arbejde i et antal måneder i løbet af opholdet og kan efter gældende praksis uden særskilt tilladelse følge et studie- eller uddannelsesforløb af begrænset varighed.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse med henblik på et Working Holiday-ophold, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i februar 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en sydkoreansk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse i Danmark med henblik på arbejdsferie i Danmark. Styrelsen havde meddelt afslag, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., idet ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation for forsørgelse og for hjemrejsebillet.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Styrelsen for International Rekruttering og Integration. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var fremkommet nye oplysninger til sagen, idet der efter Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse var fremsendt dokumentation for, at ansøgeren var i besiddelse af en hjemrejsebillet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det i forbindelse med fremsendelsen af flybilletten til Udlændingenævnet blev forklaret, at billetten var åben, idet det fremgik, at billetten

første gang kunne ændres uden omkostninger, og at billetten herefter kunne ændres for 150.000 koreanske won. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af den fremsendte flybillet, at hjemrejsedatoen var ændret til juni 2017, hvor ansøgeren efter det oplyste havde planlagt at rejse tilbage til hjemlandet. ÅB/2017/56.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en australsk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse i Danmark med henblik på arbejdsferie (Working Holiday) i Danmark. Ansøgeren havde i august 2016 ved personlig henvendelse hos Styrelsen for International Rekruttering og Integration indgivet ansøgningen.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 1, stk. 1, vedrørende Working Holiday-aftalen indgået mellem Danmark og Australien. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fulgte af reglerne, at ansøgeren ikke måtte være i Danmark på ansøgningstidspunktet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke havde fremlagt kopi af alle siderne af ansøgerens rejsedokument til trods for, at ansøgeren flere gange var blevet anmodet herom, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til støtte for klagen var anført, at der var blevet indsendt kopi af siderne i ansøgerens rejsedokument til Styrelsen for International Rekruttering og Integration. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da denne dokumentation på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke sås registreret på sagen. **Det indgik endvidere i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at Udlændingenævnet i januar 2017 havde modtaget en e-mail med 21 vedhæftede filer. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, da Udlændingenævnet ikke kunne åbne filerne, og da der ikke efterfølgende blev rettet henvendelse til Udlændingenævnet i anledning heraf trods flere anmodninger herom. ÅB/2017/57.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afslag på en chilensk statsborgers ansøgning om opholdstilladelse i Danmark med henblik på arbejdsferie (Working Holiday) i Danmark. Ansøgeren havde indgivet ansøgningen i februar 2017 og ønskede at påbegynde opholdet i oktober 2017.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 1, stk. 1, vedrørende Working Holiday-aftalen indgået mellem Danmark og Chile. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i februar 2017 havde indgivet en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på et Working Holiday-ophold i Danmark, men at ansøgeren først ønskede at påbegynde opholdet i oktober 2017. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at ansøgeren var nødt til at indgive ansøgning om opholdstilladelse, inden ansøgeren i april 2017 fyldte 31 år. **Udlændingenævnet fandt**

imidlertid, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at styrelsen ikke – på trods af at ansøgeren på ansøgningstidspunktet havde tegnet forsikring og fremlagt dokumentation for indestående på en bankkonto – kunne vurdere, om ansøgeren på det ønskede indrejsetidspunkt ville opfylde betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter Working Holiday-aftalen, herunder om ansøgeren ville have tilstrækkelige midler til at købe en returbillet, og om ansøgeren ville have rimelige midler til dækning af udgifter til kost og logi m.v. i den første del af opholdet i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede**, at en ansøgning indgivet syv og en halv måned inden indrejsetidspunktet ikke kan anses for at være umiddelbart forud for indrejsetidspunktet, idet en ansøgning indgivet to til tre måneder inden indrejsetidspunktet normalt vil blive anset som værende umiddelbart forud for det ønskede indrejsetidspunkt. ÅB/2017/58.

3.11. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse

3.11.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse for børn/ægtefæller

En ansøgning om familiesammenføring kan afvises efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 21, og § 9 c, stk. 6, hvis udlændingen f.eks. ikke har lovligt ophold på ansøgningstidspunktet, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning under behandling. Det vil skulle vurderes, om en ansøgning bør tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser.

Såfremt en ansøgning om familiesammenføring afvises i henhold til ovennævnte bestemmelser, betyder det, at Udlændingestyrelsen ikke realitetsbehandler ansøgningen, hvorfor ansøgeren må udrejse og henvises til eventuelt at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet eller et andet land, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i de seneste tre måneder.

Udgangspunktet er dog, at en ansøgning om ægtefællesammenføring eller familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, og en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, kan indgives her i landet, såfremt der er tale om en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark i medfør af en opholdstilladelse, et visum eller et visumfrit ophold, medmindre der er særlige grunde, der taler herimod.

De særlige grunde, der kan tale imod, at en udlænding kan indgive en ansøgning her i landet, vil f.eks. være, hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse, eller hvis ansøgeren allerede er meddelt afslag på det, der ansøges om.

Såfremt der er tale om en udlænding, der ikke har lovligt ophold i Danmark, en udlænding, der har fået fastsat en udrejsefrist, eller en udlænding, der har en anden ansøgning under behandling, kan en

ansøgning ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Som eksempler på afgørelser, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab med en herboende reference, og hvor ansøgningen blev indgivet under ansøgerens ulovlige ophold her i landet, hvorfor ansøgningen afvistes, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en statsborger fra Ghana, som søgte om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning her i landet, da ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse ikke havde lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var indrejst i Danmark i august 2010, at det fremgik af en dom fra december 2013, at ansøgeren havde opholdt sig ulovligt i Danmark fra december 2010 til november 2013, at ansøgeren ved dommen var blevet udvist og havde fået indrejseforbud i seks år, at ansøgeren af Flygtningenævnet havde fået endeligt afslag på asyl i juli 2014 og var blevet pålagt at udrejse senest 15 dage efter afgørelsen, og at ansøgeren derfor på tidspunktet for indgivelsen af den aktuelle ansøgning om opholdstilladelse havde opholdt sig ulovligt i Danmark i flere år. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i Danmark. Det var anført i sagen, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 21, at der med vurdering af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, navnlig sigtes til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om hensynet til familiens enhed. **Efter Udlændingenævnets opfattelse** indebar EMRK artikel 8 ikke, at en udlænding, der ansøger om familiesammenføring med en herboende person, er sikret en ubetinget ret til at indgive ansøgningen her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbreds-mæssige forhold, der i medfør af EMRK artikel 8 kunne bevirke, at det ville være uproportionalt og i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at indrejse i Ghana, hvor ansøgeren havde opholdt sig forud for sin indrejse i Danmark i august 2010, for at indgive ansøgningen der. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at ansøgerens ægtefælle havde et 12-årigt særbarn, som boede hos ansøgerens ægtefælle, som ansøgerens ægtefælle havde forældremyndighed over, og hvis fader udøvede regelmæssigt samvær med barnet på ansøgerens bopæl. **Det indgik endvidere**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde et fælles barn født i juni 2015. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det uanset karakteren af de pådømte lovovertrædelser måtte anses for en skærpende omstændighed, at ansøgeren ved dom i december 2013 var blevet udvist af

Danmark med indrejseforbud i seks år, at ansøgeren efterfølgende af Flygtningenævnet havde fået endeligt afslag på asyl i juli 2014, og at ansøgeren på trods heraf fortsat ikke var udrejst af Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle således havde mødt hinanden på et tidspunkt, hvor ansøgeren allerede var udvist af Danmark med et indrejseforbud i seks år, og at parret – på trods af at ansøgeren efterfølgende af Flygtningenævnet havde fået endeligt afslag på asyl – havde valgt at få et barn og indgå ægteskab på et tidspunkt, hvor ansøgeren ikke havde opholdstilladelse eller lovligt ophold på et andet grundlag i Danmark, og hvor parret heller ikke kunne have en berettiget forventning om, at ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at udlændingelovens § 9, stk. 21, er en processuel regel, som alene forholder sig til, hvor ansøgningen kan indgives. Der var således ikke ved stillingtagen til, om ansøgerens ansøgning kunne tillades indgivet i Danmark, foretaget en vurdering af, om der ved en korrekt indgivet ansøgning kunne meddeles opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, jf. § 10, stk. 4. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund** heller ikke, at det forhold, at parret i ansøgningsperioden eventuelt måtte leve adskilt, i sig selv ville udgøre en krænkelse af EMRK artikel 8. FAM/2017/80.

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en statsborger fra Iran, som søgte ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle. Ansøgeren havde tidligere søgt asyl og havde i august 2015 fået endeligt afslag herpå.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse i marts 2016 i Danmark senest havde fået fastsat en udrejsefrist på 15 dage i forbindelse med Flygtningenævnets afgørelse i august 2015. Ansøgeren havde således indgivet sin ansøgning under ulovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet lagde vægt på**, at der i sagen ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) artikel 8 kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse burde tillades indgivet her i landet. **Udlændingenævnet bemærkede** i den forbindelse, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det ikke i forhold til det oplyste om, at den herboende ægtefælle og ansøgeren havde etableret et forhold i Danmark og havde været gift i halvandet år, ville være uproportionalt at henvise ansøgeren til at indgive ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab fra hjemlandet henset til, at ansøgeren aldrig havde haft et egentligt opholdsgrundlag i Danmark, men alene havde

opholdt sig på processuelt ophold under behandlingen af sin asylsag, der var afsluttet, og sin tidligere familiesammenføringssag, der også var afsluttet. Det kunne ej heller føre til en ændret vurdering, at den herboende ægtefælle havde opholdstilladelse som flygtning i Danmark, da familielivet med ansøgeren var stiftet i Danmark under de nævnte omstændigheder, og at den herboende ægtefælle og ansøgeren derfor ikke kunne have haft en berettiget forventning om, at en ansøgning om opholdstilladelse kunne tillades indgivet her i landet, og i øvrigt at være berettiget til familiesammenføring i Danmark. **Udlændingenævnet fandt af samme årsager**, at det anførte om, at ansøgeren ikke kunne vende tilbage til Iran, og at ansøgeren frygtede for sit liv, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede**, at der var tale om asylrelevante oplysninger, og at Flygtningenævnet havde meddelt ansøgeren endeligt afslag på asyl. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at den herboende ægtefælle og ansøgeren havde et fællesbarn, som var påvirket af ansøgerens situation. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da fællesbarnet – henset til barnets alder – ikke fandtes at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at ansøgerens ansøgning om ægtefællesammenføring burde tillades indgivet her i landet under henvisning hertil. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at børn normalt først anses for at have opnået en selvstændig tilknytning til Danmark efter seks til syv års fast lovligt ophold her i landet, hvor børnene har gået i danske skoler/institutioner. FAM/2017/144.

Som eksempler på afgørelser, hvor ansøgningen blev afvist på grund af indgivelse af ansøgning under en fastsat udrejsefrist, kan henvises til afgørelserne FAM/2014/194 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.7.1., ÅB/2015/7 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.8.1., og ÅB/2016/50 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.6.1.

Som eksempel på en afgørelse om afvisning af ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af overstay på visumfrit ophold kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 21, til en statsborger fra Serbien, som søgte om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne indgive og få behandlet sin ansøgning her i landet, da ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse ikke havde lovligt ophold i Danmark, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen i juni 2017 havde opholdt sig i Schengen-området i 135 dage inden for de seneste 180 dage, og dermed 45 dage mere end tilladt efter reglerne om visumfrit ophold, idet hun havde opholdt sig inden for Schengen-området i perioderne fra medio december 2016 til medio januar 2017, fra medio februar 2017 til primo marts 2017 og fra medio marts

2017 til medio juni 2017. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at den herboende ægtefælle til støtte for sin klage havde anført, at han ikke var klar over, at perioden fra december til januar talte med i det samlede antal dage, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede herved**, at ukendskab til bestemmelserne i udlændingeloven, herunder bestemmelserne om visumfrit ophold, ikke kunne begrunde, at betingelserne efter udlændingeloven ikke skulle stilles, og at ansøgeren således ikke kunne antages at havde fået en berettiget forventning om, at ansøgningen kunne tillades indgivet i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at Danmarks internationale forpligtelser ikke kunne tilsige, at ansøgerens ansøgning skulle tillades indgivet her i Danmark. Det var anført i sagen, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 9, stk. 21, at der med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, navnlig sigtes til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om hensynet til familiens enhed. **Efter Udlændingenævnets opfattelse** indebar EMRK artikel 8 ikke, at en udlænding, der ansøger om familiesammenføring med en herboende person, er sikret en ubetinget ret til at indgive ansøgningen her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af EMRK artikel 8 kunne bevirke, at det ville være uproportionalt og i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at indgive en ansøgning om familiesammenføring ved en dansk repræsentation i hjemlandet Serbien, hvor hun var født og opvokset, og hvor hun var statsborger. ÅB/2017/59.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at en ansøgning om opholdstilladelse – på trods af at ansøgeren havde lovligt ophold på ansøgningstidspunktet – ikke burde tillades indgivet her i landet, da der forelå særlige grunde, der talte herimod, kan henvises til afgørelserne ÅB/2015/73 og ÅB/2015/70 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.8.1.

Med vurderingen af, om Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning skal tillades indgivet, sigtes navnlig til EMRK artikel 8 om hensynet til familiens enhed, herunder om det må anses for uforholdsmæssigt, at en ansøger skal afvente resultatet af sin ansøgning i udlandet.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige, at en ansøgning bør tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen er indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan nævnes følgende afgørelse.

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af en irakisk statsborgers ansøgning, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgningen ikke burde have været afvist under henvisning til, at ansøgeren ikke havde lovligt ophold i Danmark på ansøg-

ningstidspunktet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens tidligere meddelte indrejseforbud var udløbet i januar 2017, og at han forud herfor i juli 2015 havde fået et fællesbarn med sin herboende ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ægtefællen havde to mindreårige sørbørn, som var danske statsborgere. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det efter en konkret vurdering måtte anses for bedst stemmende med Danmark internationale forpligtelser at tillade ansøgerens ansøgning indgivet i Danmark. FAM/2017/5.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at ansøgerens barns forhold kunne have betydning for, at en ansøgning burde tillades indgivet her i landet på trods af, at ansøgningen var indgivet under ansøgerens ulovlige ophold, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet hjemviste i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af indgivelse af en algerisk statsborgers ansøgning om ægtefællesammenføring med sin herboende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens herboende datter var født i maj 2011 i Danmark, hvor hun ifølge Det Centrale Personregister havde boet hele sit liv sammen med sin fader. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgerens datter siden sin fødsel havde haft lovligt ophold i Danmark, at hun på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse havde opholdt sig i Danmark i seks år, og at hun efter det oplyste havde gået i dansk institution og var tilmeldt dansk skole. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage fornyet stilling til sagen under hensyn til ansøgerens datters tilknytning til Danmark. ÅB/2017/60.

3.11.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på erhvervs- og studieområdet m.v.

Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i Danmark er – for så vidt angår erhvervs- og studiesagerne²⁰ – reguleret i indtil flere paragraffer i udlændingeloven, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 5 (erhverv), § 9 i, stk. 3 (studerende), § 9 j, stk. 2 (au pair), § 9 k, stk. 2 (praktikant og volontør), § 9 l, stk. 2 (Working Holiday), § 9 m, stk. 6 (medfølgende familie til en udlænding med opholdstilladelse med henblik på beskæftigelse), § 9 n, stk. 2 (medfølgende familie til en udlænding med studie- eller praktikantopholdstilladelse) og § 9 p, stk. 2 (Danmarks internationale forpligtelser).

²⁰ Forstået bredt som alle de sager, der kan påklages til Udlændingenævnet fra Styrelsen for International Rekruttering og Integration, herunder erhverv, studie, au pair, m.v.

3.11.2.1. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som au pair

Som eksempel på en afgørelse om afvisning af indgivelse af ansøgning som au pair, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark til en zambisk statsborger, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2.

Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde afvist at behandle ansøgningen om opholdstilladelse som au pair her i landet, jf. udlændingelovens § 9 j, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at teknisk support i Udlændinge- og Integrationsministeriet i maj 2016 havde oplyst, at værtsfaderen alene havde indgivet sin del af en onlineansøgning, hvilket efter det oplyste skulle være sket i november 2015, at ansøgerens del af ansøgningsskemaet ikke sås at være indsendt til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og at en onlineansøgning først kunne anses for modtaget, når samtlige dele af ansøgningen var indsendt til Styrelsen for International Rekruttering og Integration. **Udlændingenævnet kunne således ikke lægge til grund**, at ansøgeren havde indgivet en ny ansøgning om opholdstilladelse som au pair i Danmark, før styrelsen medio april 2016 inddrog ansøgerens opholdstilladelse som au pair hos ansøgerens tidligere værtsfamilie, henset til at hendes del af ansøgningsskemaet ikke var indgivet. Da værtsfaderen henvendte sig til Styrelsen for International Rekruttering og Integration medio april opholdt ansøgeren sig således i Danmark på en meddelt udrejsefrist. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at værtsfaderen havde anført, at han havde betalt gebyret samt indgivet sin del af au pair-ansøgningen i november 2015, at han havde kontaktet styrelsen, da det var hans første onlineansøgning, hvorefter styrelsen havde givet et generelt svar om sagsbehandlingstiden, og at styrelsen efter hans opfattelse burde have undersøgt, om ansøgningen var korrekt indgivet, så han havde haft mulighed for at rette på fejlen. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration medio februar 2016 havde partshørt ansøgeren over oplysningerne fra hendes tidligere værtsfamilie samt havde vejledt hende om muligheden for at indgive en ny ansøgning, hvorfor det måtte have stået hende klart, at hun ikke havde en ny verserende ansøgning som au pair i Danmark hos en ny værtsfamilie under behandling på det pågældende tidspunkt. Det anførte om, at ansøgeren ikke havde reageret på partshøringen, da hun først efterfølgende fik adgang til e-boks, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration over for Udlændingenævnet havde bekræftet, at både partshøringen fra medio februar 2016 samt styrelsens afgørelse fra medio april 2016 om inddragelse af hendes tidligere opholdstilladelse var fremsendt til hende via e-

boks, og at det var ansøgerens eget ansvar at gøre sig bekendt med indholdet af post i hendes digitale postkasse, idet hun var bosiddende i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med frigørende virkning havde kunnet fremsende brevene til ansøgeren med digital post. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at ansøgeren i forbindelse med hendes første ansøgning om opholdstilladelse som au pair havde indgivet sin del af ansøgningsskemaet samtidig med, at hendes tidligere værtsfamilie havde indgivet deres del af ansøgningsskemaet, og at ansøgeren således burde have været klar over, at hun i forbindelse med sin nye ansøgning om opholdstilladelse som au pair også burde have udfyldt og indsendt sin del af ansøgningsskemaet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om forhold, således at Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, kunne tilsige, at ansøgningen alligevel skulle tillades indgivet her i landet. ÅB/2017/61.

For eksempler på afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse på det øvrige erhvervs- og studieområde kan henvises til afgørelser i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.7.2., årsberetning 2015, afsnit 3.8.2., og årsberetning 2016, afsnit 3.8.2.

3.11.2.2. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse som medfølgende familie

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 6, 1, pkt., kan en ansøgning efter § 9 m, stk. 1, og stk. 2, kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af nærmere angivne bestemmelser i udlændingeloven. Efter § 9 m, stk. 6, 1. pkt., skal ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 1, kun kunne indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a²¹, § 4 b²² eller § 5, stk. 2²³, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6²⁴, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f²⁵, eller §§ 9 i-9 n²⁶ eller § 9 p²⁷, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, kan ansøgning om opholdstilladelse eller ansøgning om forlængelse, jf. § 9 m,

²¹ Udlændingelovens §§ 1-3 a, omhandler skandinaviske statsborgere (§ 1), udlændinge omfattet af EU-reglerne i forhold til ophold i indtil 3 måneder (§ 2), udlændinge med opholdsret i et andet Schengenland (§ 2 a og § 2 b), udlændinge fritaget for visum (§ 3) og udlændinge med opholdsret som følge af et nationalt visum (§ 3 a).

²² Udlændingelovens § 4 b omhandler udlændinge, der i særlige tilfælde har fået deres ret til ophold her i landet i medfør af §§ 2-3 a forlænget.

²³ Udlændingelovens § 5, stk. 2, er en bemyndigelsesbestemmelse for udlændinge-, integrations- og boligministeren til at fastsætte regler om fritagelse for opholdstilladelse for visse børn under 18 år.

²⁴ Udlændingelovens § 6 omhandler udlændinge omfattet af EU-reglerne.

²⁵ Udlændingelovens §§ 7 og 8 omhandler asyl, § 9 omhandler familiesammenføring, § 9 a omhandler erhverv, § 9 b omhandler humanitær opholdstilladelse, § 9 c omhandler ganske særlige grunde, § 9 d omhandler opholdstilladelse til visse tidligere danske statsborgere, § 9 e omhandler opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien og § 9 f omhandler religiøse forkyndere.

²⁶ Udlændingelovens § 9 i omhandler studerende, § 9 j omhandler au pair, § 9 k omhandler praktikanter og volontører, § 9 l omhandler Working Holiday, § 9 m omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med erhvervsopholdstilladelse (bestemmelsen blev ved lov nr. 505 af 23. maj 2017 flyttet fra stk. 2 til stk. 6), og § 9 n omhandler medfølgende familiemedlemmer til en udlænding med studieopholdstilladelse, en praktikantopholdstilladelse eller en volontøropholdstilladelse.

²⁷ Udlændingelovens § 9 p omhandler opholdstilladelser meddelt som følge af Danmarks internationale forpligtelser.

stk. 6, 2. pkt. ikke indgives her i landet, medmindre opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. Hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgningen efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, og stk. 2, ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 6, 3. pkt.

Efter udlændingelovens § 9 m, stk. 7²⁸, skal en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 m, stk. 1 og 2 indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 6, 1. pkt.

Det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 1488 af 23. december 2014 (afsnit 6.2.), at en udlænding, som ikke har lovligt ophold, kan indgive ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem her i landet, hvis opholdet skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, f.eks. force majeure tilfælde, hvor udlændingen på en rejse bliver forhindret af udefrakommende begivenheder i at rejse tilbage til Danmark eller kontakte en dansk ambassade for rettidigt at indgive en forlængelsesansøgning, f.eks. ved uroligheder, krigsudbrud, naturkatastrofer el.lign., eller hvis der foreligger ganske særlige grunde, herunder hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det.

Ganske særlige grunde kan f.eks. foreligge, hvis en udlænding, som allerede har opholdstilladelse i Danmark, bliver alvorligt syg, eller et af udlændingens nærmeste familiemedlemmer bliver alvorligt sygt, og sygdommen er begrundelsen for, at udlændingen ikke får indgivet ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse rettidigt, f.eks. fordi udlændingen er hospitalsindlagt, eller fordi familiemedlemmet er i terminalfasen af et sygdomsforløb.

Som eksempler på afgørelser om afvisning af indgivelse af en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem til en person med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i juni 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle til en statsborger fra Congo, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 3, jf. stk. 2, 2. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgningen om forlængelse af opholdstilladelse ikke skulle afvises under henvisning til, at ansøgningen var indgivet for sent, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 3, jf. stk. 2, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på** sagens konkrete omstændigheder,

²⁸ Ved lov nr. 505 af 23. maj 2017 blev udlændingelovens § 9 m, stk. 3, flyttet til § 9 m, stk. 7.

herunder at ansøgningen om forlængelse blev indgivet cirka halvanden måned efter udløbet af ansøgerens tidligere opholdstilladelse, samt at ansøgeren sammen med sin ægtefælle og parrets fire fællesbørn på henholdsvis 9, 13, 14 og 16 år, var indrejst i Danmark i marts 2008, og at familien siden da havde boet og opholdt sig lovligt i Danmark, hvorfor **Udlændingenævnet fandt**, at ansøgningen skulle tillades indgivet under henvisning til Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 2, 2. pkt. ERH/2017/21.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af en ansøgning om fortsat opholdstilladelse som medfølgende familie til en amerikansk statsborger. Ansøgeren blev i juli 2000 meddelt opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familie til sin fader. Denne opholdstilladelse blev senest i maj 2009 forlængt til juni 2015. Først i juni 2017 indgav ansøgeren en ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå ganske særlige grunde til, at ansøgeren burde kunne indgive og få behandlet sin ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse som medfølgende familie her i landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens opholdstilladelse som medfølgende familie var udløbet i juni 2015, at ansøgeren på tidspunktet for ansøgningens indgivelse havde opholdt sig ulovligt i Danmark i to år, og at ansøgeren først 24 måneder efter, at opholdstilladelsen var udløbet, havde ansøgt om en forlængelse heraf. Det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren modtog SU og ikke tidligere havde kunnet afsætte midler til at ansøge om en forlængelse, **fandt Udlændingenævnet imidlertid** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse fra maj 2009, at en ansøgning om forlængelse skulle indgives inden udløbet af opholdstilladelsen, og at ansøgerens økonomiske forhold ikke kunne begrunde, at ansøgeren blev tilladt at indgive en ansøgning om forlængelse 24 måneder for sent.

Udlændingenævnet fandt i øvrigt, at der ikke forelå oplysninger om sådanne særlige forhold, herunder oplysninger om helbredsmæssige forhold eller lignende omstændigheder, som bevirkede, at det ikke burde kræves, at ansøgeren skulle indgive ansøgningen til en dansk repræsentation i ansøgerens hjemland eller i et land, hvori ansøgeren de sidste tre måneder havde haft fast lovligt ophold.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren var 20 år og myndig, at ansøgeren ikke siden december 2015 havde boet sammen med sine forældre, og at der i øvrigt ikke forelå oplysninger omkring personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at ansøgeren ikke skulle kunne indgive en ansøgning fra USA, hvor ansøgeren var født og var statsborger. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser at henvise ansøgeren til at indgive ansøgningen fra hjemlandet. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren i en alder af tre år var indrejst i Danmark, at ansøgeren havde opholdt sig i Danmark i 17 år, at ansøgeren havde studeret i Danmark, og at ansøgeren efter det oplyste ikke havde familie i USA. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Ud-**

lændingenævnet vejledte samtidig om, at ansøgeren kunne indgive en ansøgning om opholdstilladelse som studerende i Danmark, idet han ikke længere boede på sine forældres bopæl i Danmark. ERH/2017/113.

3.11.3. Afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse på grund af manglende afgivelse af biometri

Efter udlændingelovens § 47 b, stk. 1, kan en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a, 9 c-9 f, 9 i-9 n eller 9 p afvises, hvis udlændingen ikke i forbindelse med ansøgningens indgivelse afgiver personfotografi, jf. § 12 a.

Efter udlændingelovens § 47 b, stk. 2, kan en ansøgning endvidere afvises, hvis en udlænding ikke i forbindelse med ansøgningens indgivelse vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. § 12 a. Det følger af stk. 2, 2. pkt., at dette dog ikke gælder, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil.

Såfremt ansøgningen afvises, betyder det, at Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration ikke realitetsbehandler ansøgningen, og såfremt ansøgeren befinder sig i Danmark, må vedkommende udrejse og henvises til eventuelt at indgive en ny ansøgning fra hjemlandet eller et andet land, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i de seneste tre måneder.

Som eksempel på en afgørelse, hvor en ansøger havde indgivet ansøgning om opholdstilladelse uden at få optaget biometri i forbindelse med indgivelsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juli 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse efter Working Holiday-aftalen indgået mellem Australien og Danmark om arbejdsferie til en statsborger fra Australien, jf. udlændingelovens § 9 l, stk. 1, jf. § 47 b, stk. 1 og 2. I august 2016 indgav ansøgeren online en ansøgning om opholdstilladelse. I september 2016 oplyste ansøgeren til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at det grundet sygdom ikke havde været muligt at få optaget biometri, og at han anmodede om fristudsættelse for optagelsen, hvorefter styrelsen i oktober 2016 meddelte ansøgeren, at han skulle kontakte en dansk ambassade eller et dansk konsulat med henblik på at få optaget biometri inden 14 dage. Styrelsen afviste i november 2016 at behandle ansøgningen.

Udlændingenævnet fandt, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde afvist at behandle ansøgningen, da ansøgeren ikke havde fået optaget biometri i forbindelse med indgivelsen heraf, jf. udlændingelovens § 47 b, stk. 1 og 2. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at ansøgeren til støtte for klagen havde anført, at han grundet sygdom ikke

havde kunnet få optaget biometri, samt at han efter fristudsættelsen ikke kunne få fri fra arbejde til at få optaget biometri. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, da det følger direkte af udlændingelovens § 47 b, at en ansøgning afvises, hvis der ikke er afgivet biometri, medmindre ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han ikke var fysisk i stand til at afgive biometri, jf. udlændingelovens § 47 b, stk. 2, 2. pkt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde meddelt ansøgeren yderligere 14 dage til at få optaget biometri grundet sygdom. Det forhold, at ansøgeren ikke kunne få fri fra arbejde, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med rette havde afvist ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse med henblik på et Working Holiday-ophold i Danmark. ÅB/2017/62.

3.12. Tidsubegrænset opholdstilladelse

Tidsubegrænset opholdstilladelse meddeles i henhold til udlændingelovens § 11. Pr. 15. maj 2017 er der indført ændrede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. lov nr. 436 af 9. maj 2017, med virkning for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der er indgivet fra og med den 15. marts 2017. Når der i det følgende henvises til betingelserne for tidsubegrænset opholdstilladelse og Udlændingenævnets praksis herfor, er det i forhold til de tidligere gældende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse og for ansøgninger, der er indgivet før den 15. marts 2017, da Udlændingenævnet i 2017 ikke har haft anledning til at træffe afgørelser i sager, hvor Udlændingestyrelsen efter den 15. marts 2017 har truffet afgørelse efter de nye betingelser om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, kan der bl.a. meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, når en udlænding lovligt har boet her i landet i mindst fem år og i hele perioden har haft opholdstilladelse i medfør af nærmere angivne bestemmelser. Det er endvidere en betingelse, at der ikke er grundlag for at inddrage udlændingens nuværende opholdstilladelse. Derudover stilles der en række supplerende betingelser for, at der kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der vil kunne dispenseres fra de supplerende betingelser, hvis det f.eks. følger af Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention.

Den 1. marts 2016 blev der indført ændrede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. lov nr. 102 af 3. februar 2016, med virkning for ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, der er indgivet fra og med den 10. december 2015. Udlændingenævnet har i 2017 haft anledning til at tage stilling til såvel de tidligere gældende betingelser for tidsubegrænset opholdstil-

ladelse for ansøgninger, der er indgivet før den 10. december 2015, som efter de nye betingelser om tidsubegrænset opholdstilladelse en række af de betingelser, der stilles for at meddele tidsubegrænset opholdstilladelse.

Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016 om ændring af udlændingeloven (Udskydelse af retten til familiesammenføring for personer med midlertidige beskyttelsesstatus, skærpelse af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, skærpelse af reglerne for inddragelse af flygtninges opholdstilladelse m.v.) trådte blandt andet følgende ændringer i kraft:

- Opholdskravet ændredes fra fem til seks års lovligt ophold i Danmark. Dog kan opholdskravet opfyldes efter fire års lovligt ophold, hvis ansøgeren opfylder fire nye supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5.
- Karensperioderne forlængedes i forbindelse med visse typer kriminalitet. Under en karensperiode er ansøgeren udelukket fra at få tidsubegrænset opholdstilladelse.
- Kravet om bestået Prøve i Dansk 1 ændredes til krav om bestået Prøve i Dansk 2 (eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau), jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.
- Kravet om beskæftigelse ændredes til mindst to år og seks måneder inden for de sidste tre år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. Uddannelse og deltidsbeskæftigelse indgik ikke længere i opgørelsen af beskæftigelseskravet.
- Der tilføjedes fire nye supplerende betingelser, hvoraf to betingelser skal være opfyldt for at få tidsubegrænset opholdstilladelse efter seks års lovligt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4.

De fire supplerende betingelser rangerer lige, og det er derfor uden betydning, hvilke to betingelser ansøgeren opfylder.

Hvis ansøgeren opfylder alle fire supplerende betingelser, vil ansøgeren kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse efter at have boet lovligt i Danmark i mindst fire år.

De fire supplerende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 4, nr. 1-4, er:

1. Man skal have bestået en medborgerskabsprøve eller have udvist aktivt medborgerskab i Danmark.
2. Man skal have haft ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst fire år inden for de sidste fire år og seks måneder.
3. Man skal have haft en årlig skattepligtig indkomst på gennemsnitligt 270.000 kr. (2016-niveau)²⁹ eller derover de sidste to år.

²⁹ Beløb i 2017-niveau er 275.400 kr.

4. Man skal have bestået Prøve i Dansk 3 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Reglen om, at flygtninge efter otte års lovligt ophold kan få lempeligere adgang til tidsubegrænset opholdstilladelse, blev samtidigt ophævet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en ansøgning skulle behandles efter de tidligere gældende betingelser eller efter de nye betingelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens dagældende § 11, stk. 3, nr. 7, og § 11 a, stk. 2, til en somalisk statsborger. Ansøgeren var i januar 2009 blevet idømt ti dages fængsel for dokumentfalsk og løsladt samme dag, og havde i september 2015 indgivet ansøgning til Udlændingestyrelsen om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke burde have været meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han tidligere havde begået kriminalitet, og at karenperioden herfor i forhold til opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse ikke var udløbet. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgerens sag var omfattet af udlændingelovens tidligere gældende karenregler i forhold til tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens dagældende § 11, stk. 7, og § 11 a, stk. 2, som affattet forud for den 10. december 2015, hvorefter en udlænding, som uden for de tilfælde, der er nævnt i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2, og nr. 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf i under seks måneder, ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, før der er gået otte år fra tidspunktet for løsladelse. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af sagen, at ansøgeren i januar 2009 var blevet idømt ti dages fængsel for dokumentfalsk, jf. straffelovens § 174, og at han samme dag blev løsladt. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren havde indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i september 2015 og dermed var omfattet af de tidligere gældende regler for tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke længere var omfattet af karenperioden i udlændingelovens dagældende § 11, stk. 7, jf. § 11 a, stk. 2. ÅB/2017/63.

For en uddybende beskrivelse af retsgrundlaget vedrørende karenperioden henvises der til afsnit 3.12.2. herom.

3.12.1. Lovligt ophold – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1

Efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som bor lovligt her i landet, og som i hele perioden med lovligt ophold har haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p. Det vil sige, at udlændingen som udgangspunkt godt kan skifte opholdsgrundlag i løbet af perioden med lovligt ophold. En udlænding med opholdstilladelse på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal dog have haft uafbrudt opholdstilladelse på baggrund af det samme ægteskab eller samlivsforhold, og vil således skulle starte på en ny periode med lovligt ophold, hvis der meddeles en ny opholdstilladelse på grundlag af et nyt ægteskab.

Ophold i udlandet af et til to års varighed vil også kunne indgå i beregningen af periodekravet under visse nærmere angivne betingelser. Det er en forudsætning for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, at udlændingen på ny har taget ophold i Danmark med opholdstilladelse.

Den periode, hvor en udlænding som led i sit ansættelsesforhold har været udstationeret eller udsendt til udlandet, indgår ved beregningen af opholdet, hvis den pågældende person er ansat i en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation.

Beregningen af perioden, hvor ansøgeren har haft lovligt ophold i Danmark, sker herudover i overensstemmelse med udlændingelovens § 27. Efter § 27, stk. 1, regnes de i § 11, stk. 3, nr. 1, og stk. 5, nævnte tidsrum fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet. Efter § 27, stk. 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum, for så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i § 27, stk. 1, nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse. Efter § 27, stk. 4, anses en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, ikke for lovligt ophold. Efter § 27, stk. 5, medregnes den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

3.12.1.1. Ansøgninger indgivet inden den 10. december 2015

For ansøgninger indgivet inden den 10. december 2015 skal udlændingen have haft lovligt ophold i Danmark i mere end de sidste fem år.

For eksempler på afgørelser vedrørende kravet om lovligt ophold i forhold til ansøgninger indgivet før den 10. december 2015 henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.9.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.7.1.

3.12.1.2. Ansøgninger indgivet i perioden fra den 10. december 2015 til den 14. marts 2017

For ansøgninger indgivet i perioden fra den 10. december 2015 til den 14. marts 2017 er opholdskravet ændret fra fem til seks års lovligt ophold i Danmark. Dog kan opholdskravet opfyldes efter fire års lovligt ophold, hvis ansøgeren opfylder fire nye supplerende integrationsrelevante betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5, jf. ovenfor i afsnit 3.12.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om lovligt ophold i forhold til ansøgninger indgivet efter den 10. december 2015, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en ghanesisk statsborger efter udlændingelovens dagældende § 11, stk. 3, nr. 7. Ansøgeren blev i december 2012 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Opholdstilladelsen blev i november 2014 forlænget til maj 2016.

Udlændingenævnet fandt, at der var grundlag for at hjemvise sagen til fornyet vurdering i Udlændingestyrelsen, da Udlændingestyrelsen ved sin afgørelse ikke sås at have taget stilling til, hvorvidt ansøgeren på afgørelsestidspunktet i oktober 2016 opfyldte kravet i udlændingelovens dagældende § 11, stk. 1, nr. 1, om at have haft seks års lovligt ophold i Danmark, jf. dog udlændingelovens § 11, stk. 5 og 6. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i december 2012 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, og at Udlændingestyrelsen ved afgørelsen i oktober 2016 alene sås at have vurderet sagen og efterfølgende havde givet ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse med den begrundelse, at ansøgeren ikke havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt det endvidere rettest**, at Udlændingestyrelsen – såfremt Udlændingestyrelsen vurderede, at ansøgeren ikke opfyldte opholdskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1 – skulle vurdere, om ansøgeren opfyldte de supplerende betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i Dan-

mark efter udlændingelovens § 11, stk. 4, i forhold til opholdskravet på fire år i udlændingelovens § 11, stk. 5. FAM/2017/59.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en afghansk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. Klageren blev i juli 2003 meddelt opholdstilladelse som familiesammenført. I november 2005 blev klageren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens dagældende § 9 c, stk. 1, (nu 9 m, stk. 1) som medfølgende familiemedlem, som senest blev forlænget til november 2014. I februar 2015 blev klageren meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1. Denne afgørelse blev ikke påklaget til Udlændingenævnet. I juli 2015 blev klageren meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, 1. pkt., med virkning fra ansøgningstidspunktet i januar 2015. I januar 2016 indgav klagerens partsrepræsentant ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen meddelte i september 2016 klageren afslag på ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 5, jf. stk. 3 og 4.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke uafbrudt havde haft opholdstilladelse i Danmark i mindst fire år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5, jf. stk. 3 og 4. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i februar 2015 havde nægtet at forlænge klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1, at opholdstilladelsen var udløbet i november 2014, og at klageren i juli 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, 1. pkt., med virkning fra januar 2015. Klageren havde derfor ikke haft et lovligt opholdsgrundlag i Danmark i perioden fra november 2014 til januar 2015. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at klagerens partsrepræsentant i januar 2015 på vegne af klageren havde ansøgt om en ny opholdstilladelse, og at det var fra denne ansøgningsdato, at klagerens nye opholdstilladelse skulle regnes fra, jf. udlændingelovens § 27, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt** derfor ikke anledning til at ændre Udlændingestyrelsens afgørelse om, at gyldighedstidspunktet for klagerens opholdstilladelse var fra ansøgningsdatoen i januar 2015. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke til sagen var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at klageren kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 16, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren til sagen havde oplyst, at hun ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere betingelser for at få tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. FAM/2017/91.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en georgisk statsborger efter udlændingelovens § 11,

stk. 3, nr. 1. Ansøgeren blev i januar 2001 registreret af Udenrigsministeriet som indrejst i Danmark og blev i april 2003 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 47, som omhandler personer, der nyder diplomatiske rettigheder m.v. Ansøgerens opholdstilladelse blev senest i april 2016 forlænget til oktober 2017. I juli 2016 indgav ansøgeren ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen meddelte i marts 2017 ansøgeren afslag på ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde boet i lovligt i Danmark i mindst seks år og i hele denne periode havde haft opholdstilladelse efter en af bestemmelserne i udlændingelovens §§ 7-9 f eller 9 i-9 n eller 9 p, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, jf. § 27, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, 1. pkt., da meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse forudsatte, at udlændingen havde boet lovligt her i landet i mindst seks år og i hele denne periode havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f eller 9 i-9 n eller 9 p. Allerede fordi ansøgeren alene havde været meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 47, kunne hun således ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, da denne bestemmelse ikke var omfattet af anvendelsesområdet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. Det af ansøgeren anførte om, at udlændingemyndighederne i 2010 havde haft en praksis vedrørende meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse til udsendt ambassadepersonale eller personer med lignende diplomatstatus, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at udlændingelovens regler om tidsubegrænset opholdstilladelse ved lov nr. 572 af 31. maj 2010 var blevet ændret således, at det fremover skulle være en ufravigelig betingelse, at ansøgeren forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse havde mindst et vist antal års lovligt ophold her i landet med opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 - 9 e. FAM/2017/108.

3.12.2. Kriminalitet, karensperiode – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3

Det fremgår af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, at en udlænding over 18 år efter ansøgning kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

For ansøgninger indgivet inden den 10. december 2015 må udlændingen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2, ikke være idømt ubetinget straf af mindst et år og seks måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed. Herudover må udlændingen efter § 11, stk. 2, nr. 3, ikke være idømt en ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af stafelovens kapitel 12 eller 13.

For ansøgninger indgivet i perioden fra den 10. december 2015 til og med den 14. marts 2017 må udlændingen efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 2, ikke være idømt ubetinget straf af mindst et års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed. Efter § 11, stk. 3, nr. 3, må udlændingen udover straffelovens kapitel 12 eller 13 heller ikke være idømt en ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens §§ 210, 216 og 222-224, § 225, jf. § 216, eller §§ 244-246.

En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan endvidere ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a, jf. udlændingelovens § 11, stk. 9.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 11 a, at betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i tre år fra tidspunktet for afsigelse af endelig dom for ansøgninger indgivet før den 10. december 2015, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

For ansøgninger indgivet i perioden fra den 10. december 2015 til og med den 14. marts 2017 er betinget frihedsstraf til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i fire år og seks måneder, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Det fremgår af udlændingelovens § 11 b, at straf for overtrædelse af § 59, stk. 3, uanset bestemmelsen i § 11 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i ti år for ansøgninger indgivet før den 10. december 2015 og 15 år for ansøgninger indgivet i perioden fra den 10. december 2015 til og med den 14. marts 2017. I gentagelsestilfælde udgør karenperioden henholdsvis 15 år for ansøgninger indgivet før den 10. december 2015 og 22 år og 6 måneder for ansøgninger indgivet i perioden fra den 10. december 2015 til og med den 14. marts 2017. Karenperioden regnes fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet i forhold til ansøgninger indgivet før den 10. december 2015 har taget stilling til kravet om tidligere straf for en lovovertrædelse i forhold til tidsubegrænset opholdstilladelse, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en kinesisk statsborger efter udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. § 11 b.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren opfyldte den tidsmæssige betingelse for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, da ansøgeren var straffet for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 3 (tidligere § 59, stk. 2), jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, jf. § 11 b, inden for de seneste 10 år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i september 2009 havde vedtaget et bødeforelæg for ulovligt arbejde, og at straf for overtrædelse heraf var til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, regnet fra tidspunktet for vedtagelse af bøden. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgeren ved vedtagelsen af bødeforelægget havde erkendt i en periode at have arbejdet ulovligt i Danmark. FAM/2017/95.

3.12.3. Offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5

Det gælder for ansøgninger indgivet såvel før som efter den 10. december 2015, at en udlænding ikke kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tre år forud for det tidspunkt, hvor udlændingen indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, og ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Bestemmelsen svarer således til udlændingelovens § 9, stk. 5, bortset fra tidspunktet, hvorfra den tre-årige periode beregnes.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp i forhold til ansøgninger indgivet før den 10. december 2015, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en afghansk statsborger, som var født i Danmark, og hvis opholdstilladelse senest var blevet forlænget til oktober 2018. Ansøgeren havde i ansøgningen oplyst, at hun havde modtaget 6.000 kr. i kontanthjælp fra ultimo juli 2013 til ultimo august 2013, og at hun afdrog herpå hver måned.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven inden for de sidste tre år forud

for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningen om, at hun havde modtaget offentlige ydelser, og at det ved opslag i eIndkomst fremgik, at hun fra primo juli 2013 til ultimo august 2013 havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, og at hun havde indgivet ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i juni 2015. Det forhold, at ansøgeren var blevet pålagt at tilbagebetale ydelser, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den udbetalte ydelse blev ydet med henblik på forsørgelse, idet det af sagen fremgik, at hjælpen var udbetalt på baggrund af et forsørgelsesslip efter aktivlovens § 25 og § 25a. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren til sagen havde oplyst, at hun i forbindelse med udbetalingen af kontanthjælp ikke var blevet oplyst om konsekvenserne, og at hun ville have forsøgt at låne af venner og bekendte den pågældende måned, hvis hun var blevet vejledt om betydningen af modtagelse af offentlig hjælp i forbindelse med ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke til sagen var oplyst, at ansøgeren havde oplyst kommunen om, at hun havde påtænkt at søge om tidsubegrænset opholdstilladelse på tidspunktet for sin ansøgning om kontanthjælp eller i umiddelbar forlængelse heraf, at hun på dette tidspunkt ikke havde en verserende sag om tidsubegrænset opholdstilladelse, og at hun først havde søgt om tidsubegrænset opholdstilladelse to år efter modtagelsen af offentlige ydelser. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at ansøgeren – uanset at hun ikke måtte have modtaget vejledning fra kommunen omkring betydningen af modtagelsen af offentlige ydelser – ikke kunne anses for at have opnået en sådan berettiget forventning, at hun ville kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse på trods af modtagelsen af offentlige ydelser. Det forhold, at det på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse var mere end tre år siden, at ansøgeren havde modtaget offentlig hjælp, kunne ikke i sig selv føre til, at kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, skulle anses for at være opfyldt, da ansøgeren de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse havde modtaget offentlig hjælp. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren fremadrettet ville kunne opfylde kravet om ikke at have modtaget offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, henset til at hun efter det oplyste var i beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at hun ikke havde et handicap, der forhindrede hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2017/78.

Udlændingenævnet omgjorde i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, til en irakisk statsborger. Klageren var meddelt opholdstilladelse i Danmark i april 2010 i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, og havde i august 2012 fået udbetalt kontanthjælp.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse og fandt, at klageren ikke burde have været meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at klageren havde modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i de sidste tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde fået udbetalt kontanthjælp ultimo august 2012, og at klageren efterfølgende havde tilbagebetalt kontanthjælpen efter aftale med kommunen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren indgav ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse medio august 2015. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at klageren havde fået hjælp til at udfylde ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse af formanden for et frivilligcenter, som klagerens bopælskommune havde henvist klageren til, og at klageren havde oplyst, at formanden på frivilligcenteret var af den opfattelse, at det var uden betydning, at klageren havde fået udbetalt hjælp efter lov om aktiv socialpolitik i august 2012, da klageren havde tilbagebetalt ydelsen. **Udlændingenævnet lagde ydermere vægt på**, at såfremt klageren havde modtaget korrekt vejledning i forhold til tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse, og herefter blot havde ventet tre uger med at indlevere ansøgningen til Udlændingestyrelsen, ville klageren ikke have fået afslag på ansøgningen under henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse. FAM/2017/41.

Udlændingenævnet genoptog i oktober 2017 Udlændingenævnets afgørelse fra 2015 om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en tyrkisk statsborger. **Udlændingenævnet omgjorde** herefter Udlændingestyrelsens afgørelse. Ansøgeren var blevet meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, idet han i begyndelsen af 2014 havde modtaget en enkeltstående supplerende kontanthjælpsydelse på 1.400 kr. efter lov om aktiv socialpolitik som følge af, at hans samlever havde søgt om kontanthjælp, og at reglerne vedrørende supplerende kontanthjælp for samlever i lov om aktiv socialpolitik var blevet ændret med virkning fra den 1. januar 2014. Efter Udlændingenævnets afgørelse i sagen i 2015 havde klageren rettet henvendelse til Folketingets Ombudsmand, der var gået ind i sagen. Folketingets Ombudsmand havde i sin endelige redegørelse i sagen henstillet til, at Udlændingenævnet genoptog sagen.

Udlændingenævnet fandt ved omgørelsen af sagen, at klageren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han havde modtaget offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik inden for de sidste tre år forud for indgivelsen af sin ansøgning om tids-

ubegrænset opholdstilladelse, og indtil tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at Folketingets Ombudsmand havde fundet, at Udlændingestyrelsens vejledning til ansøgeren i starten af 2014 om betydningen af, at hans samlever havde fået kontanthjælp, for hans mulighed for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse ikke var korrekt. Det fremgik blandt andet af Folketingets Ombudsmands redegørelse, at ”.... Udlændingestyrelsens vejledning efterlod dermed efter [Ombudsmandens] opfattelse [klageren] med det fejlagtige indtryk, at det ikke ville få betydning for hans mulighed for at få tidsubegrænset opholdstilladelse, at hans samlever modtog kontanthjælp. [Ombudsmanden] har naturligvis ikke grundlag for at antage andet, end at Udlændingestyrelsen ønskede at vejlede [klageren] korrekt. Men [Ombudsmanden] må konstatere, at vejledningen ikke sikrede, at [klageren] fik tilstrækkelig orientering om, hvilken betydning reglerne på området havde for ham, og at den dermed ikke sikrede, at han på grund af fejl, uvidenhed eller misforståelser undgik at blive udsat for et retstab.... [Ombudsmanden] finder imidlertid, at Udlændingestyrelsen i en situation som den foreliggende burde have taget et forbehold over for [klageren] og henvist ham til – f.eks. i [klagerens bopælskommune] – at søge nærmere vejledning om, hvorvidt aktivloven eventuelt kunne indebære, at udbetaling af kontanthjælp til hans samlever også ville medføre udbetaling af kontanthjælp til ham selv.... Det er i sagens natur ikke i dag muligt med sikkerhed at fastslå, hvad [klageren] faktisk ville have gjort, hvis Udlændingestyrelsen [i starten af] januar 2014 havde givet ham en vejledning, der levede op til kravene i forvaltningslovens § 7, stk. 1. I spørgsmål som det foreliggende må der derfor i sidste ende anlægges et samlet skøn. Det forhold, at problemet er opstået som følge af Udlændingestyrelsens vejledning, må imidlertid for [Ombudsmanden] at se naturligt indebære, at tvivl om, hvad [klageren] ville have gjort, inden for rimelige rammer bør komme ham til gode. Dette stemmer efter [Ombudsmandens] opfattelse også med almindelige principper om ”processuel skadevirkning” for myndighederne i tilfælde af sagsbehandlingsfejl (...) De handlemuligheder for [klageren], som Udlændingenævnet peger på, må efter [Ombudsmandens] opfattelse ses i det anførte lys. I den forbindelse bemærker [Ombudsmanden] bl.a., at det (...) må anses for ubestridt, at [klageren] og hans samlever faktisk ville have haft mulighed for at trække hendes ansøgning om kontanthjælp tilbage med den konsekvens, at [klageren] ikke var blevet bragt i den foreliggende situation med hensyn til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.” Udlændingenævnet tilbagesendte på den baggrund sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele klageren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter de regler, der gjaldt på det tidspunkt, hvor klageren oprindeligt indgav sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, var opfyldt. FAM/2017/132. Der henvises i øvrigt til afsnit 4.2.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp i forhold til ansøgninger indgivet efter den 10. december 2015, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Sierra Leone, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5, under henvisning til, at han ikke opfyldte betingelsen om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i tre år forud for indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse og frem til det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles.

Udlændingenævnets flertal fandt, at ansøgeren på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han ikke opfyldte kravet om ikke at have modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven indenfor de seneste tre år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse og indtil tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. **Udlændingenævnets flertal lagde herved vægt på** sagens helt konkrete omstændigheder, herunder at ansøgeren havde modtaget revalideringsydelse i en uge, i hvilken forbindelse han havde gennemført et kursus af beskæftigelsesfremmende karakter for at få gaffeltruck certifikat med henblik på, at han herefter straks kunne genoptage sit arbejde. **Udlændingenævnets flertal fandt** det på den baggrund uproportionalt at meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2017/64.

3.12.4. Danskkundskaber – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7

En udlænding kan meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, hvis udlændingen har bestået en Prøve i Dansk 1 for ansøgninger indgivet før den 10. december 2015, en Prøve i Dansk 2 for ansøgninger indgivet den 10. december 2015 eller senere, eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Det er en betingelse, at udlændingen har afsluttet og bestået en egentlig danskprøve, idet de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen og derfor ikke kan erstattes af enkelte modultests eller standpunktskarakterer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sprogkravet i forhold til ansøgninger indgivet før den 10. december 2015, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2016, hvorved en irakisk statsborger var meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at hun ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en prøve af tilsvarende eller højere niveau i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at betingelsen skulle fraviges under henvisning til FN's handicapkonvention. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagen, at ansøgeren i 2006 og i 2009 havde forsøgt at begå selvmord og flere gange havde været tilknyttet et psykiatrisk ambulatorium, at hun siden 2010 havde været tilknyttet distriktpsychiatrien, at hun var i dagbehandling på et psykiatrisk center, hvor hun blev behandlet for ikke organisk psykose, og at det fremgik af en statusudtalelse af juli 2016 fra en overlæge, at ansøgeren vedvarende og fortsat fremtrådte alvorligt syg, at det ikke var muligt at komme i kontakt med hende, at hun ikke kunne varetage egne eller sine børns behov, at hun ikke kunne tilegne sig nyt, hverken praktisk eller intellektuelt, og at hendes funktionsniveau blev vurderet at være særdeles nedsat og ringe. FAM/2017/96.

Udlændingenævnet omgjorde i december 2017 Udlændingestyrelsens afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Thailand, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, som var blevet meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke opfyldte kravet om at have bestået Prøve i Dansk 1 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. **Udlændingenævnet lagde vægt herved på**, at det fremgik af Afgangsbevis 9. klasse fra juni 2010, at ansøgeren havde bestået Dansk (læsning, skriftlig fremstilling og mundtlig) med karakteren 02, og at ansøgeren i august 2017 havde bestået den sproglige prøve i Dansk på G-niveau hos VUC. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet havde bestået en danskprøve på et tilsvarende niveau som Prøve i Dansk 1. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2017/124.

For øvrige eksempler på en afgørelse vedrørende sprogkravet i forhold til ansøgninger indgivet før den 10. december 2015 henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.9.3., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.8.3., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.9.5., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.7.5.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til sprogkravet i forhold til ansøgninger indgivet efter den 10. december 2015, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en irakisk statsborger. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark første gang i december 2009 efter udlændingelovens § 9 b, og opholdstilladelsen blev senest forlænget frem til december 2019. Det fremgik af ansøgningen, som blev indgivet i januar 2016, at ansøgeren i perioden fra december 2010 til og med juni 2015 havde bestået Danskuddannelse 2, modultest 1-3, og at han led af PTSD og skizofreni. Ansøgeren mente at lide af et handicap, der forhindrede ham i at opfylde kravet om bestået Prøve i Dansk 2. I juli 2016 modtog Udlændingenævnet under sagens behandling en lægeudtalelse, hvoraf det fremgik, at det var lægens vurdering, at ansøgerens funktionsniveau ikke tillod, at han kunne følge et danskursus, og at det ikke kunne udelukkes at ansøgerens tilstand på meget lang sigt ville bedres så meget, at ansøgeren ville kunne opnå en vis tilknytning til arbejdsmarkedet.

Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren siden januar 2010, hvor han var registreret indrejst i Danmark med opholdstilladelse, havde opholdt sig lovligt i Danmark, og at han dermed opfyldte den tidsmæssige betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke opfyldte en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i ansøgningen havde oplyst, at han ikke havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende niveau. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde bestået danskuddannelse 2, modul 1-3, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at de godkendte danskprøver har karakter af en eksamen og derfor ikke kan erstattes af de enkelte modultests, der aflægges løbende under danskundervisningsforløbet. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 16, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at det til sagen var dokumenteret, at ansøgeren var diagnosticeret med paranoid skizofreni og PTSD, og at ansøgerens partsrepræsentant havde anført, at ansøgeren var omfattet af FN's handicapkonvention, og at ansøgerens helbredsmæssige situation gjorde ham berettiget til dispensation fra blandt andet danskprøvekravet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke under henvisning hertil burde ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet ansøgeren ikke herved kunne anses for at være ude af stand til at tilegne sig yderligere danskkundskaber. **Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund**, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at ansøgeren senest i juni 2015 havde bestået modul 3 på danskuddannelse 2, at ansøgeren var i behandling med en medicin, som havde lindret hans symptomer, og at det i lægeerklæringen fra juli 2016 var oplyst, at det ikke kunne udelukkes, at ansøgerens tilstand på meget langt sigt ville bedres så meget, at han ville kunne opnå en vis tilknytning til arbejdsmarkedet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det endvidere fremgik af lægeerklæringen fra juli 2016, at det var lægens vurdering, at ansøgerens funktionsniveau ikke tillod, at han kunne følge et dansk kursus. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et ændret udfald af sagen. **Udlændingenævnet henviste til**, at ansøgeren havde mulighed for at tilmelde sig Prøve i Dansk 2 uden at have deltaget i et fastlagt undervisningsforløb, og at danskprøven således kunne tages på baggrund af selvstudie, privatundervisning eller allerede opnåede danskkundskaber. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund endelig**, at det ikke på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse ville være uproportionalt som stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, at stille betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, og derved meddele ansøgeren afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. ÅB/2017/64.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Kosovo. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark første gang i november 2004 efter udlændingelovens § 9 b, og opholdstilladelsen blev senest forlænget frem til november 2022. Ansøgeren var i henholdsvis september 2013, september 2014 og februar 2015 blevet meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse. Disse afgørelser sås ikke at være blevet påklaget til Udlændingenævnet. I februar 2016 indgav ansøgeren ny ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvoraf det fremgik, at han havde bestået Prøve i Dansk 1, og at ansøgeren mente at lide af et handicap, der forhindrede ham i at opfylde kravet om bestået Prøve i Dansk 2. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren i 2003 havde været udsat for en færdselsulykke, at han herved pådrog sig en permanent hjerneskade præget af hukommelses- og koncentrationsbesvær samt psykisk uligevægt med hørehallucinationer, dårlig nattesøvn og mare-ridt, og at han var sat i antipsykotisk behandling. I oktober 2016 indgav ansøgeren endnu en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, hvoraf det nu fremgik, at ansøgeren havde bestået Prøve i Dansk 2 eller en prøve på et tilsvarende niveau. Vedlagt ansøgningen var blandt andet dokumentation for bestået prøve fra juni 2014 i Dansk 1 med karakteren 12 i såvel skriftlig som mundtlig del. Vedlagt ansøgningen var endvidere dokumentation for, at ansøgeren i perioden fra august 2011 til og med juli 2014 havde gennemført et tre årigt STU-forløb (Særligt tilrettelagt uddannelse) samt dokumentation for, at ansøgeren var i gang med at tage kørekort til personbil og kun manglede den afsluttende køreprøve. Vedlagt ansøgningen var endvidere en psykiatrisk statusattest fra oktober 2016, hvoraf det fremgik, at det var lægens vurdering, at ansøgeren ikke på noget tidspunkt ville være i stand til at fungere på det normale arbejdsmarked, men at det ville være godt for ham at være i gang i begrænset omfang med betydelige skånehensyn. I august 2017 modtog Udlændingenævnet

under sagens behandling en neuropsykologisk erklæring fra november 2016, hvoraf det fremgik, at ansøgeren fremtrådte med tydelige tegn på kognitive vanskeligheder, særligt hukommelsesproblemer, at de kognitive problemer var generelle og af svær grad, at det på baggrund af undersøgelsen ikke vurderedes sandsynligt, at ansøgeren ville kunne honorere de krav, der blev stillet på arbejdsmarkedet, at ansøgeren i al fremtid ville have behov for massiv støtte, at han næppe ville kunne blive selvforsørgende, og at der ikke kunne peges på behandling eller skånehensyn, der ville kunne bedre de kognitive problemer.

Udlændingenævnet lagde til grund, at ansøgeren siden november 2004 havde opholdt sig lovligt i Danmark, og at han dermed opfyldte den tidsmæssige betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke opfyldte en af de øvrige grundlæggende betingelser, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren i klagen havde oplyst, at Prøve i Dansk 2 var for svær for ham. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var grundlag for dispensation fra danskprøve 2. **Udlændingenævnet fandt således**, at der til sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 16, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren ved en trafikulykke i 2003 havde pådraget sig en permanent hjerneskade, at han ifølge sagens oplysninger fremtrådte med tydelige tegn på kognitive vanskeligheder, særligt hukommelsesproblemer, at de kognitive problemer var generelle og af svær grad, at ansøgeren herudover havde psykiske problemer, og det var oplyst, at han ikke ville kunne komme på arbejdsmarkedet på ordinære vilkår. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at der ikke under henvisning hertil burde ske fravigelse af betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7, idet Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund, at ansøgeren ikke på et senere tidspunkt ville kunne opfylde betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 7. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren i juni 2014 havde bestået Prøve i Dansk 1 med karakteren 12 i såvel skriftlig som mundtlig del, og at det ikke i øvrigt fremgik af de fremlagte bilag i sagen, at ansøgeren ikke ville være i stand til at bestå Prøve i Dansk 2 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, eller at ansøgeren havde forsøgt herpå. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren havde gennemført STU i perioden fra 2011 til 2014, og at han var i gang med at tage kørekort til personbil og kun manglede den afsluttende køreprøve, hvilket måtte forstås således, at ansøgeren havde bestået teoriprøven. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke i tilstrækkelig grad var dokumenteret, at ansøgerens helbredsmæssige forhold var til hinder for, at han senere kunne bestå Prøve i Dansk 2. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at det af såvel

en psykiater som en neuropsykolog var blevet vurderet, at ansøgeren ikke ville være i stand til at klare sig på det ordinære arbejdsmarked. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der i afgørelsen alene blev taget stilling til ansøgerens mulighed for at opfylde kravet om at bestå Prøve i Dansk 2 eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau, og at dette ikke umiddelbart hang sammen med ansøgerens mulighed for at bestride et arbejde på det ordinære arbejdsmarked. ÅB/2017/65.

3.12.5. Beskæftigelseskrav – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8

Det er et krav for at kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen har haft ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark.

Selvstændig erhvervsvirksomhed kan på lige fod med ordinær beskæftigelse opfylde beskæftigelseskravet. Hvis man er selvstændig erhvervsdrivende, skal ens deltagelse i virksomheden have et omfang, der kan sidestilles med ordinært lønarbejde. Der foretages en konkret vurdering af blandt andet personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kundegrundlag, priser, m.v.

Ansættelsesforhold i udlandet, hvor en udlænding har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet, dog højst med to år.

3.12.5.1. Ansøgninger indgivet inden den 10. december 2015

For ansøgninger indgivet inden den 10. december 2015 skal ansøgeren have været i beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed eller været under uddannelse i Danmark i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Beskæftigelseskravet kan opfyldes ved såvel fuldtidsbeskæftigelse som ved deltidsbeskæftigelse af et vist omfang, jf. udlændingelovens § 11, stk. 5.

En udlænding, som har haft fuldtidsbeskæftigelse i form af mindst 30 timers beskæftigelse om ugen eller 120 timer om måneden her i landet i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, opfylder således beskæftigelseskravet. Det er således ikke en betingelse, at der har været uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse i tre år. Deltidsbeskæftigelse i form af mindst 15 til 29 timers beskæftigelse om ugen eller mindst 60 timer om måneden medregnes med 3/5 i beregningen af, hvorvidt en ansøger opfylder beskæftigelseskravet.

Fuldtidsbeskæftigelse og deltidsbeskæftigelse kan kombineres således, at perioder med fuldtidsbeskæftigelse kan suppleres af andre perioder med deltidsbeskæftigelse.

Uddannelse er nærmere beskrevet i udlændingelovens tidligere § 11, stk. 6. Uddannelsen omfatter f.eks. afsluttede gymnasiale uddannelser og erhvervsuddannelser opnået her i landet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 1.

En videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS), jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 2. Det betyder, at optagelse på en videregående uddannelse – det vil sige en lang videregående uddannelse, en professionsbacheloruddannelse, en erhvervsakademiuddannelse, en videregående kunstnerisk uddannelse eller en anden videregående uddannelse – som udbydes på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, ved beregningen af kravet om tre års beskæftigelse eller uddannelse inden for de seneste fem år indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

Uddannelsesforløb i udlandet som led i en videregående uddannelse her i landet, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet, dog højst med et år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 6, nr. 3.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til beskæftigelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en russisk statsborger, jf. udlændingelovens dagældende § 11, stk. 3, nr. 8. Ansøgeren blev i marts 2007 meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, og opholdstilladelsen var gyldig indtil marts 2014. I november 2013 underskrev ansøgeren en erklæring om frivilligt frafald af sin opholdstilladelse, fordi ansøgeren ønskede at vende tilbage til Rusland. I november 2013 orienterede Dansk Flygtningehjælp Udlændingestyrelsen om, at ansøgeren var udrejst til Rusland i november 2013 med henblik på at tage varigt ophold dér. I marts 2015 søgte ansøgeren om forlængelse af sin fortrydelsesret, og denne anmodning blev imødekommet i april 2015, hvor Udlændingestyrelsen forlængede ansøgerens fortrydelsesret i yderligere 12 måneder. Det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren udrejste til Rusland i november 2013, og at ansøgeren genindrejste i Danmark i juli 2015. I juli 2015 indgav ansøgeren til Udlændingestyrelsen ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. I juli 2015 blev ansøgerens opholdstilladelse forlænget til juli 2020.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, da det ikke var dokumenteret, at ansøgeren havde været under uddannelse eller i ordinær be-

skæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren opfyldte den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1, men at ansøgeren ikke var omfattet af udlændingelovens § 11, stk. 15, da ansøgeren ikke havde boet i Danmark i mindst otte år siden marts 2007, hvor han blev meddelt opholdstilladelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren udrejste af Danmark i november 2013, efter at han havde boet i Danmark med opholdstilladelse i en periode på seks år og seks måneder, og at han først indrejste i Danmark igen i juli 2015. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at udlændingelovens § 11, stk. 15, alene finder anvendelse for udlændinge, der har boet lovligt i Danmark i mere end de sidste otte år, og som i hele denne periode har haft opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens §§ 7 eller 8. Det forhold, at ansøgeren havde oplyst, at han var udrejst i forbindelse med repatriering, og at han var vendt tilbage med fortrydelsesret, at hans opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, og at tiden i Rusland derfor skulle medregnes, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren var omfattet af den almindelige betingelse i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet vurderede herefter**, at ansøgeren ikke havde indsendt dokumentation for, at han havde været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst tre år inden for de sidste fem år. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** de oplysninger, som fremgik af sagens akter og oplysninger i det elektroniske indkomstregister, hvoraf det fremgik, at ansøgeren alene havde været beskæftiget med under 15 timer om ugen, og at det kun var beskæftigelse inden for de sidste fem år forud for Udlændingenævnets afgørelse, der kunne indgå i beregningen af, hvorvidt betingelsen i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, var opfyldt. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der i sagen ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsagde det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningsskemaet om, at han ikke havde et handicap, der forhindrede ham i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2017/26.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Syrien, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse i mindst tre år inden for de sidste fem år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8. **Udlændingenævnet lag-**

de herved vægt på, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren havde været i ordinær beskæftigelse eller under uddannelse i mindst tre år inden for de sidste fem år. **Udlændingenævnet bemærkede**, at alene beskæftigelse inden for de sidste fem år kunne indgå i beregningen af beskæftigelseskravet. Udlændingenævnet kunne således alene medregne ansøgerens beskæftigelse fra marts 2012 og fremefter. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren i perioden fra marts 2012 til februar 2017 havde dokumenteret, at hun havde været ordinært beskæftiget i 18 måneder og deltidsbeskæftiget i 13 måneder. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ordinær beskæftigelse – beskæftigelse med en gennemsnitlig arbejdstid her i landet på mindst 30 timer om ugen – ville indgå med den fulde varighed, og at deltidsbeskæftigelse – beskæftigelse med en gennemsnitlig arbejdstid her i landet på mellem 15 og 29 timer om ugen – ville indgå i beregningen med 3/5. **Udlændingenævnet bemærkede**, at 13 måneders deltidsbeskæftigelse således svarede til 7,8 måneders fuldtidsbeskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at det var dokumenteret, at ansøgeren havde været i ordinær beskæftigelse i 25,8 måneder inden for de sidste fem år. Ansøgeren havde endvidere dokumenteret via lønsedler, at hun i perioden fra januar 2015 til januar 2016 havde modtaget betaling for sin transporttid. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at transporttid kunne indgå i beregningen, når der var sket en konkret aflønning af transporttiden på timebasis. **Udlændingenævnet fandt desuden** efter en gennemgang af lønsedlerne, når transporttiden blev indregnet, at ansøgeren havde været i ordinær beskæftigelse i 31,2 måneder inden for de sidste fem år, svarende til to år og syv måneder. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at ansøgeren ifølge sin egen opgørelse, hvoraf det fremgik, at ansøgeren fra marts 2012 til december 2012 havde arbejdet deltid i fem måneder hos forskellige arbejdsgivere, at hun i 2013 havde arbejdet deltid i otte måneder, at hun i 2014 havde arbejdet deltid i 11 måneder, og at hun i 2015 havde arbejdet fuld tid i ti måneder og deltid i to måneder, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren ikke havde fremlagt dokumentation herfor, og idet det fremgik af eIndkomst, at hun første gang i den femårige periode havde en periode som deltidsbeskæftiget i marts 2013. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det forhold, at ansøgeren havde haft to sygdomsperioder som følge af en arbejdsskade, heller ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet alene den anden sygdomsperiode var relevant. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren, der til sagen havde oplyst, at hun fra april 2012 til august 2012 havde haft sygdom og en operation som følge af en arbejdsskade, ikke havde dokumenteret at have været i et ansættelsesforhold som fuldtidsbeskæftiget, idet ansøgeren ifølge en samarbejdsaftale fra november 2011 havde været beskæftiget under freelancevilkår. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at alene perioder med fravær som følge af sygdom inden for rammerne af et fast ansættelsesforhold kunne medregnes som ordinær beskæftigelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgerens sygdomsperioder under ansættelsesforhold som tilkaldevikar uden et fast timeantal og hendes ansættelser som freelancetolk ikke kunne medregnes i beskæftigelseskravet, idet hun i disse perioder ikke havde været i et fuldtidsansættelsesforhold. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det forhold, at det var blevet anført, at ansøgeren i 2012 havde haft en personlig indkomst på 180.000 kr., at ansøgeren i 2013 havde haft en personlig indkomst på 249.000

kr., og at ansøgeren i 2014 havde haft en personlig indkomst på 274.000 kr., hvilket af ansøgeren opfattedes som dokumentation for, at hun havde haft en fast og væsentlig tilknytning til arbejdsmarkedet, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af ansøgerens årsopgørelser, at ansøgeren i 2012 havde haft en lønindkomst på 46.852 kr., og at ansøgeren derudover havde modtaget 162.406 kr. i pensioner, dagpenge, stipendier m.v., at ansøgeren i 2013 havde haft en lønindkomst på 130.282 kr. og at ansøgeren derudover havde modtaget 129.675 kr. i pensioner, dagpenge, stipendier m.v., at ansøgeren i 2014 havde haft en lønindkomst på 200.504 kr. og at ansøgeren derudover havde modtaget 90.417 kr. i pensioner, dagpenge, stipendier m.v., samt at en væsentlig del af ansøgerens personlige indkomst således havde været udgjort af arbejdsløshedsdagpenge, hvilket ikke kunne være medvirkende til at opfylde beskæftigelseskravet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i sagen var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningspakken, hvor ansøgeren havde oplyst, at ansøgeren ikke led af et handicap, der kunne forhindre hende i at opfylde en eller flere af betingelserne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2017/85.

3.12.5.2. Ansøgninger indgivet i perioden fra den 10. december 2015 til den 14. marts 2017

For ansøgninger indgivet i perioden fra den 10. december 2015 til den 14. marts 2017 skal ansøgeren have været i beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark i mindst to år og seks måneder inden for de sidste tre år forud for meddelelsen af tidsubegrænset opholdstilladelse. Uddannelse og deltidsarbejde kan ikke indgå i beregningen, ligesom reglen om, at flygtninge efter otte års lovligt ophold kan få lempeligere adgang til tidsubegrænset opholdstilladelse, er blevet ophævet.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til beskæftigelseskravet, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i december 2017 Udlændingestyrelsens afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Rusland, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, som var blevet meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at ansøgeren havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst to år og seks måneder.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun havde været i ordinær fuldtidsbeskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst to år og seks måneder, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, jf. § 11, stk. 16. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** oplysningerne om ansøgerens helbredsforhold, herunder at ansøgeren var mentalretarderet, at det ville være urealistisk, at ansøgeren for eksempel ville kunne gennemføre folkeskolens afgangsprøve, og at ansøgeren ikke havde nogen reel arbejdsevne, idet ansøgeren i arbejdslignende situationer skulle have 1-1 relation og alligevel højst kunne arbejde i under tre timer om ugen. **Udlændingenævnet fandt på den konkrete baggrund**, at betingelsen om, at ansøgeren skulle være i ordinær fuldtidsbeskæftigelse, ikke burde kræves opfyldt, jf. Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's Handicapkonvention, jf. udlændingelovens § 9, stk. 16. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne tage stilling til, om de øvrige betingelser for at meddele ansøgeren tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark var opfyldt. FAM/2017/125.

3.12.6. Aktuel beskæftigelse – udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9

Udover kravene til tre års uddannelse eller beskæftigelse – såfremt ansøgningen er indgivet inden den 10. december 2015 – eller beskæftigelse inden for de seneste fem år – såfremt ansøgningen er indgivet efter den 10. december 2015 – gælder der efter udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, tillige et krav om, at ansøgeren fortsat på afgørelsestidspunktet er i beskæftigelse eller under uddannelse.

For ansøgninger indgivet inden den 10. december 2015 fremgår følgende af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, jf. lovforslag nr. L 180, fremsat den 26. april 2012, under de særlige bemærkninger til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9:

”Efter den foreslåede § 11, stk. 3, nr. 9, er det en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

...

Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet, hvis udlændingen kan godtgøre at være lønmodtager i en uopsagt tidsubegrænset stilling og ikke at arbejde i en virksomhed, som er under likvidation, tvangsopløsning, har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs, eller hvis udlændingen kan godtgøre at være selvstændig erhvervsdrivende, som ikke er under likvidation, tvangsopløsning, har anmeldt betalingsstandsning eller er under konkurs, eller hvis udlændingen på anden måde kan godtgøre, at udlændingen forventer at være tilknyttet arbejdsmarkedet ved meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse.

Udlændingen må antages at være under uddannelse, hvis udlændingen kan godtgøre at være optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution.”

For ansøgninger indgivet efter den 10. december 2015 fremgår følgende af bemærkningerne til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, jf. lovforslag nr. L 87, de særlige bemærkninger til § 1, nr. 31, fremsat den 10. december 2015:

”Som konsekvens af den foreslåede ændring af § 11, stk. 3, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 30, hvorefter uddannelse ikke længere sidestilles med beskæftigelse og derved ikke kan føre til opfyldelse af beskæftigelseskravet, foreslås det, at uddannelse ligeledes udtages af betingelsen i § 11, stk. 3, nr. 9, således at det fremover er en betingelse for at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, at udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

...

Det er ikke et krav, at udlændingens aktuelle beskæftigelse er en fuldtidsbeskæftigelse, så længe beskæftigelseskravet i øvrigt er opfyldt.”

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet til aktuel beskæftigelse eller uddannelse i forhold til ansøgninger indgivet inden den 10. december 2015, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark til en statsborger fra Iran, jf. udlændingelovens gældende § 11, stk. 3, nr. 9. Ansøgeren var i maj 2005 meddelt opholdstilladelse i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren opfyldte den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at beskæftigelse for at opfylde kravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9, skal være aflønnet efter gældende overenskomst eller udført under sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde indsendt dokumentation for, at ansøgerens aktuelle beskæftigelse var aflønnet efter gældende overenskomst eller udført under sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, idet ansøgeren ifølge opslag i det elektroniske indkomstregister, siden ansøgeren var påbegyndt sin ansættelse i december 2015 og frem til tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse, maksimalt i en lønperiode havde tjent brutto 50 kr. i timeløn, og at ansøgeren i den seneste lønperiode havde tjent brutto 49,21 kr. i timeløn. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at ansøgerens aktuelle beskæftigelse henset til den begrænsede,

faktiske beløbsmæssige størrelse af ansøgerens timeløn – uanset hvilke ansættelsesvilkår der var aftalt – ikke var udført efter gældende overenskomst eller under sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår. **Udlændingenævnet vurderede på baggrund heraf**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at der ikke var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde oplyst i ansøgningen, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede ansøgeren i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2017/36.

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Nicaragua i medfør af udlændingelovens dagældende § 11, stk. 3. Ansøgeren var indrejst i Danmark i december 2007.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren opfyldte den tidsmæssige betingelse for at få tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun opfyldte betingelsen om aktuelt at være lønmodtager i en uopsagt, tidsubegrænset stilling i minimum 15 timer ugentligt, eller hvad der kunne ligestilles hermed. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren alene var fastansat i en stilling som social- og sundhedshjælper seks timer ugentligt, og at ansøgeren derudover alene var ansat som tilkaldevikar. **Udlændingenævnet fandt endvidere** efter en konkret vurdering, at ansøgerens tilkaldevagter udover den faste ansættelse ikke kunne sidestilles med en tidsubegrænset ansættelse på minimum 15 timer ugentligt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens ansættelse som tilkaldevikar ikke uafbrudt i mindst et år havde været over 15 timer pr. uge. **Udlændingenævnet fandt således**, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren havde, hvad der svarer til tidsubegrænset ansættelse med minimum 60 timer om måneden, hvorfor ansøgeren aktuelt ikke opfyldte beskæftigelseskravet, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren udover de faste 12 timer hver anden weekend/seks timer om ugen alene havde tilkaldevagter udover dette, ligesom ansøgeren ikke i hele 2016 vedvarende sås at have, hvad der svarer til mindst deltidsbeskæftigelse i februar 2016 og juli 2016. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at en udtalelse af november 2016 fra ansøgerens ar-

bejdsplads, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde en fastansættelse på seks timer om ugen, at ansøgeren derudover blev brugt som tilkaldevikar i et betydeligt antal timer, at timetallet varierede, men at ansøgeren i de forudgående tre måneder havde haft et gennemsnitligt timeantal på 25-30 timer om ugen – inklusive de nævnte seks timer som ansøgeren var fastansat – og at arbejdspladsen fortsat havde brug for ansøgeren i dette omfang, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke i sagen var oplyst om sådanne særlige konkrete forhold, at der var mulighed for, at ansøgeren kunne gives tidsubegrænset opholdstilladelse efter bestemmelsen i udlændingelovens § 11, stk. 14, hvorefter der kan gives tidsubegrænset opholdstilladelse under lempeligere betingelser end normalt, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's handicapkonvention, tilsiger det. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** ansøgerens egne oplysninger i ansøgningen om, at ansøgeren ikke havde et handicap, der forhindrede ansøgeren i at opfylde en eller flere af betingelserne for at få tidsubegrænset opholdstilladelse. FAM/2017/37.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om aktuel beskæftigelse i forhold til ansøgninger indgivet efter den 10. december 2015, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse til en statsborger fra Brasilien i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. Ansøgeren var indrejst i Danmark i december 2002. I januar 2016 indgav ansøgeren ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Det fremgik af ansøgningen, at ansøgeren siden august 2012 havde været i ordinær beskæftigelse i en navngiven virksomhed. I juli 2016 oplyste ansøgeren til Udlændingestyrelsen, at hun med virkning fra august 2016 ikke længere arbejdede i virksomheden, da hun var påbegyndt uddannelsen til social- og sundhedshjælper. I maj 2017 modtog Udlændingenævnet under sagens behandling dokumentation for ansøgerens ansættelse i en navngiven kommune som sosu-assistentelev frem til en konkret dato i oktober 2019.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren opfyldte den tidsmæssige betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke opfyldte betingelsen om at være tilknyttet arbejdsmarkedet på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun opfyldte betingelsen om at være i beskæftigelse på afgørelsestidspunktet. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse, at ansøgeren var ansat som sosu-assistentelev frem til en konkret dato i oktober 2019. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da det alene er ordinær fuldtidsbeskæftigelse, som tæller med i vurderingen af, hvorvidt en udlænding opfylder kravet om aktuel beskæftigelse i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 9. ÅB/2017/66.

3.12.7. Generel dispensationsadgang – udlændingelovens § 11, stk. 16

Der kan dispenseres fra betingelserne i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvis Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det. Udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 1-3, kan der således ikke dispenseres fra.

Det vil skulle afgøres i forhold til hver enkelt bestemmelse, om der er grundlag for at fravige betingelsen i forhold til et handicap/helbredsmæssigt forhold. Såfremt en udlænding på grund af et handicap f.eks. er afskåret fra at opfylde beskæftigelseskravet, vil der således ikke heraf kunne slutes, at den pågældende f.eks. også skal være fritaget fra danskprøvekravet eller krav om forfalden gæld.

Udlændingenævnet vurderer i alle sager vedrørende udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 4-9, hvorvidt der er grundlag for at omgøre en sag på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 16. Såfremt Udlændingenævnet har stadfæstet en sag, har nævnet således ikke fundet, at der i det konkrete tilfælde kunne ske dispensation på baggrund af udlændingelovens § 11, stk. 16.

Som eksempler på afgørelser – ud over eksempler i de foregående afsnit – hvor Udlændingenævnet har vurderet udlændingelovens § 11, stk. 16, i forhold til de forskellige konkrete betingelser for opnåelse af tidsbegrænset opholdstilladelse, henvises der til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.9.7., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.8.7., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.9.8., samt Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.7.8.

3.13. Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

3.13.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse, der er meddelt på baggrund af familiesammenføring, og som er meddelt med henblik på varigt ophold for en tidsbegrænset periode, kan forlænges efter ansøgning, hvis betingelserne for familiesammenføring fortsat er opfyldt. Hvis betingelserne for familiesammenføring ikke længere er opfyldt, vil opholdstilladelsen kunne nægtes forlænget eller blive inddraget.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 2, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold således forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 3, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

3.13.1.1. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse

Det er en løbende betingelse for opholdstilladelser meddelt på baggrund af ægteskab, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, at ægteskabet består, og at der er fortsat samliv på fælles bopæl. Hvis samlivet ophæves mellem ægtefællerne, vil det skulle vurderes, om opholdstilladelsen skal inddrages eller nægtes forlænget.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af samlivsophævelse, og hvor det skulle vurderes, om nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2016 om nægtelse af forlængelse af en iransk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 1. Klageren var ifølge Det Centrale Personregister indrejst i Danmark i december 2007 og blev i september 2009 meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sit ægteskab med den herboende ægtefælle – en iransk statsborger. Klagerens opholdstilladelse var betinget af, at hun boede på fælles bopæl med sin ægtefælle. I juli 2015 orienterede Statsforvaltningen Udlændingestyrelsen om, at Statsforvaltningen havde udfærdiget bevilling til skilsmisse for klageren og den herboende ægtefælle, og i september 2015 fraflyttede klageren sin og den herboende ægtefælles fælles bopæl. I december 2016 nægtede Udlændingestyrelsen at forlænge klagerens opholdstilladelse. I februar 2017 indgik klageren og den herboende ægtefælle nyt ægteskab, og fra marts 2017 boede klageren og den herboende ægtefælle atter på fælles bopæl.

Udlændingenævnet lagde til grund, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse ikke opfyldte den løbende betingelse om samliv på fælles bopæl med den herboende ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Statsforvaltningen i juli 2015 havde udfærdiget bevilling til skilsmisse for klageren og den herboende ægtefælle, og at klageren i september 2015 var fraflyttet sin og den herboende ægtefælles fælles bopæl. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren til Udlændingestyrelsen havde oplyst, at samlivsophøret skyldtes den herboende ægtefælles sygdom, og at parret ikke forstod hinanden længere. **Udlændingenævnet fandt således**, at det forhold, at klagerens advokat havde anført, at klageren og den herboende ægtefælle reelt kun havde været fra hinanden i en kortere periode, og at parret – efter at Udlændingestyrelsen i december 2016 havde nægtet at forlænge klagerens opholdstilladelse – på ny havde indgået ægteskab og var flyttet sammen på fælles bopæl, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at samlivsforholdet havde været afbrudt i knap halvandet år i perioden fra september 2015, hvor klageren var registreret fraflyttet parrets fælles bopæl, til marts 2017, hvor klageren atter flyttede sammen med den herboende ægtefælle. Som følge af samlivsophævelsen var betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere opfyldt, og opholdstilladelsen kunne ikke forlænges, da der var grundlag for at inddrage den. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var 42 år i 2009, hvor hun blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, og at hun således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i lidt over ni år og ikke kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at hendes opholdstilladelse burde forlænges på ny. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at klageren fortsat måtte anses for at have en stærk tilknytning til Iran, hvor hun var statsborger, hvor hun var født, opvokset og havde boet, indtil hun blev meddelt opholdstilladelse i Danmark, og hvor hendes voksne datter, som hun fortsat havde kontakt med, og som hun havde besøgt i 2015, fortsat boede. **Udlændingenævnet lagde herved også vægt på**, at klageren ikke på noget tidspunkt sås at have været tilknyttet arbejdsmarkedet eller en uddannelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at klageren havde diabetes type 2 og symptomer i blandt andet sit ene knæ og sin ene hånd, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der ikke var tale om helbredsmæssige forhold af en sådan karakter, at det hindrede hende i at tage ophold i Iran. FAM/2017/88.

3.13.1.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet samlivsophævelse, hvor samlivsophævelsen skyldes vold

Hvis samlivsophævelsen mellem ægtefællerne skyldes vold udøvet af den ene ægtefælle, skal der tages særlige hensyn til dette i vurderingen. Dette følger af udlændingelovens § 19, stk. 8.

Hvis en udlænding oplyser, at samlivsophævelsen skyldes vold, vil det være en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 8, at den pågældende kan godtgøre, at der har været tale om voldsudøvelse, og at det er voldsudøvelsen, der er den reelle årsag til, at udlændingen ikke længere samlever på fælles bopæl med ægtefællen/partneren/samleveren.

Som dokumentation for voldsudøvelsen kan udlændingen fremlægge politirapporter, udtalelser fra læger, krisecentre m.v. Det afhænger herefter af en konkret vurdering, hvorvidt voldsudøvelsen må anses for godtgjort. Trusler og grove psykiske overgreb anses også for at være vold, men kan være svære at dokumentere.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en udlændings opholdstilladelse kunne forlænges på trods af samlivsophævelse på grund af fysisk eller psykisk vold fra den herboende ægtefælles side, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en filippinsk statsborgers opholdstilladelse på baggrund af manglende samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund, at ansøgeren samlevede på fælles bopæl med sin tidligere ægtefælle på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde oplyst, at hun var fraflyttet den fælles bopæl i maj 2015, at hun ikke siden maj 2015 havde været registreret i CPR på samme adresse som sin tidligere ægtefælle, og at ansøgeren og den tidligere ægtefælle var blevet skilt i februar 2016. Som følge af samlivsophævelsen var betingelsen for ansøgerens opholdstilladelse af november 2014 ikke længere til stede, og opholdstilladelsen kunne ikke forlænges, da der var grundlag for at inddrage den, jf. herved udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. stk. 9, jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren først i en alder af 39 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark med virkning fra juni 2014 på baggrund af ægteskab med sin tidligere ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren sås således alene at have opholdt sig i Danmark i omkring et år og fire måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorfor hun ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse ville virke særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgerens tilknytning til Filippinerne, hvor hun var født og opvokset og havde tilbragt størstedelen af sit voksenliv, hvor hun var statsborger, og hvor hendes moder fortsat boede, måtte anses for at være væsentlig større end hendes tilknytning til Danmark, hvor hun først var indrejst i november 2014. **Det indgik i grundlaget for Udlændinge-**

nævnets vurdering, at ansøgeren fra juni 2015 havde fået ansættelse som hotel- og restaurantmedarbejder på et hotel i Aarhus 41 timer om ugen, at hun kunne tale, læse og skrive dansk, og at hendes fritidsinteresser var at sejle og læse bøger på dansk. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at ansøgeren ikke på baggrund af sit ophold i Danmark, herunder opholdets forholdsvis korte varighed, hendes danskkundskaber, hendes beskæftigelse og fritidsinteresser, kunne anses for at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren under sagens behandling havde oplyst, at samlivsophøres havde skyldtes, at ansøgerens tidligere ægtefælle i en længere periode havde krænket ansøgeren i form af forfølgelse og daglig kontrol af alle hendes medier, såsom SMS, e-mail, telefonopkald, Facebook m.m., herunder at hun var tvunget til at dokumentere, hvor hun opholdt sig i form af billeder tre til fire gange om dagen, og at hun og ansøgerens tidligere ægtefælle var gået fra hinanden efter et meget turbulent forhold, hvor ansøgeren dagligt var blevet udsat for psykisk terror. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, jf. udlændingelovens § 19, stk. 8. **Udlændingenævnet fandt**, at samlivsophævelsen på baggrund af sagens oplysninger måtte antages at skyldtes, at ansøgerens tidligere ægtefælle havde valgt at ophæve samlivet, og at ansøgeren derfor måtte fraflytte den fælles bopæl. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren til sagen havde oplyst, at ansøgerens tidligere ægtefælle i maj 2015 havde meddelt ansøgeren, at alle ansøgerens og ansøgerens datters ting var stillet på gaden, og at ansøgeren fik to timer til at hente dem. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at ansøgeren havde været udsat for vold, overgreb, misbrug eller anden overlast under sit ægteskab med sin tidligere ægtefælle, ligesom ansøgeren ikke havde dokumenteret, at hun havde ophævet samlivet på grund af vold. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren havde opsøgt et krisecenter, men at hun havde fået afslag derfra. **Udlændingenævnet fandt således**, at årsagen til samlivsophævelsen efter det oplyste ikke var, at ansøgeren var blevet udsat for vold fra sin tidligere ægtefælle, men derimod at ansøgerens tidligere ægtefælle havde ophævet samlivet og havde givet ansøgeren en frist for at hente sine og datterens ting. **Udlændingenævnet fandt i øvrigt**, at der ikke forelå oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at en nægtelse af forlængelse af ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. ÅB/2017/67.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en tyrkisk statsborgers opholdstilladelse på baggrund af manglende samliv på fælles bopæl.

Udlændingenævnet fandt, at grundlaget for ansøgerens opholdstilladelse ikke længere var til stede som følge af manglende samliv på fælles bopæl med ansøgerens tidligere ægtefælle. **Udlændingenævnets flertal fandt imidlertid** efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder, at opholdstilladelsen burde forlænges, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 8, jf. § 26. **Ud-**

lændingenævnets flertal lagde herved vægt på ansøgerens og hendes børns oplysninger til sagen, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde været udsat for vold af fysisk og psykisk karakter fra sin tidligere ægtefælle gennem hele ægteskabet, at børnene ofte havde overværet volden, at ansøgerens tidligere ægtefælle også havde udøvet vold imod alle tre børn igennem deres opvækst, og at ansøgeren ikke havde anmeldt volden tidligere eller ophævet ægteskabet tidligere af frygt for sin tidligere ægtefælle. **Udlændingenævnets flertal lagde endvidere vægt på** udtalelser fra to krisecentre, en udtalelse fra en kommune og en udtalelse fra en psykolog. **Udlændingenævnets flertal henviste desuden til**, at det fremgik af sagen, at ansøgeren havde været indskrevet på et krisecenter som voldsramt efter servicelovens § 109, og at ansøgeren var meget mærket af volden. **Udlændingenævnets flertal lagde derfor til grund**, at samlivsophøret skyldtes, at ansøgeren havde været udsat for vold fra sin tidligere ægtefælle her i landet, og at ansøgeren havde ophævet samlivet på baggrund heraf. **Udlændingenævnets flertal lagde endelig vægt på**, at ansøgeren havde haft opholdstilladelse i Danmark i knap seks og et halvt år og havde forsøgt at integrere sig efter evne i det omfang, som hendes tidligere ægtefælle havde tilladt hende at gøre det. Udlændingenævnet tilbagesendte derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kunne forlænge ansøgerens opholdstilladelse og fastsætte de nærmere betingelser for denne. FAM/2017/71.

3.13.1.3. Inddragelse og nægtelse af forlængelse på grund af ikke bestået danskprøve

En opholdstilladelse som familiesammenført til en ægtefælle, samlever eller registreret partner betinges endvidere som udgangspunkt af, at udlændingen består en danskprøve, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30, inden for de frister, der er nævnt i udlændingelovens § 9, stk. 30.

Efter udlændingelovens § 27 og bemærkningerne til § 9, stk. 30 (lovforslag nr. L 104, fremsat den 2. marts 2012), skal danskprøven være bestået senest seks måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregistret.

Efter § 22 i lovbekendtgørelse nr. 5 af 9. januar 2013 med senere ændringer om Det Centrale Personregister skal datoen for indrejse med de i stk. 2 og 3 nævnte undtagelser registreres som tilflytningsdato i forbindelse med tilflytning fra udlandet.

Det er således som udgangspunkt registreringsdatoen for udlændingens tilmelding til folkeregistret og ikke kommunens ajourføringsdato, der er afgørende for beregningen af fristen for, hvornår danskprøven senest skal være bestået. Såfremt udlændingen tidligere har haft opholdstilladelse i Danmark, således at udlændingen på tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelsen på baggrund af ægtefællesammenføring allerede er tilmeldt CPR, regnes fristen fra tidspunktet for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til tidspunktet for registreringen i CPR, kan nævnes:

Udlændingenævnet hjemviste i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en statsborger fra Taiwans opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 13.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Udlændingestyrelsens afgørelse fra oktober 2016, at ansøgerens opholdstilladelse blev inddraget under henvisning til, at ansøgeren ikke havde bestået udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau senest seks måneder fra sin tilmelding til folkeregisteret, og at Udlændingestyrelsen havde beregnet denne frist fra datoen, hvor ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i december 2015. Idet ansøgeren dog ikke på noget tidspunkt havde været tilmeldt folkeregisteret med en dansk adresse hverken på tidspunktet for Udlændingestyrelsens meddelelse af opholdstilladelse eller efterfølgende, **fandt Udlændingenævnet**, at der ikke havde været det fornødne hjemmelsgrundlag til at inddrage ansøgerens opholdstilladelse med henvisning til manglende bestået danskprøve. **Udlændingenævnet fandt det således rettest** at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, således at der kunne træffes en fornyet afgørelse i forhold til ansøgerens opholdsgrundlag i Danmark. FAM/2017/128.

Hvis udlændingen ikke består den stillede danskprøve inden for den fastsatte tidsfrist, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt skulle inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 13, eller nægtes forlænget, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 13. Dette vil også være udgangspunktet, hvis udlændingen efter fristens udløb, men under udlændingemyndighedernes sagsbehandling af spørgsmålet om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, består danskprøven, jf. bekendtgørelse nr. 180 af 26. februar 2013, som senest er blevet ændret ved bekendtgørelse nr. 112 af 29. januar 2015. Den beståede danskprøve vil som dog udgangspunkt i stedet kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskabet.

Udlændingenævnet har i en lang række tilfælde i 2017 haft lejlighed til at vurdere, om denne betingelse var opfyldt, og om der forelå sådanne omstændigheder, at en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende.

Som eksempler på sådanne afgørelser kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en serbisk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 13, § 19, stk. 7, og § 26, stk. 1. Klageren blev meddelt opholdstilladelse i marts 2014 i

medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, på baggrund af ægteskab med sin herboende ægtefælle. Opholdstilladelsen var betinget af, at klageren bestod danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau senest seks måneder fra det tidspunkt, hvor klageren blev tilmeldt folkeregisteret. Klageren tilmeldte sig folkeregisteret i marts 2014 og bestod danskprøve på A1-niveau i februar 2016. Klageren og klagerens herboende ægtefælle havde to fællesbørn, som var født i august 2010 og juli 2012 i Danmark, og som havde været tilmeldt Det Centrale Personregister siden fødslen. I forbindelse med Udlændingenævnets behandling af sagen oplyste klageren, at klagerens og klagerens ægtefælles ældste fællesbarn havde opholdt sig i Danmark siden sin fødsel, at han havde været tilmeldt en børneinstitution i perioden fra oktober 2012 til februar 2013, at han efterfølgende havde været tilmeldt en anden børneinstitution i perioden fra september 2013 til februar 2016, og at han i marts 2016 var begyndt i skole.

Udlændingenævnet fandt, at betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere var opfyldt, idet Udlændingenævnet ikke kunne lægge til grund, at klageren på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i februar 2016 havde bestået udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i klagerens opholdstilladelse angivne frist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af klagerens opholdstilladelse fra marts 2014, at opholdstilladelsen var betinget af, at hun inden seks måneder fra tilmelding til folkeregisteret bestod udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau, og at klageren var registreret som indrejst i Danmark i marts 2014. Fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau var således i september 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren først i februar 2016 havde bestået Danskprøve A1. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at tidsfristen og beliggenheden af stedet for aflæggelsen af danskprøven udtrykkeligt fremgik af opholdstilladelsen fra marts 2014, og at klageren havde et personligt ansvar for at sætte sig ind i, hvilke betingelser der knyttede sig til opholdstilladelsen, herunder at kontakte Udlændingestyrelsen, såfremt klageren var i tvivl om, hvorledes betingelserne i opholdstilladelsen kunne opfyldes. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at løbende modultests ikke kan sammenlignes med egentlige prøver. Som følge af, at klageren først i februar 2016 havde bestået Danskprøve A1, var betingelsen for klagerens opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne ikke forlænges, da der var grundlag for at inddrage den, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 13, jf. § 9, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i marts 2014 i en alder af 40 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af sit ægteskab med sin ægtefælle, at hun indrejste i Danmark i marts 2014, og at hun ikke sås at have været tilknyttet det danske arbejdsmarked. Klageren havde således alene opholdt sig i Danmark i knap to år på tidspunktet for Udlændin-

gestyrelsens afgørelse, og på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse i knap to år og ti måneder uden at have haft tilknytning til arbejdsmarkedet, hvorfor hun af den grund ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse ville virke særligt belastende for hende. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klageren efterfølgende havde bestået prøve i dansk på A1-niveau, og at hun havde bestået fire modultests i Danskuddannelse 3. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at klageren ikke på baggrund af sit ophold i Danmark, herunder opholdets korte varighed, eller gennem danskkundskaber kunne anses for at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse kunne anses for at være særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at klageren var serbisk statsborger, og at hun havde boet i Serbien, indtil hun blev meddelt opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet bemærkede**, at klagerens tidligere processuelle ophold i Danmark i forbindelse med klagerens familiesammenføringssag ikke kunne indgå i beregningen af, hvor længe klageren havde opholdt sig i Danmark, da der alene var tale om processuelt ophold. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at den omstændighed, at klageren efterfølgende havde bestået prøve i dansk på A1-niveau, ikke i sig selv kunne føre til, at hendes opholdstilladelse alligevel burde forlænges, uanset at betingelsen herfor ikke havde været overholdt. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at den beståede danskprøve kunne danne grundlag for en ny ansøgning om opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren og klagerens herboende ægtefælle havde to fællesbørn, der var født i august 2010 og juli 2012, idet børnene – henset til deres alder og længden af deres ophold i Danmark – ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at det af den grund måtte anses for særligt belastende at nægte forlængelse af klagerens opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at børn først efter seks til syv års fast lovligt ophold i Danmark, hvor barnet har gået i dansk skole og/eller institution, kan anses for at have opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at udlændingemyndighederne, såfremt en opholdstilladelse skal inddrages eller nægtes forlænget, kan dispensere fra betingelserne givet i en opholdstilladelse som ægtefællesammenført. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse også til**, at klagerens ældste barn, uanset sin alder og det forhold, at han siden sin fødsel havde været tilmeldt Det Centrale Personregister som boende i Danmark, ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at dette i sig selv kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerens ældste barn alene i perioderne fra oktober 2012 til februar 2013 og fra september 2013 til februar 2016 havde været tilknyttet danske institutioner, og at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at barnet i marts 2016 var startet i skole i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at der ikke forelå oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at klageren og klagerens ægtefælle samt fællesbørnene ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Serbien for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse endelig**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af

praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. FAM/2017/3.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse til en irakisk statsborger, som i marts 2015 var blevet meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført her i landet. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, var betinget af, at klageren bestod en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau indenfor en fastsat frist, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30. Klageren bestod ikke prøven inden den fastsatte frist i november 2015.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens opholdstilladelse kunne inddrages, da klageren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2015 angivne frist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik af klagerens opholdstilladelse fra marts 2015, at opholdstilladelsen var betinget af, at klageren senest seks måneder fra det tidspunkt, hvor hun havde tilmeldt sig folkeregisteret, havde bestået udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Da klageren blev tilmeldt folkeregisteret i maj 2015, var fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau i november 2015. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren ikke sås at have aflagt prøve i dansk på A1-niveau efterfølgende. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren i skemaet ”Oplysninger om personlige forhold og tilknytning til Danmark” havde anført, at hun var diagnosticeret med PTSD og angst, og at hun siden september 2015 havde været tilknyttet en afdeling for traume og torturoverlevende, hvor hun havde modtaget forskellige behandlinger, at hun helst ikke gik ud alene, og at hun var blevet fritaget fra at deltage i den kommunale sprogundervisning. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at tidsfristen for beståelse af danskprøven fremgik udtrykkeligt af Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2015, at klageren havde et personligt ansvar for at sætte sig ind i, hvilke betingelser der knyttede sig til opholdstilladelsen, og at klageren ikke sås at have søgt om dispensation for aflæggelse af danskprøven. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at det var klagerens eget ansvar at forberede sig til prøven og tilrettelægge et forløb, således at hun kunne nå at forberede sig, inden hun skulle op til prøven, at kravet om danskprøven fremgik udtrykkeligt af opholdstilladelsen fra marts 2015, og at det i den forbindelse ikke var et krav at følge den tilbudte danskundervisning for at kunne gå op til prøven. **Udlændingenævnet fandt således**, at det var klagerens ansvar at aflægge den korrekte prøve eller søge om dispensation for aflæggelse af prøven inden for den fastsatte frist. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Ud-**

lændingenævnet lagde herved vægt på, at klageren i marts 2015 i en alder af 43 år blev meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af sit ægteskab den herboende reference, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at hun ikke var i arbejde eller under uddannelse. Klageren sås således alene at have opholdt sig i Danmark i cirka et år og tre måneder på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse og cirka to år og seks måneder på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse uden at have haft tilknytning til arbejdsmarkedet, hvorfor hun ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hendes opholdstilladelse ville virke særligt belastende for klageren. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at klageren var diagnosticeret med posttraumatisk belastningsreaktion, der medførte mareridt med traumeindhold, forringet søvnkvalitet, invaliderende tankemylder og flashbacks, at klageren havde tendens til høj social isolationstrang som følge af angst, at hun aldrig gik ud af huset alene, og at hun havde hukommelses- og koncentrationsproblemer. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke var dokumenteret, at klageren ikke ville kunne modtage den relevante behandling for sin sygdom i Irak. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgik af sagen, at klageren havde oplyst til sin egen læge og til behandlerne på afdelingen for traume og torturoverlevende, at hun havde modtaget medicinsk behandling i Irak, ligesom klagerens ægtefælle havde oplyst, at parret var mødtes på en klinik, hvor de begge havde modtaget behandling. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke var oplyst om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at klageren, den herboende reference og parrets fællesbarn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Irak for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** den herboende references egne oplysninger om, at både klageren og den herboende reference havde modtaget behandling i Irak, hvor parret var mødtes og havde indgået ægteskab. **Udlændingenævnet bemærkede**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at EMRK artikel 8 ikke giver familier ret til at vælge, hvor de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. Det forhold, at klageren og den herboende reference havde et fællesbarn, født i 2012, der gik i vuggestue i Danmark, og at parret ventede et barn til november 2017, **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at det følger af fast praksis, at et barn først antages at have opnået en fast tilknytning til Danmark efter seks til syv år her i landet, hvor barnet har gået i dansk institution eller skole. På den baggrund, og idet der ikke var oplyst om ganske særlige forhold i øvrigt, **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ikke ville være uproportionalt eller stridende mod Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, at inddrage klagerens opholdstilladelse, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. FAM/2017/112.

Som et eksempel på en afgørelse vedrørende spørgsmålet om betydningen af Associeringsaftalen mellem EF og Tyrkiet for danskprøvekravet kan henvises til følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en tyrkisk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1. Ansøgeren blev i marts 2014 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af et ægteskab med sin herboende ægtefælle. Denne opholdstilladelse var gyldig til januar 2015. Ansøgerens opholdstilladelse var betinget af, at ansøgeren bestod Prøve i Dansk 1 på A1-niveau senest seks måneder fra det tidspunkt, hvor hun efter at være blevet meddelt opholdstilladelse tilmeldte sig folkeregistret. Ansøgeren tilmeldte sig i april 2014 i Det Centrale Personregister (CPR). I november 2014 indgav ansøgeren ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse. I april 2015 aflagde og bestod ansøgeren Prøve i Dansk 1. Udlændingestyrelsen bad i maj 2015 om ansøgerens bemærkninger til, at hun ikke havde aflagt danskprøven inden for den udmeldte frist og at oplyse om sin tilknytning til Danmark. Ansøgeren oplyste i den forbindelse, at hun siden november 2014 havde arbejdet 25 timer om ugen som rengøringsassistent i sit eget firma, og at hun havde kontakt med sin familie i Tyrkiet. Udlændingestyrelsen nægtede i juli 2016 at forlænge ansøgerens opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke inden den af Udlændingestyrelsen meddelte frist herfor havde bestået udlændingemyndighedernes Prøve i Dansk 1 eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Samtidig afslog Udlændingestyrelsen at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet. Udlændingenævnet fremsendte i august 2016 ansøgerens klage vedrørende Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet samt EU-reglerne til videre foranstaltning til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet (nu Udlændinge- og Integrationsministeriet). Det fremgik af CPR, at ansøgerens ægtefælle og parrets fællesbarn i december 2016 var udrejst til Sverige.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke havde bestået en danskprøve på A1-niveau eller en sprogprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden for den af Udlændingestyrelsen meddelte frist, da ansøgeren først i april 2015 havde aflagt og bestået Prøve i Dansk 1. Ansøgeren blev tilmeldt CPR primo april 2014, hvorfor hun skulle have gennemført prøven senest primo oktober 2014. Det forhold, at ansøgeren havde anført, at hendes ægtefælle var tyrkisk statsborger og økonomisk aktiv, at han havde ret til familiesammenføring efter Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, og at Udlændingestyrelsen ikke havde taget stilling til, at ansøgeren var selvstændig og tyrkisk statsborger, som var beskyttet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgerens ægtefælle var dansk statsborger, at ansøgeren blev tilmeldt CPR i april 2014, og at hun ikke havde dokumenteret, at hun inden seks måneder fra tilmeldingen til folkeregisteret havde været økonomisk aktiv som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjene-steyder. Det forhold, at ansøgeren havde fremsendt en kopi af en forskudsopgørelse fra 2015 og kopier af kvitteringer af momsindberetninger, hvoraf det fremgik, at ansøgeren havde indberettet moms for perioderne fra primo oktober 2014 til ultimo december 2014 med 0 kr., fra primo januar

2015 til ultimo marts 2015 med ca. 7.000 kr., fra primo april 2015 til ultimo juni 2015 med ca. 11.400 kr., og fra primo juli 2015 til ultimo september 2015 med ca. 5.500 kr., **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til en ændret vurdering, da hun ikke herved havde dokumenteret, at hun fra april 2014 til oktober 2014 havde været økonomisk aktiv. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgerens ægtefælle og parrets fællesbarn i december 2016 var registreret i CPR som udrejst til Sverige, hvorfor ansøgeren ikke længere kunne anses for at opfylde betingelsen i opholdstilladelsen om samliv med ægtefællen på fælles bopæl, ligesom ægtefællen ikke opfyldte betingelsen om fast bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i marts 2014 i en alder af 30 år, og at hun således kun havde opholdt sig i Danmark med opholdstilladelse i cirka to år og fire måneder, samt at ansøgeren på baggrund af længden af sit ophold her i landet ikke havde opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse af den grund ville virke særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at ansøgeren ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Sverige, hvor hendes ægtefælle og parrets fællesbarn var bosiddende, for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil udøve deres familieliv. FAM/2017/106.

Det følger af danskprøvebekendtgørelsens § 11, stk. 1, at fristerne efter bekendtgørelsens §§ 9 og 10 kan suspenderes, hvis prøvedeltageren har lovligt forfald. Efter § 11, stk. 2, kan lovligt forfald f.eks. foreligge ved dokumentation for barsel, prøvedeltagerens eller prøvedeltagerens mindreårige barns sygdom og ekstraordinære uforudsete transportproblemer.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet taget stilling til, om prøvedeltageren havde lovligt forfald, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse til en filippinsk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 13, jf. § 26.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde have været meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke rettidigt havde bestået en af udlændinge- og integrationsministeren etableret danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsva-

rende eller højere niveau inden for den fastsatte frist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og dennes samlevers fællesbarn var diagnosticeret med infantil autisme og udviklingsforstyrrelse af specifikke færdigheder, og at fællesbarnet på den baggrund modtog individuel tilrettelagt støtte i en specialpædagogisk børnehave. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at fællesbarnets vanskeligheder måtte antages at have medvirket til, at ansøgeren ikke rettidigt havde bestået danskprøven på A1-niveau, og at ansøgeren ultimo april 2016 havde aflagt og bestået prøven på A2-niveau. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at det efter en konkret vurdering måtte anses for bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, at ansøgeren ikke blev henvist til at udøve familielivet i Filippinerne, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, jf. udlændingelovens § 26, uanset at ansøgeren ikke havde bestået den krævede danskprøve indenfor den fastsatte frist. FAM/2017/6.

Udlændingenævnet omgjorde i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på forlængelse af opholdstilladelse til en filippinsk statsborger, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 13, jf. § 26, under henvisning til at klageren ikke rettidigt havde bestået prøve i dansk på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau inden for den fastsatte frist i marts 2016.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af sagens konkrete omstændigheder, at Udlændingestyrelsen – henset til at klageren i maj 2015 havde orienteret Udlændingestyrelsen om sin graviditet – burde have ydet en konkret mervejledning om muligheden for at søge om suspension af fristen for bestået danskprøve på A1-niveau på tidspunktet for meddelelse af klagerens opholdstilladelse i september 2015. Udlændingestyrelsen burde således på baggrund af klagerens graviditet have vejledt klageren udtrykkeligt om muligheden for at søge om suspension af fristen for bestået danskprøve på A1-niveau på baggrund af klagerens forestående fødsel. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ikke kunne afvises, at den manglende vejledning kunne have været udslagsgivende i forhold til klagerens manglende ansøgning om suspension og Udlændingestyrelsens efterfølgende nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund grundlag** for at anse den af klageren aflagte og beståede danskprøve på A1-niveau i april 2016 som værende bestået rettidigt. FAM/2017/68.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse fra december 2015 om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse til en filippinsk statsborger, som i juli 2014 var blevet meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført her i landet. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, var betinget af, at klageren bestod en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau indenfor en fastsat frist, jf. udlændingelovens § 9, stk. 30. Klageren bestod ikke prøven inden den fastsatte frist i januar 2015, men først i oktober 2015.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens opholdstilladelse kunne nægtes forlænget, da klageren ikke opfyldte betingelsen om at have bestået en danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden udløbet af den i Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2014 angivne frist. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det udtrykkeligt fremgik af klagerens opholdstilladelse fra juli 2014, at opholdstilladelsen var betinget af, at klageren senest seks måneder fra det tidspunkt, hvor hun havde tilmeldt sig folkeregisteret, havde bestået udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Da klageren blev tilmeldt folkeregisteret i juli 2014, var fristen for at bestå udlændingemyndighedernes danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau i januar 2015. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, at klagerens ægtefælle i oktober 2015 telefonisk overfor Udlændingestyrelsen havde oplyst, at klageren havde været på barsel og derfor ikke taget danskprøven indenfor fristen. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at klageren ikke sås at have søgt om suspension af tidsfristen for beståelse af danskprøven inden udløbet af fristen. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at klageren i oktober 2015 i forlængelse af klagerens ægtefælles telefoniske henvendelse af Udlændingestyrelsen blev vejledt om at indsende svar på Udlændingestyrelsens partshøring samt dokumentation for klagerens barsel, men at hverken Udlændingestyrelsen eller Udlændingenævnet efterfølgende i den forbindelse modtog yderligere. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelsen af forlængelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i juli 2014 i en alder af 26 år var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med sin herboende ægtefælle i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, og at klageren derfor ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at nægtelsen af forlængelsen af klagerens opholdstilladelse ville virke særligt belastende for hende. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at klageren forud for hendes opholdstilladelse på baggrund af ægteskab havde haft en opholdstilladelse i Danmark som au pair med henblik på midlertidigt ophold i cirka to år. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå oplysninger om personlige eller helbredsmæssige forhold, der bevirkede, at klageren, klagerens herboende ægtefælle og parrets fællesbarn ikke ville kunne indrejse og tage ophold i Filippinerne for at udøve familielivet der. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da det følger af fast praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at artikel 8 ikke giver en familie ret til at vælge, i hvilket land de vil indrejse og tage ophold for at udøve deres familieliv. FAM/2017/42.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse fra februar 2016 om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse til en algerisk statsborger, som i juni 2014 var blevet

meddelt opholdstilladelse som ægtefællesammenført her i landet, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. I maj 2014 og ved to lejligheder i juni 2014 havde klagerens ægtefælle orienteret Udlændingestyrelsen om klagerens graviditet og siden om fødslen af parrets fællesbarn. I juli 2014 havde klageren tilmeldt sig Det Centrale Personregister (CPR). I oktober 2014 havde klageren ansøgt om forlængelse af sin opholdstilladelse. I november 2014 havde klageren anmodet Udlændingestyrelsen om udsættelse af fristen for at bestå prøve i dansk på A1-niveau eller en anden prøve på et tilsvarende eller højere niveau. I maj 2015 havde Udlændingestyrelsen suspenderet fristen for klageren for at bestå prøve i dansk på A1-niveau eller en anden prøve på et tilsvarende eller højere niveau til en dato i juli 2015. Klageren bestod ikke prøven inden den fastsatte frist i juli 2015, men først i oktober 2015.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens opholdstilladelse fra juni 2014 ikke burde nægtes forlænget under henvisning til, at klageren ikke rettidigt havde bestået en af udlændinge- og integrationsministeren etableret danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på tilsvarende eller højere niveau inden for den fastsatte frist, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 13. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af sagens konkrete omstændigheder, at Udlændingestyrelsen – henset til at klagerens ægtefælle i maj 2014 havde orienteret Udlændingestyrelsen om klagerens graviditet samt i juni 2014 havde oplyst Udlændingestyrelsen om, at klageren havde født parrets fællesbarn – burde have ydet en konkret mervejledning om muligheden for at søge om suspension af fristen for bestået danskprøve på A1-niveau på tidspunktet for meddelelse af klagerens opholdstilladelse i juni 2014. Udlændingestyrelsen burde således på baggrund af klagerens graviditet udtrykkeligt have vejledt om muligheden for at søge om suspension på baggrund af klagerens fødsel. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ikke kunne afvises, at den manglende vejledning kunne have været udslagsgivende i forhold til, at klageren først i november 2014 havde indgivet ansøgning om suspension, og Udlændingestyrelsens efterfølgende nægtelse af forlængelse af klagerens opholdstilladelse fra juni 2014. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at klageren burde stilles, som om hun havde været på barsel siden den dato i juni 2014, hvor hun var nedkommet med parrets fællesbarn, og 46 uger frem, således at den nye frist for at bestå danskprøvekravet burde have været fastsat til seks måneder efter endt barsel. **Udlændingenævnet fandt endvidere** – herunder under henvisning til at det ikke kunne lægges til grund, at det havde været påregneligt for klageren, hvornår prøven endeligt skulle tages – grundlag for at anse den af klageren aflagte og beståede prøve i dansk på A1-niveau fra oktober 2015 som værende bestået rettidigt. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at klagerens opholdstilladelse ikke burde nægtes forlænget under henvisning til, at klageren ikke havde aflagt og bestået prøve i dansk på A1-niveau rettidigt. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at henset til at Udlændingenævnets afgørelse havde betydning i forhold til, hvornår klageren havde mulighed for at søge om tidsubegrænset opholdstilladelse, skulle længden af klagerens lovlige ophold i Danmark på baggrund af ægtefællesammenføring fortsat reg-

nes fra den dato, der stod anført i Udlændingestyrelsens meddelelse af opholdstilladelse i juni 2014. FAM/2017/72.

Udlændingenævnet omgjorde i august 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse som ægtefællesammenført til en statsborger fra Ukraine, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 13, på grund af manglende bestået danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau inden for den meddelte frist. Udlændingestyrelsen havde i sin afgørelse medregnet en suspension af fristen for at bestå danskprøve på A1-niveau på baggrund af de til sagen fremsendte helbredsmæssige oplysninger, således at ansøgerens frist for aflæggelse af danskprøve kunne udskydes til marts 2016, men ansøgeren havde på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse i juni 2016 endnu ikke bestået en danskprøve.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke burde meddeles nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse under henvisning til, at ansøgeren ikke havde aflagt og bestået en prøve i dansk på A1-niveau eller anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau indenfor den meddelte frist, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 13. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** de helbredsmæssige oplysninger, hvorefter ansøgeren havde været alvorligt syg i en lang periode. Det fremgik således, at ansøgeren i december 2014 var blevet opereret for en godartet hjernetumor, og det fremgik af en undersøgelse foretaget på et neurologisk ambulatorium, at ansøgeren efter en senere indlæggelse var blevet udskrevet i marts 2017, at ansøgeren fortsat havde betydelige problemer, der kunne relateres til operationen fra december 2014, at hun havde haft det meget dårligt, og ikke havde rykket sig så hurtigt som forventet, at hun ikke havde overskud til ting, og at hun ikke var kommet tilbage i arbejde efter operationen. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af en lægeerklæring fra marts 2017 fra en kræftafdeling på et hospital her i landet, at der var indikation for at opstarte onkologisk behandling med strålebehandling og eventuelt efterfølgende kemoterapi, og at ansøgeren havde søgt og fået en tilbagerejsetilladelse i juni 2017 for at gennemføre protonbehandling i Sverige. FAM/2017/53.

3.13.1.4. Inddragelse og nægtelse af forlængelse grundet urigtigt eller bortfaldet opholdsgrundlag

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har fundet, at grundlaget for en opholdstilladelse var urigtigt, henvises til Udlændingenævnets årsberetning fra 2016, afsnit 3.8.1.4.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har fundet, at betingelserne for en opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab ikke længere var opfyldt på grund af, at den herboende ægtefælle ikke længere havde fast bopæl i Danmark som følge af, at ægtefællens opholdstilladelse som flygtning var blevet nægtet forlænget, og der ikke forelå sådanne omstændigheder, at nægtelse af forlængelse af udlændingens opholdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 1, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om nægtelse af forlængelse af en somalisk statsborgers opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 1. Udlændingenævnet stadfæstede samtidig Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af klagerens mindreårige barns opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 1. Barnet var ligeledes somalisk statsborger. Klageren blev i december 2012 meddelt opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sit samliv med referencen – en på daværende tidspunkt herboende somalisk statsborger. Barnet, der var født i Danmark i november 2013, blev i marts 2016 meddelt opholdstilladelse i Danmark ligeledes under henvisning til referencen. Klagernes opholdstilladelser var betinget af, at referencen, der var meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), var bosiddende i Danmark og havde en gyldig opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen havde imidlertid i januar 2017 inddraget referencens opholdstilladelse, hvilken afgørelse Flygtningenævnet havde stadfæstet i juli 2017.

Udlændingenævnet fandt, at det var en betingelse for klagernes opholdstilladelser, at referencen var bosiddende i Danmark, herunder at han havde en gyldig opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet kunne ikke lægge til grund**, at referencen på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde en gyldig opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i januar 2017 havde inddraget referencens opholdstilladelse i Danmark, og at Flygtningenævnet i juli 2017 havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. Som følge af, at referencen ikke længere havde en gyldig opholdstilladelse i Danmark, og derfor heller ikke kunne anses for at være fastboende her i landet, var betingelsen for klagernes opholdstilladelser ikke længere opfyldt, og opholdstilladelserne kunne ikke forlænges, da der var grundlag for at inddrage dem. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at henholdsvis nægtelse af forlængelse og inddragelse af opholdstilladelserne måtte antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at den kvindelige klager var født og opvokset i Somalia, hvor hun havde tilbragt en stor del af sit voksenliv og stiftet familie, og hvor hun talte sproget. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at den kvindelige klager først havde fået opholdstilladelse i Danmark i december 2012, at hun var indrejst i Danmark i februar 2013, og at hun ikke kunne anses for at have opnået en så særlig tilknytning til Danmark, at hendes opholdstilladelse burde forlænges. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at den kvindelige klager havde bestået Prøve i Dansk 2, at hun var i gang med at tage en 9. klasses

eksamen, at hun flere gange havde været i virksomhedspraktik, at hun var et aktivt medlem i en forening, og at hun efter det oplyste kunne tale, læse og skrive dansk. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et andet udfald af sagen, henset til længden og karakteren af hendes ophold i Danmark. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at den kvindelige klager ikke havde haft ordinær tilknytning til arbejdsmarkedet, ligesom hun gennem sine danskkundskaber ikke fandtes at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at en nægtelse af forlængelse af hendes opholdstilladelse måtte anses for særligt belastende. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at den kvindelige klagers virksomhedspraktik ikke kunne anses for ordinær tilknytning til arbejdsmarkedet, idet det fremgik af sagen, at der havde været tale om erhvervsrettede kommunale tiltag, under hvilke hun havde modtaget offentlige ydelser i form af kontanthjælp eller integrationsydelse. Det forhold, at den kvindelige klager havde født sit mindreårige barn efter sin indrejse i Danmark og derfor tillige havde været på barsel, kunne ikke i sig selv føre til en ændret vurdering heraf. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at barnet var født i Danmark i 2013, at barnet efter det oplyste havde gået i dagpleje og børnehave, og at barnet efter det oplyste kun talte dansk. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** barnets alder samt længden og karakteren af hans ophold i Danmark, hvorfor **Udlændingenævnet ikke fandt**, at han som 4-årig havde opnået en så selvstændig tilknytning til Danmark, at hans opholdstilladelse ikke burde inddrages. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke med henvisning til barnets forhold, herunder barnets tarv, var grundlag for at forlænge den kvindelige klagers opholdstilladelse og undlade at inddrage barnets opholdstilladelse, som var meddelt med henvisning til referencen. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at der ikke var oplyst om andre personlige, herunder helbreds-mæssige forhold, der gjorde, at nægtelse af forlængelse af den kvindelige klagers opholdstilladelse og inddragelse af barnets opholdstilladelse måtte anses for at være særligt belastende. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at den kvindelige klager mente, at det ville være risikofyldt for hende at vende tilbage til Somalia, idet hun frygtede Al-Shabaab og efter det oplyste ikke kunne forlade sig på klanbeskyttelse, ligesom referencen ved en tilbagevenden til Somalia frygtede, at barnet ville blive rekrutteret som soldat eller kidnappet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der var tale om asylretlige forhold, der ville skulle indgå i vurderingen af barnets verserende asylansøgning. FAM/2017/101.

3.13.2. Inddragelse og nægtelse af forlængelse vedrørende beskæftigelse og studier m.v.

En udlænding, som har en opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier, kan, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, få forlænget sin opholds- og arbejdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold.

Betingelsen for at få forlænget sin opholdstilladelse er først og fremmest, at man stadig opfylder betingelserne for sin oprindelige opholdstilladelse, dvs. i forhold til den lovbestemmelse, der var hjemmel for førstegangsudstedelsen af opholdstilladelse. Det betyder eksempelvis, at man stadig skal være ansat i det samme job, hos den samme arbejdsgiver og på de samme arbejdsvilkår. De præcise betingelser for en opholdstilladelse fremgår af brevet, som udlændingen fik sammen med opholds- og arbejdstilladelsen.

Ansøgningen om forlængelse kan tidligst indgives tre måneder, før opholdstilladelsen udløber, jf. udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 8, 1. pkt. Såfremt ansøgeren er studerende ved en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, kan ansøgningen dog indgives fire måneder, før opholdstilladelsen udløber, jf. udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 8, 3. pkt. Det er af afgørende betydning, at en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse indgives, inden den tidligere opholds- og arbejdstilladelse udløber. Hvis ansøgningen om forlængelse indgives for sent, vil ansøgningen som udgangspunkt blive afvist, jf. udlændingelovens § 9 i, stk. 3, da ansøgeren i så fald opholder sig ulovligt i Danmark.

En opholds- og arbejdstilladelse i Danmark med henblik på beskæftigelse og studier meddeles med henblik på tidsbegrænset ophold og kan efter omstændighederne inddrages, såfremt der foreligger en inddragelsesgrund i medfør af udlændingelovens § 19.

De i praksis mest anvendte inddragelsesgrunde findes i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1 og nr. 3, hvorefter en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede, eller når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, også anvendelse i sager om inddragelse af opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der således tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v.

I tilfælde hvor der sker nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, som er meddelt med henblik på beskæftigelse eller studie, finder § 26, stk. 1, imidlertid ikke anvendelse, da opholdstilladelsen er meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. ordlyden af udlændingelovens § 11, stk. 2.

3.13.2.1. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse vedrørende greencardordningen

Greencardordningen blev ophævet pr. 10. juni 2016, jf. lov nr. 612 af 8. juni 2016. Imidlertid kan en greencardtilladelse fortsat forlænges, hvis betingelserne herfor er opfyldt. Greencardordningen blev forinden ophævelsen senest ændret ved lov nr. 1488 af 23. december 2014, som trådte i kraft den 1. januar 2015. I den forbindelse blev blandt andet kriterierne for at få forlænget en opholdstilladelse efter greencardordningen skærpet, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 12, jf. lovbekendtgørelse nr. 412 af 9. maj 2016. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 61 fremsat den 12. november 2014, at der indføres en særlig overgangsordning for udlændinge, der har fået opholdstilladelse efter den dagældende greencardordning. Det fremgik af lovforslagets § 4, stk. 5, at udlændingelovens § 9 a, stk. 12, som affattet ved lovens § 1, nr. 18, ikke skulle finde anvendelse for udlændinge, der havde opholdstilladelse på tidspunktet for lovens ikrafttræden, og som første gang søgte om forlængelse af opholdstilladelsen efter lovens ikrafttræden. I disse tilfælde fandt de hidtil gældende regler anvendelse.

En udlændings ferieafholdelse kan indgå i vurderingen af, om udlændingen opfylder betingelsen om ”fast beskæftigelse af et vist omfang” efter udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 1 og nr. 2. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at der herved skal lægges vægt på, om en udlænding har været i beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang i omkring 12 måneder op til afgørelsen om forlængelse, eller om udlændingen har været i beskæftigelse i et ikke ubetydeligt omfang i omkring 12 måneder, før udlændingen blev uforskyldt ledig. Efter praksis kan manglende beskæftigelse i omkring fem uger ud af de seneste 12 måneder medføre forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen. Denne praksis er fastlagt efter ferielovens § 8, som indebærer, at en lønmodtager har ret til 25 dages ferie årligt, uanset om den pågældende har optjent ret til betalt ferie. Vurderingen vil imidlertid være konkret og individuel i hvert enkelt tilfælde.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.9.2.1., for så vidt angår eksempler på Udlændingenævnets stillingtagen til betydningen af ferieafholdelse samt til ERH/2017/130, der er gengivet nedenfor.

Når en ansøger påberåber sig sygdom i forbindelse med en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse efter greencardordningen, anlægges der en konkret og individuel vurdering af sagens samlede omstændigheder. De relevante kriterier for vurderingen er længden af sygdommen, karakteren af sygdommen, hvorvidt udlændingen skifter arbejdsgiver under sygdommen, om sygdommen kan begrunde fraværet fra arbejdspladsen og tidsperspektivet for, at udlændingen kommer i arbejde igen, såfremt udlændingen fortsat er sygemeldt på afgørelsestidspunktet. En udlænding vil således efter en konkret og individuel vurdering kunne få forlænget sin opholdstilladelse efter greencardordningen, selvom udlændingen ikke har været beskæftiget i tolv sammenhængende måneder forud

for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. Såfremt en udlænding ikke har udsigt til at komme i arbejde igen, vil en opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen som udgangspunkt ikke kunne forlænges.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til betydningen af sygdom, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om afslag på forlængelse af opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen og afslag på ansøgning om forlængelse opholdstilladelse som medfølgende familie til to statsborgere fra Nigeria, jf. udlændingelovens §§ 9 a, stk. 9, og 9 m, stk. 1. Ansøgeren havde i sin ansøgning om forlængelse af sin opholdstilladelse oplyst, at hun i perioden fra marts 2014 til februar 2016 havde været i beskæftigelse to timer om ugen hos en arbejdsgiver, og at hun i perioden fra oktober 2013 til februar 2016 havde været i beskæftigelse i otte timer om ugen hos en anden arbejdsgiver. Ansøgeren havde endvidere oplyst i ansøgningen, at hun i november 2014 blev diagnosticeret med sklerose, at hun ikke var i stand til at bevæge sig, at hendes tale var påvirket, og at hun siden marts 2016 ikke havde været i stand til at arbejde. Ansøgeren havde via lønsedler dokumenteret, at hun i perioden fra december 2015 til februar 2016 havde arbejdet 6,5 timer om måneden for den ene arbejdsgiver og i november 2015 og december 2015 havde arbejdet mellem 22 og 24 timer om måneden for den anden arbejdsgiver.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark på baggrund af greencardordningen ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, jf. stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke som foreskrevet i udlændingelovens § 9 a, stk. 1, nr. 1, havde været i fast beskæftigelse af et vist omfang i omkring 12 måneder forud for tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om forlængelse i november 2016. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det til sagen var dokumenteret, at ansøgeren i perioden fra december 2015 til februar 2016 havde arbejdet mellem 6,5 og 28 timer om måneden hos de to arbejdsgivere, og at hun ikke havde haft lønindkomst siden februar 2016. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle havde anført, at ansøgerens sygdom havde forhindret hende i at arbejde nogle få måneder inden for de 12 forgangne måneder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af lovbemærkningerne følger, at udlændingen skal have været i beskæftigelse i omkring 12 måneder op til afgørelsen om forlængelse, og der skal være tale om beskæftigelse af et ikke ubetydeligt omfang. Hvis udlændingen alene har haft beskæftigelse i et ubetydeligt omfang, f.eks. under 10 timer om ugen, vil opholdstilladelsen som udgangspunkt ikke kunne forlænges. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren ikke var blevet uforskyldt ledig, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 9, nr. 2, idet det af sagens akter fremgik, at hun selv havde sagt sin stilling op. **Det indgik i Udlændingenævnets vur-**

dering, at ansøgeren led af sklerose, og at hun som følge af sygdommen ikke havde været i stand til at arbejde siden marts 2016. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da længden og karakteren af ansøgerens sygdom betød, at der ikke kunne gives en tidshorisont for, at hun kom i arbejde igen. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at en opholdstilladelse efter greencardordningen gives med henblik på at arbejde i Danmark. Såfremt en udlænding ikke har udsigt til at komme i arbejde igen, vil en opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen derfor som udgangspunkt ikke kunne forlænges. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå holdepunkter for at fravige udgangspunktet, idet der ikke var udsigt til, at ansøgeren blev rask i et sådant omfang, at hun ville kunne udføre beskæftigelse af et væsentligt omfang, ligesom hun ikke havde et ansættelsesforhold at vende tilbage til. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at ansøgerens ægtefælle havde oplyst, at ansøgeren var for syg til at klare sig i Nigeria, og at parret ikke havde råd til behandling i Nigeria. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at generelle dårlige, økonomiske og sociale forhold i ansøgerens hjemland eller opholdsland ikke kan danne grundlag for en forlængelse af en opholdstilladelse efter bestemmelsen. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at ansøgerens ægtefælles opholdstilladelse i Danmark som medfølgende familiemedlem ikke kunne forlænges, jf. udlændingelovens § 9 m, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren var meddelt afslag på forlængelse af sin opholdstilladelse, hvilket Udlændingenævnet havde stadfæstet, og at ansøgerens ægtefælle derfor ikke kunne meddeles opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem. ERH/2017/29.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.8.2.1., for så vidt angår eksempler på afgørelser, hvor udlændingen var blevet uforskyldt ledig mindre end tre måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Efter udlændingelovens dagældende § 19, stk. 1, nr. 9,³⁰ kan en tidsbegrænset opholdstilladelse indtages, når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen et år efter udstedelsen af opholdstilladelsen har oppebåret en lønindkomst på minimum 50.000 kr. her i landet, jf. § 9 a, stk. 3, 4. pkt., og udlændingen ikke har oppebåret en sådan indtægt.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til kravet om, at udlændingen skal have oppebåret den nødvendige lønindtægt på 50.000 kr. det første år efter meddelelse af opholdstilladelse, kan nævnes:

³⁰ Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 9, blev ophævet ved lov nr. 612 af 8. juni 2016 (Ophævelse af greencard ordningen). Det fremgår af lovens § 2, stk. 6, at ophævelsen ikke finder anvendelse for udlændinge, der har opholdstilladelse efter udlændingelovens hidtil gældende § 9 a, stk. 2, nr. 1, på baggrund af en ansøgning indgivet den 1. januar 2015 eller senere.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse til en statsborger fra Iran.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke havde oppebåret den nødvendige lønindtægt på 50.000 kr., som var en betingelse for hans opholdstilladelse, hvorfor tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at klageren ikke på noget tidspunkt under sit ophold i Danmark havde haft lønindtægt. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren ikke som anmodet havde fremsendt dokumentation for sin beskæftigelse som bartender, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1. Det forhold, at klageren skulle have været beskæftiget som bartender i Danmark, kunne således ikke føre til en ændret vurdering, da en sådan indtægt skulle være indberettet til SKAT for at kunne medregnes. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren ikke havde overholdt en af betingelserne i hans opholdstilladelse fra marts 2015, da han ikke havde oppebåret den nødvendige lønindtægt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for den pågældende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, at dette kunne føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. Det forhold, at den pågældende var jobsøgende, tog danskundervisning og kørekort, samt at den pågældende arbejdede som bartender og boede sammen med en kvinde i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at det ikke nærmere var dokumenteret, at klageren var i et forhold med den pågældende kvinde, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klagerens opholdstilladelse fra marts 2015 var meddelt for to år med henblik på midlertidigt ophold, og at den pågældende var født og opvokset i Iran, hvor den pågældende havde boet indtil udrejsen til Danmark som 30-årig. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at den pågældende fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at klageren på tidspunktet for styrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i cirka et år og to måneder og således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at inddragelsen af hans opholdstilladelse ville være særligt belastende for klageren. ERH/2017/81.

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en iransk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af greencardordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1. Det var en betingelse for opholdstilladelsen, at klageren det første år efter meddelelse af opholdstilladelsen skulle have oppebåret en lønindkomst på minimum 50.000 kr. her i landet, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 3, 4. pkt. Klageren havde oplyst, at han havde tjent 50.000 kr. ved at arbejde som chauffør via en ”samkørselsapp”, at han var af den overbevisning, at denne indtægt ville blive betragtet som lønindkomst, at

han selv havde undersøgt dette, og at han på den baggrund fandt, at denne type indkomst ville kunne medregnes som lønindkomst.

Udlændingenævnet fandt, at som følge af, at klageren ikke havde oppebåret den nødvendige lønindtægt på 50.000 kr., kunne tilladelsen inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 9. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det fremgik af eIndkomst, at klageren alene havde haft en lønindkomst på cirka 2.779 kr. i oktober 2015. **Udlændingenævnet fandt i den forbindelse**, at indkomsten, der stammede fra samkørselsappen, ikke kunne medregnes til indkomstkrevet, da det var et krav, at indkomsten skulle være indberettet til SKAT som lønindkomst i indkomstregisteret for at kunne medregnes. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at samkørselsappen ikke havde registreret indkomsten som løn i eIndkomst, og at klageren derfor ikke havde dokumenteret, at indtægten var løn udført for en arbejdsgiver etableret i Danmark. **Udlændingenævnet henviste til**, at klageren ikke havde indsendt ansættelseskontrakt, lønsedler eller anden lignende relevant dokumentation. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren ikke opfyldte betingelsen om at have oppebåret en indtægt på mindst 50.000 kr. i Danmark et år efter udstedelsen af opholdstilladelsen. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde søgt vejledning ved International House Copenhagen, og at han som led i denne vejledning ikke var blevet fortalt, at denne type lønindkomst ikke kunne medregnes ved opgørelsen af indkomstkrevet. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering henset til, at klageren ikke havde dokumenteret eller sandsynliggjort, at han var blevet vejledt som oplyst, jf. udlændingelovens § 40. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at det var klagerens eget ansvar, at han i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark satte sig ind i betingelserne herfor. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at opholdstilladelsen ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren var statsborger i Iran, hvor han var født og opvokset, og hvor han havde gennemført to universitetsuddannelser, at han først var kommet til Danmark som 32-årig på baggrund af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og at han på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark med opholdstilladelse i cirka et år og to måneder, hvorfor han ikke kunne antages at have opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at hans opholdstilladelse efter greencardordningen burde bevares. ERH/2017/24.

Udlændingenævnet har i 2017 haft lejlighed til at tage stilling til en række sager, hvor SKAT på baggrund af sin kontrolvirksomhed har annulleret en række udlændinges lønindberetninger i eIndkomst.

Som eksempler på afgørelser herom, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en pakistansk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af greencardordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen var meddelt på urigtigt grundlag, hvorfor tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 9, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i 2015 var blevet forlænget, efter at klageren havde fremsendt dokumentation for, at han i juli 2014 havde været ansat hos virksomheden NF og således havde været i arbejde i 12 sammenhængende måneder med minimum ti timer ugentligt på tidspunktet for meddelelse af forlængelse af opholdstilladelse, og at SKAT efterfølgende havde annulleret klagerens lønindberetninger fra NF for juli 2014. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren i sin ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse fra januar 2015 ikke havde oplyst at have været ansat i NF i juli 2014. Det forhold, at klageren i ansøgningen havde anført, at han havde yderligere to ansættelsesforhold, der ikke var præciseret nærmere, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at klageren i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen havde oplyst, at han ville fremsende dokumentation for sin ansættelse i blandt andet juli 2014, at klageren i januar 2015 havde fremsendt yderligere dokumentation, men at han heller ikke i den forbindelse havde oplyst, at han skulle have været ansat i NF i juli 2014. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at der ved opslag i eIndkomst i marts 2015 ikke sås at være lønindberetninger for juli 2014. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at klagerens daværende partsrepræsentant overfor Udlændingestyrelsen havde oplyst, at klageren forlod NF uden at få udbetalt løn, mens der til sagen var fremlagt en lønseddel for juli 2014 fra NF. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund tillige**, at den fremlagte lønseddel fra NF ikke kunne tillægges vægt. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde fremsendt kopi af oplysningerne i sin skattemappe, hvoraf det fremgik, at klageren havde modtaget løn fra NF i juli 2014. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at SKAT telefonisk overfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at lønindberetningen efterfølgende var blevet annulleret, hvilket tillige fremgik ved opslag i eIndkomst i november 2016. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at SKAT var den kompetente myndighed til at træffe afgørelse om annullering af lønindberetninger. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det var klagerens eget ansvar at sikre sig, at lønindberetningerne til SKAT var korrekte og i overensstemmelse med hans faktuelle indkomst, og at klageren ikke havde søgt sagen genoptaget hos SKAT. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at det fremgik af klagerens opholdstilladelse og efterfølgende forlængelser, at hans ophold i Dan-

mark var betinget af, at han havde arbejdet kontinuerligt og i et vist omfang, og at det var klagerens eget ansvar at sætte sig ind i betingelserne for sin opholdstilladelse i Danmark. **Det indgik endelig i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at virksomheden BN havde lavet en fejl på klagerens lønseddel, således at det fremgik heraf, at lønnen var udbetalt for august 2014, mens lønnen efter det oplyste rettelig var udbetalt for juli 2014. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at oplysningerne om, at der skulle være lavet en fejl med klagerens lønseddel fra BN, ikke kunne lægges til grund. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke ved fremsendelsen af lønsedlen var blevet oplyst, at den skulle være fejlagtig. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klagerens daværende partsrepræsentant overfor Udlændingenævnet havde oplyst, at lønsedlen fra virksomheden BN dækkede perioden fra medio august 2014 til ultimo august 2014. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at uanset at det kunne lægges til grund, at klagerens løn fra BN hidrørte fra juli 2014, kunne klageren ikke anses for at have arbejdet kontinuerligt i et vist omfang, således at denne betingelse for forlængelse af klagerens opholdstilladelse var opfyldt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde haft arbejde i september 2014, og at klageren i så fald ikke havde haft beskæftigelse i august 2014, hvorfor klageren alene fortsat kun kunne anses for at have været i beskæftigelse i et vist omfang i ti måneder, idet klageren efter det oplyste havde haft ferie i perioden fra en bestemt dato i juli 2014 til medio august 2014, som oplyst i april 2015 af klagerens daværende partsrepræsentant, eller i perioden fra en anden dato i juli 2014 til medio august 2014, som oplyst af klageren i forbindelse med indgivelsen af klagerens forlængelsesansøgning i januar 2015. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at manglende beskæftigelse i omkring fem uger ud af de seneste 12 måneder efter praksis ville kunne medføre forlængelse af en opholdstilladelse efter greencardordningen. Denne praksis var fastlagt efter ferielovens § 8, som indebar, at en lønmodtager havde ret til 25 dages ferie årligt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at politiet i juli 2017 havde meddelt, at der ikke ville blive rejst en staffesag mod klageren i anledning af sigtelsen mod klageren for at have afgivet urigtige oplysninger til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i forbindelse med hans forlængelsesansøgning indgivet i januar 2015, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der derved var tale om en strafferetlig vurdering, der ikke relaterede sig til reglerne i udlændingeloven. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, og § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren efter det oplyste var født og opvokset i Pakistan, at han var indrejst i Danmark første gang i en alder af cirka 29 år, og at han på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse havde opholdt sig i Danmark med henblik på midlertidigt ophold i cirka syv år. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klagerens ægtefælle og parrets fællesbarn tillige opholdt sig sammen med klageren i Danmark, **men Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerens ægtefælle havde opholdt sig cirka et år og ni måneder i Danmark, mens parrets fællesbarn havde opholdt sig cirka ti måneder i Danmark, hvorfor

de ikke kunne antages at have opnået en sådan stærk tilknytning her til landet, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse måtte antages at være særligt belastende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren alene havde været meddelt opholdstilladelse i Danmark med henblik på midlertidigt ophold, og at der ikke var oplyst om hindringer for, at klageren, klagerens ægtefælle og parrets fællesbarn kunne tage ophold i Pakistan, hvor både klageren og hans familie var statsborgere, hvor klageren og hans familiemedlemmer var født, og for klagerens og klagerens ægtefælles vedkommende tillige vokset op, for der at udøve familielivet. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at klageren hverken på baggrund af sit ansættelsesforhold hos virksomheden R eller sine tidligere ansættelsesforhold i Danmark, kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse ville virke særligt belastende for ham. ERH/2017/130.

Udlændingenævnet stadfæstede i oktober 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en pakistansk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af greencardordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen var meddelt på urigtigt grundlag, hvorfor tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 9, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerens opholdstilladelse i juni 2015 var blevet forlænget, efter at klageren havde fremsendt dokumentation til Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering for, at klageren i januar, februar og marts 2014 samt i januar og februar 2015 havde været ansat i virksomheden NF og således havde været i arbejde i 12 sammenhængende måneder med minimum ti timer ugentligt på tidspunktet for meddelelse af forlængelse af opholdstilladelse, og at SKAT efterfølgende havde annulleret klagerens lønindberetninger fra NF for januar, februar og marts 2014 samt januar og februar 2015. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren i sin ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse i november 2014 ikke havde oplyst at have været ansat hos NF i perioden fra januar til marts 2014. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at der ved opslag i eIndkomst i februar 2015 ikke sås at have været lønindberetninger for perioden fra januar til marts 2014. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren havde fremsendt kopi af sine Tast-Selv-skatteoplysninger, hvoraf det fremgik, at klageren selv havde indtastet, at han havde været ansat hos NF i perioden fra primo januar 2014 til medio marts 2014, og at hans befordringsfradrag var over 120.000 kr. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til at SKAT telefonisk overfor Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at befordringsfradraget efterfølgende var blevet udlignet, ligesom der ikke efterfølgende var blevet fremsendt dokumentation for, at oplysningerne fra SKAT vedrørende udligningen af befordringsfradraget skulle have været forkerte. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der var tale om oplysninger, som klageren selv havde indtastet og således ikke oplysninger,

der var valideret eller godkendt af SKAT. **Det indgik ligeledes i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klagerens partsrepræsentant havde anført, at klageren ikke havde været indkaldt til en samtale hos SKAT, at SKAT's afgørelse ikke var en domstolsafgørelse, at klageren ikke havde forstået, at det i forhold til hans opholdsgrundlag skulle have været nødvendigt at søge sagen genoptaget hos SKAT, at SKAT's afgørelser alene var udfærdiget på dansk, og at SKAT ikke havde vejledt klageren om, at afgørelsen om at annullere lønindberetningerne kunne have opholdsretlige konsekvenser for klageren. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at SKAT var den kompetente myndighed til at træffe afgørelse om annullering af lønindberetninger. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det var klagerens eget ansvar at sikre sig, at lønindberetningerne til SKAT var korrekte og i overensstemmelse med klagerens faktuelle indkomst, og at klageren ikke i øvrigt havde søgt sagen genoptaget hos SKAT. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at det lå uden for SKAT's vejledning i skattespørgsmål at undersøge, hvilken type opholdstilladelse en udlænding havde, herunder de nærmere betingelser for opholdstilladelsen, og på den baggrund yde vejledning om eventuelle opholdsretlige konsekvenser ved SKAT's afgørelser. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at klageren var blevet partshørt over oplysningerne indhentet telefonisk fra SKAT, og at klageren ikke var fremkommet med bemærkninger hertil. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at det fremgik af klagerens opholdstilladelse og efterfølgende forlængelser, at hans ophold i Danmark var betinget af, at han havde arbejdet kontinuerligt og i et vist omfang, at det var klagerens eget ansvar at sætte sig ind i betingelserne for hans opholdstilladelse i Danmark, at klageren endvidere specifikt i forhold til de angivne tidsperioder var blevet vejledt af Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering om konsekvenserne af ikke at have arbejdet i de pågældende perioder, og at klageren således måtte antages at være bekendt med de mulige opholdsretlige konsekvenser af SKAT's annullering af lønindberetningerne i de pågældende perioder. Det forhold, at SKAT's afgørelse var udfærdiget på dansk, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren under sagens behandling havde anført, at han talte flydende dansk, og at der således ikke havde været noget til hinder for, at klageren kunne have rettet telefonisk henvendelse til SKAT med henblik på at få forklaret SKAT's afgørelse. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klagerens partsrepræsentant havde anført, at såfremt der var tvivl om ansættelsesforholdet, burde der kunne ses bort fra dette, idet der i så fald alene var tale om fravær i op til tre måneder fra arbejdsmarkedet, og idet klageren både før og efter ansættelsesforholdet efter partsrepræsentantens opfattelse havde haft en ikke ubetydelig tilknytning til arbejdsmarkedet. Partsrepræsentanten havde i den forbindelse henvist til, at Udlændingenævnet i en anden sag, hvor klageren havde haft en hjernetumor, der skulle fjernes, havde set bort fra fravær fra arbejdsmarkedet i op til tre måneder. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at disse forhold ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke var oplysninger i sagen om, at klagerens eventuelle ledighed i så fald skulle være uforskyldt, hvorfor **Udlændingenævnet** – på baggrund af klagerens beskrivelse af den efter hans opfattelse sammenlignelige

sag – **ikke fandt** at sagerne var sammenlignelige, idet der ikke var oplyst om alvorlig og livstruende sygdom hos klageren. **Udlændingenævnet lagde endvidere ved afgørelsen vægt på**, at klagerens opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen i juni 2016 var blevet forlænget på baggrund af hans tidligere meddelte forlængelse af opholdstilladelse i juni 2015, og at forlængelsen af klagerens opholdstilladelse således blev foretaget på urigtigt grundlag. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren ikke kunne anses for at have arbejdet kontinuerligt i et vist omfang, således at den betingelse for forlængelse af hans opholdstilladelse var opfyldt, når lønindberetningerne fra NF for januar, februar og marts 2014 samt januar og februar 2015 ikke kunne lægges til grund. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, og § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren efter det oplyste var født og opvokset i Pakistan, at han var indrejst i Danmark første gang i en alder af 27 år, og at han på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse havde opholdt sig i Danmark med henblik på midlertidigt ophold i sammenlagt cirka ni år. Det forhold, at klageren efter det oplyste ikke havde nogen tilknytning til Pakistan, og at han var en ung, aktiv og veluddannet person, der havde færdiggjort en Master of Science i Computer Science i Sverige, at han aldrig havde modtaget offentlige ydelser, at han talte flydende dansk og deltog i danskundervisning og undervisning i dansk kultur, ligesom han havde været frivillig i forskellige projekter og virksomheder, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet klageren ikke på den baggrund kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af hans opholdstilladelse ville virke særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren i sin seneste forlængelsesansøgning havde oplyst, at han var gift, men at klagerens ægtefælle ikke sås at have opholdt sig i Danmark. ERH/2017/131.

3.13.2.2. Beskæftigelse m.v.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til inddragelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse efter beløbsordningen til en statsborger fra Hviderusland, jf. udlændingelovens dagældende § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 a, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet fandt grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra november 2015. **Udlændingenævnet fandt således** efter en konkret og individuel vurdering, at ansøgerens opholdstilladelse i Danmark i medfør af beløbsordningen ikke burde inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 26, uanset at ansøgeren ikke længere var

ansat hos virksomheden, som ansøgeren var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens samlede omstændigheder, herunder at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle havde indgået ægteskab i Danmark i maj 2008, at ansøgeren og ansøgerens ægtefælle i oktober 2008 havde fået et fællesbarn, og at det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgerens barn var registreret indrejst i Danmark i april 2009. **Udlændingenævnet lagde endvidere afgørende vægt på**, at ansøgerens barn efter det oplyste siden indreisen i Danmark i april 2009 havde boet i Danmark med opholdstilladelse, at barnet i april 2014 var startet i førskole, og at det blev antaget, at barnet fortsat gik i dansk skole. **Udlændingenævnet lagde afslutningsvis vægt på**, at det fremgik af UdlændingeInformationsPortalen, at ansøgerens ægtefælle i marts 2016 var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, og at ansøgerens barn i maj 2016 var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført til ansøgerens ægtefælle i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, gældende til oktober 2026, hvor barnet fyldte 18 år. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at en inddragelse af ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse måtte antages at virke særligt belastende for ansøgeren, jf. udlændingelovens § 26, men da ansøgeren ikke længere var ansat hos virksomheden, som ansøgeren var blevet meddelt opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af, **fandt Udlændingenævnet**, at ikke var muligt at meddele ansøgeren en opholds- og arbejdstilladelse efter beløbsordningen, jf. udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 2. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det derfor ville være rettest at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt samtidig**, at en sådan opholdstilladelse meddelt efter udlændingelovens § 9 c, først burde regnes fra april 2016, hvor ansøgerens barn havde haft opholdstilladelse i Danmark i syv år. Da ansøgeren allerede var blevet meddelt opholdstilladelse på ny i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, foretog Udlændingenævnet sig dog ikke videre i denne anledning. **Udlændingenævnet henviste således til**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration i april 2016 havde meddelt ansøgeren opholdstilladelse som medfølgende ægtefælle i medfør af udlændingelovens § 9 m, stk. 1, gældende til februar 2020. ERH/2017/34.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en vietnamesisk statsborgers opholdstilladelse meddelt på baggrund af beløbsordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3. Klageren var indrejst i Danmark i januar 2016 på baggrund af en meddelt opholds- og arbejdstilladelse som negletekniker. Tilladelsen var betinget af, at klageren i hele opholdstilladelsens gyldighedsperiode havde arbejde i overensstemmelse med de løn- og ansættelsesvilkår, som var oplyst til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og at hun tjente mindst 375.000 kr. om året.

Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. Ansøgerens opholds- og arbejdstilladelse på baggrund af beløbsordningen blev således inddraget. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Styrelsen for

International Rekruttering og Integrations opslag i det elektroniske indkomstregister eIndkomst i juni 2016, at klageren alene havde modtaget løn i maj 2016, selvom hun ifølge CPR var indrejst i Danmark i januar 2016, og at hendes månedsløn således afveg væsentligt fra den månedsløn på 32.000 kr., som hendes opholds- og arbejdstilladelse var betinget af. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren ved e-mail i juni 2016 til Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at hun først var påbegyndt sin beskæftigelse i maj 2016 efter aftale med sin arbejdsgiver. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at betingelserne for klagerens opholds- og arbejdstilladelse fra december 2015 ikke løbende var blevet overholdt, idet hun i perioden fra januar 2016 til maj 2016 ikke havde oppebåret den krævede løn eller opretholdt en fuldtidsbeskæftigelse, og opholdstilladelsen kunne på den baggrund inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at klageren i månederne februar, marts og april 2016 havde fået den krævede løn udbetalt, men at der efter advokatens opfattelse var gået noget galt i arbejdsgiverens samarbejde med den virksomhed, som ifølge selskabernes indbyrdes aftale skulle have stået for lønindberetninger, og at advokaten havde fremsendt fakturaer vedrørende lønudbetaling til klageren for februar, marts og april 2016, hvoraf det fremgik, at hun havde fået udbetalt 13.210 kr. i de tre måneder, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren selv ved e-mail fra juni 2016 til Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde oplyst, at hun først påbegyndte sin beskæftigelse i Danmark i maj 2016, da hun ønskede at komme til Danmark, før hun skulle begynde sin beskæftigelse, for at vænne sig til at bo i Danmark, udforske landet og tage på sightseeing. **Udlændingenævnet henviste til**, at det ved Udlændingenævnets opslag i eIndkomst i marts 2017 fremgik, at lønindkomsten for februar, marts og april 2016 først var blevet indberettet til SKAT i juli 2016, hvilket stemte overens med klagerens egne oplysninger om, at hun først var påbegyndt ansættelsen i maj 2016. **Udlændingenævnet kunne således ikke lægge til grund**, at klageren havde arbejdet i perioden fra februar 2016 til april 2016, og at der ikke var tale om uvæsentlige afvigelser fra ansættelsesvilkårene. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgår af ferielovens § 8, at en lønmodtager har ret til 25 dages ferie årligt, at manglende beskæftigelse i omkring fem uger ud af 12 måneder er sædvanligt, mens klageren havde holdt fri i over tre måneder. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at klageren ifølge ansættelseskontrakten var omfattet af ferieloven. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde således vægt på**, at klageren var født og opvokset i Vietnam, hvor hun havde boet, indtil hun var indrejst i Danmark med opholdstilladelse i januar 2016 i en alder af 25 år. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund endelig**, at klageren fortsat måtte anses for at have en væsentlig tilknytning til sit hjemland. ÅB/2017/68.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2016, afsnit 3.8.2.2., for så vidt angår eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor betingelserne for den oprindelige opholdstilladelse ikke var til stede.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse i en situation, hvor lønvilkårene ikke var sædvanlige efter danske forhold, idet ansøgeren havde modtaget acontoubetalinger, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om nægtelse af forlængelse af en pakistansk statsborgers opholds- og arbejdstilladelse meddelt på baggrund af beløbsordningen i medfør af udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet fandt, at klageren ikke kunne få forlænget sin opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3. **Udlændingenævnet lagde herved afgørende vægt på**, at lønvilkårene for klageren ikke havde været sædvanlige efter danske forhold. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det af klagerens lønsedler fremgik, at der i 11 ud af 13 måneder var blevet udbetalt acontobeløb på mellem 2.150 kr. og 18.500 kr. månedligt. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at klagerens arbejdsgiver havde oplyst, at der ikke forelå dokumentation for udbetaling af acontobeløbene, da beløbene var blevet udbetalt kontant, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde dokumenteret at have modtaget en faktisk månedlig bruttoløn på 31.250 kr., svarende til en årlig indtægt på 375.000 kr., jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at klageren var af den opfattelse, at han havde overholdt de løbende betingelser, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da klagerens lønsedler påviste, at der var udbetalt acontobeløb på mellem 2.150 kr. og 18.500 kr. månedligt, uden at der samtidig var fremsendt dokumentation for, at der var sket udbetaling af acontobeløbene, hvorfor **Udlændingenævnet på den baggrund fandt**, at vilkårene for klagerens opholds- og arbejdstilladelse ikke havde været overholdt i hele ansættelsesperioden, ligesom der ikke var tale om uvæsentlige afvigelser. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af afgørelsen om opholds- og arbejdstilladelse fra september 2014 til klageren udtrykkeligt på engelsk fremgik, at tilladelsen var betinget af, at klageren løbende opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 9 a, stk. 2, nr. 3, herunder kravet om, at ansættelsen indebar en årlig aflønning på mindst 375.000 kr. svarende til en månedlig aflønning på brutto 31.250 kr., samt at hverken klageren eller klagerens arbejdsgiver havde oplyst om ændringer i lønvilkårene. Det forhold, at det fremgik af eIndkomst, at klageren havde fået en bruttoløn på 8.435 kr. i november, at han i perioden fra december 2014 til december 2015 havde modtaget 32.715 kr. månedligt, og at han i perioden fra januar 2016 til april 2016 havde modtaget 32.710,35 kr. månedligt, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke ændrede ved Udlændingenævnets vurdering, da det ikke herved var

dokumenteret, at klageren havde oppebåret en årlig aflønning på mindst 375.000 kr. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren ikke var blevet aflønnet hver måned i overensstemmelse med betingelserne for hans opholds- og arbejdstilladelse, hvorfor klageren ikke opfyldte betingelserne for at få sin opholds- og arbejdstilladelse forlænget. **Udlændingenævnet konstaterede afslutningsvis**, at det af ansættelseskontrakten og ansøgningsskemaet fremgik, at klageren ikke fik fri kost, logi eller mobiltelefon, mens det fremgik af lønsedlerne, at der hver anden måned var blevet trukket et beløb for fri kost, ligesom det af logiværterklæringen fremgik, at klageren ikke havde betalt husleje, da han havde fri logi hos ejeren af virksomheden. ÅB/2017/69.

3.13.2.3. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af studieopholdstilladelse

En studieopholdstilladelse kan forlænges, såfremt ansøgeren fortsat opfylder betingelserne for den oprindelige opholds- og arbejdstilladelse, herunder at ansøgeren overholder de i tilladelsen angivne vilkår for tilladelsen.

Studieopholdstilladelse til en videregående uddannelse kan maksimalt forlænges i yderligere et år, såfremt ansøgeren er studieaktiv, og det antal måneder, den studerende har været indskrevet på studiet, ikke overstiger den normerede studietid med mere end et år, jf. studiebekendtgørelsens § 11, stk. 6 og 8.

Der henvises til Udlændingenævnets årsberetning for 2015, afsnit 3.10.2.3., for eksempler.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når det grundlag, der er angivet i ansøgningen eller opholdstilladelsen, var urigtigt eller ikke længere er til stede.

Som et eksempel på en afgørelse herpå, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en ghanesisk statsborgers opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. § 9 i, stk. 1, og § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1. Klageren var indrejst i Danmark i december 2013. Klageren var senest i juli 2014 meddelt opholdstilladelse som studerende i Danmark i perioden fra juli 2014 til maj 2015, som i marts 2015 var blevet forlænget til december 2016, inklusiv seks måneder efter endt studie. Klagerens uddannelsesinstitution havde oplyst til Styrelsen for International Rekruttering og Integration i januar 2016, at klageren var udmeldt fra uddannelsen, idet han havde brugt alle tre forsøg på sin eksamen i erhvervsøkonomi.

Udlændingenævnet fandt, at som følge af at klageren ikke længere var studerende på uddannelsen, var grundlaget for hans opholdstilladelse ikke længere til stede, og tilladelsen kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerens uddannelsesinstitution ved e-mail af januar 2016 havde oplyst til Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at klageren var udmeldt af uddannelsen, idet han havde opbrugt alle tre eksamensforsøg i sin eksamen i erhvervsøkonomi. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at klageren var diagnosticeret med sygdommen seglcelleanæmi, at sygdommen var præget af hæmolyse, der bevirkede, at der dannedes små blodpropper i knoglerne, som gav smerter, at klagerens plads på studiet var blevet slettet, efter at klageren havde bedt om muligheden for at gå op til sygeeksamen, at der ikke havde været taget hensyn til klagerens alvorlige blodsygdom, seglcelleanæmi, og at klageren i perioder havde haft så store smerter, at klageren ikke havde været i stand til at møde op til undervisningen. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til et ændret resultat, idet klageren havde brugt alle tre eksamensforsøg på sin eksamen i erhvervsøkonomi, og da det ikke ændrede ved det forhold, at klageren ikke havde overholdt betingelserne for sin opholdstilladelse, og da der ikke var fremsendt dokumentation for, at klageren havde søgt om dispensation i forbindelse med sit sygdomsforløb. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det anførte om, at afgørelsen ikke var truffet på et gyldigt grundlag, at der var sket en fejl, at Udlændingestyrelsen (rettelig Styrelsen for International Rekruttering og Integration) diskriminerede en udsat person med afrikansk baggrund, og at det var på kanten af straffelovens § 266 b, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik udtrykkeligt på engelsk af klagerens opholdstilladelse fra marts 2015, at opholdstilladelsen var betinget af, at han var studieaktiv ved den uddannelse, der dannede grundlag for opholdstilladelsen, og at såfremt en eller flere af disse betingelser ikke var overholdt, kunne opholdstilladelsen blive inddraget. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger omkring sådanne personlige, herunder alvorlige helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren var født og opvokset i Ghana, hvor han var statsborger, hvor han havde boet indtil udrejsen til Danmark som 24-årig, og hvor han havde gået i skole. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren på tidspunktet for styrelsens afgørelse alene havde opholdt sig i Danmark i to år og to måneder, og således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af klagerens opholdstilladelse ville være særligt belastende for ham. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren fortsat havde væsentlig tilknytning til sit hjemland. Det af klageren anførte om, at han havde været syg i lang tid, at hans sygdom krævede kompetent lægebehandling, at den kompetente lægebehandling på grund af forholdene i hans hjemland ikke ville være til rådighed, **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det ikke var dokumenteret, at klageren ikke ville kunne få lægebehandling i hjemlandet. **Udlændinge-**

nævnet lagde herved vægt på, at klageren i hjemlandet var blevet diagnosticeret med seglcelleanæmi, at klageren havde været syg siden barndommen, at han ved indlæggelsen havde oplyst, at han alene fik folinsyre, smertelindrende medicin samt medicin mod depression. **Udlændingenævnet lagde herved til grund**, at det var almen kendt medicin, og at klageren ikke havde været indlagt forud for februar 2016, hvor han alene havde været indlagt på baggrund af mistanke om seglcelleanæmikrise, hvor klageren var blevet udskrevet med henblik på nærmere udredning af eventuel kronisk gastritis. ÅB/2017/70.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, 1. pkt.³¹, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.

For ulovligt arbejde kan både udlændingen og arbejdsgiveren straffes med bøde eller fængsel indtil henholdsvis et år og to år, jf. udlændingelovens § 59, stk. 3 og stk. 5, og en studieopholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget, såfremt udlændingen er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en indenretlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, eller over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12.

Ved lov nr. 228 af 7. marts 2017 blev reglerne om studerendes ulovlige arbejde lempet. Formålet med loven var at smidiggøre reglerne for inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde således, at udenlandske studerende, der har begået en mindre alvorlig overtrædelse af deres arbejdstilladelse, ikke får inddraget deres studieopholdstilladelse uden først at have fået et varsel, jf. udlændingelovens § 19, stk. 12, 2. pkt. Alvorlige overtrædelser skal fortsat føre til inddragelse, uden at der først sendes et varsel til den studerende. En advarsel kan ikke påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 9.

Udlændingenævnet har ikke i 2017 haft anledning til at tage stilling til sager omfattet af lov nr. 228 af 7. marts 2017.

³¹ Bestemmelsen fremgik før den 1. januar 2015 af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 10, i perioden fra den 1. januar 2015 til den 10. juni 2016 fremgik bestemmelsen af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, og i perioden fra den 10. juni 2016 til den 31. december 2016 fremgik bestemmelsen af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 11. Bestemmelsen har siden den 1. januar 2017 fremgået af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12.

Som et eksempel på, at en studieopholdstilladelse blev inddraget, fordi ansøgeren havde arbejdet ulovligt, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i juni 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en statsborger fra Venezuelas opholdstilladelse som studerende, jf. udlændingelovens 9 i, stk. 1. Klageren var i maj 2015 meddelt opholds- og begrænset arbejdstilladelse som studerende i Danmark. Det fremgik udtrykkeligt af opholds- og arbejdstilladelsen på engelsk, at den gav klageren ret til at tage deltidsarbejde i op til 20 timer ugentligt og fuldtidsarbejde i månederne juni, juli og august, samt at opholdstilladelsen kunne inddrages, såfremt klageren ikke overholdt betingelserne for opholds- og arbejdstilladelsen.

Udlændingenævnet fandt ikke grundlag for at ændre Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. Ansøgerens opholdstilladelse som studerende blev således inddraget, og hans arbejdstilladelse bortfaldt som følge heraf. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af oplysningerne fra eIndkomst, at klageren i november 2015 havde arbejdet 100 timer, hvilket var en overtrædelse af de tilladte 20 timer om ugen uden for sommerferieperioden, ligesom klageren havde erkendt over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration, at han i november 2015 havde arbejdet flere timer end tilladt. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren havde arbejdet i strid med betingelserne i hans opholdstilladelse og begrænsede arbejdstilladelse fra maj 2015, idet det udtrykkeligt fremgik af tilladelsen på engelsk, at den gav klageren ret til at tage deltidsarbejde i op til 20 timer ugentligt og fuldtidsarbejde i månederne juni, juli og august, samt at opholdstilladelsen kunne inddrages, såfremt han ikke overholdt betingelserne for opholds- og arbejdstilladelsen. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at klagerens opholdstilladelse kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, idet han havde erkendt, at han i hvert fald i november 2015 havde arbejdet mere end de tilladte 20 timer om ugen. Det anførte om, at det angivne antal timer for september måned reelt dækkede over timer også optjent i sidste halvdel af august måned, hvilket forklarede det høje timeantal i september måned, kunne ikke føre til en ændret vurdering, idet klageren havde erkendt at have arbejdet ulovligt i november 2015. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at inddragelsessagen efter advokatens opfattelse beroede på en mindre timeoverskridelse i november 2015, og at klageren med kort varsel var blevet spurgt, om han kunne tage ekstraordinære nattevagter som afløser på sit arbejde. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at uanset om klagerens arbejdsgiver var bekendt med, at han kun måtte arbejde 20 timer om ugen, så fremgik det af oversigten over arbejdstimer fra august 2015 til juni 2016, at han ifølge arbejdsplanen skulle arbejde 120 timer i november 2015. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at der ikke var fastsat en bagatelgrænse i udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 12, og at klageren havde erkendt – både over for Styrelsen for International Rekruttering og Integration og

over for Udlændingenævnet i forbindelse med klagen – at han havde arbejdet i strid med de betingelser, der var fastsat for hans arbejdstilladelse. **Udlændingenævnet bemærkede på den baggrund**, at det fremgik af eIndkomst, at klageren i september 2015 havde arbejdet 112 timer, at han i oktober 2015 havde arbejdet 88 timer, og at han i december 2015 havde arbejdet 111,5 timer. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen af opholdstilladelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger omkring sådanne personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der kunne bevirke, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren ifølge CPR var indrejst i Danmark i august 2015, at han på tidspunktet for Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse således alene havde opholdt sig i Danmark i cirka et år og en måned, samt at han på indrejsetidspunktet var fyldt 25 år. **Udlændingenævnet lagde derudover vægt på**, at klageren havde færdiggjort seks års grundskole, seks års gymnasium og fem års videregående uddannelse i hjemlandet, herunder at han i perioden fra oktober 2013 til januar 2015 havde arbejdet for en virksomhed i udlandet. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at klageren tidligere havde været udvekslingsstuderende i Danmark fra 2007 til 2008, hvor han havde lært dansk og havde en stor omgangskreds, samt at han følte sig tæt tilknyttet til Danmark og havde en dansk vennekreds. **Udlændingenævnet fandt imidlertid** ud fra karakteren af klagerens hidtidige ophold, herunder opholdets korte varighed, at han ikke havde opnået en sådan særlig tilknytning til Danmark, at hans opholdstilladelse burde bevares under henvisning hertil. **Udlændingenævnet fandt således**, at klageren fortsat havde en væsentlig tilknytning til sit hjemland, hvor han var født og opvokset, og hvor han havde gennemført langt størstedelen af sit uddannelsesforløb. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund endelig**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at det havde krævet flere års arbejde og opsparing i udlandet at kunne finansiere klagerens studier i Danmark. ÅB/2017/71.

3.13.2.4. Au pair

Efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14, kan en tidsbegrænset opholdstilladelse inddrages, når opholdstilladelsen som au pair er betinget af, at udlændingen ikke har stiftet familie, jf. § 9 j, stk. 5, og udlændingen har stiftet familie.

Som eksempel på en afgørelse herom kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om inddragelse af en statsborger fra Filippinernes opholdstilladelse som au pair, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 14, jf. § 9 j, stk. 5 og § 19, stk. 7, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Klageren havde i ansøgningen om opholdstilladelse som au pair oplyst, at klageren ikke havde børn eller var

gift, ligesom klageren i forbindelse med ansøgningens indgivelse under et interview på den danske ambassade i sit hjemland ligeledes havde oplyst, at klageren ikke havde børn eller var gift. Klageren blev i januar 2016 meddelt opholdstilladelse i Danmark som au pair. Klagerens opholdstilladelse var betinget af, at klageren ikke havde børn eller var gift. Det blev efterfølgende oplyst, at klageren var gift og havde et barn i hjemlandet.

Udlændingenævnet fandt, at klagerens opholdstilladelse kunne inddrages, idet klageren ved ansøgningens indgivelse havde et barn og var gift. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde modtaget en verificeringsrapport fra den danske ambassade i klagerens hjemland, hvorefter det fremgik, at klageren havde et barn i sit hjemland, og at klageren var gift. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren under behandlingen af inddragelsessagen havde oplyst, at det var korrekt, at klageren havde et barn og var gift. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at klageren ikke betragtede sig som værende forælder eller gift, at klagerens ægtefælle var voldelig, at klagerens svigerfamilie havde afskåret klageren fra at have kontakt til sit barn, og at klageren ønskede at spare penge op, så klageren kunne rejse tilbage til sit hjemland for at få ægteskabet annulleret, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at disse omstændigheder ikke ændrede på det forhold, at klageren havde opnået opholdstilladelsen på urigtigt grundlag, idet klagerens opholdstilladelse var betinget af, at klageren ikke havde børn eller var gift, og at klageren i forbindelse med ansøgningens indgivelse havde oplyst, at klageren ikke havde børn eller var gift. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det forhold, at klageren havde oplyst, at det handlede om liv og død for klageren, at dette var årsagen til, at klageren ikke havde afgivet korrekte oplysninger til myndighederne, og at klagerens værtsmoder ligeledes til støtte for klagen havde anført, at værtsfamilien frygtede for klagerens liv, såfremt klageren skulle rejse tilbage til Filippinerne, idet klagerens svigerfamilie havde truet klageren på livet, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at disse forhold kunne være af strafferetlig karakter, der måtte anmeldes til det stedlige politi, ligesom oplysningerne kunne være af asylretlig karakter, hvilket ikke indgik i vurderingen af, om en opholdstilladelse som au pair skulle inddrages. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at inddragelsen måtte antages at virke særligt belastende for klageren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, der ikke forelå oplysninger om sådanne personlige forhold, herunder helbredsmaessige forhold, der kunne bevirke, at opholdstilladelsen ikke skulle inddrages under henvisning hertil. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren blev meddelt opholdstilladelse i Danmark i en alder af 23 år, at klageren ikke tidligere havde haft en opholdstilladelse i Danmark, at klageren på tidspunktet, hvor Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde truffet afgørelse, alene havde haft opholdstilladelse i Danmark i lidt over ti måneder, og at klageren således ikke kunne antages at have opnået en sådan tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen ville være særligt belastende for klageren. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at klageren i forbindelse med ansøgnin-

gens indgivelse havde oplyst, at klageren ikke havde familie i Danmark. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at klageren havde anført, at klageren havde en kæreste i Danmark, idet der ikke herved forelå oplysninger, som gjorde, at klageren skulle bevare sin opholdstilladelse i Danmark, henset til opholdets varighed og til at opholdstilladelsen var opnået på baggrund af urigtige oplysninger. ERH/2017/100.

3.14. Bortfald

3.14.1. Familiesammenføring

En opholdstilladelse udstedt på baggrund af familiesammenføring kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse bortfalder automatisk, såfremt udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, jf. § 17, stk. 1, 1. pkt. En opgivelse af bopæl foreligger, hvis udlændingen ved egne handlinger tilkender dette, f.eks. ved fraflytning til udlandet, afhændelse af bolig og ejendele, opgivelse af arbejde eller framelding til folkeregister eller fagforening.

En opholdstilladelse bortfalder endvidere, hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse i Danmark i under to år, har opholdt sig uden for landet i mere end seks på hinanden følgende måneder, eller hvis en udlænding, der har haft opholdstilladelse her i landet i over to år, og som har en opholdstilladelse, der er meddelt med mulighed for varigt ophold, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2.-3. pkt.

Derudover bortfalder en opholdstilladelse for et barn under 18 år, når den mindreårige udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end tre sammenhængende måneder på genopdragelsesrejse eller et andet udenlandsophold af negativ betydning for barnets skolegang og integration, jf. § 17, stk. 2.

Bortfald af opholdstilladelsen sker automatisk (ex lege), når betingelserne i § 17 er opfyldt.

Det er muligt at ansøge om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse.

Såfremt den pågældende udlænding har ansøgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse, før opholdstilladelsen er udløbet eller bortfaldet, kan det efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Anses en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med en afgørelse altid vurdere, om den mindreårige på ny kan meddeles opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt. Se nærmere herom i afsnit 3.3.2.3.

Som eksempler på afgørelser, hvor der blev taget stilling til bortfald på familiesammenføringsområdet, og hvor Udlændingenævnet skulle tage stilling til, hvorvidt udlændingen havde opgivet sin bopæl i Danmark, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Somalia, idet ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., idet ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren på et tidspunkt før december 2009 havde søgt asyl i Sverige med henblik på at få opholdstilladelse i landet og dernæst havde etableret familie i Sverige med sin ægtefælle og deres fællesbørn. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren med sine egne handlinger og frie vilje havde opgivet sin bopæl i Danmark. Det forhold, at ansøgeren havde indleveret en kopi af sit svenske fremmedpas til Udlændingestyrelsen, hvoraf det fremgik, at ansøgeren i årene 2011 til 2013 var rejst mellem Kastrup Lufthavn og Arlanda Lufthavn i Stockholm, Sverige, **fandt Udlændingenævnet** ikke kunne føre til en anden vurdering, idet dette ikke kunne anses som udtryk for, at ansøgeren ikke havde opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret at have reelt boet og haft ophold i Danmark senest fra december 2009, henset til at ansøgeren havde fået tidsubegrænset opholdstilladelse i Sverige, hvor ansøgeren også havde fået familiesammenføring, ligesom ansøgeren fra december 2009 og frem til februar 2017 havde været registreret med ukendt adresse fire gange, og at ansøgeren senest havde været registreret med en c/o adresse. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren ikke reelt havde boet og opholdt sig i Danmark, men alene havde været tilknyttet Det Centrale Personregister for at beholde sin opholdstilladelse i Danmark. **På samme baggrund kunne det ikke føre til en ændret vurdering**, at ansøgeren i september 2011 havde fået fornyet sin opholdstilladelse, eller at ansøgeren efter det oplyste modtog førtidspension. **Udlændingenævnet fandt ikke**, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet herved lagde vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren kom til Danmark i 1992 i en alder af 15 år, at ansøgeren skulle have boet i Danmark frem til december 2009, hvor han fik opholdstilladelse i Sverige, og at han læste, talte og skrev dansk. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens udrejse af

Danmark til Sverige var frivillig, ligesom ansøgeren af eget valg ved brug af en falsk identitet havde søgt asyl og senere familiesammenføring i Sverige, hvor ansøgeren også havde etableret et familieliv med sin ægtefælle og deres otte fællesbørn. **Udlændingenævnet henviste endelig til**, at det fremgik af ansøgerens e-mails til Udlændingestyrelsen, at hans ægtefælle og deres fællesbørn havde opholdstilladelse i Sverige. FAM/2017/39.

Udlændingenævnet omgjorde i maj 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., til en tyrkisk statsborger og hendes datter, født i 2008 i Danmark, der ligeledes var tyrkisk statsborger. Ved sin afgørelse havde Udlændingestyrelsen lagt til grund, at ansøgerne havde opgivet deres bopæl i Danmark. Den voksne ansøger blev meddelt opholdstilladelse som familiesammenført i april 1998, og hun blev i december 2006 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Datteren blev meddelt opholdstilladelse som familiesammenført i maj 2008. Datteren blev endvidere meddelt dispensation fra bortfald i perioden fra august 2014 til juni 2015. Begge var i perioden fra august 2014 til december 2015 registreret som udrejst af Danmark i Det Centrale Personregister (CPR).

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerne efter en helt konkret vurdering ikke kunne antages at have opgivet deres bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** sagens helt konkrete omstændigheder, herunder at den voksne ansøger i hele den periode hun havde været framelddt folkeregistret, fra august 2014 til december 2015 havde bibeholdt sin råderet over det lejemål, hvor hun og datteren havde været bosiddende inden udrejsen fra Danmark i august 2014, og hvor de siden december 2015 igen var bosiddende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at frameldingen i CPR blev foretaget af bopælskommunen i februar 2016, efter at den voksne ansøger selv havde henvendt sig til kommunen, og at hun i perioden, hvor hun var registreret som værende udrejst, flere gange havde været i Danmark, hvor hun havde boet hos sine forældre, mens hendes lejlighed var fremlejet. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at den voksne ansøger rejste til Tyrkiet i længere perioder for at kunne være sammen med sin alvorligt syge ægtefælle. FAM/2017/49.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdstilladelse til en statsborger fra Jordan, idet ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt. Ansøgeren var blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i april 2014 på baggrund af ægtefællesammenføring. I september 2016 oplyste ansøgerens herboende ægtefælle til Udlændingestyrelsen, at parret havde søgt om skilsmisse, hvilket blev bevilliget senere i september 2016, og ansøgeren meldte sig i september 2016 som udrejst i Det Centrale Personregister. Ansøgeren og den herboende ægtefælle indgik ægteskab på ny i november 2016.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændin-

gelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., idet ansøgeren havde opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren og hans herboende ægtefælle havde indgivet ansøgning om skilsmisse og var blevet skilt, at ansøgeren umiddelbart i forlængelse af ansøgningen om skilsmisse selv havde meldt sig udrejst af Danmark til Jordan i Det Centrale Personregister, og at han var udrejst i september 2016. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren med sine egne handlinger og frie vilje havde opgivet sin bopæl i Danmark. Det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at den herboende ægtefælle af Udlændingestyrelsen var blevet vejledt om ikke at søge familiesammenføring på ny, idet ansøgerens og den herboende ægtefælles skilsmisse ikke var gået igennem, og at ansøgerens opholdstilladelse stadig var gyldig, at ansøgerens ophold i Jordan på tre uger ikke kunne anses som at have opgivet sin bopæl i Danmark, og at hverken ansøgeren eller den herboende ægtefælle var blevet vejledt om, at hans opholdstilladelse var i fare, **fandt Udlændingenævnet endvidere** ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen i september 2016 havde vejledt den herboende ægtefælle om, at ansøgeren fortsat havde ret til at opholde sig i Danmark, at der ville blive startet en inddragelsessag som følge af oplysningerne om ansøgningen om skilsmisse, at ansøgeren havde lovligt ophold i Danmark, indtil der var truffet en afgørelse i inddragelsessagen, og at ansøgeren ville miste sin opholdstilladelse automatisk, hvis han udrejste af Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at reglerne om bortfald fremgik udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse fra april 2014. **Udlændingenævnet tillagde det herudover vægt**, at ansøgeren og den herboende ægtefælle i oktober 2016 ved personlig henvendelse i Udlændingestyrelsen havde fået udleveret ansøgningsskemaerne til brug for at søge dispensation fra bortfald af opholdstilladelse og til at søge om familiesammenføring på ny, og at det fremgik af en note på ansøgningsskemaet – indleveret i oktober 2016 til Udlændingestyrelsen – at ansøgeren i forbindelse med indgivelsen af ansøgning om dispensation fra bortfald var blevet vejledt om, at han og den herboende ægtefælle skulle indgive ny ansøgning om familiesammenføring, idet parret på tidspunktet for indgivelsen af ansøgning om dispensation var blevet skilt og ønskede at indgå nyt ægteskab. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren havde oplyst, at han ikke kunne rejse tilbage til Jordan, idet både hans familie og svigerfamilie var imod ægteskabet mellem ham og den herboende ægtefælle, at han under sit ophold i Jordan havde gemt sig fra folk, han kendte, og boede langt væk fra byer, hvor folk kendte ham, at det var en fejl, at parret var blevet skilt, og at han ikke kunne arbejde på grund af sit handicap og dårlige helbred. **Udlændingenævnet fandt**, at dette ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var tale om sådanne forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, og at der i øvrigt kunne være tale om asylretlige forhold, der ej heller kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren uanset det anførte frivilligt havde valgt at rejse til sin broder i Jordan efter at have indgivet ansøgning

om skilsmisse, og at ansøgeren frivilligt havde meldt sig udrejst i Det Centrale Personregister. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren ikke havde en stærk tilknytning til Danmark, idet han alene havde haft cirka to års ophold i Danmark og aldrig havde været tilknyttet arbejdsmarkedet. FAM/2017/116.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, hvorvidt en opholdstilladelse var bortfaldet grundet et længerevarende ophold i udlandet, henvises til:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af en thailandsk statsborgers opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt. Udlændingenævnet omgjorde samtidig Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9, stk. 17, jf. § 9, stk. 1, nr. 2. Klageren var født i Thailand i 2006, og var senest blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark i januar 2008 under henvisning til sin herboende moder efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, gyldig til oktober 2009. Hun var udrejst af Danmark i august 2009 og indrejst på ny i september 2015.

Udlændingenævnet fandt, at barnets tidligere opholdstilladelse meddelt i januar 2008 måtte anses for bortfaldet, da barnet havde opholdt sig mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at moderen til sagen havde oplyst, at barnet senest havde opholdt sig i Danmark i august 2009, at barnet ifølge Det Centrale Personregister var udrejst af Danmark i december 2009, og at hun først i september 2015 var indrejst i Danmark på ny. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var grundlag for, at barnets tidligere opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at moderen på barnets vegne ikke havde ansøgt om bevarelse af hendes opholdstilladelse i Danmark før udrejsen. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at barnet var udrejst af Danmark efter beslutning fra moderen, og at det som udgangspunkt tilfalder forældremyndighedens indehavere at træffe beslutninger vedrørende mindreårige børns personlige forhold, herunder hvor et barn skal bo. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det til sagen var oplyst, at barnet i 2009 var udrejst af Danmark, idet moderens daværende ægtefælle havde forgrebet sig på hende seksuelt. Uanset at dette lagdes til grund, **fandt Udlændingenævnet desuden** – henset til barnets alder på udrejsetidspunktet i 2009, og til at hun først var genindrejst i Danmark i september 2015 – at dette ikke kunne føre til dispensation fra bortfald. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at barnet ikke burde meddeles afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at barnet på afgørelsestidspunktet i Udlændingenævnet var 11 år og havde haft processuelt ophold i Danmark siden september 2015, i hvilken periode hun havde boet hos sin moder, der havde den fulde forældremyndighed over hende, idet barnets fader var afgået ved døden, da barnet var et år. **Udlændingenævnet lagde tillige vægt på**, at det var oplyst, at barnets bedsteforældre i Thailand, der tidligere

havde udgjort hendes netværk i Thailand, var så svækkede, at de ikke længere var i stand til at tage sig af barnet. Under disse konkrete omstændigheder **fandt Udlændingenævnet endelig**, at det ville stride imod barnets tarv at afskære hende fra at tage ophold sammen med sin moder i Danmark. FAM/2017/103.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse meddelt til en canadisk statsborger, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., da ansøgeren havde opholdt sig i en længerevarende periode i udlandet, og da der ikke var grundlag for at dispensere fra bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Ansøgeren var født i 1957 og blev i juni 1997 meddelt opholdstilladelse i Danmark på baggrund af ægteskab med en herboende dansk statsborger. Ansøgeren blev i september 2000 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ansøgeren fik i september 2010 dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse indtil august 2012, idet hun havde fået ansættelse i udlandet. Denne dispensation blev yderligere forlænget til november 2014 på baggrund af samme ansættelsesforhold. Ansøgeren søgte i september 2015 på ny om dispensation. Det blev under sagen oplyst, at ansøgeren kunne forlænge sin kontrakt et år ad gangen, og at ansøgeren ville fortsætte sit ansættelsesforhold i udlandet, indtil hun skulle på pension i juni 2018. Udlændingestyrelsen afslog i april 2016 at dispensere yderligere fra bortfald af ansøgerens opholdstilladelse og fastsatte samtidig en indrejsefrist i maj 2016, således at ansøgerens opholdstilladelse ikke ville bortfalde, hvis ansøgeren indrejste i Danmark inden denne dato. Det var til støtte for klagen anført, at ansøgeren i slutningen af 2015 teoretisk havde haft mulighed for ikke at forlænge sin kontrakt yderligere, men at ansøgerens ægtefælle efter telefonisk henvendelse til Udlændingestyrelsen havde fået det indtryk, at ansøgeren ville få forlænget sin dispensation frem til juni 2018, hvor ansøgerens ansættelsesforhold i udlandet udløb.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., da ansøgeren var udrejst i 2010, og da ansøgeren fortsat opholdt sig i udlandet, idet ansøgeren ikke var indrejst i Danmark inden den af Udlændingestyrelsen fastsatte frist, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren første gang blev meddelt dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse indtil august 2012, at denne dispensation var blevet forlænget til november 2014, idet ansøgeren havde oplyst, at ansættelsesforholdet udløb i 2014, at ansøgeren på ny i september 2015 havde søgt om dispensation med henvisning til samme ansættelsesforhold, og at ansøgeren dernæst valgte ikke at indrejse i overensstemmelse med den senest meddelte indrejsefrist i maj 2016. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren og dennes herboende ægtefælle var af den opfattelse, at der telefonisk var indgået en aftale med Udlændingestyrelsen omkring endnu en dispensationsperiode. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet ansøgeren på daværende tidspunkt ønskede at fortsætte sit ansættelsesforhold i udlandet i yderligere to år, indtil ansøgeren fyldte 60 år, at Udlændingestyrelsen havde vejledt ansøgeren om at indgive en ny

ansøgning om dispensation fra bortfald, og at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse om afslag på yderligere dispensation samtidig havde fastsat en indrejsefrist således, at ansøgerens opholdstilladelse ikke ville bortfalde, hvis ansøgeren indrejste i Danmark inden denne frist. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var grundlag for at meddele ansøgeren yderligere dispensation fra bortfald af opholdstilladelsen, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren havde været udrejst siden august 2010, at ansøgeren allerede havde fået dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse indtil maj 2016, at ansøgeren ikke var genindrejst i Danmark, at ansøgeren flere gange havde forlænget sin ansættelse i udlandet, og at ansøgeren fortsat ønskede at være bosat i udlandet frem til 2018. **Udlændingenævnet lagde samtidig vægt på**, at ansøgerens ansættelse i udlandet var sket som lokal ansættelse og ikke som led i udsendelse for en dansk eller herværende udenlandsk virksomhed eller organisation. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren oprindelig var meddelt opholdstilladelse på baggrund af ægteskab, og at ansøgeren fortsat var gift. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til, at der skulle dispenseres i yderligere en periode. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at ansøgeren ikke sås at have opretholdt et fælles samliv på fælles daglig bopæl med sin ægtefælle, idet ansøgerens ægtefælle fortsat var bopælsregistreret og boede i Danmark. **Det indgik tillige i Udlændingenævnets vurdering**, at ansøgeren forud for sin udrejse havde boet i Danmark i 13 år, at ansøgerens to børn var danske statsborgere, og at ansøgeren havde taget uddannelser i Danmark, ligesom ansøgeren ejede flere virksomheder og ejendomme i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, henset til længden og karakteren af ansøgerens ophold i udlandet uden den herboende ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgeren fik opholdstilladelse i Danmark i 1997 på baggrund af ægteskab, at ansøgerens børn var voksne, og at ansøgeren i nu syv år havde boet og arbejdet i udlandet uden sin ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at ansøgeren – uanset at hun havde fået dispensation fra bortfald i næsten seks år – ikke kunne anses for at have opnået en berettiget forventning om at kunne få yderligere dispensation. **Udlændingenævnet vejledte i den forbindelse om**, at ansøgeren på ny kunne søge om opholdstilladelse i Danmark på baggrund af sit ægteskab, når ansøgerens ansættelsesforhold i udlandet var ophørt. FAM/2017/90.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.11.1., Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.10.1., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.9.1.

3.14.1.1. Bortfald ved genopdragelsesrejser

Det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 17, stk. 3, at det vil være afgørende for, om opholdstilladelse meddelt til et mindreårigt barn skal anses for bortfaldet, om barnet har ønsket at vende tilbage til Danmark inden for tidsfristen, men på grund af uforudsete omstændigheder, som

barnet ikke selv har været herre over, har været forhindret heri. I den forbindelse kan det have betydning, om barnet imod sin vilje har været sendt på genopdragelsesrejse i hjemlandet.

I forbindelse med vurderingen af, om en mindreårig udlændings opholdstilladelse skal anses for bortfaldet, skal udlændingemyndighederne af egen drift vurdere, om der er grundlag for at meddele den mindreårige en ny opholdstilladelse, jf. § 17, stk. 3, 2. pkt.

Det fremgår af forarbejderne, at udlændingemyndighederne i den forbindelse skal tage stilling til, om barnets tarv taler for at meddele en ny opholdstilladelse efter henholdsvis udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Ved vurderingen af barnets tarv skal der foretages en afvejning af længden og karakteren af barnets ophold her i landet set i forhold til barnets ophold i hjemlandet. I den forbindelse skal det indgå, hvor barnet har haft hovedparten af sin opvækst, og hvor barnet har gået i skole. Der skal endvidere lægges vægt på barnets sproglige færdigheder, herunder om barnet taler dansk, og om barnet taler det sprog, der tales i barnets hjemland.

Det kan tillige indgå, om barnet er sendt på en genopdragelsesrejse mod sin vilje, og om barnet har nær familie i hjemlandet, hos hvem barnet har opholdt sig.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.3.2.3. samt til Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.10.1.1., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.1.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.9.1.1.

3.14.2. Erhverv, studier m.v.

En opholdstilladelse kan bortfalde, hvis udlændingen opgiver sin bopæl i Danmark, eller hvis vedkommende har længerevarende ophold i udlandet, jf. udlændingelovens § 17.

En opholdstilladelse meddelt med henblik på beskæftigelse og studier m.v. er meddelt med henblik på midlertidigt ophold i Danmark. I praksis sondres der ved opholdstilladelser meddelt med henblik på midlertidigt ophold i højere grad end ved en opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold, f.eks. familiesammenføring, mellem, om der er søgt om dispensation fra bortfald af opholdstilladelse forud for udrejsen af Danmark eller først efter udrejsen. Hvis der først er søgt om dispensation efter udrejsen af Danmark, meddeles der som udgangspunkt kun dispensation fra bortfald, hvis den pågældende havde til hensigt at vende tilbage til Danmark inden for seks måneder, og den pågældende blev forhindret i at vende tilbage til Danmark på grund af uforudsete begivenheder, som ikke kunne kontrolleres, f.eks. sygdom, frihedsberøvelse, krigstilstand, naturkatastrofer eller

problemer med udrejse af opholdslandet. Hvis der søges om dispensation fra bortfald før udrejsen, vil der efter praksis kunne meddeles dispensation, såfremt opholdet i udlandet tjener et velbegrundet formål som f.eks. pasning af nære alvorligt syge familiemedlemmer.

Som det fremgår ovenfor i afsnit 3.14.1., kan en opholdstilladelse *enten* bortfalde, hvis en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, *eller* hvis udlændingen har længerevarende ophold i udlandet, herunder ikke udnytter en meddelt opholdstilladelse til at indrejse, jf. udlændingelovens § 17.

Som et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om udlændingen havde opgivet sin bopæl allerede i forbindelse med udrejsen, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af en studieopholdstilladelse til en studerende fra Mexico, som i en periode på 15 måneder havde opholdt sig uden for Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgerens opholdstilladelse meddelt i august 2014 måtte anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, da ansøgeren var udrejst af Danmark i januar 2015, og da han samtidig havde opgivet sin bopæl i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at ansøgeren i januar 2015 var registreret udrejst af Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgeren havde haft et længerevarende ophold i udlandet, idet han først i maj 2016 indgav ansøgning om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. Ansøgeren havde således opholdt sig uden for Danmark i 15 måneder, før han indgav ansøgning om dispensation fra bortfald af sin opholdstilladelse. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ved sin udrejse ikke længere havde en bopæl i Danmark, hvorfor hans opholdstilladelse måtte anses for bortfaldet på tidspunktet for hans udrejse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det af ansøgeren anførte om, at han ikke var klar over tidsfristerne for ophold uden for Danmark, og at han ønskede at blive i Danmark, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet det fremgik udtrykkeligt af ansøgerens opholdstilladelse meddelt i august 2014, at opholdstilladelsen var meddelt med henblik på midlertidigt ophold, og at den kunne bortfalde, hvis ansøgeren opgav sin bopæl i Danmark, eller hvis ansøgeren havde et længerevarende ophold uden for Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden** ikke grundlag for meddelelse af dispensation fra bortfald af ansøgerens opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han havde haft til hensigt at vende tilbage til Danmark efter et kortere ophold i udlandet. Der forelå endvidere ikke andre oplysninger om forhold, der kunne føre til, at ansøgerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det anførte om, at ansøgeren tog til Barcelona med det formål at studere, at han i den forbindelse deltog i research i Columbia, og at han ifølge sin kontrakt opfyldte alle betingelserne i forbindelse med sin masteruddannelse i Danmark, ikke kunne føre til, at ansøge-

rens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at en opholdstilladelse bortfalder ex lege, det vil sige automatisk, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark. Det forhold, at en udlænding efter sin udrejse af Danmark måtte ønske at flytte tilbage til Danmark, kan således ikke i sig selv føre til, at udlændingen kan genindtræde i sit tidligere opholdsgrundlag. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at længden og karakteren af ansøgerens ophold i Danmark ikke i sig selv kunne føre til, at hans tidligere meddelte opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet efter 15 måneders ophold i udlandet. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at ansøgeren alene havde opholdt sig i fem måneder i Danmark, og at han udrejste til Spanien, hvorfor det måtte lægges til grund, at han ikke havde en stærk tilknytning til Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren havde gennemført sit studie i Danmark i forhold til sin uddannelsesplan samtidig med, at han havde befundet sig i udlandet i 15 måneder, kunne på samme baggrund ikke føre til, at der var grundlag for dispensation ÅB/2017/72.

Der henvises endvidere til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.2., afgørelse ERH/2015/193.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2013, afsnit 3.11.2., årsberetning 2014, afsnit 3.10.2., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.11.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.9.2.

3.14.3. Bortfald af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden

En opholdstilladelse eller opholdsret bortfalder, hvis en udlænding opholder eller har opholdt sig uden for landet, og der er grund til at antage, at udlændingen under opholdet uden for landet deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, medmindre bortfald vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1.

Udlændingenævnet behandler klager over Udlændingestyrelsens afgørelser efter udlændingelovens § 21 b, medmindre udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1, eller 2, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 16.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lov om ændring af lov om pas til danske statsborgere m.v., udlændingeloven og retsplejeloven (lovforslag nr. L 99 fremsat den 17. december 2014), at formålet med bestemmelsen blandt andet er at imødegå en udvikling, hvor såkaldte ”foreign fighters” rejser fra Danmark til udlandet for at tilslutte sig militante oprørsbevægelser og deltager i væbnet kamp.

I lovforslagets almindelige bemærkninger (punkt 2.3.1.2 og 2.3.1.4) er der anført følgende om, hvilke handlinger der er omfattet af bestemmelsen:

”Som eksempel på oplysninger, der i almindelighed vil være tilstrækkelige til at opfylde mistankegrundlaget (»grund til at antage«), kan nævnes oplysninger om, at en person, der færdes i et radikaliseret miljø, har udtrykt ønske om at rejse til Syrien for at deltage i kampene eller på anden måde yde bistand i kampene. Det samme vil i almindelighed gælde i relation til oplysninger om personer, der har udtrykt sympati for militant islamistisk ideologi, og som derudover har udtrykt ønske om at rejse til Syrien eller et andet tilsvarende konfliktområde, hvor der udspiller sig en væbnet konflikt.

Som et andet eksempel på oplysninger, der i almindelighed vil være tilstrækkelige til at opfylde mistankegrundlaget, kan nævnes oplysninger om, at en person opholder sig i et konfliktområde uden et anerkendelsesværdigt formål. Også oplysninger om, at en person har opholdt sig i et konfliktområde uden et anerkendelsesværdigt formål, vil efter omstændighederne kunne være tilstrækkelige til at opfylde mistankegrundlaget.”

Af lovforslagets almindelige bemærkninger (punkt 3.2.1) fremgår det, om karakteren af de handlinger, som en udlænding frygtes at ville begå, at:

”Det vil således være afgørende, hvorvidt formålet med og karakteren af de aktiviteter, som der er grund til at antage, at udlændingen deltager eller har deltaget i under opholdet, i almindelighed må antages at påvirke en person i en sådan grad, at det vil kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. Det er således ikke et krav, at der er en konkret mistanke om, at den pågældende har til hensigt at begå et bestemt strafbart forhold i f.eks. Danmark eller påvirke andre hertil.

Om karakteren af de aktiviteter, der skal være grund til at antage, at udlændingen i udlandet deltager eller har deltaget i, fremgår det af lovforslagets almindelige bemærkninger (punkt 3.2.1), at:

”Som et eksempel på aktiviteter, der i almindelighed må antages at kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden, nævner forarbejderne aktiv deltagelse i kamphandlinger. Også personer, der opholder sig i et konfliktområde uden at tage aktivt del i kamphandlingerne, kan imidlertid blive udsat for en påvirkning og forråelse, der kan øge deres evne eller vilje til at begå strafbare forhold. Det kan eksempelvis være tilfældet for personer, som opholder sig i et konfliktområde og engagerer sig i aktiviteter, der støtter de kæmpende.

[...]

Ved vurderingen af, om der er grund til at antage, at en udlænding under sit ophold deltager eller har deltaget i sådanne aktiviteter, vil den pågældendes forhold inden vedkommende udrejste af Danmark, herunder eventuelle forberedelseshandlinger eller ytringer på f.eks. sociale medier, tillige kunne tillægges betydning.

Der vil således kunne træffes afgørelse om bortfald af en opholdstilladelse eller opholdsret efter den foreslåede bestemmelse, hvis en udlænding er udrejst og har taget ophold i et konfliktområde, uanset om der foreligger oplysninger, som peger på, at den pågældende deltager eller har deltaget aktivt i kamphandlinger. Det er dog en forudsætning, at der er grund til at antage, at den pågældende deltager eller har deltaget

i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.”

Efter udlændingelovens § 21 b, stk. 2, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, hvis udlændingen godtgør, at opholdet har eller har haft et anerkendelsesværdigt formål.

Følgende fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger (punkt 3.2.2.) om dispensationsadgangen:

”Meddelelse af dispensation fra bortfald forudsætter således, at udlændingen dokumenterer, at den pågældende under opholdet i udlandet ikke deltager eller har deltaget i aktiviteter, hvor dette kan indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden.

Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis der på baggrund af en udlændings forhold, herunder ytringer på sociale medier eller lignende, er grund til at antage, at vedkommende under et ophold uden for Danmark deltager eller har deltaget i aktiviteter af den nævnte karakter, men udlændingen over for Udlændingestyrelsen efterfølgende kan dokumentere, at det pågældende ophold var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem, og at udlændingen under sit ophold ikke har deltaget i aktiviteter af den nævnte karakter.

Henset til de hensyn, der ligger bag den foreslåede bortfaldsbestemmelse, forudsættes muligheden for at bestemme, at en opholdstilladelse eller opholdsret ikke skal anses for bortfaldet efter den foreslåede bestemmelse i § 21 b, stk. 1, administreret restriktivt.”

Bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b, trådte i kraft den 1. marts 2015 og finder alene anvendelse, hvis de forhold, der begrundet bortfald af en opholdstilladelse, indtræder efter den 1. marts 2015.

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 12, at en udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, meddeles et indrejseforbud for bestandig, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I så fald meddeles et indrejseforbud af kortere varighed.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlændings opholdstilladelse er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og udlændingen er meddelt et indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 12, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af en irakisk statsborgers opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, samt fastsættelse af indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 12.

Udlændingenævnet lagde indledningsvis til grund på baggrund af politiets oplysninger sammenholdt med klagerens egne oplysninger, at klageren senest i juli 2015 var udrejst fra Danmark til Irak, hvor han havde opholdt sig – i hvert fald – indtil maj 2017. **Udlændingenævnet fandt**, at der var grund til at antage, at klageren under opholdet i Irak havde deltaget i aktiviteter, hvor dette kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf betydelig vægt på** klagerens forhold forud for klagerens udrejse i juli 2015. **Udlændingenævnet lagde her ved vægt på**, at klageren i juli 2012 havde deltaget i en demonstration sammen med flere kendte salafister, som af politiet var formodet dræbt i Syrien som led i deres engagement i Islamisk Stat, samt at klageren under demonstrationen havde båret et skilt med teksten ”Shariah for Syrien og Iran”. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at politiet i december 2014 havde modtaget oplysninger om, at klageren og klagerens broder havde deltaget i kamphandlinger for Islamisk Stat. Det anførte om, at oplysningerne i de foreliggende kilderapporter ikke havde ført til sigtelse af klageren efter straffelovens bestemmelser, uanset at politiet i flere år havde været i besiddelse af oplysningerne, kunne i den forbindelse ikke føre til en anden vurdering i sagen. **Udlændingenævnet bemærkede i relation hertil endvidere**, at en vurdering af, hvorvidt klageren i udlandet havde deltaget i eller deltog i handlinger omfattet af udlændingelovens § 21 b, skulle ske under hensyntagen til bestemmelsens mistankekrav – ”grund til at antage” – hvorved er tiltænkt adgang til at anse en opholdstilladelse for bortfaldet efter bestemmelsen, uanset at de bevismæssige, strafferetlige krav, ikke er opfyldt, og at der uanset politiets overvejelser om eventuelle strafferetlige konsekvenser af forholdet, er tale om oplysninger, som understøtter en formodning for klagerens sympati for og tilknytning til et militant islamistisk miljø. Det forhold, at det er lovligt at deltage i en demonstration, kunne således ikke i sig selv føre til, at disse forhold ikke kunne tages i betragtning i forhold til udlændingelovens § 21 b, herunder at klageren forud for sin udrejse havde færdedes i et radikaliseret miljø. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på** klagerens personlige bekendtskab med en navngiven person, som var eftersøgt for et angreb på en forfatter og journalist, og som var optaget på USA’s terrorliste, samt som var blevet arresteret i Tyrkiet i 2014 og efterfølgende løsladt som led i en udveksling af fanger imellem Islamisk Stat og de tyrkiske myndigheder. **Udlændingenævnet tillagde det herudover en vis betydning**, at klagerens broder tilsvarende som klageren havde deltaget i førnævnte demonstration, og ligesom han var udrejst til Irak, og af den samme kilde var oplyst at have forbindelse til Islamisk Stat, idet **Udlændingenævnet endvidere fandt**, at dette tillige var et moment, der indikerede klagerens tilhørsforhold til et radikaliseret miljø. For så vidt angik det forhold, at klageren til sagen havde anført, at han – uanset politiets mistanke om at han havde deltaget i kamphandlinger for Islamisk Stat – var blevet tilladt udrejse til Irak i juli 2015, **bemærkede Udlændingenævnet**, at den i lov om pas til danske statsborgere (lov nr. 76 af 19. januar 2017) hjemlede adgang til inddragelse af pas og meddelelse af udrejseforbud alene angår danske statsborgere, og at det ikke i øvrigt ud fra sagens oplysninger kunne lægges til grund, at klage-

rens udrejse i juli 2015 var politiet bekendt. For så vidt angik det anførte om, at klageren ikke i kraft af sine ophold i Bagdad og Erbil kunne anses for at have opholdt sig i et konfliktområde, samt henvisningen til områder omfattet af straffelovens § 114 j, **bemærkede Udlændingenævnet**, at der ved straffelovens § 114 j er tale om en kriminalisering af ophold i visse konfliktområder, mens udlændingelovens § 21 b, efter sin ordlyd angår ethvert ophold ”uden for landet”, hvorfor det forhold, at klageren alene havde oplyst at have befundet sig i Erbil og ikke i Mosul eller andre konfliktområder, ikke kunne føre til, at opholdet i Irak faldt uden for bestemmelsens geografiske anvendelsesområde. **Udlændingenævnet henviste herved endvidere til**, at det følger af forarbejderne til bestemmelsen, at ikke alene den reelle kamphandling, men også aktiviteter af mere understøttende karakter er omfattet af anvendelsesområdet for bestemmelsen. I relation til vurderingen af, hvorvidt der var grunde til at antage, at klageren under sit ophold uden for landet havde deltaget i sådanne aktiviteter som omfattet af udlændingelovens § 21 b, **bemærkede Udlændingenævnet**, at Erbil, hvor klageren efter sine egne oplysninger havde opholdt sig, er beliggende i umiddelbar nærhed af Mosul, som på tidspunktet for klagerens ophold var kontrolleret af Islamisk Stat. Sammenholdt med, at klageren tidligere i Danmark havde færdedes i radikaliserede kredse og havde valgt at rejse til Irak, hvor blandt andet Islamisk Stat havde søgt at tage magten, og førnævnte kilderapport fra december 2014, hvoraf det fremgik, at både klagerens og klagerens broder havde deltaget i kamphandlinger for Islamisk Stat, **fandt Udlændingenævnet desuden**, at der var bestyrket grundlag for at antage, at klagerens færd i Irak ikke alene havde haft det sigte at bistå sin familie uden for de konfliktområder, som havde været i Irak, under klagerens ophold. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det var anført, at det var retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at inddrage oplysninger fra kilderapporter i en afgørelse af stor betydning for klageren, når kildens identitet ikke kunne oplyses, og klageren dermed var frataget muligheden for kontradiktion, samt at politiets kilderapport fra december 2014 ikke burde inddrages i afgørelsen, idet det ikke af kilderapporten fremgik, hvad kilden baserede sine oplysninger på. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, hvorvidt en opholdstilladelse skal bortfalde, blandt andet kan inddrage anonyme kilderapporter, og at det beror på en konkret vurdering af den enkelte kilderapport, hvilken bevismæssig betydning den kan tillægges i en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at politiets kilderapport var udarbejdet på baggrund af oplysninger fra en kilde, hvis identitet var politiet bekendt, og som vurderedes troværdig, ligesom kildens oplysninger af politiet vurderedes troværdige, idet de understøttedes af faktuelle oplysninger. **Udlændingenævnet henviste desuden til**, at kilderapporten alene indgik som et delelement i Udlændingenævnets samlede vurdering af, hvorvidt klageren under sit aktuelle ophold i udlandet havde begået handlinger omfattet af udlændingelovens § 21 b. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af en samlet, konkret vurdering af klagerens forhold, herunder særligt hans færd i islamistisk radikaliserede miljøer, hans egen deltagelse i aktiviteter, hvor der anvendes en militant islamistisk ideologi, samt oplysningerne om, at han tidligere havde deltaget i kamphandlinger for Islamisk Stat, at der var grund til at antage, at

klageren under sit ophold i Irak deltog eller havde deltaget i aktiviteter, hvor dette kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at meddelelse af bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at klageren i december 2000 var indrejst med opholdstilladelse i Danmark, hvor han havde boet frem til sin udrejse i juli 2015, og hvor hans forældre og hans mindreårige sørbørn var bosiddende. **Udlændingenævnet bemærkede hertil indledningsvis**, at beskyttelsen efter EMRK artikel 8 ikke er absolut, og at det følger af EMRK artikel 8, stk. 2, at der kan gøres indgreb i udøvelsen af retten efter EMRK artikel 8, når indgrebet, som tilfældet er i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og § 32, stk. 12, er foreskrevet ved lov. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, er begrundet i et hensyn omfattet af EMRK artikel 8, stk. 2, idet det følger af forarbejderne til lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, at der er klare grunde til at antage, at der er en øget risiko for, at personer, som deltager i væbnede konflikter i udlandet, i Danmark eller andre lande, selv begår alvorlige kriminelle handlinger eller påvirker andre dertil, og at lovforslaget dermed er fremsat ud fra sikkerhedsmæssige hensyn. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at der var tale om et proportionalt indgreb i rettighederne efter EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på** karakteren af de handlinger, som klageren frygtedes at ville begå, idet klageren i udlandet antoges at have deltaget i handlinger, som indebar en risiko for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en trussel mod den offentlige orden, ligesom **Udlændingenævnet endvidere lagde vægt på**, at klageren havde bevaret en stærk tilknytning til sit hjemland, Irak, hvor han var statsborger, hvortil han havde foretaget gentagne rejser i de seneste år, og hvor han havde etableret sit familieliv med sin nye ægtefælle, som var irakisk statsborger, og parrets fællesbarn. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, for så vidt angik klagerens mindreårige sørbørn, at der i sagen ikke var anført nogen hindringer for, at klageren og klagerens sørbørn kunne opretholde kontakt via telefon og internet, ligesom det var klagerens eget valg at opgive sin bopæl og udrejse af Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at klageren ikke sås at have haft fælles bopæl med sine sørbørn, og at han var udrejst til Irak, hvor han havde stiftet ny selvstændig familie. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at der ikke var grundlag for at meddele klageren dispensation fra bortfald, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at det til sagen ikke var dokumenteret, at klageren havde et anerkendelsesværdigt formål med sit ophold i Irak. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at adgangen til dispensation forudsættes administreret restriktivt, og at det, for så vidt angik vurderingen af, om opholdet havde et anerkendelsesværdigt formål, skulle tillægges betydning, om det pågældende ophold var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at da der var grundlag for at antage, at klageren i udlandet deltog eller havde deltaget i handlinger som omfattet af udlændingelovens § 21 b stk. 1, og da der i forhold til formålet med opholdet var henvist generelt til, at

klageren havde familiemedlemmer, som var bosiddende i Irak, var det ikke godtgjort, at opholdet havde eller havde haft et anerkendelsesværdigt formål. **Udlændingenævnet fandt på samme baggrund**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren var blevet frikendt for terror af en irakisk domstol. Som følge af at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet, meddeltes klageren indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 12. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et indrejseforbud for bestandig ikke var stridende mod Danmarks internationale forpligtelser. FAM/2017/146.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af en irakisk statsborgers opholdstilladelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 1, samt fastsættelse af indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 12.

Udlændingenævnet lagde indledningsvis til grund på baggrund af politiets samt klagerens egne oplysninger, at klageren senest i juli 2015 var udrejst fra Danmark til Irak, hvor han havde opholdt sig – i hvert fald – indtil maj 2017. **Udlændingenævnet fandt**, at der var grund til at antage, at klageren under opholdet i Irak havde deltaget i aktiviteter, hvor dette kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf betydelig vægt på** klagerens forhold forud for klagerens udrejse i juli 2015. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** klagerens relation til gerningsmændene bag et attentatforsøg i 2010 i Danmark, som for forholdet hver var blevet idømt 12 års fængsel for terrorisme og overtrædelse af våbenloven samt udvist af landet for bestandig, herunder at klageren tidligere havde overnattet i en af personernes hjem. **Udlændingenævnet tilføjede i den forbindelse klagerens involvering i det konkrete attentatforsøg betydning**, idet klageren var mødtes med gerningsmændene og havde anvist dem en lejlighed, hvor de var blevet arresteret, inden angrebet var påtænkt udført. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til støtte for klagen var anført, at sigtelsen af klageren for medvirken til forsøg på terrorisme var påtaleopgivet, og at det ikke af politiet havde været muligt at få oplyst, med hvilken hjemmel påtaleopgivelsen var sket. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at påtaleopgivelsen i sig selv ikke kunne føre til en anden vurdering af klagerens handlemønster og holdninger, idet klageren havde haft relation til gerningsmændene, ligesom der i sagen ikke forelå oplysninger, som udelukkede eller talte imod, at klageren kunne have været bekendt med eller involveret i det konkrete attentatforsøg. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren efterfølgende i juli 2012 havde deltaget i en demonstration i Danmark sammen med flere kendte salafister, som af politiet var formodet dræbt i Syrien som led i deres engagement i Islamisk Stat, samt at der under demonstrationen blandt andet var deltagere, som bar skilte med teksten ”Jihad for Syrien” og ”Shariah for Syrien og Iran”. **Udlændingenævnet bemærkede** i relation til disse to omstændigheder, at en vurdering af, hvorvidt klageren i udlandet deltog i eller havde deltaget i handlinger omfattet af udlændingelovens § 21 b, skulle ske under hensyntagen til bestemmelsens mistankekrav – ”grund til at

antage” – hvorved er tiltænkt adgang til at anse en opholdstilladelse for bortfaldet efter bestemmelsen, uanset at de bevismæssige, strafferetlige krav ikke er opfyldt. Det forhold, at det er lovligt at deltage i en demonstration, og at der var sket påtaleopgivelse for medvirken til terror, kunne således ikke i sig selv føre til, at disse forhold ikke kunne tages i betragtning i forhold til udlændingelovens § 21 b, herunder at klageren forud for sin udrejse havde færdedes i et radikaliseret miljø. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at politiet i december 2014 havde modtaget oplysninger om, at klageren og klagerens broder havde deltaget i kamphandlinger for Islamisk Stat. Det anførte om, at oplysningerne i de foreliggende kilderapporter ikke havde ført til sigtelse af klageren efter straffelovens bestemmelser, uanset at politiet i flere år havde været i besiddelse af oplysningerne, kunne ikke føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at mistankekravet i udlændingelovens § 21 b, er et andet end det strafferetlige beviskrav, og at der uanset politiets overvejelser om eventuelle strafferetlige konsekvenser af forholdet, var tale om oplysninger, som understøttede en formodning for klagerens sympati for og tilknytning til et militant islamistisk miljø. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere en vis betydning**, at klagerens broder tilsvarende klageren havde deltaget i førnævnte demonstration, og ligesom klageren var udrejst til Irak, og at en kilde havde oplyst, at både klageren og klagerens broder havde forbindelse til Islamisk Stat og dermed et radikaliseret miljø, idet **Udlændingenævnet endvidere fandt**, at dette tillige var et moment, der indikerede klagerens tilhørsforhold til et radikaliseret miljø. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det til støtte for klagen var anført, at klageren ikke i kraft af sine ophold i Bagdad og Erbil kunne anses for at have opholdt sig i et konfliktområde. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det efter ordlyden af bestemmelsen alene er en betingelse, at der er tale om et ophold ”uden for landet”, hvorfor det forhold, at klageren alene havde oplyst at have befundet sig i Erbil og ikke i Mosul eller andre konfliktområder, ikke kunne føre til, at opholdet i Irak faldt uden for bestemmelsens geografiske anvendelsesområde. **Udlændingenævnet henviste herved endvidere til**, at det følger af forarbejderne til bestemmelsen, at ikke alene reelle kamphandlinger, men også aktiviteter af mere understøttende karakter er omfattet af anvendelsesområdet for bestemmelsen. I relation til vurderingen af, hvorvidt der var grunde til at antage, at klageren under sit ophold uden for landet havde deltaget i sådanne aktiviteter som omfattet af udlændingelovens § 21 b, **bemærkede Udlændingenævnet**, at Erbil, hvor klageren efter sine egne oplysninger havde opholdt sig, er beliggende i umiddelbar nærhed af Mosul, som på tidspunktet for klagerens ophold var kontrolleret af Islamisk Stat. Sammenholdt med at klageren tidligere i Danmark havde færdedes i radikaliserede kredse og havde valgt at rejse til Irak, hvor blandt andet Islamisk Stat havde søgt at tage magten, og førnævnte kilderapport fra december 2014, hvoraf det fremgik, at både klageren og klagerens broder havde deltaget i kamphandlinger for Islamisk Stat, **fandt Udlændingenævnet desuden**, at der var bestyrket grundlag for at antage, at klagerens færden i Irak ikke alene havde haft det sigte at bistå sin familie uden for de konfliktområder, som havde været i Irak, under klagerens ophold. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets afgørelse**, at det var anført, at det var retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at inddrage oplysninger fra

kilderapporter i en afgørelse af stor betydning for klageren, når kildens identitet ikke kunne oplyses, og klageren dermed blev frataget muligheden for kontradiktion, samt at politiets kilderapport fra december 2014 ikke burde inddrages i afgørelsen, idet det ikke af kilderapporten fremgik, hvad kilden baserede sine oplysninger på. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, hvorvidt en opholdstilladelse skal bortfalde, blandt andet kan inddrage anonyme kilderapporter, og at det beror på en konkret vurdering af den enkelte kilderapport, hvilken bevismæssig betydning den kan tillægges i en afgørelse om bortfald af opholdstilladelse. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at politiets kilderapport var udarbejdet på baggrund af oplysninger fra en kilde, hvis identitet var politiet bekendt, og som vurderedes troværdig, ligesom kildens oplysninger af politiet vurderedes troværdige, idet de understøttedes af faktuelle oplysninger. **Udlændingenævnet henviste herved desuden til**, at kilderapporten alene indgik som et delelement i Udlændingenævnets samlede vurdering af, hvorvidt der var grundlag for at antage, at klageren under sit aktuelle ophold i udlandet havde begået handlinger omfattet af udlændingelovens § 21 b. **Udlændingenævnet fandt således** på baggrund af en samlet, konkret vurdering af klagerens forhold, herunder særligt hans færden i islamistisk radikaliserede miljøer, hans egen deltagelse i aktiviteter, hvor der anvendtes en militant islamistisk ideologi, samt oplysningerne om at klageren tidligere havde deltaget i kamphandlinger for Islamisk Stat, at der var grund til at antage, at klageren under sit ophold i Irak deltog eller havde deltaget i aktiviteter, hvor dette kunne indebære eller forøge en fare for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en væsentlig trussel mod den offentlige orden. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at meddelelse af bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke var i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8. **Udlændingenævnet fandt således**, at bortfald af klagerens opholdstilladelse ikke var i strid med EMRK artikel 8's beskyttelse af familielivet, da klagerens ægtefælle og børn var bosiddende i udlandet. **Udlændingenævnet fandt tillige**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren i december 2000 var indrejst med opholdstilladelse i Danmark, hvor han havde boet frem til sin udrejse i juli 2015, og hvor hans forældre ligeledes var bosiddende, og at klageren led af en uspecifiseret kræftform og som følge heraf var blind på sit højre øje og døv. **Udlændingenævnet bemærkede hertil indledningsvis**, at beskyttelsen efter EMRK artikel 8 ikke er absolut, og at det følger af EMRK artikel 8, stk. 2, at der kan gøres indgreb i udøvelsen af retten efter EMRK artikel 8, når indgrebet, som tilfældet er i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og § 32, stk. 12, er foreskrevet ved lov. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at bestemmelsen i udlændingelovens § 21 b, stk. 1, er begrundet i et hensyn omfattet af EMRK artikel 8, stk. 2, idet det følger af forarbejderne til lovforslag nr. L 99 af 17. december 2014, at der er klare grunde til at antage, at der er en øget risiko for, at personer, som deltager i væbnede konflikter i udlandet, i Danmark eller andre lande, selv begår alvorlige kriminelle handlinger eller påvirker andre dertil, og at lovforslaget dermed er fremsat ud fra sikkerhedsmæssige hensyn. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at der var tale om et proportionalt indgreb i rettighederne efter EMRK artikel 8. **Udlændingenævnet lagde herved**

vægt på karakteren af de handlinger, som klageren frygtedes at ville begå, idet klageren i udlandet antoges at have deltaget i handlinger, som indebar en risiko for statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller en trussel mod den offentlige orden, ligesom **Udlændingenævnet endvidere lagde vægt på**, at klageren havde bevaret en stærk tilknytning til sit hjemland, Irak, hvor han var statsborger, hvortil han havde foretaget gentagne rejser i de seneste år, og hvor han havde etableret sit familieliv med sin ægtefælle, som var irakisk statsborger, og parrets fællesbørn. **Udlændingenævnet bemærkede desuden** i relation til klagerens helbredsmæssige forhold, at der ikke i sagen forelå oplysninger om, at klagerens tilstand aktuelt var behandlingskrævende, samt at klageren – uanset sine helbredsmæssige forhold – selv havde valgt at tage ophold uden for Danmark og etablere sig i udlandet med sin familie. **Udlændingenævnet fandt derudover**, at der ikke var grundlag for at meddele klageren dispensation fra bortfald, jf. udlændingelovens § 21 b, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om sådanne forhold, der kunne føre til, at klagerens opholdstilladelse ikke skulle anses for bortfaldet. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at det til sagen ikke var dokumenteret, at klageren havde et anerkendelsesværdigt formål med sit ophold i Irak. Det forhold, at det til sagen var anført, at klagerens ægtefælle og børn var bosiddende i Irak, og at klageren selv var statsborger i landet, kunne ikke føre til en anden vurdering i sagen. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at adgangen til dispensation forudsættes administreret restriktivt, og at det, for så vidt angår vurderingen af, om opholdet havde et anerkendelsesværdigt formål, skulle tillægges betydning, om det pågældende ophold var påkrævet på grund af dødsfald eller alvorlig sygdom hos et nærtstående familiemedlem. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at da der var grundlag for at antage, at klageren i udlandet deltog eller havde deltaget i handlinger som omfattet af udlændingelovens § 21 b stk. 1, og da der i klagesagen i forhold til formålet med opholdet i Irak alene var henvist generelt til, at klageren havde familiemedlemmer, som var bosiddende i Irak, var det ikke herved godtgjort, at opholdet havde eller havde haft et anerkendelsesværdigt formål. **Udlændingenævnet fandt på samme baggrund**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren var blevet frikendt for terror af en irakisk domstol. Som følge af at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet, meddeltes klageren indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 12. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at et indrejseforbud for bestandig ikke var stridende mod Danmarks internationale forpligtelser. FAM/2017/147.

3.15. Hjemsendelse af nordiske statsborgere

Efter udlændingelovens § 18 bortfalder retten til ophold her i landet, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

Bestemmelsen finder primært anvendelse på nordiske statsborgere, som har modtaget kontanthjælp, da nordiske statsborgere efter udlændingelovens § 1 har ret til at bo her i landet uden opholdstilladelse.

delse. Andre udlændinge, der får opholdstilladelse her i landet – for eksempel familiesammenførte – og som modtager offentlige ydelser, vil i stedet kunne være omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 5, eller § 9 a, stk. 3, 1. pkt.

For så vidt angår de situationer, hvor en nordisk statsborgers opholdsret efter udlændingelovens § 18 bortfalder, følger dette af reglerne i lov om aktiv socialpolitik § 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 269 af 21. marts 2017, som senest ændret ved lov nr. 674 af 8. juni 2017.

Det følger af lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 1, at enhver, der opholder sig lovligt her i landet, har ret til hjælp efter denne lov.

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 2, skal modtageren for at få vedvarende hjælp til forsørgelse

- 1) være dansk statsborger,
- 2) være statsborger i en EU/EØS-medlemsstat eller familiemedlem til en sådan og være berettiget til ophold efter fællesskabsretlige regler eller
- 3) være omfattet af en aftale efter § 4

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 3, anses hjælp til forsørgelse for vedvarende, hvis den er ydet i mere end ½ år eller må påregnes at ville vare mere end ½ år.

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, 1. pkt., skal Udlændingestyrelsen, hvis en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 2, nr. 2 eller 3, får behov for vedvarende hjælp, afgøre, om udlændingen skal hjemsendes.

Efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 5, kan personer, der er omfattet af den nordiske konvention om social bistand og sociale tjenester, ikke hjemsendes, hvis de lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år.

Det følger af lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 6, at der ved afgørelser om hjemsendelse efter stk. 4, 1. pkt., bl.a. lægges vægt på,

- 1) om udlændingen er gift og samlever med en dansk statsborger, en flygtning eller en udlænding, der lovligt har boet her i landet med henblik på varigt ophold i mere end 7 år,
- 2) varigheden af opholdet her i landet,
- 3) helbredsmæssige forhold,
- 4) den familiemæssige og øvrige tilknytning til landet i forhold til hjemlandet og

- 5) om en person, der har påtaget sig at forsørge udlændingen, overholder eller burde overholde denne pligt.

Efter bekendtgørelse af Nordisk Konvention af 14. juni 1994 om social bistand og sociale tjenester artikel 7, kan en nordisk statsborger ikke hjemsendes på grund af vedkommendes behov for social bistand, såfremt hans familieforhold, tilknytning til bopælslandet eller omstændighederne i øvrigt taler for, at han bør forblive der, og i alle tilfælde ikke såfremt han i de sidste 3 år har haft lovlig bopæl i landet.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til hjemsendelse af nordiske statsborgere, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdsret og hjemsendelse af en nordisk statsborger fra Island, der havde modtaget offentlige ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4. Klageren var i april 2014 indrejst i Danmark. I juni 2015 indberettede en kommune til Udlændingestyrelsen, at klageren modtog ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, og at klageren havde modtaget ydelserne siden november 2014.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om at hjemsende klageren, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, og udlændingelovens § 18. **Udlændingenævnet fandt det godtgjort**, at klageren havde modtaget vedvarende ydelser efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 3, idet klageren havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik fra november 2014 og frem til februar 2016, hvor Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om hjemsendelse. Klageren havde således modtaget ydelser til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik i mere end seks måneder. **Udlændingenævnet lagde derfor til grund**, at klageren i perioden, hvor klageren havde modtaget ydelser efter lov om aktiv socialpolitik, ikke havde været i stand til at skaffe sig beskæftigelse, hvorfor ydelserne måtte antages at ville være vedvarende. Det anførte om, at klageren på tidspunktet, hvor klageren havde søgt om kontanthjælp, ikke var blevet vejledt af kommunen om konsekvenserne af at modtage offentlige ydelser, og at klageren ikke var blevet orienteret om, at kommunen foretog indberetning til Udlændingestyrelsen, kunne ikke føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at kommunen på det tidspunkt, hvor klageren havde søgt om kontanthjælp, ikke havde grundlag for at vejlede hende om konsekvenserne heraf, idet kommunen på daværende tidspunkt ikke kunne antages at være bekendt med, hvor længe klageren havde behov for offentlig hjælp, og at ydelserne derfor ville være vedvarende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det ikke var sandsynliggjort, at klageren ville have undladt at søge om hjælp til forsørgelse, dersom klageren var blevet vejledt af kommunen om, hvilken betydning det kunne have for klagerens ret til at ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**,

at klageren ikke på tilstrækkelig vis havde redegjort for, hvad klageren ville og kunne have foretaget sig, herunder at klageren ville og kunne have indrettet sig anderledes, såfremt klageren var blevet vejledt af kommunen om konsekvensen af at modtage kontanthjælp. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at klageren på anden vis ville have været i stand til at opretholde sin forsørgelse i Danmark, såfremt klageren havde været klar over konsekvensen for sin opholdsret ved at modtage kontanthjælp, og på den baggrund kunne have fravalgt at modtage kontanthjælp. Det anførte om, at klageren havde været i praktik på et plejehjem, taget fag på VUC, at klageren var aktivt jobsøgende, og at det var klagerens ønske at forsørge sig selv, kunne ikke føre til en anden vurdering, henset til at den periode, hvori klageren havde modtaget kontanthjælp, havde været længerevarende. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at klageren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, at det kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i CPR var registreret indrejst i Danmark i april 2014, at klageren på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse, kun havde boet lovligt i Danmark i under to år, hvorfor beslutningen om hjemsendelse af klageren ikke var i strid med lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 5, og Nordisk Konvention om social bistand og sociale tjenester artikel 7. Det forhold, at klagerens samlever samt to voksne sønner, svigerdatter og barnebarn boede i Danmark, kunne ikke føre til et andet resultat, ligesom det forhold, at klagerens søn og svigerdatter efter det oplyste havde brug for meget støtte fra klageren på grund af deres sygdomme, og at hele klagerens familie var stressramte, kunne ikke føre til et andet udfald af sagen. **Udlændingenævnet fandt efter de foreliggende oplysninger**, at klageren ikke kunne anses for at have været omfattet af EU-rettens regler for fri bevægelighed, herunder som EØS-borger, under klagerens hidtidige ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren – uanset at klageren kortvarigt havde været i praktik på et plejehjem, og uanset at klageren havde anført, at klageren var aktivt arbejdssøgende – havde modtaget offentlig hjælp til forsørgelse siden november 2014. ÅB/2017/73.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af opholdsret og hjemsendelse af en nordisk statsborger fra Island, der havde modtaget offentlige ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4. Klageren var i august 2014 indrejst i Danmark. I marts 2016 indberettede kommunen til Udlændingestyrelsen, at klageren modtog ydelser til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik, og at klageren havde modtaget ydelserne siden april 2015.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om at hjemsende klageren, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, og at Udlændingestyrelsen havde konstateret, at klagerens opholdsret derfor var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 18. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde modtaget vedvarende ydelser efter lov om aktiv socialpolitik i perioden fra marts 2015 til og med marts 2017. Klageren havde således modtaget ydelser til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik i mere end seks måneder. **Udlændingenævnet lagde**

endvidere til grund, at klageren i perioden, hvor klageren havde modtaget ydelser til forsørgelse, ikke havde været i stand til at skaffe sig beskæftigelse, hvorfor ydelserne måtte antages at ville blive vedvarende. Det forhold, at klageren havde anført, at klageren og klagerens datter på grund af vold fra klagerens tidligere samlever skulle bo på krisecentre, at klageren og klagerens datter havde boet i tre år i Danmark, og at klageren havde været under psykologbehandling hos kommunen, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde været registreret med bopæl i Danmark under tre år, og at klageren bortset fra en kort periode i sommeren 2015, hvor klageren efter kommunens oplysninger alene havde modtaget supplerende kontanthjælp, ikke havde haft et arbejde i Danmark, ligesom klageren og klagerens datter kunne modtage den fornødne psykologhjælp i klagerens hjemland. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren havde haft behov for vedvarende hjælp til forsørgelse, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 4, jf. stk. 3. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at klageren ikke havde opnået en sådan tilknytning til Danmark, idet klageren alene havde opholdt sig i Danmark fra august 2014 til juli 2017, og at der i øvrigt ikke var oplyst om helbredsmæssige problemer, der kunne føre til, at klageren ikke skulle hjemsendes, jf. lov om aktiv socialpolitik § 3, stk. 6. Det forhold, at klageren havde en datter, som efter det oplyste gik i dansk folkeskole, kunne ikke føre til et andet resultat, da datteren kunne fortsætte sin skolegang i sit hjemland. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgik af CPR, at klagerens datter i juni 2017 var udrejst af Danmark til Finland. **Udlændingenævnet fandt desuden** efter de foreliggende oplysninger, at en hjemsendelse ikke ville være i strid med EU/EØS-reglerne om opholdsret og arbejdskraftens frie bevægelighed. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde modtaget offentlig hjælp til forsørgelse i perioden fra marts 2015 til april 2017. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at klageren ikke efter EU-opholdsdirektivet var berettiget til fortsat ophold som arbejdssøgende, eller som en person med tilstrækkelige midler. **Udlændingenævnet fandt endelig** på grund af den anførte manglende tilknytning til Danmark, at en hjemsendelse ikke ville være i strid med Nordisk Konvention om social bistand og sociale tjenesters artikel 7 eller Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. ÅB/2017/74.

3.16. Administrativ udvisning med indrejseforbud

Udlændingelovens regler om administrativ udvisning findes i lovens §§ 25-25 b. Domstolenes adgang til udvisning reguleres i udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 c. En udvisning ledsages af et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, hvoraf også længden af indrejseforbuddet fremgår.

En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste seks måneder, kan udvises administrativt på baggrund af f.eks. berigelseskriminalitet eller besiddelse af narkotika, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, eller på baggrund af ulovligt arbejde eller subsistensløshed, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2.

En udlænding kan endvidere udvises administrativt for ulovligt ophold, jf. udlændingelovens § 25 b.

Ved lovligt ophold forstås ophold med gyldig opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 27. Et processuelt ophold sidestilles ikke i denne forbindelse med lovligt ophold, uanset at udlændingen har ret til at opholde sig her i landet, mens en ansøgning om opholdstilladelse behandles.

Udlændingenævnet har i 2017 som udgangspunkt ikke været tillagt kompetence til at behandle klagesager vedrørende EU-statsborgere. En undtagelse hertil er dog området for administrativ udvisning, idet Udlændingenævnet er klageinstans for afgørelser om administrativ udvisning af EU-statsborgere.

Forud for en afgørelse om udvisning skal der foretages en vurdering af udlændingens forhold og tilknytning til Danmark, jf. udlændingelovens § 26.

Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26 a.

Indrejseforbud, der meddeles på baggrund af en administrativ udvisning, jf. udlændingelovens § 25 a og § 25 b, gives for to år.

Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og sociale tilknytning taler herfor, kan et indrejseforbud meddelt på baggrund af administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, og § 25 b, gives for kortere varighed end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt.

En udvisningssag starter ved politiets forelæggelse for Udlændingestyrelsen af en sag på baggrund af en konkret politiforretning. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om administrativ udvisning, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

3.16.1. Kriminalitet

Som eksempel på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have begået kriminalitet efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, eller § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i februar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år til en statsborger fra Etiopien, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i december 2015 blev kendt skyldig i overtrædelse af straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser ved at have rettet henvendelse til forurettede og forhindret forurettede i at lukke sin bildør, hvorefter klageren havde befølt forurettede i ansigtet, på låret og brystet, samt flere gange havde tilbudt forurettede sex, hvilket var egnet til at krænke forurettedes blufærdighed, hvilket klageren blev idømt ti dagbøder á 250 kr. for. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at karakteren af den begåede lovovertrædelse sammenholdt med hensynet til den offentlige orden samt sikkerhedsmæssige grunde tilsagde, at klageren kunne udvises af Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var 38 år og etiopisk statsborger, at klageren havde været i Danmark i ca. fire en halv måned, da klageren blev dømt for blufærdighedskrænkelser, at klageren ikke fejlede noget helbredsmæssigt, at klageren ikke havde familie i Danmark, men at klageren havde en forlovet i Sudan og sin moder i Eritrea, og at klageren havde læst statistik på universitet i tre år. **Udlændingenævnet fandt yderligere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren havde gjort tjeneste i militæret i 17-18 år, før klageren deserterede, og at klageren efter egne oplysninger risikerede tortur ved en tilbagevenden til Eritrea. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der kunne være tale om forhold af asylrelevant karakter, som Flygtningenævnet ville vurdere i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af klagerens klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl fra november 2016. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at klagerens afslag på asyl i november 2016 blev asylretligt vurderet i forhold til Etiopien og ikke i forhold til Eritrea. FAM/2017/35.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år til en nigeriansk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2 var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse herom i maj 2017. På tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde klageren ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste seks måneder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i maj 2017 i København blev fundet i besiddelse af 2,7 gram hash, og sigtet efter bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 1. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det af politiets afhøringsrapport fremgik, at klageren havde erkendt forholdet samt vedtaget et bødeforelæg herfor, som han havde betalt. **Udlændinge-**

nævnet fandt endvidere, at det forhold, at det var anført, at der var tale om et lille kvantum hash til eget forbrug, og at udvisningen forekom uproportional, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at udvisning af tredjelandstatsborgere for ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer kan ske ved enhver form for besiddelse eller brug af stoffer, der er nævnt i bilag 1, liste A-E, til bekendtgørelsen om euforiserende stoffer. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke havde nogen særlig tilknytning til herboende personer, og at han havde opholdstilladelse og fuldtidsarbejde i Italien, hvortil han var udrejst medio maj 2017. Det forhold, at klageren havde oplyst, at han havde en kæreste i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering af sagen, idet klageren kun kunne oplyse hendes fornavn, og at hun boede i Farum. ÅB/2017/75.

3.16.2. Ulovligt arbejde

Vedrørende ulovligt arbejde vil der som udgangspunkt ske udvisning uanset, at udlændingen måtte have fået udstedt skattekort, hvis der ikke forinden er opnået arbejdstilladelse. Det er uden betydning, om der foreligger en formel ansættelsesaftale, eller om udlændingen har modtaget vederlag for udført arbejde. Ulønnet eller frivilligt arbejde kræver således også arbejdstilladelse, eller at udlændingen konkret er undtaget herfra, jf. herved udlændingelovens § 14, stk. 1, eller § 9 j, stk. 10.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet administrativt udvist for at have arbejdet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år af en jordansk statsborger, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse herom i juni 2017. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i juni 2017 var blevet antruffet af Arbejdstilsynet på en byggeplads, hvor der kun var adgang for folk, der havde et arbejdsmæssigt ærinde på byggepladsen, at klageren var iklædt arbejdstøj, sikkerhedshjelm og sikkerhedssko, og at han over for Arbejdstilsynet og politiet havde oplyst, at han var på byggepladsen for at føre tilsyn med medarbejderne i sin virksomhed. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren var i færd med at arbejde her i landet uden fornøden arbejdstilladelse, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1. **Udlændingenævnet**

fandt endvidere, at det af klageren anførte om, at han befandt sig på byggepladsen for at føre tilsyn med medarbejderne i sin virksomhed, og at han derved ikke arbejdede på byggepladsen, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet tillagde det i den forbindelse afgørende vægt**, at klageren over for Arbejdstilsynet og politiet havde erkendt, at han var på byggepladsen for at føre tilsyn med medarbejderne i sin virksomhed. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det var anført, at klageren besøgte byggepladsen for at se, hvordan en investering forløb, at dette er en lovlig aktivitet, der ikke kan begrunde en udvisning, og at klageren således ikke havde arbejdet på byggepladsen, ligesom han heller ikke havde ført tilsyn med andres arbejde. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ligeledes ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af politiets anmeldelsesrapport og afhøringsrapport fra juni 2017, at klageren havde erkendt, at han havde ført tilsyn med sine medarbejdere. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at efter udlændingelovens § 13, stk. 1, 1. pkt., skal udlændinge have arbejdstilladelse for at tage både lønnet og ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. **Udlændingenævnet bemærkede endvidere**, at det er en aktivitets faktiske karakter, der er afgørende for vurderingen af, hvorvidt der er tale om arbejde. Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1, er det alene afgørende, at der er grund til at antage, at udlændingen vil tage arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det anførte om, at udvisningen af klageren bundede i en misforståelse, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det af politiets afhøringsrapport fremgik, at klageren var blevet afhørt ved tolk, at klageren og tolken sprogligt havde forstået hinanden, og at klageren var blevet vejledt om muligheden for at gennemlæse og underskrive sin forklaring, men at han havde afslået dette. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, der bevirkede, at udvisningen af klageren måtte anses for særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde opholdstilladelse i Sverige, at han aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, og at der ikke var oplyst om særlige helbreds-mæssige eller andre personlige forhold, der kunne føre til, at en udvisning af ham måtte antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt ydermere**, at det forhold, at klageren ejede en virksomhed i Danmark, og at det til støtte for klagen var anført, at det var vigtigt for klageren og dennes virksomhed, at han fortsat kunne indrejse i Danmark og følge sin investering, ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet der ikke herved var tale om forhold, der i sig selv kunne føre til, at klageren ikke burde udvises af Danmark. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at klageren måtte følge sine eventuelle investeringer fra sit hjemland eller opholdsland. På samme baggrund **fandt Udlændingenævnet endelig** ikke grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5. ÅB/2017/76.

For yderligere eksempler herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.2.

3.16.3. Ulovligt ophold

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding enten er blevet administrativt udvist for at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, eller hvor en tredjelandstatsborger er blevet udvist for ikke at udrejse i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet omgjorde i januar 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning af en statsløs palæstinenser fra Syrien med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, at klageren ikke burde administrativt udvises med indrejseforbud i to år på grund af ulovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i marts 2016 havde henvendt sig i politibutikken i en dansk lufthavn, hvor han netop var ankommet med toget fra Sverige, hvor han var asylansøger, og at han havde ønsket at udrejse med det samme til Sverige igen, da hans rejsedestination ikke var København, men Malmö, Sverige. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det fremgik af sagens akter, at klageren var i besiddelse af en togbillet til en strækning i Sverige, og at billetten var købt tidligere samme dag. **Udlændingenævnet lagde således til grund**, at det ikke havde været klagerens hensigt at indrejse i Danmark, men at indrejsen alene havde skyldtes, at klageren var faldet i søvn i toget på vej til Malmö. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klageren ikke kunne anses for at have haft til hensigt at opholde sig ulovligt i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endelig** det rettest at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren ikke længere var udvist af Danmark, og det i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse fra marts 2016 meddelte indrejseforbud blev ophævet. FAM/2017/2.

Udlændingenævnet stadfæstede i marts 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud i to år af en statsborger fra Tyrkiet, som havde opholdt sig i Danmark uden fornøden tilladelse, og som ikke var udrejst af landet i overensstemmelse med en af Udlændingestyrelsen fastsat udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2. Klageren var i juni 2015 meddelt afslag på opholdstilladelse og pålagt at udrejse straks af Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, var til stede, da Udlændingestyrelsen traf sin afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at Udlændingestyrelsen i juni 2015 havde meddelt klageren afslag på hans seneste ansøgning om opholdstilladelse, og at det herefter påhvilede klageren at

udrejse af landet straks. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren ikke var udrejst af landet i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist i Udlændingestyrelsens afgørelse fra juni 2015, og at han i maj 2016 var blevet antruffet af politiet i Sverige, da han havde forsøgt at indrejse i Sverige fra Danmark uden fornøden opholdstilladelse eller gyldigt visum. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at klageren til politiet i maj 2016 havde erkendt, at han havde opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, herunder helbredsmæssige oplysninger, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren aldrig havde haft opholdstilladelse i Danmark, og at der ikke forelå oplysninger om tilknytning til herboende personer eller oplysninger om helbredsmæssige forhold, der kunne føre til, at en udvisning af klageren måtte antages at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at det forhold, at klageren som 16-årig var indrejst i Danmark i 2008 og havde opholdt sig her i landet siden, ikke kunne føre til en ændret vurdering, da klageren gentagne gange var meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, og da han i forbindelse hermed alene havde opholdt sig i Danmark på processuelt ophold, hvorfor en udvisning af ham ikke kunne antages at virke belastende. Det forhold, at klageren havde en broder og en søster, som var bosiddende i Danmark **fandt Udlændingenævnet desuden** ikke kunne føre til et andet resultat, da klageren var myndig. **Udlændingenævnet henviste i den forbindelse til**, at det fremgik af Det Centrale Personregister, at klagerens fader var registreret som udrejst til Tyrkiet i februar 2016. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at udrejsefristen kunne fastsættes til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt., henset til, at klageren var udvist af landet med indrejseforbud. FAM/2017/67.

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse om administrativ udvisning med et indrejseforbud i to år til en statsborger fra Iran. Klageren fik i maj 2016 inddraget sin opholdstilladelse på baggrund af greencardordningen, hvorved Styrelsen for International Rekruttering og Integration havde fastsat udrejsefristen til medio juni 2016. Efter den fastsatte udrejsefrists udløb mødte klageren op i Udlændingenævnet, hvorefter Styrelsen for International Rekruttering og Integration den følgende dag traf afgørelse om udvisning af Danmark med indrejseforbud i to år efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, var opfyldt, da Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf afgørelsen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke var udrejst af landet i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist i juni 2016, som blev fastsat i forbindelse med Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2016, og at klageren, efter at udrejsefristen var overskredet, personligt var mødt op i Udlændingenævnet, hvor klageren var blevet tilbageholdt af politiet, da klageren ikke længere havde lovligt ophold i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde, der ville tale imod at udvi-

se klageren af landet, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at klageren i maj 2016 havde fået inddraget sin opholdstilladelse fra marts 2015, da han ikke havde overholdt en af betingelserne for opholdstilladelse, og at det herefter havde påhvilet klageren at udrejse af landet senest medio juni 2016. Det forhold, at klageren ikke var blevet opmærksom på Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse fra maj 2016 før medio juni 2016, og at udrejsefristen på dette tidspunkt allerede var overskredet, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var tilmeldt digital post, at det var klagerens eget ansvar at tjekke sin e-boks, og at Styrelsen for International Rekruttering og Integration med frigørende virkning kunne sende breve med digital post til den pågældendes e-boks, jf. § 3, stk. 1, i lov om Digital Post fra offentlige afsendere. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at klagerens frihedsberøvelse var blevet kendt ulovlig af byretten, og at klageren var blevet løsladt og tilkendt erstatning på 8.000 kr. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af sagens akter, at klageren alene var blevet meddelt en advarsel, da klageren ikke havde midler til at betale en bøde, hvorfor sagen var blevet afgjort med et tiltalefrafald. ERH/2017/82.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en kinesisk statsborger med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2. Klageren var i september 2006 indrejst i Danmark med opholdstilladelse som studerende. I marts 2015 indtog Styrelsen for International Rekruttering og Integration klagerens opholdstilladelse. I maj 2015 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på hendes ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen fastsatte samtidig en udrejsefrist til medio juni 2015. I juni 2015 anmodede Udlændingestyrelsen Nationalt Udlændingecenter om at foretage udrejsekontrol, da klageren ikke havde indsendt dokumentation for sin udrejse af Danmark. Ultimo september 2016 – efter at politiet gentagne gange havde forsøgt at kontakte klageren – kontaktede klageren efter anmodning politiet. Klageren oplyste, at hun via sin advokat var blevet bekendt med, at hun i februar 2016 havde opnået tidsubegrænset opholdstilladelse. Hun oplyste endvidere, at hun ikke havde set brevet, hvori hun skulle være blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse eller havde modtaget et opholdskort.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2 var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ikke var udrejst af landet i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på** oplysningerne fra politiet om, at klageren havde studeret indtil primo 2016, at hun havde været i arbejde på en restaurant så sent som i september 2016, at hun ultimo september 2016 fortsat var registreret med adresse i Danmark, og at hun ultimo oktober 2016 havde rettet personlig henvendelse til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet fandt endvidere, at der ikke forelå særlige grunde imod at udvise klageren af landet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren blev meddelt afslag på sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i maj 2015, og at det herefter påhvilede hende at udrejse af landet senest medio juni 2015. Det forhold, at klageren havde oplyst, at hun ikke havde set afgørelsen, hvor hun var blevet meddelt afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, og at klagerens partsrepræsentant havde oplyst, at hun havde klaget over afgørelsen og oplyst klageren om, at hun senere var blevet meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren selv var ansvarlig for valg af partsrepræsentant, og at en afgørelse anses for forkyndt, når den er kommet frem til partsrepræsentanten. En udmeldt udrejsefrist kan derfor ikke suspenderes, uanset om klageren ikke er gjort bekendt med afgørelsens indhold af sin partsrepræsentant. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke var oplyst om sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af klagerens oplysninger til politiet, at der ikke forelå særlige helbredsmæssige eller andre personlige forhold, der ville kunne medføre, at en udvisning måtte antages at virke særligt belastende for hende, samt at hun ikke havde tilknytning til herboende personer, der ville kunne medføre, at udvisningen af klageren måtte anses for at virke særligt belastende for hende. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at alle klagerens opholdstilladelser i Danmark havde været meddelt med henblik på midlertidigt ophold. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det af partsrepræsentanten anførte om, at klageren burde meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1 ikke kunne føre til et andet resultat, henset til at det ikke fandtes dokumenteret, at der forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen af klageren måtte anses for at virke særligt belastende for hende. FAM/2017/139.

For yderligere eksempler herpå kan henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.4., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.3.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen meddeler et afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, fremgår det af bemærkningerne til udlændingelovens § 25 b, stk. 2, (lovforslag nr. L 107 fremsat den 12. januar 2011, bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser, ad nr. 2), at udrejsefristen fastsættes til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, og at den pågældende asylansøger skal udvises med indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, medmindre særlige grunde taler herimod.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om en asylansøger, der er meddelt et afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, skal udvises, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og gives et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt., kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud i to år af en serbisk statsborger. Klageren havde i perioden fra februar 2005 til juni 2013 opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 6. I årene fra 2013 til 2015 blev klageren flere gange meddelt afslag på genoptagelse af hans sag om humanitær opholdstilladelse. I september 2015 indrejste klageren på ny i Danmark.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i to år i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, jf. § 32, stk. 4, 5. pkt., var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse herom i oktober 2016. **Udlændingenævnet lagde ved vurderingen heraf vægt på**, at Udlændingestyrelsen ved afgørelsen fra oktober 2016 havde meddelt klageren afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at det følger af udlændingelovens § 25 b, stk. 2, at udlændingen i denne situation skal udvises, medmindre særlige grunde taler herimod. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå særlige grunde, der talte imod at udvise klageren, jf. herved udlændingelovens § 25 b, stk. 2, og at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Det forhold, at klageren havde anført, at han har ret til at søge asyl i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering, da klageren havde fået behandlet sin asylsag i Danmark og var blevet meddelt afslag herpå i overensstemmelse med udlændingeloven. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren uanset det oplyste om hans helbredsmæssige forhold senest i november 2016 var blevet meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at klageren ikke havde oplyst om forhold, der medførte, at han som følge af Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, ikke skulle udvises. Det forhold, at klageren havde haft humanitær opholdstilladelse i Danmark i perioden fra februar 2005 til juni 2013, samt at klageren havde en søn i Danmark, som han ønskede at have mulighed for at være sammen med, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klagerens søn var serbisk statsborger, og at han ville kunne besøge klageren i Serbien, ligesom **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren ved sin oplysnings- og motivsamtale i Udlændingestyrelsen havde oplyst, at han ikke havde set eller haft kontakt til sin søn i tre år. Det forhold, at klageren ved en tilbagevenden til Serbien frygtede, at han ikke havde noget at leve af, at han hverken havde penge, hus eller arbejde, at han kom til at leve på gaden, at der ikke var nogen, der kunne hjælpe ham, at han ikke havde adgang til lægehjælp, og at han havde oplyst, at han var blevet ødelagt i Danmark, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at generelle sociale og økonomiske forhold i en ansøgers hjemland eller opholdsland ikke kan føre til, at en udvisning skal anses for at virke særligt belastende. **Udlændingenævnet bemærkede** vedrørende indrejseforbud i EU- og Schengenlandene, at det følger af udlændingelovens § 58 g, stk. 1, nr. 7, at der skal ske indberetning af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som uønsket til SIS II, hvis ud-

lændingen er udvist af landet efter udlændingelovens § 25 b. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var grundlag for at fastsætte indrejseforbuddet for en kortere periode end to år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, 1. pkt., idet der ikke var oplyst om ganske særlige grunde, herunder hensyn til familiemæssige og sociale tilknytninger, der talte herfor. ÅB/2017/77.

3.16.4. Udvisning af EU-borgere

Ved administrativ udvisning af en EU-statsborger skal det indgå i vurderingen, om den administrative udvisning kan anses for proportional og forenelig med EU-retten, herunder reglerne om fri bevægelighed.

Det følger blandt andet af praksis fra EU-Domstolen, at undtagelsesbestemmelser til den frie bevægelighed skal fortolkes snævert, og at medlemsstaternes udvisning af EU-borgere under henvisning til den offentlige orden forudsætter, at der aktuelt foreligger en "virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod et grundlæggende samfundshensyn", jf. f.eks. sag C-348/91, Donatalla Calfa, præmis 25. Ved vurderingen af, om der kan ske udvisning, skal der overordnet set ske en vægtning af udlændingens ret til fri bevægelighed over for karakteren og grovheden af det udøvede kriminelle forhold, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Det følger af Notat om adgangen til ud- og afvisning af EU/EØS-statsborgere på baggrund af subsistensløshed eller af hensynet til den offentlige orden af 30. juni 2011 udarbejdet af det daværende Ministerium for Flygtninge, Indvandrere og Integration, at det ved vurderingen af den kriminelle handling skal tillægges betydning, om forholdet har en professionel karakter, eller om der er tale om en spontan handling, herunder ved inddragelse af, om forholdet er begået i forening med andre personer, om forholdet er begået ved anvendelse af hjælpemidler, og om det kan lægges til grund, at formålet med indrejsen i Danmark var at begå kriminalitet. Det fremgår endvidere, at det skal inddrages i vurderingen, hvorvidt forholdet er af tilfældig karakter og har en begrænset skadevirkning. Endelig kan inddrages risiko for gentagelse samt relevante tidligere domme, idet det imidlertid skal iagttages, at sidstnævnte ikke alene kan begrunde udvisning, jf. herved opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Det følger af udlændingelovens § 26 b, at udvisning af udlændinge, som er omfattet af EU-reglerne, kun kan ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelser i klagesager, hvor en udlænding, som er EU-statsborger, er blevet administrativt udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, eller § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse fra april 2016 om administrativ udvisning af en finsk statsborger i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3 og § 32, stk. 4, 5. pkt. Det fremgik af politirapporterne, at klageren i april 2016 blev truffet i Rødby Havn sammen med sin søster, der var statsborger i Somalia, at klagerens søster i forbindelse med standsningen fremviste et falsk italiensk pas, og at klageren modtog en straksbøde på 5.000 kr. Det fremgik endvidere, at klageren og klagerens søster havde til hensigt at fortsætte til Finland, og at klageren var bevidst om, at han ikke på legal vis kunne transportere sin søster til Finland.

Udlændingenævnet fandt, at klageren havde overtrådt udlændingelovens § 59, stk. 8, nr. 1 til 4, idet han havde bistået sin søster uden gyldig rejselegitimation med ulovlig indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren og hans søster samstemmende havde forklaret, at klagerens søster havde taget kontakt til klageren med henblik på at få hjælp til at komme til Finland fra Italien, at klageren havde samlet sin søster op i Hamborg, og at klageren og hans søster herefter var fortsat mod Puttgarden, hvorefter klageren og hans søster i april 2016 var indrejst i Danmark, mens klagerens søster havde været i besiddelse af et falsk italiensk pas. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren ved afhøringer i april 2016 havde erkendt forholdet, og at han i april 2016 havde vedtaget et bødeforelæg for forholdet. **Udlændingenævnet tillagde det herudover vægt**, at klageren efter det oplyste i samarbejde med sin søster havde planlagt bevidst at skaffe sin søster adgang til Danmark uden lovlig rejselegitimation, selvom han var klar over, at dette var i strid med dansk lovgivning, at klageren havde forklaret til politiet, at han var fløjet til Rom for der at leje en bil, så han kunne hente sin søster og bringe hende til Finland, at klageren, da han blev stoppet af politiet i Rødby Havn, i første omgang havde forklaret, at hans passager var en fremmed, han havde mødt på en cafe i Hamborg og tilbudt at køre til København, hvorfra hun kunne tage videre til Sverige, hvorefter han selv ville køre til Ringkøbing, og at klagerens søster havde været i besiddelse af et falsk italiensk pas, som hun havde fremvist med henblik på at blive meddelt tilladelse til indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at der var tilstrækkelige holdepunkter for at anse klagerens adfærd for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, og at udvisningen derfor ikke ville være uforenelig med opholdsdirektivet, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering**, at det var hans søster, som klageren havde transporteret til Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, idet klagerens søster ikke havde lovligt ophold i Danmark, og idet klageren overfor politiet havde erkendt, at han var opmærksom på, at han ikke kunne transportere hende på lovlig vis. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var blevet udsendt til Finland, hvor han var statsborger, og hvor han efter det oplyste boede sammen med sin ægtefælle og parrets to børn. FAM/2017/44.

Udlændingenævnet omgjorde i oktober 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år til en statsborger fra Rumænien, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1, ikke var til stede, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der var tale om et enkeltstående tyveri af beskeden værdi, at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne lægges til grund, at klageren var indrejst i Danmark med det formål at begå kriminalitet, samt at klageren havde forklaret, at han havde opholdt sig i Danmark i cirka seks måneder, hvilken forklaring på det foreliggende grundlag ikke kunne forkastes som værende urigtig. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at klageren ikke tidligere var straffet for berigelseskriminalitet. **Udlændingenævnet fandt på den baggrund**, at klagerens adfærd ikke udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse, hvorfor udvisningen af klageren ville være i strid med opholdsdirektivets (direktiv 2004/38/EF) artikel 27, stk. 2. FAM/2017/62.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Litauen jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1 samt indrejseforbud i to år jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse herom. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren efter egne oplysninger var indrejst i Danmark ultimo september 2016/primio oktober 2016 og således på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse havde opholdt sig i Danmark i cirka tre eller fire dage. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren i oktober 2016 var blevet anholdt og sigtet for fire overtrædelser af straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1, ved i fire tilfælde af butikstyverier at have stjålet for i alt 2.148 kr. i butikker. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at klageren var blevet pågrebet i umiddelbar tilknytning til det ene forhold, at han havde erkendt alle fire forhold over for politiet, og at han havde vedtaget et bødeforelæg på 4.400 kr. for butikstyverierne, som var blevet begået i nær tilknytning til hans indrejse her i landet. **Udlændingenævnet henviste herudover til**, at klageren overfor politiet havde oplyst, at han havde brugt alle sine penge på at købe hash på Christiania, at han ikke havde adgang til penge, og at han havde overnattet på Christiania den første nat, men siden da ikke havde sovet. **Udlændingenævnet fandt efter en samlet vurdering**, at klagerens adfærd udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse. **Udlændingenævnet fandt således**, at udvisningen ikke var uforenelig med EU-reglerne. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf.

udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** klagerens egne oplysninger om, at klageren var kommet til Danmark ultimo september 2016/primo oktober 2016, at han ikke tidligere havde været i Danmark, at han ikke havde tilknytning til herboende personer, og at han ikke havde oplyst om særlige helbreds-mæssige eller personlige forhold, der gjorde, at en udvisning af ham måtte antages at virke særligt belastende. FAM/2017/148.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud i to år af en rumænsk statsborger, jf. udlændingelovens § 25, stk. 1, nr. 1, og § 32, stk. 4, 5. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 a, stk. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i februar 2017 blev sigtet for at have stjålet en mobiltelefon til en værdi af cirka 6.000 kr., og at klageren havde erkendt forholdet og vedtaget et bødeforelæg. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at klageren havde forklaret politiet, at han mente, at mobiltelefonen havde ringe værdi, ikke kunne føre til en anden vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren havde erkendt de faktiske omstændigheder omkring forholdet, og at han havde vedtaget et bødeforelæg herfor. **Udlændingenævnet fandt således** efter en samlet vurdering, at klagerens tyveri ikke var af tilfældig karakter, og at klagerens adfærd udgjorde en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berørte en grundlæggende samfundsinteresse. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at udvisningen ikke var uforenelig med EU-reglerne. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i juli 2016 var blevet sigtet for butikstyveri af madvarer til en værdi af 125,90 kr. og havde vedtaget et bødeforelæg, at han på ny i februar 2017 var indrejst i Danmark, og at han to dage efter havde begået det forhold, som dannede grundlag for afgørelsen. **Udlændingenævnet tillagde det endvidere vægt**, at klageren var i Danmark for at samle flasker, og at han overnattede på gaden og i parker, idet han ikke havde midler til et værelse. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren var indrejst i Danmark i februar 2017, og at der ikke forelå oplysninger om tilknytning til herboende personer eller oplysninger om helbreds-mæssige forhold, der kunne føre til, at en udvisning af klageren måtte antages at virke særligt belastende. ÅB/2017/78.

For yderligere eksempler herpå kan henvises til afgørelserne FAM/2015/174 og ÅB/2015/85 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.13.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.1.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding, som er EU-statsborger, er blevet administrativt udvist for at have opholdt sig her i landet uden fornøden tilladelse efter udlændingelovens § 25 b, stk. 1, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning med indrejseforbud af en litauisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at kunne udvise klageren med indrejseforbud i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1, var opfyldt, da Udlændingestyrelsen traf afgørelse herom i juni 2016. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i maj 2016 blev anholdt og sigtet for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2, ved i perioden fra mindst juli 2009 til maj 2016 at have opholdt sig i landet uden fornøden tilladelse, og idet klageren ikke havde ladet sig registrere hos de danske udlændingemyndigheder, samt at klageren i maj 2016 vedtog et bødeforelæg på 3.000 kr. for overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på** klagerens egne oplysninger om, at han ankom til Danmark ti år tidligere for at arbejde, at han først arbejdede i Sverige i et år, at han efterfølgende rejste til Danmark, hvor han havde opholdt sig i syv år, herunder uafbrudt siden sommeren 2011, og at han ikke havde registreret sig ved danske myndigheder, idet han altid havde arbejdet sort. **Udlændingenævnet fandt på denne baggrund**, at det ikke ville være uproportionalt at udvise klageren, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, uanset hans familiære tilknytning til Danmark, og længden af hans ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse også vægt på**, at klageren under sit ophold i Danmark havde været antruffet af politiet i forbindelse med blandt andet hærværk, vold og butikstyveri, samt at han i august 2011 vedtog et bødeforelæg på 1.500 kroner for tyveri og overtrædelse af ordensbekendtgørelsen, og at han under sit samlede ophold i Danmark ikke havde haft til hensigt at registrere sig ved de danske myndigheder. **Udlændingenævnet fandt derfor**, at det ikke ville være uproportionalt at udvise klageren under henvisning til den offentlige orden eller sikkerhed. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke forelå sådanne omstændigheder, at udvisningen måtte antages at virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren havde en kæreste og to børn, som var født i 2014 og 2016, som var danske statsborgere og boede i Danmark. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til, at en udvisning med indrejseforbud ikke burde meddeles, idet det lagdes til grund, at der intet var til hinder for, at klageren og klagerens kæreste og to fællesbørn kunne udøve familielivet i Litauen, hvor klageren var født og opvokset, og hvor klageren var statsborger. **Udlændingenævnet bemærkede samtidig**, at klageren aldrig havde søgt om opholdstilladelse på baggrund af dette forhold, ligesom han ikke havde været registreret i CPR med en dansk adresse. ÅB/2017/79.

For yderligere eksempler herpå kan henvises til afgørelserne FAM/2014/104 og FAM/2014/232 i Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.11.4., og afgørelsen FAM/2016/66 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.3.

3.16.5. Ophævelse af indrejseforbud

Som udgangspunkt kan et meddelt indrejseforbud kun undtagelsesvist ophæves, før det udløber. Et indrejseforbud, der administrativt eller ved dom er meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8, 1. pkt.

Udlændingemyndighederne skal senest seks måneder efter ansøgningens indgivelse tage stilling til, om et indrejseforbud kan ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8, 2. pkt.

Det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 32, stk. 8 (lovforslag nr. L 94 fremsat den 30. november 2005), der er en konsekvens af artikel 32 i direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig på medlemsstaternes område, at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, om indrejseforbuddet skal ophæves, skal inddrage enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet, og at der formentligt derved er tale om en mere lempelig bedømmelse end ved den tidligere bestemmelse, hvorefter ophævelse af et indrejseforbud krævede, at ganske særlige grunde talte derfor.

Et indrejseforbud, der er meddelt en tredjelandstatsborger i forbindelse med udvisning efter § 25 b, kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 11, 1. pkt. (den tidligere gældende § 32, stk. 10, 1. pkt.).

Det fremgår af bemærkningerne til udlændingelovens § 32, stk. 11 (lovforslag nr. L 107 fremsat den 12. januar 2011, afsnit 2.3.2.3.), at et indrejseforbud meddelt en tredjelandstatsborger i forbindelse med udvisning efter § 25 b, navnlig vil kunne ophæves af humanitære grunde eller på grund af Danmarks internationale forpligtelser, jf. f.eks. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Herudover kan et indrejseforbud meddelt en tredjelandstatsborger i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 11, 2. pkt., hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger, eller en tredjelandsstatsborger, som anfører at være omfattet af EU-reglerne, kan ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på en ansøgning om ophævelse af indrejseforbud til en britisk statsborger, født i Pakistan, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8. I november 1993 blev ansøgeren af Østre Landsret idømt otte års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer, samt udvist af Danmark for bestandig. Direktoratet for Udlændinge (nu Udlændingestyrelsen) havde i april 1993 afgivet en erklæring, hvoraf det fremgik, at det sammenfattende var direktoratets opfattelse, at ansøgeren – uanset at hans ægtefælle og to børn havde tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark – ikke havde nogen særskilt tilknytning til det danske samfund. Retten i Glostrup afsagde i august 2000 kendelse om, at udvisningen af ansøgeren med indrejseforbud for bestandig opretholdtes, jf. udlændingelovens § 50. Ansøgeren vedtog i juni 2003 et bødeforelæg og fik i oktober 2003 en advarsel for overtrædelse af sit indrejseforbud. Ansøgeren blev i august 2005 idømt syv dages fængsel for overtrædelse af sit indrejseforbud. Ansøgeren blev i december 2011 af Københavns Byret idømt fire måneders fængsel for overtrædelse af sit indrejseforbud og frifundet for en påstand om udvisning. Denne dom blev anket til Østre Landsret, der ved dom afsagt i februar 2012 idømte ansøgeren otte måneders fængsel og udviste ham med indrejseforbud i seks år. I marts 2012 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at ansøgerens indrejseforbud ikke kunne ophæves, hvilket Justitsministeriet stadfæstede i november 2013. Ansøgeren udrejste i april 2012 af Danmark til Sverige. Ansøgeren anmodede i maj 2015 om ophævelse af indrejseforbuddet.

Udlændingenævnet fandt, at der ikke forelå særlige grunde, der talte for at ophæve ansøgerens indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 8. **Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på**, at ansøgeren af Østre Landsret i november 1993 var blevet idømt otte års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191, jf. lov om euforiserende stoffer, samt udvist af Danmark for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. **Udlændingenævnet henviste til**, at det var indgået i grundlaget for Østre Landsrets dom fra november 1993, at ansøgeren efter det oplyste på afgørelsestidspunktet havde haft ophold i Danmark i cirka 16 år, at han havde haft opholdstilladelse i Danmark siden august 1981, og at han på daværende tidspunkt havde to børn med sin ægtefælle. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at Retten i Glostrup i august 2000 havde afsagt kendelse om, at udvisningen af ansøgeren med indrejseforbud for bestandig opretholdtes, jf. udlændingelovens § 50, og at det indgik i grundlaget for byrettens vurdering, at ansøgeren på daværende tidspunkt havde fire børn med sin tidligere ægtefælle, at ansøgeren havde boet sammen med sin ægtefælle siden 1984, at han havde haft opholdstilladelse siden 1976, at han på dette tidspunkt havde fire børn med sin nu-

værende ægtefælle, og at retten fandt, at der ikke var oplyst om sådanne væsentlige ændringer i ansøgerens forhold, at der var grundlag for at ophæve udvisningen, jf. udlændingelovens § 50, jf. § 26. **Udlændingenævnet lagde derudover vægt på**, at det fremgik af sagen, at ansøgeren efterfølgende flere gange var indrejst i Danmark i strid med det meddelte indrejseforbud, og at ansøgeren senest i februar 2012 var blevet idømt otte måneders fængsel og udvist med indrejseforbud i seks år af Østre Landsret for overtrædelse af sit indrejseforbud. **Udlændingenævnet henviste samtidig til**, at Østre Landsret i februar 2012 under hensyn til ansøgerens langvarige, gentagne og systematiske overtrædelser af indrejseforbuddet i perioden fra ultimo 2008 og frem til november 2011 havde fundet, at straffen for overtrædelse af indrejseforbuddet kunne forhøjes til otte måneder, og at der kunne meddeles et indrejseforbud på seks år regnet fra den første dag i måneden efter ansøgerens udrejse. **Udlændingenævnet bemærkede i den forbindelse**, at da ansøgeren var registreret udrejst af Danmark til Sverige i april 2012, ville det senest idømte indrejseforbud på seks år først udløbe i maj 2018. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at det til støtte for klagen var anført, at ansøgeren og dennes ægtefælle havde udøvet et ægteskabeligt samliv i Danmark i mere end otte år forud for Østre Landsrets dom fra november 1993, at ansøgeren i de følgende otte år havde bevaret sit forhold til ægtefællen og børnene, at parret var blevet forældre til yderligere to fællesbørn i henholdsvis 1995 og 1998, at ansøgeren var udrejst til Sverige efter løsladelsen i 2001, at ansøgeren var indrejst i Danmark i strid med indrejseforbuddet med henblik på at se sin ægtefælle og sine børn, at parret havde bosat sig i Sverige i december 2005, hvor de havde boet frem til 2008, at parret var blevet borgerligt viet i februar 2006, og at ansøgerens ægtefælle i 2008 var flyttet tilbage til Danmark sammen med parrets fællesbørn, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgerens familiemæssige forhold var indgået i domstolenes vurdering af sagen. **Udlændingenævnet henviste endvidere til**, at ansøgeren og dennes familie i flere perioder havde boet sammen i Sverige, og at ansøgeren og dennes familie havde mulighed for at leve sammen som familie i et andet land end Danmark. **Udlændingenævnet fandt således**, at der ikke forelå særlige grunde til at ophæve indrejseforbuddet, da Østre Landsret senest i februar 2012 havde udvist ansøgeren med indrejseforbud i seks år, hvor ansøgerens familieforhold var indgået i domstolenes vurdering. **Udlændingenævnet fandt herudover**, at ansøgeren på baggrund af den af ansøgeren begåede kriminalitet – dels i 1993 og dels i tiden derefter i form af ansøgerens langvarige, gentagne og systematiske overtrædelser af indrejseforbuddet – fortsat udgjorde en reel, umiddelbar og alvorlig trussel, der berørte grundlæggende samfundshensyn. **Udlændingenævnet bemærkede desuden**, at Østre Landsret i dommen fra 2012 havde foretaget en proportionalitetsafvejning i forhold til EU-retten. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at der ikke var oplyst om nye faktiske forhold for ansøgeren og dennes familie, som kunne føre til, at det ikke ville kunne anses for proportionalt at fastholde ansøgerens indrejseforbud. Alene det forhold, at der var gået et antal år siden den seneste udvisningsdom, kunne således ikke i sig selv føre til ophævelse af indrejseforbuddet. FAM/2017/48.

For et eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om et indrejseforbud meddelt en tredjelandstatsborger i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 25 b, kan ophæves, jf. udlændingelovens § 32, stk. 11, 1. pkt., kan henvises til afgørelsen ÅB/2016/62 i Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.11.4.

3.16.6. Afvisning ved indrejsen i Danmark

En udlænding kan afvises ved indrejsen i Danmark efter reglerne i udlændingelovens § 28. Efter udlændingelovens § 48, stk. 1, er det vedkommende politidirektør, som træffer afgørelse om afvisning.

En udlænding, som ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, *kan* afvises ved indrejse fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7, mens en udlænding, som er statsborger i et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, i en tilsvarende situation *skal* afvises efter samme bestemmelser, jf. udlændingelovens § 28, stk. 2.

En udlænding kan efter udlændingelovens § 28, stk. 1, afvises, hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt., hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7, eller hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

En udlænding kan endvidere afvises, hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder, eller hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.

Endelig kan en udlænding afvises efter bestemmelsen, hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II³² som

³² SIS II betyder Schengeninformationssystemet, og det er et system, der anvendes af Schengenkonventionens medlemsstater til blandt andet at foretage indberetning af tredjelandstatsborgere med henblik på nægtelse af indrejse og ophold i Schengenområdet. En udlænding, som er meddelt visum efter § 4 eller § 4 a, kan uanset bestemmelsen i § 28, stk. 1, nr. 1, indrejse i Danmark.

uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Reglerne i udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7, finder tilsvarende anvendelse for udlændinge, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6, her i landet, og for nordiske statsborgere, som ikke har fast bopæl her i landet, ved indrejse fra et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 3.

Ved lov nr. 516 af 26. maj 2014, som trådte i kraft den 1. januar 2015, blev reglerne om afvisning ændret således, at afvisning alene kan finde sted, hvis udlændingen standses eller pågribes i umiddelbar forbindelse med indreisen, og ikke som hidtil i op til tre måneder efter indrejsetidspunktet. Ændringen medfører, at såfremt en udlænding først standses eller pågribes efter indreisen, kan udlændingens indrejse ikke afvises, og det må i stedet overvejes, hvorvidt udlændingen skal udvises administrativt efter udlændingelovens regler herom.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, kan der ske afvisning af en udlænding, som er udvist af Danmark med et indrejseforbud. Dette gælder uanset, om udlændingen i øvrigt er omfattet af den persongruppe, som har adgang til visumfrit ophold i Danmark. Bestemmelsen omfatter ikke de tilfælde, hvor en udlænding er indberettet i SIS II, jf. udlændingelovens § 58 g, idet disse er særskilt reguleret i § 28, stk. 1, nr. 6.

Hvis en udlænding ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingelovens kapitel 7 kan pågældende afvises, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2. Efter bestemmelsen kan blandt andet en udlænding, som ved indreisen ikke er i besiddelse af et visum, er i besiddelse af et udløbet visum, eller som har udnyttet det antal indrejser, et visum er gyldigt til, afvises ved indreisen. Bestemmelsen finder også anvendelse for udlændinge, som har ret til ophold i Danmark, men som ved indreisen ikke kan fremvise den fornødne rejselegitimation.

Ved afvisning af en EU-statsborger skal det indgå i vurderingen, om afvisningen er forenelig med EU-retten. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.16.4., hvor der er redegjort nærmere for blandt andet proportionalitetsvurderingen ved indgreb i retten til fri bevægelighed for EU-borgere.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i klagesager, hvor en udlænding er blevet afvist ved indreisen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, da udlændingen ikke opfyldte de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter udlændingelovens kapitel 7, kan nævnes følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i august 2017 politiets afgørelse om afvisning ved indrejsen af en nigeriansk statsborger, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, idet den pågældende ikke var i besiddelse af et gyldigt Schengenvisum. Det fremgik af sagen, at den pågældende var i besiddelse af en cypriotisk opholdstilladelse, og at klageren på rejsen ledsagede sin datter, som var cypriotisk statsborger.

Udlændingenævnet fandt, at politiet i juni 2016 med rette havde afvist klageren ved sin indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ved indrejsen i Danmark ikke var i besiddelse af et gyldigt Schengenvisum, og at dette var en betingelse for, at klageren kunne indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det ikke kunne føre til en ændret vurdering, at klageren rejste med sin fireårige datter, der var statsborger i Cypern, og at klageren derved skulle være omfattet af reglerne om fri bevægelighed i henhold til Schengensamarbejdet. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det følger af udlændingelovens § 2, stk. 2, at tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil tre måneder fra indrejsen, men at tredjelandsstatsborgere dog skal have deres pas eller anden gyldig rejselegitimation viseret før indrejsen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. udlændingelovens § 39, stk. 2, og at klageren som nigeriansk statsborger ikke var fritaget for visum. Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at klageren havde en gyldig opholdstilladelse i Cypern, hvor klageren boede. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da en gyldig opholdstilladelse i Cypern ikke i sig selv gav klageren ret til at indrejse i Danmark uden et gyldigt Schengenvisum. **Udlændingenævnet henviste herved til**, at de forskellige lande inden for EU har mulighed for at fastsætte egne regler for indrejse og ophold i det pågældende lands territorium. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at klageren efter det oplyste før skulle være indrejst i Danmark med sin datter uden et gyldigt Schengenvisum, ikke kunne føre til et andet resultat. **Udlændingenævnet bemærkede i forlængelse heraf**, at det var muligt at indrejse i Danmark på baggrund af en opholdstilladelse udstedt af et andet Schengenland, jf. udlændingelovens § 2 b, stk. 1, men at Cypern ikke kunne anses for et Schengenland i forhold til § 2 b, stk. 1-3, jf. udlændingelovens § 2 a, stk. 2, 2. pkt. ÅB/2017/80.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 politiets afgørelse om afvisning ved indrejsen af en ukrainsk statsborger jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, idet klageren ikke var i besiddelse af et gyldigt pas eller anden rejselegitimation med ret til indrejse i Danmark. Klageren forsøgte at indrejse i Danmark, idet klageren ankom til København med et krydstogtskib fra Tyskland.

Udlændingenævnet fandt, at betingelserne for at afvise klageren efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 2, var til stede, og at politiet derfor med rette havde truffet afgørelse om at afvise klageren ved den danske grænse i september 2016. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren ved indrejsen i Danmark i september 2016 ikke var i besiddelse af et gyldigt pas eller anden rejselegiti-

mation med ret til indrejse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse til grund**, at klageren alene var i besiddelse af et ukrainsk nationalitetspas, der var udstedt i 1997, udløbet i november 2007 og forlænget i november 2011 frem til november 2017. Klagerens pas var således ikke udstedt indenfor de seneste ti år og var derfor ikke gyldigt som rejselegitimation. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det ikke var oplyst til sagen, at klageren – uanset oplyst postadresse i Tyskland – samtidig skulle have opholdstilladelse i Tyskland. ÅB/2017/81.

Som eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet har truffet afgørelse i en klagesag, hvor en udlænding er blevet afvist ved indrejsen efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3 eller 4, idet der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, kan nævnes følgende afgørelse:

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2017 politiets afgørelse om afslag på omgørelse af politiets afgørelse om afvisning ved indrejsen af en iransk statsborger, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3 og 4. Klageren ankom i februar 2015 til Danmark med et fly fra Istanbul, Tyrkiet, og var blandt andet i besiddelse af et spansk forretningsvisum. Samme dag afviste politiet klageren ved indrejsen. Det fremgik af politiets afgørelse, at klageren ikke ønskede at klage over afgørelsen. I maj 2016 blev politiet anmodet om, at afgørelsen skulle omgøres, hvorefter politiet i september 2016 meddelte afslag på genoptagelse.

Udlændingenævnet fandt, at politiet i september 2016 med rette havde truffet afgørelse om afslag på omgørelse af politiets afgørelse fra februar 2015. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at klageren i forbindelse med sin indrejse i februar 2015 ikke var i stand til nærmere at kunne dokumentere formålet og de nærmere omstændigheder ved sin indrejse og ophold i Danmark. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at klageren var i besiddelse af et spansk forretningsvisum gyldigt for en indrejse i Spanien med henblik på besøg hos en virksomhed beliggende i Barcelona, Spanien, men at det spanske firma ikke havde kunnet bekræfte, at mødet var blevet aflyst, men havde oplyst, at klageren var udeblevet fra mødet uden at oplyse årsagen hertil, at klageren i forbindelse med indrejsen oplyste over for politiet, at virksomhedsbesøget i Spanien var blevet aflyst, at han som turist ville besøge sin søster i Danmark, at han kun skulle være i Danmark, og at han ikke skulle videre til Spanien. **Udlændingenævnet lagde desuden vægt på**, at der i klagerens nationalitetspas fandtes flere andre viseringer, herunder et østrigsk forretningsvisum, på baggrund af hvilket den omhandlede virksomhed var blevet telefonisk kontaktet af politiet, som havde fået oplyst, at klageren ej heller var mødt op dette sted. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at betingelserne for at afvise klageren efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3, og 4, således var til stede, da politiet traf afgørelse, da klagerens oplysninger om rejsens formål i sin helhed måtte tilsidesættes. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at det anførte om, at politiet i forbindelse med afhøring af klageren i februar 2015 ikke havde anvendt en tolk, hvorfor afgørelsen var truffet på baggrund af mangelfulde

oplysninger, idet klageren kun kunne kommunikere på engelsk på et elementært niveau, således at han ikke fuldstændigt havde forstået de spørgsmål, som politiet havde stillet til ham, ikke skulle have medført, at politiet skulle genoptage sagen. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på** politiets begrundelse fra februar 2015, hvoraf det fremgik, at klageren ikke skulle have bestridt, at han til politiet havde oplyst, at han ikke havde til hensigt at rejse videre til Spanien på sit spanske forretningsvisum, da der ikke længere var grundlag herfor. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det til støtte for anmodningen om omgørelse til politiet var anført, at klageren fem gange tidligere havde fået udstedt Schengenvisum, at ingen af de udstedte visa på nogen måde havde været misbrugt eller givet anledning til tilsvarende antagelse, at klageren tidligere havde været på besøg hos sin søster i Danmark, og at dette ophold ikke havde givet anledning til antagelse af, at der havde været risiko for ophold uden tilladelse. **Det indgik endvidere i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at det til støtte for anmodningen var anført, at klageren havde eller havde haft erhvervsmæssige aktiviteter i udlandet, at besøget i Danmark i februar 2015 var erhvervsmæssigt begrundet, da klageren sammen med sin søsters mand havde planer om at sælge kosmetiske varer fra Danmark til Iran, og at det af klagerens returbillet til Iran fremgik, at han ønskede at opholde sig syv dage i Danmark, hvilket var typisk for rejsende på baggrund af erhvervsmæssige aktiviteter og atypisk i forhold til rene familiebesøg. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering, da der var grundlag for at afvise klageren ved hans forsøg på indrejse i februar 2015, og som følge heraf ikke grundlag for, at politiet efterfølgende skulle genoptage sagen. Det bemærkedes, at en afgørelse om afvisning ikke samtidig medfører et indrejseforbud til Danmark eller andre Schengenlande. ÅB/2017/82.

3.17. Fremmedpas, tilbagerejsetilladelse og laissez-passes

3.17.1. Fremmedpas

Ifølge udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3, kan en udlænding få udstedt et fremmedpas, såfremt den pågældende ikke er i stand til at skaffe sig et pas eller anden rejselegitimation fra myndighederne i det land, hvor vedkommende er statsborger.

Dokumentation for, at udlændingen ikke er i stand til at skaffe sig et pas fra hjemlandets myndigheder, kan bestå i en erklæring fra ambassaden i det land, hvor udlændingen er statsborger, om, at ambassaden ikke vil udstede den pågældende et nationalitetspas. Det er samtidig en forudsætning, at udlændingen har fremvist den dokumentation, som myndighederne i hjemlandet har anmodet om for at kunne udstede et nationalitetspas.

Det fremgår af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4, at en udlænding, der ikke er omfattet af § 7, stk. 1-3, endvidere kan få udstedt et fremmedpas, hvis særlige grunde taler derfor.

Vurderingen af, om der foreligger særlige grunde, der taler for, at udlændingen skal have udstedt et fremmedpas, beror på sagens konkrete omstændigheder.

I praksis lægges der ved vurderingen af, om der foreligger særlige grunde til at udstede et fremmedpas, vægt på blandt andet:

- Om udlændingen lider af så alvorlige psykiske lidelser og/eller har en humanitær opholdstilladelse, at den pågældende ikke kan påbydes at skulle tage kontakt til det land, hvor vedkommende er statsborger.
- Hvorvidt udlændingen kan påvise, at vedkommende forgæves har forsøgt at kontakte de relevante myndigheder i det land, hvor udlændingen er statsborger, og hvor det anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.
- Hvorvidt udlændingen er plejebarn, som skal have mulighed for at rejse med sine plejeforældre på ferie.
- Hvorvidt udlændingen er optaget på lov om dansk indfødsret og er ved at blive løst fra sit statsborgerskab, hvor der kan udstedes et fremmedpas med gyldighed på seks måneder ud over datoen for, hvornår lovforslaget om indfødsret kan forventes vedtaget.
- Hvorvidt udlændingen lider af helbredsmæssige problemer, som indebærer, at vedkommende kræver behandling i udlandet, og at rejsen er hastende.
- Hvorvidt udlændingen er påbudt udsendt, men hvor vedkommende er udsendelseshindret, hvorfor det må anses for godtgjort, at den pågældende ikke kan få udstedt et nationalitetspas.

Hvis begrundelsen for, at udlændingen ikke kan få udstedt et nationalitetspas, er en uafklaret situation i hjemlandet, som f.eks. en straffesag eller en forældremyndighedssag, skal udlændingen som udgangspunkt i disse situationer meddeles afslag på at få udstedt et fremmedpas.

Hvis en udlænding er under 18 år, skal der gives skriftligt samtykke fra forældrene i ansøgningsskemaet, såfremt vedkommende skal have udstedt et fremmedpas. Hvis begge forældre har forældremyndigheden, skal begge forældre meddele deres samtykke, hvorimod det er tilstrækkeligt med samtykke fra den ene forælder, såfremt det kun er denne, der opholder sig i Danmark. I tilfælde af, at det alene er den ene af forældrene, der har meddelt samtykke, skal det som udgangspunkt dokumenteres, at den pågældende har eneforældremyndighed.

Som eksempler på afgørelser, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til fremmedpas, kan nævnes:

Udlændingenævnet omgjorde i april 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas til to mindreårige børn fra Pakistan, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt efter en konkret og individuel vurdering af sagens helt særlige omstændigheder, at ansøgerne ikke burde meddeles afslag på ansøgning om fremmedpas. **Udlændinge-**

nævnet lagde herved vægt på, at den pakistanske ambassade havde oplyst, at der kunne udstedes et nationalt pas til børnene, såfremt der kunne fremvises en række specifikke originale pakistanske dokumenter, at ansøgerne siden september 2012 havde været i netværkspleje, idet ansøgernes moder afsonede en længere fængselsstraf, at plejemoderen alene var i besiddelse af ansøgernes fødselsattester, og at ansøgernes moder på afgørelsestidspunktet måtte antages at være afskåret fra at fremskaffe de af den pakistanske ambassade påkrævede dokumenter. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at der efter det oplyste ikke var kontakt til børnenes biologiske fader. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at ansøgerne havde brug for et pas, for at de kunne rejse på ferie med plejefamilien. ÅB/2017/83.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas til en statsborger fra Iran, jf. udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 3. Ansøgeren havde i oktober 2011 fået endeligt afslag på asyl. I januar 2014 var ansøgeren blevet meddelt afslag på opholdstilladelse som udsendelseshindret, og i november 2014 var ansøgeren blevet meddelt opholdstilladelse på baggrund af ganske særlige grunde, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles fremmedpas, da han ikke havde dokumenteret, at han ikke kunne få udstedt et pas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke havde dokumenteret, at han havde indgivet en egentlig ansøgning om nationalitetspas ved sit hjemlands myndigheder. Det forhold, at ansøgerens advokat på tro og love havde erklæret, at han havde givet personligt fremmøde på Den Iranske Ambassade sammen med ansøgeren ultimo august 2016, men at ambassaden ikke ville udstede nationalitetspas til ansøgeren eller give et skriftligt afslag herpå, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på**, at det påhviler en udlænding at godtgøre, at hjemlandets myndigheder ikke vil udstede pas eller anden rejselegitimation, for eksempel ved fremlæggelse af skriftligt afslag herpå. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at der ikke var tale om sådanne særlige grunde, at der kunne udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 4. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren havde deltaget i kurdiske demonstrationer mod Iran, at han derfor var kendt som medlem af kurdisk politiske bevægelser imod Iran, og at han derfor var sikker på at fremgå af lister hos det iranske politi over personer, der var imod det iranske styre, ikke kunne føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ultimo oktober 2011 var blevet meddelt endeligt afslag på asyl i Danmark, og at Flygtningenævnet ultimo september 2014 havde afslået at genoptage sin afgørelse. ÅB/2017/84.

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på fremmedpas til en statsborger fra Afghanistan, jf. udlændingebekendtgørelsens tidligere § 6, stk. 3.

Udlændingenævnet fandt, at ansøgeren ikke kunne tildeles fremmedpas, da hun ikke havde dokumenteret, at hun ikke kunne få udstedt et pas eller anden rejselegitimation fra sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at det forhold, at ansøgeren havde rettet henvendelse til den afghanske ambassade i Oslo, og at ambassaden ved e-mail af primo november 2016 generelt havde oplyst, at det ikke var muligt at få et nationalitetspas uden et tazkera,³³ kunne ikke føre til en ændret vurdering, da ansøgeren ikke herved havde dokumenteret, at hun ikke kunne få udstedt et nationalitetspas fra sit hjemlands myndigheder. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at ansøgeren havde indgivet en egentlig skriftlig ansøgning om nationalitetspas til sit hjemlandsmyndigheder, og at ansøgeren herefter havde fået afslag herpå. **Det indgik i Udlændingenævnets vurdering af sagen**, at ansøgeren og hendes datter havde oplyst, at ansøgeren ikke kunne få udstedt et tazkera, da hun ikke kendte eller nogensinde havde haft kontakt med familiemedlemmer i Afghanistan, og at det ville være farligt for ansøgeren at indrejse i Afghanistan. **Udlændingenævnet fandt imidlertid**, at dette ikke kunne føre til en ændret vurdering af sagen, idet der heller ikke var fremlagt dokumentation for, at ansøgeren havde indgivet en egentlig ansøgning om ”Tazkera in Absence” til sit hjemlands myndigheder, og at det er op til de enkelte lande at fastsætte de betingelser, der skal være opfyldt, før der kan udstedes et nationalitetspas. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at ansøgeren ikke var meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark, og at der derfor ikke var noget til hinder for at henvise ansøgeren til at indrejse i Afghanistan. **Udlændingenævnet bemærkede**, at ansøgeren var vejledt om muligheden for at få udstedt et laissez-passier. **Udlændingenævnet fandt desuden**, at der ikke var tale om sådanne særlige grunde, at der kunne udstedes fremmedpas efter udlændingebekendtgørelsens § 6, stk. 4. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at det forhold, at ansøgeren i klagen havde anført, at ansøgeren stod i den situation, at hun hverken havde et afghansk pas eller et fremmedpas og derfor ikke kunne rejse, som alle mennesker burde kunne, ikke i sig selv kunne føre til en ændret vurdering. ÅB/2017/85.

Der kan i øvrigt henvises til Udlændingenævnets årsberetning 2014, afsnit 3.12., Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.14., og Udlændingenævnets årsberetning 2016 afsnit 3.12.

Det følger af udlændingebekendtgørelsens § 7, stk. 5, at en udlænding kan nægtes at få udstedt et fremmedpas, såfremt det skønnes nødvendigt af sikkerhedsmæssige grunde eller af hensyn til statens sikkerhed.

I praksis kan det blandt andet skønnes nødvendigt at nægte at udstede et fremmedpas i tilfælde af misbrug. Indikationer på misbrug kan være, at udlændingen har fået udstedt flere pas inden for en kort årrække, at der indgives ansøgning om erstatningspas kort tid efter en pasudstedelse, at der i sagen er oplysninger om, at udlændingen har solgt eller på anden måde misbrugt fremmedpasset,

³³ Tazkera er et afghansk ID-dokument.

eller at udlændingens forklaring vedrørende et eller flere tidligere bortkomne pas forekommer utroværdig.

Som eksempel på en afgørelse, hvor nævnet har taget stilling hertil, henvises til afgørelse FAM/2015/222 i Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.14.

3.17.2. Tilbagerejsetilladelse

Efter udlændingebekendtgørelsens § 20, stk. 10, kan Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration meddele tilbagerejsetilladelse til en udlænding, der opholder sig lovligt i Danmark.

At opholde sig lovligt i Danmark betyder, at udlændingen har opholdstilladelse, har ret til ophold efter udlændingelovens §§ 1 eller 2, har visum eller er visumfri, er meddelt forlængelse af visum eller det visumfrie ophold eller har processuelt ophold.

Har udlændingen en førstegangsansøgning om opholdstilladelse under behandling, meddeles der efter praksis en tilbagerejsetilladelse, medmindre der er særlige forhold, der taler imod, eller der er tale om misbrug af reglerne om processuelt ophold. Tilladelsen gælder for den periode, der svarer til den konkrete rejse, som giver anledning til, at det er nødvendigt med en tilbagerejsetilladelse. Der kan kun ansøges om tilbagerejsetilladelse, hvis ansøgeren har et gyldigt pas. Dette gælder også, hvis ansøgeren er et barn.

Vurderes det, at ansøgningen om opholdstilladelse må forventes at være blevet afgjort, inden udlændingen ifølge sin ansøgning om tilbagerejsetilladelse kan forventes at være tilbage i Danmark, vil der kun blive givet tilbagerejsetilladelse, hvis helt særlige grunde taler for det. Helt særlige grunde kan f.eks. være pludseligt opstået sygdom hos nær familie i hjemlandet.

Har udlændingen en forlængelsesansøgning under behandling, meddeles der som udgangspunkt tilbagerejsetilladelse, såfremt der ikke er særlige forhold, der taler imod. Der bliver dog ikke meddelt tilbagerejsetilladelse, hvis der er oplysninger i sagen, der klart indikerer, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges, eller hvis ansøgeren kan forvente at modtage sit opholdskort på baggrund af forlænget opholdstilladelse inden rejsen.

Udlændingenævnet har i 2017 ikke haft lejlighed til at træffe materiel afgørelse vedrørende en klage over en afgørelse om afslag på tilbagerejsetilladelse.

3.17.3. Laissez-passer

Laissez-passer er midlertidig rejselegitimation, som kan udstedes til udlændinge, der har opholdstilladelse i Danmark, og som ønsker at rejse ud af landet i en kort periode, men som ikke har nogen form for rejselegitimation. Laissez-passer udstedes tillige med henblik på indrejse i Danmark, f.eks. til brug for den første indrejse for familiesammenførte til herboende flygtninge.

Der kan efter praksis udstedes laissez-passer, såfremt der foreligger ganske særlige grunde.

Efter praksis foreligger der ganske særlige grunde, såfremt en ansøger ikke er i besiddelse af et nationalitetspas og skal rejse til hjemlandet eller et europæisk land for at ansøge om et nationalitetspas. Efter praksis udstedes laissez-passer udelukkende med henblik på at rejse til hjemlandet eller et europæisk land, hvor det pågældende land er repræsenteret, for at ansøge om et nationalitetspas. Det er et krav, at det pågældende land ikke er repræsenteret i Danmark, eller at det dokumenteres, at landets repræsentation i Danmark ikke kan udstede pas eller anden rejselegitimation.

Der udstedes som udgangspunkt ikke et laissez-passer, hvis udlændingen allerede er i besiddelse af et nationalitetspas. Dette gælder også, selvom passet er udløbet, idet udlændingen i de fleste tilfælde kan rejse til sit hjemland på et udløbet pas.

Udstedelse af laissez-passer forudsætter normalt, at den pågældende har opholdstilladelse i Danmark, men under nogle helt særlige omstændigheder kan det være tilstrækkeligt, at udlændingen har processuelt ophold i Danmark, f.eks. hvis udlændingen har lovligt ophold i forbindelse med, at en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse er under behandling.

Udlændingenævnet har ikke i 2017 truffet afgørelser vedrørende laissez-passer.

3.18. Alders- og identitetsfastlæggelse

Der stilles efter udlændingeloven krav om, at udlændinge, der indgiver ansøgning om opholdstilladelse her i landet, eller som allerede er meddelt en tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark, skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse kan gives, inddrages eller bortfalde, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt.

Udlændingen skal således også meddele de oplysninger, som er nødvendige i forbindelse med Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om identitetsfastlæggelse.

Efter udlændingelovens § 40 e foretager Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Statsforvaltningen i egne sagsbehandlingssystemer den endelige registrering af følgende oplysninger om udlændinge, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 1, og som meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p eller får udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. udlændingelovens § 6: 1) navn, 2) fødselsdato, 3) fødselsland, og 4) statsborgerskabsforhold.

Udlændingemyndighederne kan efter anmodning fra udlændingen selv, en anden offentlig myndighed eller på eget initiativ træffe afgørelse om ændring af de registrerede personoplysninger, der er registreret efter bestemmelsen, hvis det efterfølgende viser sig, at oplysningerne ikke er korrekte, herunder hvis udlændingen på et senere tidspunkt fremlægger oplysninger fra udlandet, der dokumenterer, at udlændingen har et andet navn eller fødselsdato m.v. end det, der er registreret om den pågældende. Dette omfatter både tilfælde, hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældende hedder noget helt andet end det, som de danske myndigheder har registreret, og tilfælde hvor udlændingen efterfølgende kan dokumentere, at den pågældendes navn staves anderledes end det, som de danske myndigheder har registreret.

En opholdstilladelse er en personlig rettighed, og en opholdstilladelse kan derfor ikke meddeles, hvis udlændingens identitet ikke er fastlagt. En udlændings identitet består af dennes navn, fødedato og nationalitet. Disse oplysninger fremstår således som umiddelbart objektive oplysninger, der kan være enten rigtige eller forkerte. Der henvises til afsnit 3.2.

Idet oplysninger om identitet afgives på tro og love til udlændingemyndighederne af ansøgeren eller ansøgerens forældre, såfremt ansøgeren er mindreårig, kan oplysninger om identitet således ikke senere blot ændres. Som eksempel på en afgørelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til en sag om aldersændring, kan nævnes:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på aldersændring, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, for en somalisk statsborger. Klageren havde tidligere indgivet en ansøgning om familiesammenføring i august 2012 og en ansøgning om pas i oktober 2014, og begge gange havde klageren anført sit fødselsår til at være 1999. Klageren ønskede at få ændret sit fødselsår fra 1999 til 2000.

Udlændingenævnet fandt på det foreliggende grundlag, at det ikke var godtgjort, at den fødselsdato, som klageren var registreret med i Det Centrale Personregister, ikke var korrekt. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgik af både klagerens ansøgning om opholdstilladelse og hans ansøgning om pas, at han var født i oktober 1999. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at ansøgningen om opholdstilladelse i Danmark var underskrevet på tro og love af klagerens

moder, mens ansøgningen om pas var underskrevet af begge klagerens forældre. Det forhold, at partsrepræsentanten havde oplyst, at familien havde taget kontakt til kommunen for at gøre opmærksom på, at klagerens fødselsdato var forkert, og at familien i forbindelse med ansøgningen om pas til klageren havde fået forståelsen af, at det ville være mest praktisk at henvise til den forkerte, men allerede registrerede fødselsdato, **fandt Udlændingenævnet endvidere ikke kunne føre til en ændret vurdering. Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det ikke herved var godtgjort, at klagerens fødselsdato i stedet var oktober 2000. FAM/2017/114.

Udlændingenævnet har taget stilling til sager om familiesammenføring, hvor ansøgerne ikke opfyldte kravet om at have medvirket til dna-undersøgelser. Der henvises i det hele til afsnit 3.3.2.1.1. vedrørende grundlæggende betingelser for opholdstilladelse til børn.

3.19. Fritagelse for gebyr under Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations sagsbehandling

Det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at en udlænding senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, skal betale et gebyr for at indgive ansøgning om opholdstilladelse på grundlag af bl.a. familiesammenføring, beskæftigelse, studie m.v. samt et gebyr for at ansøge om tidsubegrænset opholdstilladelse. Bestemmelsen opregner udtømmende i hvilke sager, der skal betales gebyr i forbindelse med indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse eller tidsubegrænset opholdstilladelse.

Såfremt en gebyrpålagt ansøgning om f.eks. familiesammenføring eller opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse ikke senest samtidig med ansøgningens indgivelse er ledsaget af et indbetalt gebyr, idet udlændingen oplyser at være fritaget for betaling af gebyr som følge af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, men som Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering eller Integration afviser, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, kan der klages over afgørelsen om afvisning på grund af manglende gebyrbetaling til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 52 b, stk. 1, nr. 12, og § 52 b, stk. 2, nr. 8. En sådan klage til Udlændingenævnet er ikke gebyrpålagt.

I Udlændingenævnets vurdering af, hvorvidt en udlænding er gebyrfritaget, indgår blandt andet hensynet til den herboende ægtefælles samvær med herboende særbørn, retten til respekt for privatliv og familieliv efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, FN's Handicapkonvention og Associeringsaftalen mellem Danmark og Tyrkiet.

Som eksempler på sager, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til, om styrelserne med rette har krævet gebyr for behandling af ansøgninger, kan henvises til følgende afgørelser:

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en mindreårig ansøger fra Mexico senest samtidig med indgivelsen af en ansøgning om familiesammenføring skulle indbetale et gebyr i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 2. Ansøgerens moder havde i august 2017 søgt om opholdstilladelse som familiesammenført med sin ægtefælle og blev i september 2017 meddelt processuelt ophold. I august 2017 modtog Udlændingestyrelsen endvidere ansøgerens ansøgning om opholdstilladelse under henvisning til sin moder.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om, at ansøgeren senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skulle indbetale et gebyr i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet fandt således**, at ansøgeren ikke var fritaget for at indbetale gebyr i medfør af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1, nr. 2. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betale et gebyr for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at hverken Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsagde, at der ikke skulle indbetales et gebyr i forbindelse med ansøgningens indgivelse. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at ansøgeren havde søgt om opholdstilladelse i Danmark sammen med sin moder, og at moderen ikke havde opholdstilladelse i Danmark. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om alvorlig sygdom eller handicap, som kunne medføre, at betingelsen om, at der skulle indbetales et gebyr samtidig med indgivelse af ansøgningen, kunne fraviges. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 og familiesammenføring, at EMRK artikel 8 ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. **Udlændingenævnet lagde endelig vægt på**, at der efter det oplyste ikke var noget til hinder for, at moderens ægtefælle udrejste til ansøgerens hjemland, hvor moderens ægtefælle i øvrigt havde været statsborger indtil 2016, for der at udøve familielivet med ansøgeren og ansøgerens moder. **Det indgik i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering**, at moderens ægtefælle til sagen havde oplyst, at det fremgik af www.nyidanmark.dk, at kravet om gebyrbetaling kunne fraviges, hvis den herboende ægtefælle havde et særbarn i Danmark, som den herboende boede sammen med eller havde samvær med i et regelmæssigt omfang, at denne situation vedrørte ansøgerens situation, idet ansøgeren var moderens særbarn, og at moderens ægtefælle derfor havde fulgt vejledningen på hjemmesiden. **Udlændingenævnet bemærkede hertil**, at det fremgik af www.nyidanmark.dk, at kravet om gebyr kunne fraviges, hvis den herboende ægtefælle havde et særbarn i Danmark, som han eller hun boede sammen med eller havde samvær med i et regelmæssigt omfang. **Udlændingenævnet bemærkede endvide-**

re, at den beskrevne situation ikke var sammenlignelig med ansøgerens situation. Den beskrevne situation vedrørte en situation, hvor den person, man søger om opholdstilladelse under henvisning til, har bopæl i Danmark og samvær med et særbarn, der ligeledes har bopæl i Danmark. Ansøgeren havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sin moder, der endnu ikke havde opholdstilladelse i Danmark, og ansøgeren var ikke særbarn af moderens ægtefælle. **Udlændingenævnet fandt endelig**, at uanset om moderens ægtefælle var at betragte som ægtefælle i vejledningen, skulle der indbetales gebyr, da moderens ægtefælle ikke var anerkendt som flygtning, og da der ikke forelå oplysninger om, at moderens ægtefælle led af alvorlig sygdom, eller at han havde særbørn, som han udøvede regelmæssigt samvær med. Det forhold, at partsrepræsentanten havde anført, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse ikke havde taget hensyn til barnets tarv, og at det følger af FN's børnekonventions artikel 9, stk. 1, at deltagerstaterne skal sikre, at børn ikke bliver adskilt fra deres forældre, kunne ikke føre til en ændret vurdering. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at der ikke forelå oplysninger om, at det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne at kræve, at der senest samtidig med ansøgningens indgivelse skulle indbetales et gebyr. FAM/2017/142.

Udlændingenævnet stadfæstede i november 2017 Udlændingestyrelsens afgørelse om, at en tyrkisk statsborger senest samtidig med indgivelsen af en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til en herboende tyrkisk statsborger skulle indbetale et gebyr i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1.

Udlændingenævnet fandt, at Udlændingestyrelsen med rette havde truffet afgørelse om, at ansøgeren skulle indbetale et gebyr i medfør af udlændingelovens § 9 h, stk. 1. **Udlændingenævnet fandt endvidere**, at ansøgeren ikke var fritaget for at indbetale gebyr i medfør af Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 9 h, stk. 1. **Udlændingenævnet lagde herved vægt på**, at det fremgår af udlændingelovens § 9 h, stk. 1, at udlændingen senest samtidig med indgivelse af ansøgningen skal betale et gebyr for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne tilsiger andet. **Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på**, at hverken Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kunne tilsige, at der ikke skulle indbetales et gebyr. **Udlændingenævnet lagde yderligere vægt på**, at der til sagen ikke var fremlagt dokumentation for, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, at den herboende ægtefælle i marts 2017, hvor Udlændingestyrelsen havde modtaget en ansøgning om familiesammenføring, var økonomisk aktiv som selvstændig erhvervsdrivende og dermed omfattet af stand still klausulerne i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet. **Udlændingenævnet lagde herudover vægt på**, at den herboende ægtefælle fortsat ikke havde dokumenteret, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, at den herboende ægtefælle var selvstændig erhvervsdrivende, herunder fremlagt fakturaer, momsregistreringer eller anden form for dokumentation for virksomhedens aktivitet, selvom Udlændingestyrelsen i forbindelse med sagens behandling

havde anmodet den herboende ægtefælle om at indsende dokumentation for, at den herboende ægtefælle drev selvstændig erhvervsvirksomhed. Det forhold, at den herboende ægtefælle havde oprettet en enkeltmandsvirksomhed i marts 2017 med et CVR-nummer, der i maj 2017 havde skiftet navn, kunne ikke føre til, at Udlændingenævnet kunne betragte den herboende ægtefælle som selvstændig erhvervsdrivende og dermed omfattet af stand still klausulerne, da den herboende ægtefælle ikke herved havde dokumenteret, at han for egen regning og risiko udøvede selvstændig erhvervsvirksomhed af en økonomisk karakter. Det forhold, at det til sagen var anført, at der ikke var hjemmel til at stille krav om, at der skulle være aktuell økonomisk aktivitet for at være omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, **fandt Udlændingenævnet endelig ikke kunne føre til en ændret vurdering**, da den herboende ægtefælle efter Udlændingenævnets vurdering ikke havde dokumenteret, at den herboende ægtefælle udøvede selvstændig erhvervsvirksomhed. **Udlændingenævnet bemærkede**, at det fremgik af e-indkomst, at den herboende ægtefælle havde modtaget kontanthjælp siden august 2009 og frem til september 2017. FAM/2017/141.

3.20. Om Danmarks internationale forpligtelser

Den danske stat har tiltrådt et stort antal internationale konventioner, som har betydning for udlændingeområdet. Dette sker oftest ved en fortolkning af udlændingelovens regler i lyset af Danmarks internationale forpligtelser under den juridiske behandling af de konkrete sager.

I dette afsnit vil nogle af de centrale konventioner samt Udlændingenævnets anvendelse af disse blive beskrevet. Det bemærkes, at EU-reglerne ikke vil blive nærmere beskrevet i dette afsnit, da Udlændingenævnet med undtagelse af klager over administrativ udvisning af EU-borgere samt visse visumsager og sager i relation til Zambrano-dommen ikke har kompetence til at behandle sager, som er omfattet af EU-reglerne.

3.20.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention³⁴

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) blev undertegnet af Danmark i 1950 og trådte i kraft i 1953. Konventionen beskytter grundlæggende borgerlige rettigheder og friheder, herunder i relation til sager vedrørende udlændingeområdet, som Udlændingenævnet har kompetence til at behandle, navnlig retten til et familieliv (artikel 8) og diskriminationsforbuddet (artikel 14).

EMRK er som den eneste af de generelle menneskerettighedskonventioner inkorporeret i dansk ret, jf. lov nr. 285 af 29. april 1992 med senere ændringer.

³⁴ Den Europæiske Menneskerettighedskonvention kan i sin helhed findes her: <https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=81462>

3.20.1.1. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8

Efter EMRK artikel 8 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv. Retten til et familieliv omfatter efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols (EMD) praksis retten til at opretholde et eksisterende familieliv, f.eks. ved at staten undlader at udvise et familiemedlem, samt i visse situationer statens positive forpligtelse til at tilvejebringe de nødvendige forudsætninger for at udøve et familieliv, f.eks. ved at staten giver et familiemedlem opholdstilladelse.

Det kan udledes af EMD's praksis, at bestemmelsen ikke indebærer en generel og ubetinget ret til familiesammenføring, da familier ikke efter EMRK artikel 8 har en umiddelbar ret til at vælge det land, hvori de vil udøve deres familieliv. Der skal i hver enkelt sag, hvor en udlænding søger om familiesammenføring med en herboende person, foretages en konkret vurdering af, hvorvidt det på baggrund af sagens omstændigheder er proportionalt – bl.a. ud fra Danmarks interesse i at kontrollere indvandringen – at meddele afslag på opholdstilladelse. Proportionalitetsvurderingen tager afsæt i, om der er uoverstigelige hindringer for at udøve familielivet i et andet land. Dette vil være tilfældet, hvis det herboende familiemedlem må antages at være asylrelevant forfulgt i et fælles hjemland, eller hvis Danmark i øvrigt er klart nærmest til at beskytte familielivet, f.eks. på grund af et eller flere familiemedlemmers familiemæssige, sproglige og kulturelle tilknytning her til landet.

Det er Udlændingenævnets opfattelse, at FN's konventioner, der vedrører udlændingeområdet, ikke giver videre rettigheder på udlændingeområdet end den, der følger af EMRK artikel 8.

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i sager, hvor formelle krav for meddelelse af opholdstilladelse ikke har været opfyldt, henvises der til afgørelse FAM/2017/109 og afgørelse FAM/2017/121, som begge er gengivet i afsnit 3.2.

Om Udlændingenævnets anvendelse af EMRK artikel 8 i ægtefællesammenføringssager kan der blandt andet henvises til afgørelse ÅB/2017/11 og afgørelse FAM/2017/9, som er gengivet i henholdsvis afsnit 3.3.1.1.1., afgørelse FAM/2017/20, som er gengivet i afsnit 3.3.1.2., samt afgørelse ÅB/2017/22, som er gengivet i afsnit 3.3.1.6.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, kan der henvises til blandt andet afgørelse FAM/2017/99, som er gengivet i afsnit 3.3.2.1.2., og afgørelse FAM/2017/120, som er gengivet i afsnit 3.3.2.1.3.

I sager om familiesammenføring med forældre til herboende mindreårige børn kan der henvises til blandt andet afgørelserne ÅB/2017/30, ÅB/2017/33 og FAM/2017/97, som alle er gengivet i afsnit 3.3.3.1.1., mens der i sager om familiesammenføring med mindreårige børn, hvor det herboende

mindreårige barn har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan henvises til afgørelse ÅB/2017/35, som er gengivet i afsnit 3.3.3.1.2., og for så vidt angår familiesammenføring med forældre til voksne børn, henvises der blandt andet til afgørelserne FAM/2017/8, FAM/2017/123 og FAM/2017/136, som alle er gengivet i afsnit 3.3.3.1.3.

Derudover kan der, for så vidt angår immigrationsafslag og EMRK artikel 8, henvises til afgørelserne ÅB/2017/40, ÅB/2017/39 og ÅB/2017/41, som alle er gengivet i afsnit 3.3.4.

Der kan, for så vidt angår EMRK artikel 8 og sager vedrørende medfølgende familie til personer med opholdstilladelse på baggrund af beskæftigelse, henvises til afgørelse ERH/2017/77, der er gengivet i afsnit 3.7.1.

For så vidt angår anvendelse af EMRK artikel 8 i sager, der vedrører afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse i sager vedrørende ægtefæller og børn, kan der henvises til blandt andet afgørelserne FAM/2017/80 og FAM/2017/144, som er gengivet i afsnit 3.11.1., mens der, for så vidt angår afvisning af indgivelse af en ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af au pair-ordningen og EMRK artikel 8, kan henvises til afgørelse ÅB/2017/61, som er gengivet i afsnit 3.11.2.1.

For så vidt angår sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse og EMRK artikel 8, kan der henvises til afgørelserne FAM/2017/3, FAM/2017/106 og FAM/2017/112, som alle er gengivet i afsnit 3.13.1.3.

Der kan endvidere, for så vidt angår bortfald af opholdstilladelse af hensyn til statens sikkerhed, andre staters sikkerhed eller den offentlige orden og EMRK artikel 8, henvises til afgørelserne FAM/2017/146 og FAM/2017/147, som begge er gengivet i afsnit 3.14.3.

For så vidt angår udvisningssager og Udlændingenævnets anvendelse EMRK artikel 8 i disse, kan der henvises til ÅB/2017/77, der er gengivet i afsnit 3.16.3.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.1.1., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.1.1.

3.20.1.2. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14

Efter EMRK artikel 14 skal nydelsen af de i konventionen anerkendte rettigheder og friheder sikres uden forskel på grund af køn, race, farve, sprog, religion, politisk eller anden overbevisning, national eller social oprindelse, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel eller et-

hvert andet forhold. Opregningen af diskriminationsgrunde er ikke udtømmende. Bestemmelsen beskytter således også mod diskrimination på grund af f.eks. alder, handicap og seksuel orientering.

Bestemmelsen er efter sin ordlyd knyttet til de materielle rettigheder i konventionen, herunder f.eks. artikel 8, og finder således kun anvendelse på diskrimination inden for de enkelte bestemmelsers område.

Diskrimination defineres normalt som forskelsbehandling, der finder sted på grundlag af ikke-saglige kriterier, og som er skadelig for den person eller gruppe af personer, der udsættes for behandlingen. Bestemmelsen beskytter både mod direkte og indirekte diskrimination, hvor den direkte diskrimination er, når en person stilles ringere end andre under henvisning til dennes køn, race eller lignende (begrundelsen), og hvor indirekte diskrimination er, når et i formen generelt og neutralt krav i særlig grad rammer bestemte personer på grund af deres køn, race eller lignende (virkningen).

Det kan udledes af EMD's praksis, at det ved vurderingen af, om en forskelsbehandling er diskriminerende, skal indgå, om forskelsbehandlingen beror på objektive og relevante forskelle, og om kravene er nødvendige og rimelige i lyset af, at de fører til forskelsbehandling.

Om anvendelsen af EMRK artikel 14, henvises der til domstolssag nr. 4/2017, som er gengivet i afsnit 4.1.1.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.1.2., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.1.2.

3.20.2. FN's Børnekonvention³⁵

FN's Børnekonvention blev vedtaget i 1989 og trådte for Danmarks vedkommende i kraft den 18. august 1991.

Konventionen indeholder en regulering af børns rettigheder på alle samfundsområder. Konventionen indeholder bl.a. et krav om, at der i alle spørgsmål vedrørende børn først og fremmest skal tages hensyn til barnets tarv, ligesom konventionen opregner børns rettigheder, herunder børns grundlæggende rettigheder (mad, bolig, sundhed), børns ret til udvikling (skolegang, leg, fritid, information),

³⁵ FN's Børnekonvention kan i sin helhed findes her:
<https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=60837>

børns ret til beskyttelse (mod krig, vold, narkotika, seksuel udnyttelse), og børns ret til medbestemmelse (ytringsfrihed, indflydelse, deltagelse, medbestemmelse, selvbestemmelse).

På det udlændingeretlige område har konventionen bl.a. betydning for behandlingen af sager om familiesammenføring med børn, men konventionen kan også have betydning i andre sager, hvor et barns forhold bliver berørt. Det fremgår af artikel 3, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for social velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, skal komme i første række. Deltagerstaterne påtager sig at sikre barnet den beskyttelse og omsorg, der er nødvendig for barnets trivsel under hensyntagen til de rettigheder og pligter, der gælder for barnets forældre, værge eller andre personer med juridisk ansvar for barnet, og skal med henblik herpå træffe alle passende lovgivningsmæssige og administrative forholdsregler.

Artikel 9 giver barnet ret til ikke at blive adskilt fra sine forældre mod dets vilje, medmindre dette skønnes uforeneligt med barnets tarv, ret til at opretholde kontakt til begge forældre, hvis det lever adskilt fra den ene eller dem begge, og forpligter desuden staten til at genskabe en sådan kontakt, hvis adskillelsen skyldes årsager iværksat af staten.

På det udlændingeretlige område vil forpligtelsen være særlig relevant i sager, hvor der skal tages stilling til spørgsmålet om udvisning af en udlænding, som hidtil har haft opholdstilladelse i Danmark. Bestemmelsen er derimod som udgangspunkt ikke relevant i sager, hvor forælderen har opholdstilladelse i Danmark, men barnet ikke har en sådan, da adskillelsen af barnet fra forælderen i sådanne sager beror på, at forælderen er rejst til Danmark uden barnet, og derfor skyldes forældrens beslutning, og ikke ”årsager iværksat af staten”.

På det udlændingeretlige område indebærer konventionens artikel 9 en forpligtelse til at inddrage barnets tarv ved vurderingen af, om der kan meddeles en opholdstilladelse på baggrund af f.eks. familiesammenføring, idet Danmark er forpligtet til at sikre, at et barn kan opretholde kontakt til sine forældre, ligesom familiesammenføringssager skal ”behandles på en positiv, human og hurtig måde”, jf. artikel 10.

Herudover er Danmark ved administrationen af udlændingeloven forpligtet af konventionens artikel 12, hvorefter et barn, der er i stand til at udforme sine egne synspunkter, skal sikres retten til at udtrykke disse synspunkter i alle forhold vedrørende barnet, ligesom barnets synspunkter skal tillægges passende vægt i overensstemmelse med barnets alder og modenhed.

Derudover beskytter konventionen bl.a. retten til livet (artikel 6), retten til navn og statsborgerskab (artikel 7), barnets identitet (artikel 8), retten til privatliv (artikel 16), flygtningebørn (artikel 22) og

handicappede børn (artikel 23). Konventionen indeholder endvidere forbud mod handel med og bortførelse af børn (artikel 35) og forbud mod straf og tortur (artikel 37).

For så vidt angår Udlændingenævnets anvendelse af FN's Børnekonvention, kan der henvises til blandt andet afgørelserne ÅB/2017/30 og FAM/2017/97, som begge er gengivet i afsnit 3.3.3.1.1., afgørelserne ÅB/2017/40 og ÅB/2017/39, som begge er gengivet i afsnit 3.3.4., afgørelse ERH/2017/77, som er gengivet i afsnit 3.7.1., samt afgørelse FAM/2017/142, som er gengivet i afsnit 3.19.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.3., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.3.

3.20.3. FN's Handicapkonvention³⁶

Danmark tiltrådte i 2009 FN's konvention af 13. december 2006 om rettigheder for personer med handicap.

FN's Handicapkonvention indeholder en regulering af handicappede personers rettigheder på alle samfundsområder.

Det er karakteristisk for konventionen, at den indeholder en række programerklæringer og bestemmelser om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, som skal gennemføres gradvist i de enkelte deltagerstater ved passende foranstaltninger. Dette betyder, at der ikke i konventionen er krav om, at sådanne foranstaltninger skal være gennemført på et bestemt tidspunkt eller på et bestemt niveau. Enkelte bestemmelser stiller dog sådanne krav, herunder artikel 5 om diskriminationsforbuddet.

Efter konventionens artikel 1 er det konventionens formål at fremme, beskytte og sikre fuld og lige nydelse af alle menneskerettigheder for personer med handicap og at fremme respekten for sådanne personers værdighed.

En person med handicap er defineret som en person med en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som sammen med en eller flere barrierer forhindrer dem i at deltage fuldt og helt i samfundslivet på lige fod med andre.

³⁶ FN's Handicapkonvention kan i sin helhed findes her:
<https://www.retsinformation.dk/forms/r0710.aspx?id=127181>

På det udlændingeretlige område forpligter konventionen til at sikre, at handicappede personer kan nyde deres rettigheder på lige fod med andre, uanset at den pågældende har en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, som hindrer den pågældende i at opfylde en eller flere betingelser i udlændingeloven.

Konventionen er især relevant for udlændingelovens bestemmelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, statsborgerskab og ægtefællesammenføring samt udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Personer, der som følge af handicap ikke er i stand til at opfylde en eller flere betingelser, vil i overensstemmelse med konventionen ikke blive mødt med disse krav. Det vil kun være de betingelser, som den pågældende grundet sit handicap ikke kan opfylde, der vil blive undtaget fra. Andre krav, som ikke relaterer sig til den pågældendes handicap, vil skulle opfyldes på lige fod med andre. For så vidt angår personer med handicap og deres mulighed for at udøve familieliv med en ægtefælle, samlever eller mindreårige børn, hvor en af parterne ikke i forvejen er bosiddende i Danmark, er dette således beskyttet på lige fod med andre borgeres mulighed, idet betingelserne for familiesammenføring i udlændingeloven vil blive fraveget, hvis betingelsen sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan nyde sin ret til familieliv på lige fod med andre. Dette gælder, uanset om personen med handicap er herboende eller ansøger, og uanset om personen med handicap er barn eller voksen.

I det omfang en udlænding lider af en langvarig fysisk, psykisk, intellektuel eller sensorisk funktionsnedsættelse, og betingelserne for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse sammen med handicappet udgør en barriere for, at personen med handicap kan opnå en sådan opholdsret med de fordele, der måtte følge af anden lovgivning, vil disse betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse i udlændingeloven blive fraveget. I henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, er der mulighed for at give opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til et hjemland med vanskelige levevilkår vil være i risiko for at få eller opleve en forværring af et alvorligt handicap (handicapkriteriet). Det forhold, at en ansøger har mulighed for at få eller opleve en forbedring af sit helbred, hvis ansøgeren får mulighed for at fortsætte sit ophold her i landet, kan ikke begrunde meddelelse af opholdstilladelse efter bestemmelsen.

Om sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse, hvor Udlændingenævnet har taget stilling til FN's Handicapkonvention, kan der henvises til afsnit 3.12.7.

Der henvises i øvrigt til Udlændingenævnets årsberetning 2015, afsnit 3.15.4., og Udlændingenævnets årsberetning 2016, afsnit 3.13.4.

Kapitel 4 – Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt forvaltningsorgan. Det betyder, at Udlændingenævnets afgørelser er endelige inden for det administrative system, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8. Nævnets afgørelser kan således ikke påklages til udlændinge- og integrationsministeren.

Udlændingenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene.

Det kan ske efter udlændingelovens § 52, hvorefter der gælder en særlig adgang til prøvelse af bestemte typer af afgørelser, herunder hvis en afgørelse har vedrørt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1. nr. 2 (mindreårigt barn under 15 år) eller bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse. Det kan også ske, hvis der er truffet afgørelse om administrativ udvisning med indrejseforbud af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, og hvor den administrative udvisning sker på grund af f.eks. ulovligt arbejde, kriminalitet eller ulovligt ophold.

Den særlige adgang til domstolsprøvelse efter udlændingelovens § 52 betyder, at en udlænding eller dennes partsrepræsentant, hvor der er truffet afgørelse efter en af de i § 52 opregnede afgørelsestyper, inden 14 dage efter, at udlændingen har modtaget afgørelsen, kan kræve denne indbragt for domstolene. Dette kan ske ved henvendelse til Udlændingestyrelsen, ligesom det er Udlændingestyrelsen, der efter udlændingelovens § 52, indbringer sagen og fører sagen for retten, herunder fremsender sagens akter m.v. til retten. Det gælder også for de sager, hvor Udlændingenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Det kan endvidere ske efter de almindelige regler herom i grundlovens § 63. I så fald kan det ske i forhold til alle typer af Udlændingenævnets afgørelser og uanset tidspunktet for afgørelsen.

I 2017 ses der i alt at have været indbragt syv nye sager for domstolene, jf. grundlovens § 63, over en eller flere afgørelser truffet af Udlændingenævnet. Det bemærkes, at en anlagt retssag kan vedrøre flere samtidige afgørelser truffet af Udlændingenævnet, herunder f.eks. for flere udlændinge, hvis disse er i familie.

I 2017 ses der at være fem retssager, jf. udlændingelovens 52 eller grundlovens § 63, der har været anlagt mod en af Udlændingenævnet truffen afgørelse efter den 1. januar 2013, og som er blevet endeligt afsluttet. De afsluttede retssager i 2017 vedrører afgørelser truffet af Udlændingenævnet i perioden fra 2014 til 2016. Der er tale om retssager afsluttet ved enten byret, landsret eller højesteret. De fem sager, som er blevet afsluttet ved dom i 2017, herunder eventuelt efter anke, har alle

opretholdt Udlændingenævnets afgørelser. To af disse sager er blevet afgjort af Københavns Byret, to er afgjort af Østre Landsret og en er afgjort af Højesteret.

Der henvises til afsnit 4.1., som indeholder en gennemgang af fire af de fem domme.

Folketingets Ombudsmand kan endvidere behandle klager over Udlændingenævnets afgørelser.

Der kan i den forbindelse henvises til Folketingets Ombudsmands Beretning 2017, jf. ”Året i tal” (http://beretning2017.ombudsmanden.dk/aaret_i_tal/), hvoraf det fremgår, at Folketingets Ombudsmand i forhold til Udlændingenævnet i 2017 har behandlet 29 sager, og at fem af disse sager er afsluttet ”uden kritik, henstilling, anbefaling m.v.” 19 andre sager er blevet afsluttet med ”anden form for behandling og hjælp til borgerne”, mens fire sager er blevet afvist af formelle grunde, og en sag er blevet afsluttet ”med kritik, henstilling, anbefalinger m.v.”.

For så vidt angår den sag, der er blevet afsluttet med ”kritik m.v.”, henvises der til afsnit 4.2.

4.1. Domme fra 2017 vedrørende afgørelser truffet af Udlændingenævnet

De fire af de fem sager, som i 2017 er afsluttet ved domstolene, var følgende:

Domstolssag nr. 1

Østre Landsret stadfæstede ved dom i maj 2017 Hillerød Byrets dom fra januar 2016, hvorved Udlændingenævnets afgørelse fra august 2014 blev opretholdt. Sagen omhandlede udlændingelovens § 9, stk. 9 (pro forma) og var anlagt efter grundlovens § 63.

Ansøgeren, der var statsborger i Kina, mødte første gang den herboende ægtefælle, der var statsborger i Danmark, i maj 2013 via internettet og parret besluttede allerede i juni 2013 at indgå ægteskab. Parret kommunikerede på daværende tidspunkt ved hjælp fra Google Translate og oversættelser fra en veninde.

Ansøgeren og den herboende ægtefælle påstod, at Udlændingenævnets afgørelse fra august 2014 skulle ophæves, og sagen skulle hjemvises til fornyet behandling, mens Udlændingenævnet påstod, at Udlændingenævnets afgørelse skulle opretholdes.

Ansøgeren oplyste i forbindelse med ankesagen i Østre Landsret, at hun i december 2016 var blevet meddelt opholdsret som ægtefælle til en dansk statsborger efter EU-reglerne.

Østre Landsret henviste ved sin afgørelse fra maj 2017 til byrettens begrundelse, hvorved det var anført, at der ifølge forarbejderne skulle tages hensyn til samtlige forhold i sagen, og at der ved afgørelsen var overladt udlændingemyndighederne et skøn. Det var endvidere anført, at det afgørende for skønnet var forholdene på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse, og at der ikke var fremkommet nye oplysninger af betydning for afgørelsen. Østre Landsret tiltrådte på denne baggrund byrettens resultat og begrundelsen herfor.

Østre Landsret fandt, at det forhold, at ansøgeren i december 2016 var meddelt opholdsret i medfør af EU-reglerne, dvs. på et andet retsligt grundlag end det Udlændingenævnet havde truffet sin afgørelse efter, ikke kunne føre til et andet resultat. ÅB/2017/86.

Domstolssag nr. 2

Københavns Byret opretholdt i juni 2017 Udlændingenævnets afgørelse, hvorved Udlændingenævnet havde stadfæstet Udlændingestyrelsens afslag på opholdstilladelse til en statsborger fra Bosnien-Hercegovina, der havde søgt om opholdstilladelse under henvisning til sin søn, der var født i 2009 og statsborger i Danmark, samt afvisning af indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse og udvisning.

Ansøgeren havde tidligere haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark, men denne opholdstilladelse var bortfaldet, da ansøgeren i 2006 var udrejst af Danmark. Ansøgeren havde boet sammen med sin søn og sønnens moder uden for Danmark fra sønnens fødsel og indtil 2012.

Byretten lagde ved sin afgørelse til grund, at ansøgeren og Udlændingenævnet var enige om, at Udlændingenævnet ved sine afgørelser havde inddraget relevant faktum og de tilgængelige oplysninger, og at sagens omdrejningspunkt herefter var, hvorvidt Udlændingenævnet ved de udøvede skøn i et utilstrækkeligt omfang havde inddraget relevant faktum, og om Udlændingenævnets afgørelse var i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser.

Ved Udlændingenævnets afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, indgik på den ene side ansøgerens ret til samvær med sin søn, og på den anden side håndhævelsen af statens ret til at bestemme udlændinges adgang til ophold her i landet.

Byretten fandt ikke grundlag for at tilsidesætte det af Udlændingenævnet udøvede skøn som åbenbart urimeligt, herunder at nævnet i sagen på baggrund af de konkrete omstændigheder havde skønnet, at sagsøgerens forhold ikke medførte, at der i sagen forelå ganske særlige omstændigheder, som gav grundlag for meddelelse af opholdstilladelse til sagsøgeren.

Byretten fandt endvidere, at hverken Danmarks forpligtelser efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, eller FN's Børnekonvention medførte, at det udøvede skøn var åbenbart urimeligt, eller at det var uproportionalt at give afslag på opholdstilladelse under henvisning til oplysningerne om omfanget af det samvær, som sagsøgeren udøvede med sin søn.

Byretten lagde endvidere vægt på, at sagsøgeren fortsat ville have mulighed for at udøve samvær med sin søn i forbindelse med visumophold i Danmark.

For så vidt angår spørgsmålet om prøvelse af Udlændingenævnets afgørelse fra maj 2016 om afslag på genoptagelse, fandt retten det ikke godtgjort af sagsøgeren, at Udlændingenævnets afgørelse var truffet på baggrund af ulovlige kriterier, eller at Udlændingenævnet havde undladt at inddrage oplysninger ved sin afgørelse af spørgsmålet. Der var herefter heller ikke grundlag for at tilsidesætte Udlændingenævnets vurdering af, at der ikke var grundlag for at genoptage Udlændingenævnets afgørelse fra september 2013.

Byretten fandt endelig, at hverken Udlændingenævnets afgørelse om stadfæstelse af Udlændingenævnets afgørelse om afvisning af sagsøgerens ansøgning om opholdstilladelse eller afgørelsen om udvisning var åbenbart urimelige, herunder at afgørelserne var i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

På denne baggrund frifandt byretten Udlændingenævnet. ÅB/2017/87.

Domstolssag nr. 3

I december 2016 indbragte to brødre, der var statsløse palæstinensere fra Libanon, Udlændingenævnets afgørelse fra august 2014 om bortfald af brødrenes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 17, og afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, for retten i medfør af udlændingelovens § 52, stk. 1, nr. 2.

Udlændingenævnet påstod afvisning, da sagen ikke rettidigt var indbragt fra retten.

I august 2017 afsagde Københavns Byret kendelse om, at det alene var Udlændingenævnets afgørelse i medfør af udlændingelovens § 17, der kunne indbringes for retten i medfør af udlændingelovens § 52, stk. 1, nr. 2, og at den del af søgsmålet, der vedrørte udlændingelovens § 9 c, stk. 1, måtte afvises, idet der ikke var adgang til at indbringe afgørelser efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, efter udlændingelovens § 52.

Det indgik i byrettens vurdering, at begge ansøgere var mindreårige, da deres fader i januar 2014 på brødrenes vegne havde indgivet en ansøgning om opholdstilladelse, at ansøgernes adresse i ansøgningsskemaet var anført som værende c/o faderens adresse, at Udlændingenævnets afgørelse var blevet sendt til den adresse, som ansøgerne selv havde oplyst overfor myndighederne, og at sagsøgerne endvidere under behandlingen af deres klage hos Udlændingenævnet havde haft en partsrepræsentant, der måtte antages at have modtaget kopi af Udlændingenævnets afgørelse fra august 2014 samtidig med, at klagerens fader modtog afgørelsen.

Byretten fandt, at fristen for indbringelse efter udlændingelovens § 52, stk. 1, på 14 dage måtte regnes fra den dag, da henholdsvis ansøgernes fader og partsrepræsentanten havde modtaget afgørelsen.

Den omstændighed, at ansøgerne ikke længere opholdt sig på adressen hos faderen, og således muligt ikke blev bekendt med afgørelsen i tidsmæssig forbindelse med, at afgørelsen blev truffet, fandt byretten ikke kunne føre til et andet resultat, idet begge ansøgere i den mellemliggende periode havde været i kontakt med udlændingemyndighederne, uden at de havde fundet anledning til at spørge til klagesagen eller gøre sig bekendt med udfaldet af denne.

Byretten antog, at ansøgerne i en længere periode heller ikke havde rettet henvendelse til partsrepræsentanten, som ansøgerne ellers havde givet fuldmagt til at repræsentere dem over for Udlændingenævnet.

Byretten fandt herefter, at der ikke var oplyst om sådanne ganske særlige omstændigheder, at der var grundlag for at bortse fra fristen i udlændingelovens § 52, stk. 1.

Byretten havde tillige lagt vægt på, at indbringelsen først var sket mere end to år efter, at Udlændingenævnet havde truffet afgørelse.

Byretten tog i det hele Udlændingenævnets afvisningspåstand til følge, og sagen blev afvist.
ÅB/2017/88

4.1.1. Særligt tema: Højesterets dom af 6. november 2017 vedrørende familiesammenføring til personer med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3

Domstolssag nr. 4

Højesteret stadfæstede i november 2017 Østre Landsrets dom fra maj 2017, hvorved Udlændingenævnets afgørelse fra september 2016 blev opretholdt. Sagen omhandlede ægtefællesammenføring

med en herboende ægtefælle, der havde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, (midlertidig beskyttelsesstatus begrundet i de generelle forhold i hjemlandet). Sagen var anlagt efter grundlovens § 63.

Den herboende ægtefælle, der var statsborger i Syrien, var meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 3, og han havde på tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse haft opholdstilladelse i Danmark i cirka et år og tre måneder.

Udlændingenævnets afgørelse var begrundet med, at den herboende ægtefælle ikke havde haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, i mere end de sidste tre år, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, og at der ikke forelå sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, at der kunne gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Den herboende ægtefælles partsrepræsentant anførte i forbindelse med domstolssagen, at afslaget på familiesammenføring på afgørelsestidspunktet – eller i hvert fald på tidspunktet for Højesterets dom – var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 og 14, jf. artikel 8.

Højesteret lagde ved afgørelsen til grund, at der var uoverstigelige hindringer for, at den herboende ægtefælle og ansøgeren kunne leve sammen i Syrien, idet den herboende ægtefælle ved en tilbagevenden til Syrien risikererede overgreb omfattet af EMRK artikel 3, at afslaget på familiesammenføring indebar, at han var forhindret i at leve sammen med sin ægtefælle, og at hindringen i udøvelse af familielivet alene var midlertidig.

Højesteret bemærkede, at Flygtningenævnet i sin afgørelse fra december 2015 vedrørende den herboende ægtefælle havde vurderet, at den herboende ægtefælle ikke på grund af konkrete og individuelle forhold havde bragt sig i et sådant modsætningsforhold til de syriske myndigheder eller til modstandere af regimet, at han ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, at han ikke kom i de syriske myndigheders eller andres søgelys på en sådan måde, at han var omfattet af disse bestemmelser, og at han således ville kunne vende tilbage til Syrien ved en forbedring af de generelle forhold i landet, samt at hvis en sådan forbedring ikke skete inden for tre år fra det tidspunkt, hvor den herboende ægtefælle havde fået opholdstilladelse i Danmark, ville han som udgangspunkt have ret til familiesammenføring med sin ægtefælle.

Højesteret lagde til grund, at en ansøgning om opholdstilladelse – som anført i lovens forarbejder – vil blive behandlet med henblik på, at sagen kan afgøres hurtigst muligt efter, at den herboende ægtefælle har opholdt sig tre år i landet, og at der er truffet afgørelse om forlængelse af den midlertidige opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3, og at hvis der, inden de tre år er gået, opstår

ganske særlige forhold som f.eks. alvorlig sygdom, der gør adskillelsen fra ægtefællen særligt indgribende, vil der være mulighed for at opnå tilladelse til familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

På den anførte baggrund fandt Højesteret, at kravet om, at den herboende ægtefælle som udgangspunkt skal have haft opholdstilladelse i Danmark i tre år, før han kan få familiesammenføring med sin ægtefælle, ligger inden for den skønsmargin, der tilkommer staten ved afvejningen af hensynet til hans familieliv over for hensynet til de samfundsmæssige interesser, som kan varetages efter EMRK artikel 8.

Højesteret fandt, at det faldende antal asylansøgere i 2016 og 2017 ikke kunne føre til en anden vurdering af, om Udlændingenævnets afgørelse i forhold til den herboende ægtefælle var berettiget.

Højesteret bemærkede herved, at det ved lov nr. 153 af 18. februar 2015, som indførte betingelsen om opholdstilladelse i et år for at opnå familiesammenføring, blev bestemt, at der senest i folketingsåret 2017/2018 skulle fremsættes forslag om revision af loven. Ved lov nr. 102 af 3. februar 2016, som ændrede betingelsen til opholdstilladelse i tre år, blev denne revisionsklausul opretholdt. Som begrundelse herfor anførtes det i forarbejderne, at regeringen fandt, at den ekstraordinære situation med et meget højt antal asylansøgere og ansøgninger om familiesammenføring i Danmark havde nødvendiggjort den stramning af reglerne, som blev foreslået.

Ved vurderingen af, om begrænsningen i den herboende ægtefælles adgang til at få familiesammenføring i Danmark med sin ægtefælle var forenelig med artikel 14, jf. artikel 8, lagde Højesteret vægt på, at den herboende ægtefælles adskillelse fra sin ægtefælle alene var midlertidig, og at han, hvis der foreligger ganske særlige grunde, kunne opnå familiesammenføring på et tidligere tidspunkt.

Højesteret tiltrådte således på den anførte baggrund, at Udlændingenævnets afgørelse heller ikke var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 14, jf. artikel 8. ÅB/2017/89.

4.2. Udtalelser fra Folketingets Ombudsmand

Den sag, der er nævnt ovenfor i afsnit 4, og som Folketingets Ombudsmand har afsluttet ”med kritik, henstilling, anbefalinger mv.”, var følgende:

Ombudsmandssag 1/2017

I en redegørelse fra oktober 2017 henstillede Folketingets Ombudsmand til, at Udlændingenævnet genoptog Udlændingenævnets afgørelse fra september 2015. Sagen vedrørte den dagældende udlændingelovs § 11, stk. 3, nr. 5 (kravet om at en udlænding ikke må have modtaget offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven i de sidste tre år forud for indgivelsen af en ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse, såfremt udlændingen skal kunne meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse), således som denne var bekendtgjort ved lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014.

Ansøgeren, der var tyrkisk statsborger, var i januar 2005 blevet meddelt opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført ægtefælle og havde haft tidsbegrænset opholdstilladelse i Danmark siden.

I august 2013 indgav ansøgeren ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark. Mens hans ansøgning var under behandling i Udlændingestyrelsen, ansøgte hans samlever om kontanthjælp. I den forbindelse skulle ansøgeren som samlever bl.a. underskrive en samtykkeerklæring vedrørende samleverstatus. Dette skyldtes, at samleverens kontanthjælp – på grund af de dagældende regler i lov om aktiv socialpolitik (aktivloven) om gensidig forsørgelsespligt for samlevende – blev beregnet ud fra bl.a. oplysninger om ansøgerens indtægt.

I januar 2014 kontaktede ansøgeren Udlændingestyrelsen telefonisk og spurgte, om det havde betydning for hans mulighed for tidsubegrænset opholdstilladelse, at hans samlever modtog kontanthjælp. Udlændingestyrelsen oplyste, at det ikke havde betydning. Som følge af at samleveren modtog kontanthjælp, modtog ansøgeren i slutningen af januar 2014 en enkeltstående kontanthjælpsydelse på cirka 2.300 kr. før skat (cirka 1.400 kr. efter skat) på baggrund af de dagældende regler om supplerende kontanthjælp for samlevende i aktivloven. Reglerne om supplerende kontanthjælp for samlevende trådte i kraft den 1. januar 2014. Ansøgeren kontaktede herefter sin bopælskommune og Udlændingestyrelsen, som han fortalte om ydelsen. Han oplyste samtidig, at han ikke havde søgt om ydelsen, og at det måtte bero på en fejl, at han havde modtaget den. Ansøgerens bopælskommune oplyste i den forbindelse, at udbetalingen var en fejl, og at pengene skulle tilbagebetales, hvilket ansøgeren gjorde.

I juli 2014 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på hans ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, idet han havde modtaget offentlig ydelse efter aktivloven, jf. udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5. Ansøgeren klagede efterfølgende over Udlændingestyrelsens afgørelse til Udlændingenævnet. Ansøgerens bopælskommune oplyste over for Udlændingenævnet, at det alligevel ikke var en fejl, at ansøgeren havde modtaget supplerende kontanthjælp.

Udlændingenævnet stadfæstede i september 2015 Udlændingestyrelsens afgørelse med samme begrundelse som Udlændingestyrelsen.

I maj 2016 gik Folketingets Ombudsmand ind i sagen efter at have modtaget en henvendelse herom fra ansøgeren, og i sin endelige redegørelse fra oktober 2017 om sagen henstillede Ombudsmanden til, at Udlændingenævnet genoptog sagen. Folketingets Ombudsmand fandt således, at Udlændingestyrelsens vejledning til ansøgeren i januar 2014 om betydningen af, at hans samlever havde fået kontanthjælp, for hans mulighed for at blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, ikke var korrekt. Det fremgik blandt andet af Folketingets Ombudsmands redegørelse, at

”... Udlændingestyrelsens vejledning efterlod dermed efter [Ombudsmandens] opfattelse [ansøgeren] med det fejlagtige indtryk, at det ikke ville få betydning for hans mulighed for at få tidsubegrænset opholdstilladelse, at hans samlever modtog kontanthjælp. [Ombudsmanden] har naturligvis ikke grundlag for at antage andet, end at Udlændingestyrelsen ønskede at vejlede [ansøgeren] korrekt. Men [Ombudsmanden] må konstatere, at vejledningen ikke sikrede, at [ansøgeren] fik tilstrækkelig orientering om, hvilken betydning reglerne på området havde for ham, og at den dermed ikke sikrede, at han på grund af fejl, uvidenhed eller misforståelser undgik at blive udsat for et retstab.

...

[Ombudsmanden] finder imidlertid, at Udlændingestyrelsen i en situation som den foreliggende burde have taget et forbehold over for [ansøgeren] og henvist ham til – f.eks. i [ansøgerens bopælskommune] – at søge nærmere vejledning om, hvorvidt aktivloven eventuelt kunne indebære, at udbetaling af kontanthjælp til hans samlever også ville medføre udbetaling af kontanthjælp til ham selv. ... Det er i sagens natur ikke i dag muligt med sikkerhed at fastslå, hvad [ansøgeren] faktisk ville have gjort, hvis Udlændingestyrelsen [i] januar 2014 havde givet ham en vejledning, der levede op til kravene i forvaltningslovens § 7, stk. 1. I spørgsmål som det foreliggende må der derfor i sidste ende anlægges et samlet skøn. Det forhold, at problemet er opstået som følge af Udlændingestyrelsens vejledning, må imidlertid for [Ombudsmanden] at se naturligt indebære, at tvivl om, hvad [ansøgeren] ville have gjort, inden for rimelige rammer bør komme ham til gode. Dette stemmer efter [Ombudsmandens] opfattelse også med almindelige principper om ”processuel skadevirkning” for myndighederne i tilfælde af sagsbehandlingsfejl (...) De handlemuligheder for [ansøgeren], som Udlændingenævnet peger på, må efter [Ombudsmandens] opfattelse ses i det anførte lys. I den forbindelse bemærker [Ombudsmanden] bl.a., at det (...) må anses for ubestridt, at [ansøgeren] og hans samlever faktisk ville have haft mulighed for at trække hendes ansøgning om kontanthjælp tilbage med den konsekvens, at [ansøgeren] ikke var blevet bragt i den foreliggende situation med hensyn til udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 5.”

På baggrund af Folketingets Ombudsmands henstilling og redegørelse i sagen genoptog Udlændingenævnet i oktober 2017 Udlændingenævnets afgørelse fra september 2015 og omgjorde herefter Udlændingestyrelsens afgørelse fra juli 2014. Udlændingenævnet fandt ved omgørelsen af sagen, at klageren ikke burde meddeles afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse under henvisning til, at han havde modtaget offentlige ydelser efter lov om aktiv socialpolitik inden for de sidste tre år for-

ud for indgivelsen af sin ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse, og indtil tidsubegrænset opholdstilladelse ville kunne meddeles. ÅB/2017/90.

Der henvises til FAM/2017/132 i afsnit 3.12.3.

Kapitel 5 – Statistik

5.1. Udlændingenævnets afgørelser i 2017

Udlændingenævnet har i 2017 afholdt 132 nævnsmøder (heraf 42 såkaldte ”kombi-nævn”, som indeholder en kombination af både mundtlige og skriftlige sager) og truffet afgørelse i i alt 3.580 sager (heraf 2.720 familiesammenføringssager, 538 erhvervssager, 110 visumsager, 45 øvrige sager (hovedsagelig fremmedpas-sager) og 167 genoptagelsessager). Der berammes som udgangspunkt 15 sager til behandling pr. nævn.

Tabel 1, 2, 3 og 4 nedenfor viser antallet af nævnsafgørelser fordelt på sagstyper i 2017.

Tabel 1. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (familiesammenføring m.v.)

	2017
Administrativ ud- og afvisning	218
Associeringsaftalen	2
Børnebreve	2
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	1.346
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	366
Familiesammenføring m.v., bortfald	72
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	8
Tidsubegrænset forlængelse	331
Øvrige familiesammenføringssager	375
Fødselsdato ³⁷	-
Identitetsfastlæggelse	-
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	45
Afgjorte sager i alt	2.765

³⁷ Som det fremgår af afsnit 3.18., har Udlændingenævnet i 2017 truffet afgørelser i sager om alders- og identitetsfastlæggelse. Af statistiktekniske årsager fremgår disse afgørelser imidlertid hverken af denne tabel eller af tabel 5, 9 og 13.

Tabel 2. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (erhverv m.v.)

	2017
Au pair, 1. gang	60
Au pair, forlængelse/inddragelse	3
Erhvervssager, 1. gang	71
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	10
Greencard, 1. gang	172
Greencard, forlængelse/inddragelse	27
Greencard, bortfald	11
Studie m.v., 1. gang	136
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	24
Særlige individuelle kvalifikationer	24
Afgjorte sager i alt	538

Tabel 3. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (visum)

	2017
Visumsager	110
Afgjorte sager i alt	110

Tabel 4. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på sagstyper (genoptagelsesansøgning)

	2017
Familiesammenføring, erhverv, visum, genoptagelsesansøgninger	167
Afgjorte sager i alt	167

5.2. Sagerne behandlingsform

Tabel 5, 6, 7 og 8 nedenfor viser Udlændingenævnets afgørelser i 2017 fordelt på behandlingsform.

Tabel 5. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (familiesammenføring m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Administrativ ud- og afvisning	-	117	89	9	3	218
Associeringsaftalen	-	2	-	-	-	2
Børnebrev	-	1	-	1	-	2

Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	93	791	27	402	33	1.346
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, for- længelse/inddragelse	-	269	34	55	8	366
Familiesammenføring m.v., bortfald	-	56	1	14	1	72
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/ inddragelse	-	-	-	6	2	8
Tidsubegrænset forlængelse	-	176	50	87	18	331
Øvrige familiesam- menføringssager	7	228	39	72	29	375
Fødselsdato	-	-	-	-	-	-
Identitetsfastlæggelse	-	-	-	-	-	-
Passager, tilbagerejse- tilladelse m.v.	-	13	15	15	2	45
I alt	100	1.653	255	661	96	2.765

Tabel 6. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (erhverv m.v.)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formands- kompetence	Sekretariats- Kompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Au pair, 1. gang	-	28	3	28	1	60
Au pair, forlængel- se/inddragelse	-	2	-	-	1	3
Erhvervssager, 1. gang	-	43	7	21	-	71
Erhvervssager, forlængelse/inddrag- else/bortfald	-	5	1	4	-	10
Greencard, 1. gang	-	56	44	65	7	172
Greencard, forlængel- se/inddragelse	-	21	2	3	1	27
Greencard, bortfald	-	8	-	2	1	11
Studie m.v., 1. gang	3	69	16	44	4	136
Studie m.v., for- længelse/inddragelse/ bortfald	-	13	4	7	-	24
Særlige individuelle kvalifikationer	-	11	4	7	2	24
I alt	3	256	81	181	17	538

Tabel 7. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (visum)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage	I alt
Visumsager	-	59	3	48	-	110
I alt	-	59	3	48	-	110

Tabel 8. Udlændingenævnets afgørelser fordelt på behandlingsform (genoptagelsesansøgning)

	Mundtligt Nævnsmøde	Skriftligt Nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	I alt
Familiesammenføring, erhverv og visum	-	81	26	60	167
I alt	-	81	26	60	167

Som det fremgår af tabel 5, blev hovedparten (60 %) af familiesammenføringssagerne behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 24 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, 9 % blev afgjort på formandskompetence, og 4 % blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende 3 % af familiesammenføringssagerne blev afgjort på anden måde (afvist på grund af for sent indgivet klage).

Det fremgår af tabel 6, at hovedparten (47 %) af erhvervssagerne blev behandlet på skriftligt nævnsmøde, mens 34 % af erhvervssagerne blev afgjort på sekretariatskompetence, 15 % af erhvervssagerne blev afgjort på formandskompetence, og 1 % af erhvervssagerne blev afgjort på mundtligt nævnsmøde. De resterende af erhvervssagerne (3 %) blev afvist på grund af for sent indgivet klage.

Desuden fremgår det af tabel 7, at hovedparten (54 %) af visumsagerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, mens 44 % blev afgjort på sekretariatskompetence, og 2 % blev afgjort på formandskompetence. Baggrunden for, at forholdsvis få sager er afgjort på formandskompetence, er, at Udlændingenævnet overtog ansvaret for behandlingen af visse klagesager på visumområdet den 1. marts 2017, og at der herefter har været behov for at fastlægge praksis på området, hvilket er sket ved, at sagerne hovedsageligt har været behandlet på skriftligt nævnsmøde.

Endelig fremgår det af tabel 8, at 49 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på skriftligt nævnsmøde, mens 36 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på sekretariatskompetence, og de resterende 15 % af genoptagelsesansøgningerne blev afgjort på formandskompetence.

5.3. Indkomne sager i 2017

Tabel 9, 10, 11 og 12 nedenfor viser antallet af indkomne sager fordelt på sagstyper set i forhold til antallet af afgjorte sager.

Tabel 9. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (familiesammenføring m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Administrativ ud- og afvisning	189	218
Associeringsaftalen	16	2
Børnebrev	12	2
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	1.287	1.346
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	409	366
Familiesammenføring m.v., bortfald	74	72
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	8	8
Tidsubegrænset forlængelse	177	331
Øvrige familiesammenføringssager	375	375
Fødselsdato	2	-
Identitetsfastlæggelse	8	-
Passager, tilbagerejsetilladelse m.v.	53	45
Sager i alt	2.610	2.765

Tabel 10. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (erhverv m.v.)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Au pair, 1. gang	46	60
Au pair, forlængelse/inddragelse	6	3
Erhvervssager, 1. gang	74	71
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	21	10
Greencard, 1. gang	99	172
Greencard, forlængelse/inddragelse	51	27
Greencard, bortfald	5	11
Studie m.v., 1. gang	130	136
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	32	24
Særlige individuelle kvalifikationer	20	24
Sager i alt	484	538

Tabel 11. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (visum)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Visumsager	289	110
Sager i alt	289	110

Tabel 12. Indkomne sager set i forhold til afgjorte sager (genoptagelsesansøgning)

	Indkomne sager	Afgjorte sager
Familiesammenføring, erhverv og visum	185	167
Sager i alt	185	167

Hovedtotal	3.568	3.580
------------	-------	-------

Udlændingenævnet tilpasser løbende antallet af nævnsmøder til det indkomne antal af nye sager.

Udlændingenævnet har i 2017 haft en gennemsnitlig sagsbehandlingstid for alle sagstyper på 219 dage (lidt over syv måneder). Der er en tidsforskydning mellem tidspunktet for indgivelse af klagen til Udlændingenævnet og tidspunktet for Udlændingenævnets afgørelse af klagen. Dette betyder, at en klage, der registreres indgivet i ét kalenderår, ikke nødvendigvis afgøres af Udlændingenævnet i samme kalenderår.

5.4. Sagernes udfald

Tabel 13-16 nedenfor viser udfaldet af Udlændingenævnets afgørelser i 2017.

Tabel 13. Afgørelsernes udfald i 2017 (familiesammenføring m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Administrativ ud- og afvisning	5	197	5	3	8	218
Associeringsaftalen	-	2	-	-	-	2
Børnebreve	-	1	-	-	1	2
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, 1. gang	76	773	244	74	179	1.346
Familiesammenføring ekskl. EU-sager, forlængelse/inddragelse	30	259	43	16	18	366
Familiesammenføring m.v., bortfald	3	49	10	3	7	72
Religiøse forkyndere, 1. gang/forlængelse/inddragelse	-	-	5	2	1	8
Tidsubegrænset forlængelse	39	192	59	36	5	331

Øvrige familiesammenførings-sager	11	247	30	32	55	375
Fødselsdato	-	-	-	-	-	-
Identitetsfastlæggelse	-	-	-	-	-	-
Passager, tilbagerejse-tilladelse m.v.	2	24	6	-	13	45
I alt	166	1.744	402	166	287	2.765

Tabel 14. Afgørelsernes udfald i 2017 (erhverv m.v.)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Au pair, 1. gang	3	29	3	13	12	60
Au pair, forlængelse/inddragelse	-	2	-	1	-	3
Erhvervssager, 1.gang	6	39	13	7	6	71
Erhvervssager, forlængelse/inddragelse/bortfald	1	5	2	-	2	10
Greencard, 1. gang	14	85	41	20	12	172
Greencard, forlængelse /inddragelse	-	21	2	3	1	27
Greencard, bortfald	-	8	1	1	1	11
Studie m.v., 1. gang	9	75	11	21	20	136
Studie m.v., forlængelse/inddragelse/bortfald	2	14	1	2	5	24
Særlige individuelle kvalifikationer	1	14	2	4	3	24
I alt	36	292	76	72	62	538

Tabel 15. Afgørelsernes udfald i 2017 (visum)

	Omgørelse	Stadfæstelse	Hjemvisning	Afvisning	Afsluttet uden en afgørelse	I alt
Visumsager	5	50	17	4	34	110
I alt	5	50	17	4	34	110

Tabel 16. Afgørelsernes udfald i 2017 (genoptagelsesansøgning)

	Afsluttet uden en afgørelse	Tilladelse til genoptagelse	Afslag på genoptagelse	I alt
Familiesammenføring, erhverv og visum	7	17	143	167
I alt	7	17	143	167

Det fremgår af tabel 13, at 63 % af familiesammenføringssagerne blev stadfæstet, mens 15 % af familiesammenføringssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 6 % af familiesammenføringssagerne blev omgjort. Herudover blev 10 % af familiesammenføringssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 6 % af familiesammenføringssagerne blev afvist.

Det fremgår endvidere af tabel 14, at 54 % af erhvervssagerne blev stadfæstet, mens 14 % af erhvervssagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og 7 % af erhvervssagerne blev omgjort. Herudover blev 12 % af erhvervssagerne afsluttet uden en afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 13 % af erhvervssagerne blev afvist.

Det fremgår desuden af tabel 15, at 45 % af visumsagerne blev stadfæstet, mens 15 % af visumsagerne blev hjemvist til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, og 5 % af visumsagerne blev omgjort. Herudover blev 31 % af visumsagerne afsluttet uden afgørelse (fordi klagen blev frafaldet, eller klagen af andre årsager ikke længere var relevant), og 4 % af visumsagerne blev afvist.

Endelig fremgår det af tabel 16, at 86 % af genoptagelsesansøgningerne blev afslået, mens 10 % af genoptagelsesansøgningerne blev tilladt genoptaget, og 4 % af genoptagelsessagerne blev afsluttet uden en afgørelse (fordi genoptagelsesansøgningen blev frafaldet eller på anden måde bortfaldt).

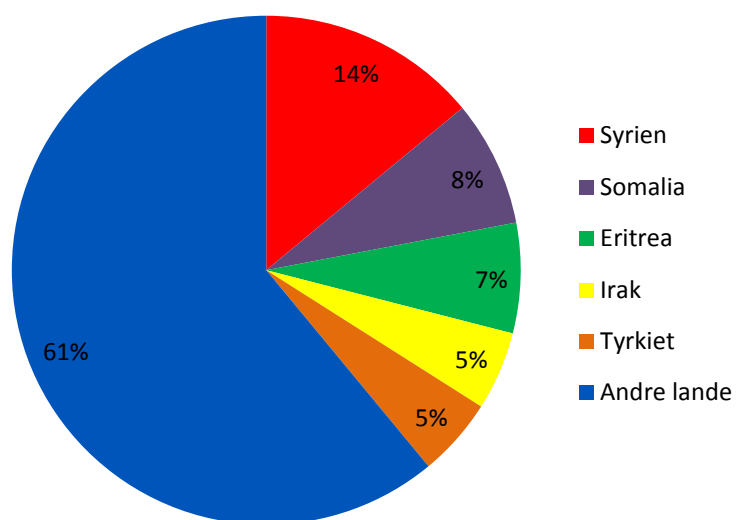
5.5. Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Udlændingenævnet har i 2017 på alle sagsområder behandlet sager vedrørende 114 forskellige nationaliteter.

Figur 1 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2017 i sager på hele familiesammenføringsområdet for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 107 forskellige nationaliteter, hvoraf de 102 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Syrien.

Figur 1.

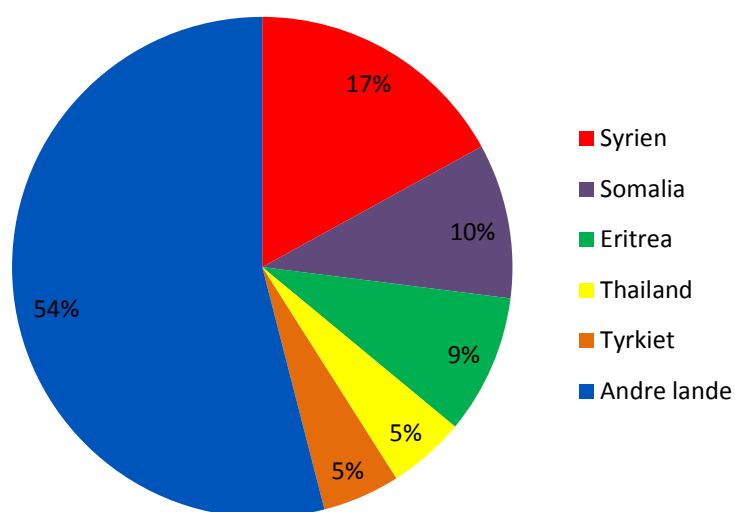
**5 største nationaliteter - Familiesammenføring,
ud- og afvisning, tidsubegrænset opholdstilladelse m.v.**

Figur 2 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2017 i sager vedrørende familiesammenføring med ægtefæller og børn for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Syrien.

Figur 2.

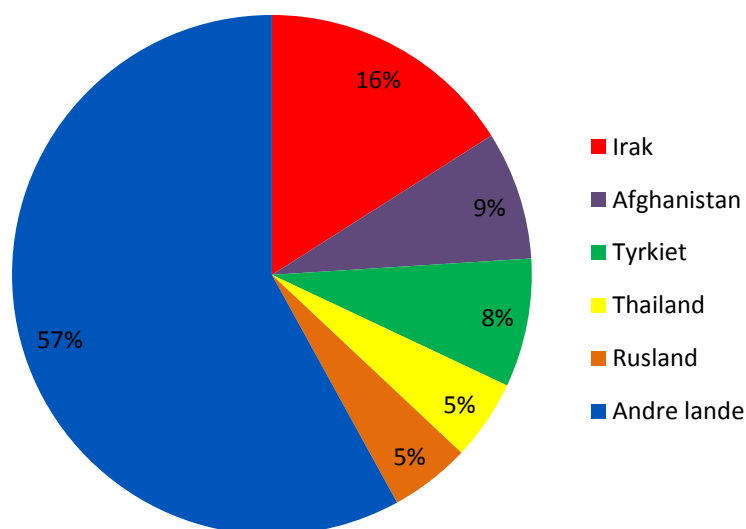
5 største nationaliteter - Sager på familiesammenføringsområdet

Figur 3 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2017 i sager vedrørende tidsubegrænset opholdstilladelse for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Irak.

Figur 3.

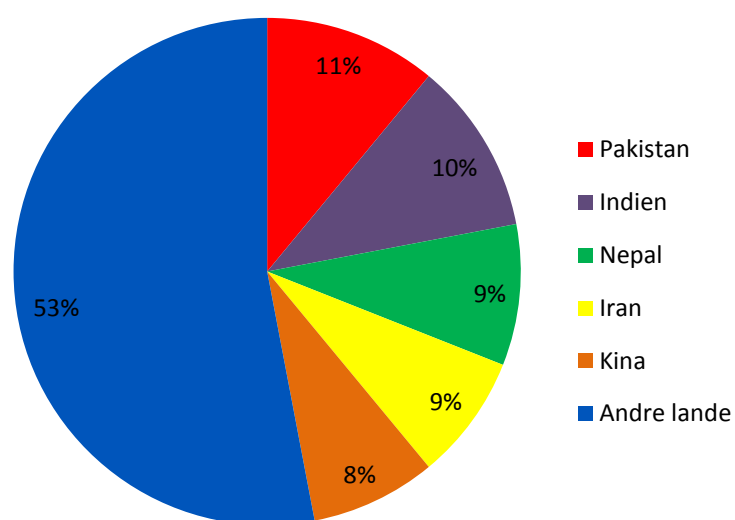
5 største nationaliteter - Tidsubegrænset opholdstilladelse

Figur 4 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2017 i sager på hele erhvervsområdet m.v. for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 67 forskellige nationaliteter, hvoraf de 62 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var de største nationalitetsgrupper statsborgere fra Pakistan.

Figur 4.

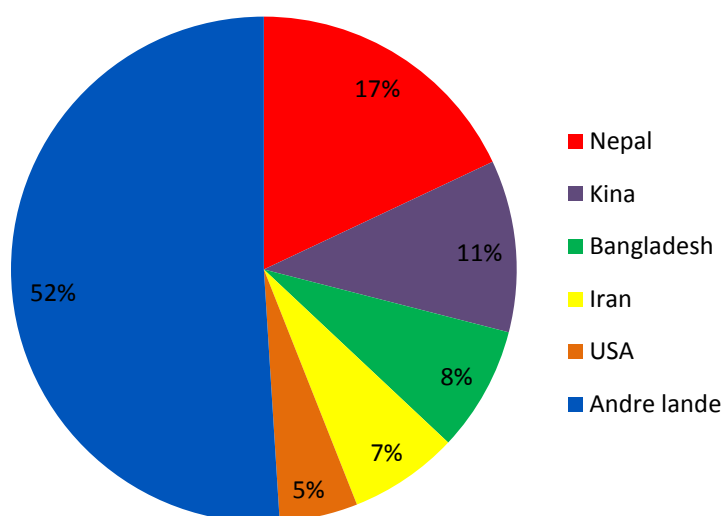
5 største nationaliteter - Erhverv, studie m.v.

Figur 5 nedenfor viser nationalitetsfordelingen for alle afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2017 i sager vedrørende studieophold for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Nepal.

Figur 5.

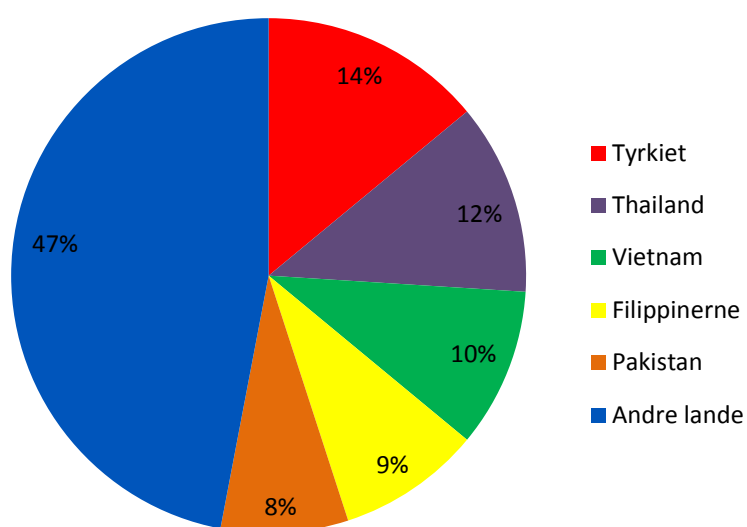
5 største nationaliteter - Studiesager

Figur 6 nedenfor viser nationalitetsfordelingen vedrørende alle afgørelser truffet af Udlændingenævnet i 2017 i sager på hele visumområdet for de fem største nationaliteter og andre lande, ekskl. genoptagelsessager. Der blev i alt truffet afgørelse vedrørende 27 forskellige nationaliteter, hvoraf de 22 nationaliteter udgjorde "Andre lande". Som det fremgår af figuren, var den største nationalitetsgruppe statsborgere fra Tyrkiet.

Figur 6.

5 største nationaliteter - Visumsager

5.6. Sagsbehandlingstider

Tabel 17 nedenfor viser nævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2017.

Tabel 17. Gennemsnitlige sagsbehandlingstider i 2017

Sagstype	Sagsbehandlingstid
Familiesammenføring og øvrige familiesammenføringssager	226 dage
Erhverv m.v.	225 dage
Visum	60 dage
Genoptagelsesansøgning	194 dage
Samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid i 2017	219 dage